ANKEBUT

Kur'an-ı Kerim'in Issız Derinliği

ve Sembolik Analizi

F. H. YALÇINKAYA

Kur'an-ı Kerim'in bu yorumunu, şimdiye kadar hiç kimse görmedi...

SIRA YAYINLARI

ANKEBUT
Kimdir?

Ankebut, esasen Kur'an-ı Kerim'in 29. sûresinin adıdır ve örümcek anlamına gelmektedir. Ancak kitabımızda bu sûre ile ilgili bir açıklama yoktur.

ANKEBUT'un kitabımızın adı olmasının nedeni, kitabımızın kaynağı olan ruhsal bilgilerin ve bu bilgileri veren ruhsal varlığın kendine bu ismi vermesinden kaynaklanmaktadır.

ANKEBUT ruhsal bir varlıktır ve Kur'an-ı Kerim'in ayetlerine ilişkin yorumlara bu varlık aracılığı ile ulaşılmıştır.

Bizler, ruhsal bilgi ile aslında sürekli olarak bir arada ve iç içe yaşıyoruz. Çünkü istisnasız hepimiz bedensel görünüşümüzün ötesinde birer ruh varlığıyız.

Bu nedenle ruhsal bilgiler, insanlık tarihi boyunca bizleri yönlendiren, ilham veren hatta tarihi yönlendiren bilgiler olmuşlardır. Hele bu ruhsal bilgiler, tüm insanlığı ilgilendiren önemli konuları içeriyorsa...

İnsanlar ve özellikle müslümanlar için birinci derecede önemli olan Kur'an-ı Kerim ve onun yorumuna ilişkin bu bilgiler, sizleri çok şaşırtacak. Bu şaşkınlıkla Kur'an'ın özüne ve Issız derinliklerine bir yolculuk yapacak ve gördüğünüz güzellikleri hayretle izleyeceksiniz.

Dinlerin batıni derinliğini ifade eden tasavvuf, belki de bu yolculuğun ta kendisidir...

ANKEBUT

Kur'an-ı Kerim'in Issız Derinliği

ve Sembolik Analizi

DÜNYADA BİR İLK...

KUR'AN-I KERİM HİÇ BÖYLE İNCELENMEDİ, YORUMLANMADI...

KURULAN RUHSAL İRTİBATLAR VE UZUN ÇALIŞMALAR SONUCUNDA ELDE EDİLEN BİLGİLER, DAHA SONRA DERLENDİ VE KİTAP HALİNE GETİRİLDİ.

ANKEBUT İSİMLİ BİR RUH VARLIĞININ VERMİŞ OLDUĞU BİLGİLER, KUR'AN-I KERİM VE AYETLERİ KONUSUNDA DOPDOLU VE YEPYENİ ŞEYLER SÖYLÜYOR. KUR'AN'I YÜCELTEN, ONU İÇSEL OLARAK VE GÜNÜMÜZE UYGUN BİR DİLLE ANLAMAMIZI SAĞLAYACAK BU BİLGİLER, ÇOK ETKİLEYİCİ SONUÇLAR ORTAYA KOYUYOR.

Tasavvufta, "Kur'an'ın özü Fatiha Sûresi, Fatiha'nın özü Besmele'dir. Besmele'nin de özünü ararsan 'Be' harfinin altındaki noktadır" denir. Hatta Hz. Ali bir sözünde şöyle der: "İLİM BİR NOKTADAN İBARETTİ ONU CAHİLLER ÇOĞALTTI".

Bu nedenle kitap, önce Besmele'nin yani her gün ezbere kullandığımız BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM kelimesinin arkasındaki gerçekleri ortaya koyarak başlamaktadır. Yani bir anlamda giderek büyüyen bir cahilliğin izini sürerek, mümkün olduğunca saf gerçeğin perdesini aralamaya çalışmaktadır. Öyle ya Kur'an'ı anlayacaksak, önce bu noktanın nasıl bir şey olduğunu anlamamız gerekir.

Kitap, daha sonra altı sûrenin yani; Kur'an'ın ilk sûresi olan Alâk Sûresi, Tarık Sûresi, İbrahim Sûresi, Neml Sûresi, Ra'd Sûresi ve Kehf Sûresi'nin açıklamaları ile devam etmektedir. Ayet ayet açıklanan bu sûreler, harici yani şekli ya da cümlelerin çeviri anlamlarının çok ötesinde bâtınî anlamlar içermekte, verilen bilgilerde anlam derinlikleri ön plânda tutularak, günümüz insanına mümkün olduğunca açık bilgiler verilmeye özen gösterilmektedir.

İtiraz edenin bilmeden itiraz ettiği, körü körüne inananın da bilmeden kabul ettiği bu konuyu incelerken, Kur'an'ın iki görüş tarafından da genel olarak okunmadığı gerçeği ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu çalışmanın, konunun temel kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'in okunmasına ve dolayısıyla da daha derinden anlaşılmasına büyük fayda sağlayacağını düşünüyoruz...

GÜNÜMÜZE AİT BİR YORUM

O şehirde dokuz kişi (ya da grup) vardı ki, bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar, iyilik tarafına hiç yanaşmıyorlardı. **(NEML SÛRESİ- 48. AYET)**

... Buradan şunu anlamak mümkün; nerede bir felaket, afet oluyorsa bunun sorumlusu zulme yol açanlar, fitne çıkaranlardır. İnsanların umutlarını yok edenler, cahil bırakanlar, adaletini elinden alanlardır. Hiçbir "ah" yok olup gitmez, döner dolaşır, yeryüzüne düşer ve yıkar atar. **Dokuz elebaşı kimlerdir?** Toplumda söz sahibi dokuz zümre. Bunlar;

1 - Her türlü yoldan para kazanan güçlü zenginler. Bunlar için her yol mubahtır, önemli olan vurgunu vurmaktır. Salih kimselerse onların menfaatini zedeleyecek en büyük düşmanlarıdır. "Kim fakirin hakkı fakire derse" o, zenginlere darbe indirmiş olur.

2- Sistemin fiskosçuları, doğru mu yanlış mı demeden her dedikoduyu ayyuka çıkararak, bazen hiç var olmayan olayları, salihleri yıkmak için varmış gibi göstererek, iftiralar düzerek halkı etkileyenler.

3- Yeraltı dünyası. Her türlü cinayet, fuhuş, uyuşturucu v.s. suçlarla güç elde eden hırsız, katil takımı.

4- Toplumda söz sahibi çok bilgili görünen daha doğrusu topluma kendini aydın olarak kabul ettirmiş kişiler.

5 - Sistemin yönetiminde yer alanlar.

6- Halkın asayişini sağlayanlar. Bunlar sadece yeraltı dünyasından bazılarının kötülüklerine göz yumsa, bu bile fesat için yeterli oluyor.

7- Adaleti hakkıyla dağıtmayan, menfaatinin icabı kararlar veren hukuk adamları.

8- Toplumda popülerlik kazanmış, böylelikle söz sahibi olmuş kişiler. Eskiden şairler bu konumda bulunuyordu. Genel anlamda sanatçıların şöhretlileri denilebilir.

9- Toplumun üçüncü ve en önemli silahlıları askerler. Her devirde askerin sözü geçer. Bu grupların menfaat düşkünleri, toplumu kendi menfaatleri için sömürür ve yönlendirirler. Hepsi birbirlerinin menfaatini kollayarak bir birlik oluştururlar. Halkın onları yıkmaya gücü yetmez.Ayrıca halk zaten uyuşmuş, düşünemez duruma getirilmiş, suyu çekilmiş tabiat gibi duygularından koparılmış hale geldiğinden bunu isteyemezler bile. Başlarındaki belaların kötülüklerin tek sebebi salihlerdir. Halk buna ikna edilir.

Sevgili Okuyucular,

Severek ve istekle okuyacağınızı düşündüğümüz bir kitapla yine sizlerle birlikteyiz.

Bu kitabın üzerinde çok konuşulacağını ve çok tartışılacağını düşünüyoruz. Çünkü kitabımız Kur'an-ı Kerim ile ilgili ve Kur'an ayetleri şimdiye kadar hiç görmediğiniz şekilde yorumlanıyor ve derinlemesine araştırılıyor.

Kitabımızın adı bildiğiniz gibi **"ANKEBUT Kur'an'ı Kerim'in Issız Derinliği"**.

"Ankebut" çünkü bu bilgiler, çok uzun bir ruhsal celse çalışması sonucunda elde edilen, derlenen ve bunun neticesinde alınan bilgilerdir ve bu bilgileri veren ruhsal varlık kendisini bu şekilde isimlendirmektedir.

"Issız Derinliği" çünkü en güzel inciler en derinden çıkanlar ve herkesin kolaylıkla ulaşamadıklarıdır. Ankebut, Kur'an'ın en ıssız noktalarına inerek, bu güne kadar pek az kişinin ya da pek az gurubun kendi içinde paylaştığı bilgileri açığa çıkarıyor. Ve bunları herkesin anlayacağı dilde ifade ediyor.

"Sembolik Analizi" çünkü Kur'an sembollerle dolu ve belki de onun bu özelliği, her insana hitap etmesinin en önemli nedenlerinden biri. Çünkü sembolik anlatım ile, -tamamen yalın bir açılımı olmakla birlikte- herkesin konuyu kapasitesine ve ihtiyacına göre anlaması ve idrak etmesi sağlanmış oluyor. Bunun için de sembollerin açılması analiz edilmesi, değerlendilmesi gerekir ve elinizdeki kitap, işte tam da bunu yapıyor.

Soru cevap şeklinde düzenlenmiş olan ve akıcı bir üslubu olan kitabımızı keyifle okuyacağınızı umuyoruz.

Sevgiyle kalın,
Şira Yayınları

ANKEBUT

Kur'an-ı Kerim'in Issız Derinliği *ve Sembolik Analizi*

F. H. YALÇINKAYA

ŞİRA YAYINLARI

ANKEBUT
KUR'AN-I KERİM'İN ISSIZ DERİNLİĞİ

F. H. YALÇINKAYA

ŞİRA YAYINLARI

REKLAM VE PRODÜKSİYON HİZ. TİCARET -- YILDIRAY YILMAZ

Yerebatan Cad. Salkım Söğüt Sk. Keskinler İş Merkezi No: 8/511
Sultanahmet- İSTANBUL

Tel: 0 (212) 512 45 74 Faks: 0 (212) 512 45 98

http:www.sirayayinlari.com
e-mail: bilgi@sirayayinlari.com
POSTA ÇEK NO: **5870547**

ISBN: 978-605-4182-05-3

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: YILDIRAY YILMAZ
İDARİ İŞLER: AHMET ÇİMEN
REDAKSİYON: MEHMET ALBASAN
DAĞITIM SORUMLUSU: MEHMET GÖKGÖZ
KAPAK TASARIM: YILDIRAY YILMAZ
DİZGİ: ŞİRA YAYINLARI
BASKI CİLT: DENİZ MATBAA MÜCELLİT 0(212) 613 30 06
DAVUTPAŞA CAD. İPEK İŞ MERKEZİ KAT:2 NO:19
TOPKAPI İSTANBUL

1. BASKI: MAYIS 2009

İÇİNDEKİLER

SUNUM

Hangi konuyu inceliyor olursak olalım, ruhun varlığı ve tezahürleri ile ilgili bir bakış açısına sahip değilsek, o konunun eksik kaldığını görürüz ve birçok defalar da görmüşüzdür. Çünkü konu ne olursa olsun, ruhsal yönü yoksa, ruhsuz bir beden gibi et yığınından ibaret kalır. Hareket kabiliyeti ve hayatiyeti sıfırdır. Her konunun, insanın bir ruh varlığı olduğu fikrinden hareketle ve yine konunun ruhsal hiyerarşinin neresinde durduğu meselesinden bakarak incelenmesinde fayda vardır.

Zaten kendisi bir ruh varlığı olan insanın ruhsal bilgi ile ilgilenmesinden daha doğal bir şey olamaz. Bu nedenle ruhsal alemle irtibat tarihin her döneminde, çeşitli şekillerde gerçekleşmiştir ve bu sayede büyük ve önemli bilgiler elde edilmiştir.

Bu konu üniversitelerin ve çeşitli bilimsel çalışmaların inceleme alanı içerisine girmiş ve bir çok sonuç elde edilmiştir. Türkiye'de ise Dr. Bedri Ruhselman'ın çabalarıyla çok önemli çalışmaların önü açılmış, onun döneminde ve ondan sonra da bunlar devam etmiştir. Kitabımızın yazılmasına vesile olan ruhsal irtibat da işte bu tip çalışmaların bir sonucu, bir uygulama biçimidir.

Bir çok insana yabancı olan bu konu, aslında insanın kendi kendine yabancı olması gibidir. Bir tarafı ruh bir tarafı beden

Bu nedenle kitaptaki bilgileri, şuuru bizim gibi dünya maddesine sıkışıp kalmış insanlardan daha serbest ve konuya çok daha kapsamlı bakan bir varlığın sözleri olarak bakmak gerekir. Konu bu kadar basittir. Söylenenler elbetteki eleştiriye ve üzerinde tartışıp görüş bildirmeye açık olacaktır. Kitabın içeriğine dönecek olursak şunları söyleyebiliriz:

Tasavvufta "Kur'an'ın özü Fatiha Sûresi, Fatiha'nın özü Besmele'dir. Besmele'nin de özünü ararsan 'Be' harfinin altındaki noktadır" denir. Hatta Hz. Ali bir sözünde şöyle der: "İLİM BİR NOKTADAN İBARETTİ ONU CAHİLLER ÇOĞALTTI"

Bu nedenle kitap, önce Besmele'nin yani her gün ezbere kullandığımız BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM kelimesinin arkasındaki gerçekleri ortaya koyarak başlamaktadır. Yani bir anlamda giderek büyüyen bir cahilliğin izini sürerek, mümkün olduğunca saf gerçeğin perdesini aralamaya çalışmaktadır. Öyle ya Kur'an'ı anlayacaksak önce bu noktanın nasıl bir şey olduğunu anlamamız gerekir.

Kitap, daha sonra altı sûrenin yani; Kur'an'ın ilk sûresi olan Alâk Sûresi, Tarık Sûresi, İbrahim Sûresi, Neml Sûresi, Ra'd Sûresi ve Kehf Sûresi'nin açaklamaları ile devam etmektedir. Ayet ayet açıklanan bu sûreler, harici yani şekli ya da cümlelerin çeviri anlamlarının çok ötesinde bâtınî anlamlar içermekte, verilen bilgilerde anlam derinlikleri ön planda tutularak, günümüz insanına mümkün olduğunca açık bilgiler verilmeye özen gösterilmektedir.

İtiraz edenin bilmeden itiraz ettiği, körü körüne inananın da bilmeden kabul ettiği bu konuyu incelerken, Kur'an'ın iki görüş tarafından da genel olarak okunmadığı gerçeği ile karşı karşıya kalıyoruz. Bu çalışmanın, konunun temel kaynağı olan Ku'an-ı Kerim'in okunmasına ve dolayısıyla da daha derinden anlaşılmasına büyük fayda sağlayacağını düşünüyoruz...

ŞİRA YAYINLARI

BESMELE

Bismillahirrahmanirrahim

Besmelenin manasını açıklar mısınız?

Besmelenin manasını açıklamaya ömür yetmez. Çünkü O, Kuran'ın özetidir. Sufilerin dediği gibi; Kuran, evrenin özeti veya özü, Fatiha Sûresi Kuran'ın özeti, Besmele de Fatiha'nın özetidir.

Peki bu konuyu açıklayamayacağınızı mı söylüyorsunuz?

İnşallah bir gün bu başarılır. Ucundan başlayayım ana hatlarıyla izah etmeye. İlk kelime bismi "ismiyle" anlamına gelmektedir. Buradaki "be" harfinin noktası da besmelenin özetidir. Her şeyin aslında tek bir nokta gibi bütün ve yalın olduğunun ifadesidir.

Soru: "İsmi" ile "sema" Arapça'da aynı kökten geliyor. Yani isim ve sema ile bir ilişki söz konusu gibi. Bunu açar mısınız?

"Allah, Âdem'e isimlerinin tümünü öğretti" (Bakara Sûresi-31) ayetinden anlaşılıyor ki Âdem, bütün ilimleri öğrendi.

Sema, *"yukarıdaki"* anlamını da taşıdığından, beyni de temsil eder. Sema beyin, isim beynin öğrendikleri, barındırdıkları anlamı çıkar. Kuran'da "sema", "semavat" kelimelerinin çok geçtiği görülür. Allah, Âdem'e tüm isimlerini öğretti ise, Âdem nasıl hata yapabilir? Ve Âdem bütün evren bilgilerini nasıl kaldırabilir?

Bu şu demektir; Allah, Âdem'e tüm evreni öğrenecek, kullanacak kadar beyin kapasitesi ve bilinç değeri vermiştir. Âdem nesli eninde sonunda bu kapasitesini kullanabilecek, beyne yerleşmiş kodlarla bütün evreni anlayabilecektir. Oysa Âdem, bunu taşımış ancak yaşadığı kadarını kullanmış ve anlamıştır.

Âdem'in âlimliği, İblis'i geçmiş, ondan üstün kapasiteye sahip olduğunu ispatlamıştır. İblis, Âdem'in **"Eşref-i Mahlûk"** oluşunu anlayamadığı için Allah'ı bir yanlış içerisinde görmüş, o yüzden de Âdem'e secde etmemiştir. Bu yüzden *"beni azdırdığının hakkı için bana şunları ver"* diye talepte bulunmuştur. Oysa Âdem, Allah'ın pek çok özelliğinin olduğunu yaşayarak öğrenen, aslında kapasitesinde barındıran (yani tuşlandıkça ortaya çıkan bilgisayar verileri gibi) kişi olduğu için, Allah'ın Onu affedeceğinden ve bir kurtuluş çaresi vereceğinden emin olarak, Allah'tan özür dilemiş ve kurtuluşun yeryüzünde bir hayat sürerek mümkün olacağını öğrenmiştir.

Sonuçta Âdem de İblis de birer hata yapmışlar, İblis af dilememiş, Âdem, af dilemiştir. Demek ki Âdem gerçekten de en âlim kişidir ki meleklerden de üstündür. Çünkü Allah'ı anlayabilme kapasitesi en yüksek varlıktır.

Sema ile isim şöyle bir ilişki içindedir: Semanız yani evreninizdeki tüm bilinç toplulukları -ki bunlar galaksilerdir. Her biri bir logos, bir bilinç taşır. Yani her biri Allah'ın isimle-

rinden birinin düzeniyle yaşar. Oysa dünya, içinde tüm evrendeki bilinçlerin tamamını barındıran fevkalade bir bilinç (logos) topluluğudur. Âdem neslinde Allah'ın 99 ismi birden görev yapar. Bu, adeta evrenin kalbindeki nokta niteliğinde olan dünyaya ayrı bir önem katar. Bu nedenle bütün evrendeki yaratılmışlar, dünyayı inceleme gereği duymaktalar. Bu dünyanızı evrenin öğretmeni konumuna koyar. İşte bu yüzden eşref-i mahlûk âdemoğludur. Siz, Âdemoğlu, işte bu nedenle her işe koyulduğunuzda **"bismi"** demelisiniz. Çünkü semanızı yani beyninizi tüm kapasiteyle kullanmalısınız. Bu sizi saçma ve boş yanlışlardan korur.

"Bismillah" dediğinizde **"Allah'ın bana verdiği sema ile ve barındırdığı isimler ile hareket ederim"** demektesiniz. Bu da en yüce akılla davranmaktır. Bismillah'ın ardından Rahman ve Rahim'i andığınızda ise, işin içine kalbinizi katarsınız. Çünkü sevgi ile akıl bütünlüktür. Sevgisiz akıl olmaz. Semanızın alt yapısı sevgidir. Bilinçaltınız kalbinizle birliktedir. Ruh orada durmaktadır. Muhakkak Ruh, Allah'ın sevgisinden üfürülmüştür. Aslında şudur ki: "bismi" kelimesi **"akıl"**, Rahman **"Ruh"**, Rahim ise **"Beden"**dir. Siz de bu üçünün bileşkesisiniz.

"Bismi" kelimesi, başlangıç lafzı "ismiyle" başlanır her işe ama kimin ismiyle. "Allah" kelime olarak "İlâhların İlâhı" demektir. İlah nedir? Tapılanlar. Dolayısıyla Allah'a ortak koşulanlar, Allah'ın yerine konanlardır. Allah kelimesi, hepsinin üstünde demektir. Peki, Allah kimin üstündedir? Rahman'ın üstündedir. Rahman kimin üstünde? Rahim'in üstünde. Şimdi, bilen kişi için "bismi" kelimesi yeterlidir. İnsan cahil gönderildiğine göre (Zaten öğrensin diye bilmeyendir) Allah bildirir. Çünkü Rab ne verirse onun şifasını da verir. İnsana cahillik, karşılığında da Kur'an vermiştir. **"Peki diğer kutsal semavi kitaplar nedir?"** diye sorarsan; Kur'an'ın, onların

devri için gerekli ve yeterli birer görüntüsü niteliğindedir. Aslında öz olarak bir ve aynıdır. Ama o zaman için o kadar yeterliydi. Fakat insan alt beyinleri geliştikçe ilmin de gelişmesi gerekiyor. Anlayış gelişip bilgiye doymayan aç beyinlerin doyması için Kur'an gönderildi. Kur'an anlaşıldığı zaman açlık zail olur. Buna tasavvufta Mutmainlik denir. Tabi duygusal yani sezgisel tatmindir bu yoksa ilim yönünden tatmin değildir. İlim yönünden tatmine "ilmel yakin" denir. Daha ötesi "aynel yakin" görerek yakınlık daha ötesi "hakkel yakin" yaşayarak yakınlık ve tatmindir.

Açıklamaya **"Rahim"**den başlamam gerekiyor. Size yakın kısmından. Rahim, bildiğin gibi Allah'ın 99 isminden biri. Onun sıfatlarından biri olduğundan, bütün rahim sıfatlıları kapsar tabi bu kelime. Allah, Rahimlerin ve Rahmanların üstündedir. O hepsinin rabbidir.

Rahim ve Rahman'ın ifade ettiği bir diğer bir yön de evrenin dişil ve eril yapısıdır. Örneklemek için Rahim'i dişi, Rahman'ı erkek yerine koymak durumundayız. Kadın da Rahim'e ait şefkat vardır. Kadın yavrusuna yoğun bir şefkat taşır. Doğuştan bu özelliğe sahiptir ama kadın anne olmadan bunun pek farkında olmaz. Fakat anne sevgisinin bazı kadınlarda köreldiğini görürüz. O kadar ki bu kadınlar çocuklarına kötülük bile yaparlar. Fakat Rahim sıfatını benliğinde edinebilen karakterine oturtabilen kadının, anne sevgisi körelmediği gibi, gitgide genişleyen bir hâl alır ki bütün insanlığa merhamet etmeye başlar. Bu kadın artık Rahim'dir. Bu kadını da içine alıp daha geniş bir merhamete sahip olan, onun üstünde olan erkektir. Erkek, doğuştan Rahman sıfatlıdır. "Rahman niye Rahim'in üstündedir?" dersen kadın yavrusunu öyle yoğun sever ki eşine aynı oranda sevgi veremez. Yavrusuyla sevgisi bağlı haldedir. Bu durumda birinin eşi; eğer Rahman sıfatını reddetmiş, karakterine oturtamamışsa, ka-

dınla çocuğun sevgisini kıskanıp kadına düşmanlık duyar. Çünkü o kardın, artık onun evlendiği sevgilisi değildir. O kadını reddetmeye başlar. Gitgide daha çok soğur, başka bir kadın ister. Kur'an'da erkeğe dört kadınla evlenme hakkı verilmiştir.

Bir çok din büyüğünün hayatlarına baktığımızda tek eşliliği tercih ettiği görülmektedir. Bunu göz önünde bulundurduğumuzda dört kadın meselesinin körü körüne bir hak olmadığı ve tamamen yanlış anlaşıldığı görülecektir. Çünkü böyle bir hakkın kullanılması erkeğin eksikliğini ve rahman olan tarafını yaşayamadığını kabul etmesi anlamına da gelir. Ayrıca bu konu değerlendirilirken, zamanın ve mekânın şartlarının da mutlaka göz önünde tutulması gerekir.

Peygamberimiz de çok eşliydi neden peki?

O, Hz. Hatice ile evliliğini yirmi beş sene tek olarak sürdürmüştür. Onun vefatından sonra çok eşli olmuştur. Onun ruh düzeyine karşılık olabilecek yegâne insan Hz. Hatice olduğundan, O sağ iken başka bir eşe gerek yoktu. Ama O'ndan sonra demek ki gerek olmuş ki durum değişmiş. Peygamberin durumu bir istisna halindedir. Konumuza geri dönelim: Rahman olamamış erkekten bahsetmiştik. Rahman sıfatını taşıyan erkek ise insanların da ötesinde bütün mahlûkata şefkat duyar. Bu yüzden Fatıma, Peygamberimizin kızı olduğu halde, kendisi toprakla alaka kuramamış, fakat Hz. Ali'de bunu görüp babasına anlatmıştı. Evlendikleri ilk gece Hz. Ali'nin toprakla konuştuğunu görmüş, kendisi duymamıştı.

NOT: Hz. Muhammed, Hz. Ali'ye hitapta bulunarak kendisine "Ebu Türâb" demiştir. Ebu Türap toprağın babası anlamına gelir. Ayrıca müte-

vazilik, her türlü bencillik ve kibirlikten uzak olmak, basit bir deyim ile yer olmak, kendisini halk için herkesten daha alçakgönüllü demeye de Turap olmak adı verilir. Hz. Ali'ye bu ismin verilmesinin diğer anlamı da onun yukarıda saydığımız özelliklere sahip olmasıdır. Bu ulu zat bir sözünde şöyle der: **"Ben müminlerin emiriyim. Onların en yoksulunun yediğini yemeli ve giydiğini giymeliyim ki yoksul olanlar hallerinden utanmasın, şükretsinler"** Bu mütevazilik, ancak kendisine toprak kadar tevazu gösteren insanların genişliğidir. Turaplık ayrıca bir doğa ve evren yasasıdır. Başka bir deyimle varolma yasasıdır. İnsan topraktan gelmiş ve toprağa dönecektir. Bir insanın kendisini toprak görmesi onun büyüklüğü ve ululuğudur.

Başka bir açıdan baktığımızda da Turaplık (Toprak) cömertliktir. İnsanoğluna karşılıksız nimet vermektir. Ona ürün ve ihsan ulaştırma, onun gıda deposodur. Toprak olmadan insanoğlu yaşayamaz. Toprak olmadan insanoğlu onun içinden çıkan enerji ve maddelere, doğal madenlere sahip olamaz. Toprak doğayı, başka bir deyimle evreni var eden temel etkenlerden biridir. Güneş, su, hava ve toprak insanoğlunu var eden, ona yaşam olanağı verebilen temel etkenlerdir.

Kadınlar daha duygusal bilinirler, oysa duygu yükünün daha fazlası erkektedir. Fakat bir erkeğin Rahman olabilmesi için, bir Rahim'in yardımına ihtiyacı vardır. Bu yüzden Hz. Ali'nin pek çok çocuğu olduğu halde, İmamet ilmi Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'den yürümüştür. Onların annesi Fatıma'ydı çünkü. Erkeklerin kadınların üstünde olması kavramı kapsamakla ilgilidir. Hani matematikte kümeler konusunda, A kapsar B'yi denir ya onun gibi.

Peki erkeklerin insan olarak daha gelişmiş olduğunu söyleyebilir miyiz? Yani erkekler daha mı insandır?

Hayır... Öyle denemez. Ancak şöyle söylenebilir; kemale ermiş bir kadından kemale ermiş bir erkek daha âlimdir. Bu ilmin neticesi olarak yöneticilik erkeğe verilmiştir. Fakat "ordudaki er mi daha insandır yoksa general mi" desek ne kadar abes bir soru olursa, o kadar abestir. Çünkü hissiyatın mutmainliği ve Rabbine duyduğu bağlılık ve aşk her iki cinste de aynıdır. Bir de ahret hayatındaki duruma bakarsak, kadın ve erkeğin tamamen eşit olduğu nu görürüz. Çünkü ahrette kadın erkek ayrımı yapılmaz. Cennete ilişkin bir çok tasfir olmasına rağmen Kur'an'da, kadınlara şöyle cennet, erkeklere böyle cennet denmemiştir. Her ne kadar bazı anlayamayanlar, bazı ayetlerden erkeğe huri, kadına gılman verileceği sonucunu çıkarmışlarsa da doğru değildir. Er ya da general, kim daha kahramanca davranırsa, kim görevini daha iyi yaparsa o daha insandır. Er, emir altında olmanın sıkıntısını, general üs olmanın sorumluluğunu taşır. İkisi de sıkıntı çeker, ikisi de mükâfatını alır.

Peki, niye hep "erkekle kadının hangisi üstündür, yok eşittir" diye tartışılır?

İnsanlar cinsel yönden tatminsiz, ruhsal ve zihinsel olarak aç olduğu müddetçe, birbiriyle uğraşıp dururlar.

Cinsel tatmin nasıl olacak peki?

Erkek ve kadın ilişkiye "gözlerimi kaparım vazifemi yaparım" anlayışıyla baktıkları sürece cinsel tatmin olmaz. O da her şey gibi ruhsal eğitim yani çok iyi bir konsantrasyonla olur. Birisi bunu başaramazsa bu olmaz. Çok ilginçtir ki ka-

dın, evde kendini kocasından üstte görürse cinsel tatmini bulamaz. Aynı şekilde erkek kadına şefkatte yeterli olmazsa o da tatmin olamaz. İkisi de sadece kendini tatmin etmeye çalışırsa yine olmaz. Kadında saygı ve karşısındakini memnun etme isteği olmalı. Erkekte şefkat ve memnun etme arzusu olmalı. Ama evliliğin devamı için bir vazife olarak görürlerse boşuna uğraşırlar. Yoğun duygu konsantrasyonu olması şarttır.

Besmele'nin manası bu kadar mı? Yani erkek ve kadın meselesi, konuyu açıklamak için yeterli mi?

Besmele'de kadınla erkeğin anılması, bütün mahlûkat için geçerlidir. Erkek ve dişi, varlığın yaratıcı sebepleridir. Allah "ol" yani "kün" emrini vermiş hayatı erkek ve dişi oluşturmuştur. Burada aynı zamanda Allah'ın zatında hem rahim hem Rahman vardır. Yani Rabb hem dişi, hem erkektir de denilebilir.

İyi de, her işi yapmadan önce neden besmele çekiyoruz?

Sırat-ı müstakim denen bir doğruluk çizgisi var. Bu çizgiden saptın mı cehenneme düşersin. Sıratı müstakim bütün dünya hayatı boyunca üstünde yürümemiz gereken bir yol ama **"kıldan ince kılıçtan keskin"** bir yol bu. Sıratı müstakimde dengeyi bulabilmek için bir denge sopasına ihtiyaç olduğunu düşün. Bu sopayı ortasından tutman gerekir. Eğer sopayı doğru tutarsan ipte yürümen kolaylaşır. Aynı şekilde bu hassas ve çok zor olan dengeyi sağlamak için "besmele" sopasına ihtiyacın var. Rahim, Rahman ve Allah 'ı yerli yerine oturtursan başarırsın.

Besmele'yi daha değişik olarak denge unsuru olan alt be-

yin ve üst beyin diye ele alalım. Anneden elde edilen üst beyin Rahim, babadan elde edilen alt beyin Rahman ve tabii varlığın tek müsebbibi Allah yani gerçek ilâh, sahte olmayan. İşte bu dengeyi kurarsan başarırsın. Sonuç olarak alt beyin sonsuz âlemi, üst beyin dünyayla ilgili işleri yönlendirir. Dolayısıyla burada dünya ve ahret dengesini kurman gerektiği ve her şeyden önce Allah'a tam ve saf iman gerektiği anlatılıyor. Diyorum ya besmeleyi tam anlatabilsem anlatmam gereken başka bir şey kalmaz.

Din olgusu, neden "şunu yapma, bunu yap" şeklinde ayrıntılardan oluşuyor? "Bütün mesele dengedir, dengeyi sağlayacaksın" diye anlatılmadı ki? Teferruata ne gerek var?

Tüme varmak için ayrıntılardan başlanır. Bir şeyin başını bulmak için ucundan tutmak zorundasın. Düşünmeye üşenen insanlara gerçeği anlatmak zorundasın. Daha beyninin ne olduğunu düşünmeyen insanlara nasıl anlatacaksın? Ayrıntılar Allah'ın rahmetinden kaynaklanıyor. Yoksa **"İşte Kur'an budur, anlayın ey kullarım! Arif olan anlar"** deseydi, Allah haksızlık yapmış olmazdı. İlim zaten ondan ibarettir. Hz. Ali : **"ilim bir nokta idi onu cahiller çoğalttı"** derken bunu söylüyor.

Besmele'nin hiç bilinmeyen bir yönü var, onu anlatayım mı? Allah, Rahman'a vahyetti Peygamberlik oluştu. Peygamber Rahim'e ilham etti velayet oluştu. Şu sözü iyi düşün: "Ben ilmin şehriyim Ali kapısıdır." Hz. Muhammed peygamberlerin, Hz. Ali de velilerin şahıdır. Peygamber dini getirir, Veli onu işler. Yani biri elması bulur getirir, diğeri onu işler parlatır. Bu manasıyla besmele; velayeti kabul etmeyi, imanın şartı olarak anlatıyor.

Nübüvvetten sonra "tasavvuf" denilen ilme hiç aldırış etmeyenlerin de başaramayacağı sonucuna varabiliriz. Öyle ya şehre girmek istiyorsan kapıyı bulacaksın. Bu kapı öyle bir kapıdır ki giriş de varış da oradandır. Bu şehrin içinde dört kapıdan geçilir. Ömrün yetmese de, bu azametli şehirdeki gezintiyi, ölüm sonrası yaparsın. Önemli olan girmek ve kaçmamaktır. Oraya girmenin tek bir yolu vardır, o da kendi kıyametindir. Kıyamet Sûresi bunu anlatır. Bunu başarmak için Peygamberin işaret ettiği kişi olan Hz. Ali'nin ilminden çıkmalısın yola.

Hz. Muhammed hiç kimseye Allah'ın sıfatlarından birini isim olarak koymamıştır. Onun yerine "Abdullah, Abdurrahman, Abdurrahim, Abdulkerim" gibi başına "abd" yani kul kelimesini koymuştur. Ama Hz. Ali'nin ismini sadece Ali olarak koymuştur. Bu konu hakkında düşünülmelidir. Evet, Hz. Ali'den yürüyen tasavvuf ilmi, dinin lüksü değil, gerekliliğidir. Bunu, nedense dini kabuğundan anlayanların çoğu hep şöyle söylerler: **"Sen dinini yap da tasavvuf şart değildir."** Tasavvufu öğrenmeden dinini nasıl yaşayacaksın peki? Şu boş bir laf değil: **"Yarım hekim candan, yarım hoca imandan eder"**. Maalesef İslâm âlemi yarım hekim ve yarım hocaların elinde can çekişiyor.

Besmeleyi Akıl, Ruh ve Nefs yönünden ele alalım. Akıl, Allah'tan gelir. Aklın yolu bir ve tektir. Çünkü O, sadece Allah'ın zatındandır. Rahman olan Ruh, Rahim olan Nefis'tir. Ruh ile nefsi birbirine girift olarak düşün. Çok kaba bir sınıflama yaparsak, IQ, beden, suflî duygular ve Nefsi, EQ, (duygusal zekâ) iç organları, ulvi duygulara da Ruhu sembolize eder. Bunu sakın gerçek olarak kabul etme. Sadece izah etmek için böyle sınıflıyorum. İç âlemimizde Ruh gücünü nefsin üstünde, Allah imanını da ruhun üstünde tutmamız gerektiğini söyleyebiliriz.

Bazı öğretilerde nefse "köpek" yakıştırması yapılmıştır? Nefs gerçekten kötü müdür?

Bazı kavramlar anlaşılmayınca böyle izahlar çıkıyor ortaya. Köpek, burada bir benzetmedir. Köpek, sadık bir hayvandır ama saldırgandır. Kendini ve sadık olduklarını saldırarak korur. Terbiye olmamış nefis de saldırgandır. Esasen nefis diye ayrı bir varlık yoktur, bu insanın diğer yönüdür. Şöyle anlatmaya çalışayım: Âdem cennette yasak meyve yedi. O andan itibaren acıyla tanıştı. O azap, Rabbiyle araya yetmiş kat perde koydu. İşte o yasak meyve nefsi oluşturdu. Bu yüzden cennetten çıkmış oldu. "aşağıların en aşağısına" evrenin çekirdeği olan dünyaya indi. Artık ölümü tadana kadar o azapla yaşayacaktı. Ölüm son acıdır. Ondan sonra tekrar cennet huzuruna kavuşur. Fakat nefsine kapılanların azabı dinmez. Ölüm onların azabını bitirmez. Çektiğiniz bütün acılar olumsuz duygular nefsin eseridir. Dediğim gibi nefis diye ayrı bir varlık yoktur.

İnsan azaba duçar olunca meydana gelmiş bir program gibidir. Bu yüzden çocuklarda nefis yok gibidir. Büyüdükçe çocuk değişir. Azapla tanışınca bocalamaya başlar. Fakat bu bocalama, bu acı çekme, meleklerde olmayan bir şeydir. İnsanı değerli, meleklerden üstün kılan budur. Rab, acı çekenin acısını çeker. Kulun çektiği acıların onun katında çok büyük değeri vardır. Günah işlemeseydi insanı halk etmezdi zaten. Günah pişmanlık ve tövbe getirir. Bu acıdır ama Rabbine büyük bir ibadettir. Diğer ibadetleri melekler fazlasıyla yapıyor zaten. İnsan namazda secde etmesiyle, Rabbin ona vermiş olduğu değeri hatırlamış ve kendine değer vermiş olur. Çünkü secde, Âdem'e melekler tarafından yapılmıştır.

Şimdi özetle, nefsin yani azabın üstesinden gelen yani acılarına gem vurmayı, acıya dayanmayı öğrenen kişi kurtu-

luşa erer. Onun nefis grafiği başlangıçta nasıl düşükse öyle sona erer. Arada yükselme olacaktır tabi. Fakat hayvan gibi güdüleriyle hareket eden, azaplarının dürtüsüyle veya azaptan kurtulmayı dünya materyallerinde arayan kişi gitgide yükselen ve öylece kalıp sonlanan bir nefis grafiği çizer. Bunun sonucunda azabı devamlı olur. İşte bu yüzden acınması gerekenler zalimlerdir. Allah'ın gösterdiği kurtuluş çarelerine hiç aldırış etmeden güdülerini dinlemiş ya da onu tamamen inkâr etmiş bir insan, kendini azapta kalmaya mahkum eder. Allah zalimlere hidayet etmez.

Besmelenin bir başka açıklaması daha var mı?

Var tabi. Mesela *mikro âlem* **"Rahim"**, *makro âlem* **"Rahman"** olarak izah edilebilir. Besmelenin her manasını bitirsem ilm-i ledünü (ilâhi sırlar) bitirmiş olurum. Ama çok kısa bir özet yapsam şöyle demem yerinde olur: Her şey Allah'ın rahmetinin eseridir. Yani varlık rahmetten oluşmuştur. İşte insan da merhameti ölçüsünde insandır. Ne kadar merhameti varsa o kadar değerlidir. Evrenin sahip olduğu saf enerji, sevgiden ibarettir.

Daha başka mana söyler misin?

Dünyadaki karalar Rahim, Denizler Rahman. Mesela güneş sistemi diyoruz. Burada bir duran ve etrafında dönenler var. Bu yüzden güneş Rahim etrafındakiler Rahman. Aynı şekilde mikro âlemde atomun çekirdeği Rahim, etrafında dönenler Rahman. Arapçada güneşin müennes (dişi) olması bundandır.

Arapçada bazı şeylerin müennes bazı şeylerin müzekker yani dişi ve erkek olması tesadüfî değil demek ki. Bu isimleri kim düşünüp koymuş? İnsanlar bu dili oluştururken bunları biliyorlar mıymış?

Bir dili bir kişi oluşturmaz ki. Dil insanların oluşturduğu bir olgudur. Arapçada meydana gelen bu yüksek mana, tamamıyla Rabbin kontrolünde oluşmuştur. Kur'an arapçadır. Niye başka bir dil değil arapçadır. Hatta "Arap alfabesi nedir? Harfler neyi ifade eder?" diye düşünmek gerekir. Kur'an, insan dünyaya inmeden önce vardı. Allah gerekli şartları oluşturdu ve Kur'an yeryüzüne indi. Fakat inmesiyle murad edilen bitmiş değildir. Şimdi artık Kur'anı anlama, yani işleme vaktidir. Kur'an anlaşıldığında dünyanın ve evrenin ömrü tamamdır.

Bir konu daha dikkatimi çekti. Cezbedici, etrafında döndüren güç dişi varlık öyle değil mi? Bu dişiyi daha üstün yapmıyor mu? Yani irade dişide, erkek iradesizce onun cazibesine mi kapılıyor? Burayı anlamadım!

İnsanların anlayamadığı ve bilmediği pek çok konuyu barındırır Kur'an. Etrafında dönen iradesiz sanılabilir ancak onun etrafında dönerek onu adeta korumaya almış, dikkatle onu gözetenlerin de gücü ve iradesi var elbette. Evet, çekirdek cezbeder, bir güç kullanır ama diğerleri de dönmek için bir güç kullanır. Diyelim çekirdek cezbetti diğerlerini etrafında topladı. İradesiz olsalardı öylece bakıp kalırlardı. Oysa onlar dönüyorlar, bir çaba gösterip maddeyi oluşturuyorlar. Onlar dönmezse her şey biter. Aynı şekilde kadının yumurtalığı cezbeder, erkeğin sperm hücreleri büyük bir enerjiyle onun içine girmek için çaba sarfeder. Fakat yumurtalığın cezibesi olmasa spermler dağılıp kaybolur. Anladın mı?

Kısaca şöyle desem olacak galiba:
Rahman olmadan Rahim, Rahim olmadan Rahman meydana gelemiyor. İkisi birbirine bağlı değil mi?

Bağlı yani denge... Hayatın ve maneviyatın dengesi buna bağlı. Rahman ve Rahimler yerli yerine oturursa yani vazifesini yaparsa denge tamamdır. Aksarsa her şey aksayacaktır. Allah, Kur'an'la uyarıyor; dengeyi bulun yoksa helâk olacaksınız.

Besmele, insan bilincinin arştan arza inişini anlatan bir uzun anlamdır. **"Be"** harfinin noktası Allah'ın birliğini ve bütün kâinatın ve kâinatların tek bir noktadan halk olunduğunu işaret Aynı zamanda "be" "sin" ile birleştiğinde teklikten sonra çift yönlü var oluşla Teslis'i (üçleme) yani Cenabı Hakk'ın üç yönünü temsil eder. Tek başına "sin" insaniyet şuurunun başlangıcını da anlatır. Bu başlangıç çok uzun bir gidişatın başıdır. Bu uzunluk "mim" harfine birleşmeden önce temsil edilir. Çünkü "mim", yani övgüye layık olan nura ulaşmak için pek çok iş, işlem gerçekleştirildi. İşte "mim" yani Muhammed, böylece Habibullah oldu. O Rabbini bilen olmakla, ona muhatap olabilmiş olmakla Habib (sevgili) oldu. O nur, idrak demektir. İnsan şuurunun özü demektir. O Nur, Rabbin üç yönünü taşıyan Nur'dur. O, her bir varlığın en övülmüşü en kıymetlisidir. Onun açılımı; Allah, Rahman, Rahim'dir. Rahman'daki "mim" Rahman sıfatta insanın şuurunu, Rahim'deki "mim"de Rahim sıfatta insanın şuurunu temsil eder. Yani besmeleyi tersinden izah etmek daha anlaşılır olacak ki bu rahimin sonundaki "mim" den başlamakla olur.

Kabukların en dış kabuğu, Rahim âlem olan madde âlemidir. Her bir insan özüne varmakla uğraşır. Fakat Rahim olan âlemde bunun farkına varanlar, kestirme bir yoldan giderken, farkına varmaksızın kul olanlar, kul olma sorumlulu-

ğunu reddedenler, epey uzun ve dolambaçlı bir yoldan gitmek zorunda kalır. Kimde özünden gelen nur fazlaysa, onun iyiliği, iç güzelliği, bilinci yüksektir. Besmelenin yirmi bir harfinin ayrı ayrı manaları sırrı vardır. Bu sır, insanın sırrıdır. Bu bilmeceyi çözen özüne kavuşur.

Başa dönersek, "mim" harfinden sonra gelen Allah kelimesinin, ilâh kelimesinin güçlendirilmiş hali yani "ilâhların ilâhı" manasına geldiğini söylemiştim. Allah kelimesi "la ilâhe illallah"ın özetidir. Bunun ise "ilâh yok ancak ilâhların ilâhı var" demek olduğunu biliyoruz. Parçalanma yok bütün ilâhlar ancak tek bir ilâhtır. Yani insandaki Allah'ın ta kendisidir. O da ruhudur. Ruhun muhteviyatı ise anlaşılamaz bir sır olarak durmakta. İnsan eğer kendisindeki Allah'tan şuur olarak uzaklaşırsa, parçalanmış hisseder. Bu bir büyük azaptır. Kendindeki büyük kudretten uzaklaşmış, acizliğe düşmüştür. Kelime olarak cehennem, çok aşırı uzaklıktır.

Kişi cehennem içindedir yani uzakta. İşte bu durumda içindeki eksikliği gidermek için yalana başvurur, kendini büyüklenmeye girmek ister. Kibir ise ancak daha parçalanmış, daha da uzaklaşmış bir insanın hastalığıdır. Bundan kurtulmanın çaresi "Lailâheillallah" ve Bismillahirrahmanirrahim" ilacıdır. Bu yüzden her işimize besmeleyle başlamak gerekir. Allah'ın adıyla, Rahman ve Rahim'in üstünde kapsamındadır. Ve işte bütün kâinatın düzeni bunun üzerinedir.

Besmele öyle bir şifredir ki bütün var oluşun, yaşamların tümünü içerir. Rahim sıfatta bedenlenmiş dişi insan, bireyden bütüne doğru tekâmül etmesi gereken bir kişiliktedir. Rahim olan dişinin sevgi gücü yoğunlaşmış, kalıplaşmış, sabit bir sevgi gücüdür. Bu özelliğiyle dişi anneliğe kabiliyetlidir. Dişi tüm sevgisini yavrusunda yoğunlaştırarak onun gelişimine yardım eder. Bu annenin karnında başlar ve annenin

ölümünden sonra bile devam edebilir. Rahim dişiye düşen bu yoğun, sabit sevgi gücünü dağıtmak, yavrusunu sevdiği gibi tüm insanları sevebilmeyi başarmak yolundadır.

Tekâmülü başaramayan dişi tehlikeli bir hâl alır ki sevgisini iyice yoğunlaştırıp sabitleştirir, yavrusunu avucunun içinde durması gereken bir mahlûk gibi görür. Onu her şeyden korumaya kalkarken, yaşamını sürdürmesi için gerekli duygularına bile el koyar. Bu tür analar yavrularını her dişiden korumaya kalkar. Onun bir başka dişiyi hatta hemcinsi bir arkadaşını bile sevmesine müsaade etmez. Kız çocuk için de aynı şey geçerlidir. Onun da bir erkeği sevmesine müsaade edilmez. Eğer severse ayrılmaları için çaba sarf eder. Ömrü boyunca yakın takipte, nefes aldırmaksızın isteklerini yaptırmak ister.

Rahman sıfatta bedenlenmiş erkek ise dağınık, değişken, dolanan bir sevgi gücüne sahiptir. Daha sevgi gücünü hissetmeden bir negatif dişi tarafından hapsedilmezse tekâmülüne dağınık, dolanan sevgisinin yoğunlaşmış halini de deneyerek başlaması gerekir. Yani bütünden bireye doğru. Bunu en olağan şekliyle aradığı bir pozitif dişiyi bularak başlar. Ona duyduğu sevgi kapsayıcı, koruyucu ve sabit olduğunda eksikliğini gidermeye yavrularını da aynı şekilde sevmeye muvaffak olur. Negatif dişi, nasıl sevgisini yoğunlaştırıp saplantı haline getirir ve eşine dahi yavrusuna yaptığı zapt edici muameleyi yaparsa, negatif erkek de dağınık sevgi gücünü iyice dağıtıp sevgide karar kılamaz, sadakatsiz, serseri, şıpsevdi bir sorumsuz çapkın olabilir. İnsanların dişi veya erkek olması, kendisindeki sıfatları tamamlaması içindir. Her iki sıfat da güçlendiği zaman tekâmül istenilen hale gelir.

Pek çok çift, evlilik öncesi birbirlerini çok sevdiklerini, fakat sonra çocuklar veya ailelerin karışımıyla bunun bozuldu-

ğunu gitgide mutsuz ve uyumsuz olduklarını söylerler. Bunun nedeni kadına dişiliğinin yaşatılmaması, bu yüzden kadının eşini sevebilmek için anne moduna geçmesi yüzündendir. Başarılı cinsel hayat evliliğin anahtarı, bu da sevginin yayılımı, sevginin genişlemesinin sebebi olur. Hastalıklı tutku ve hırslara sevgi denmez.

Başarılı cinsel hayat nasıl olur?

Peygamberin kadının kendine bakması, süslemesi gerektiğine dair pek çok hadisine rastlanır. Bu konu üzerinde çok durduğu dikkat çeker. Cinsellik evliler için bir ibadet niteliğindedir. Öylesine ciddiyet ve konsantrasyon gerektirir. Öncelikle kadının kendini hoş bulması lazımdır. Kendini süsleyerek bir cazibe meydana getirmeye çalışmalıdır. Bu en çok kendisi için gereklidir. Bu tavırlarına da yansırsa (hoş bir eda, ses ve yürüyüş vs.) tamamlanır. *(Bakınız Tekvir Sûresi)*

Erkeklik organı bir anahtar, kadının ki kilide benzer. Bir anahtar ve bir kilit halk edildiyse, kilitli bir kapı var demektir. Erkek anahtarıyla kilidi açmalıdır. Yoksa anahtarın kilide girip çıkması kapıyı açmaz. Kapıyı açansa ikisinin de orgazmı demektir. Bu kapının açılımı mecazi olduğundan, öyle karşınızda bir kapı belirip onu açmazsınız. Ama artık tezahür âlemine eskisi kadar önem vermemeye başlarsınız. Madde önemini yitirir, mana isteği artar.

Peki besmeledeki üç mim, üç kilidi temsil ediyor olabilir mi?

Cevap: Evet öyle fakat ikinci ve üçüncü kilitlerin nasıl ve niceliğini bulunduğunuz durumda anlamanız mümkün değil. Ama ilk kilit Rahim'deki Mimdir.

Soru: Peki ya bekârlar yani hayatları boyunca cinsellik yaşamayanlar bu kilidi açamayacak mı?

Hayır, açabilirler. Bunu iki olan enerjiyi kendisinde harekete geçirip alıcılık ve vericilik işlemini yaparak gerçekleştirebilirler. Kapının açılımını zorlaştıran bekârlık değil, evlilik dışı cinsel ilişkilerdir. İslâm'da bunlar yasaklanmıştır. Çünkü kadının cinsel enerjisini orgazmdan sonra erkeğe gönderimini engelleyen bir faktör vardır ki bu, **"güvensizliktir"**.

Kadın, kendisine sahip çıkmayan yani onu zaman içinde devamlı koruma kapsamına almayan erkeğe güven duymaz ve sadece kendinde cinselliği yaşar ve erkeğe göndermez. Bu açılım için çok sakıncalı bir durumdur.

Erkeğin verici, (fiziksel olarak da açıkça görüldüğü gibi) kadının alıcı çalışan bir enerji transferi vardır. Kadın alarak verme, erkekse vererek almaya kabiliyetlidir Alışveriş, kurallara uygun olursa başarı çok muhtemeldir. Zina durumunda kadın, güven duymadığından sadece alıcı olur ve veremezse, bu kadının negatifleşmesine sebep olur. Dişiliği iyice güçlenir. Fakat erkeğin kapsamına girmekten kaçar hale gelir. Bu durumda kadın, dişilikle isteklerini yerine getirme gücünü kullanmaya yönelebilir ya da evlilik dışı ilişkide bir şeylerin ters gittiğini, duygusal anlamda anladığında büyük sıkıntı çeker. Bu, intihara varan depresyona yol açabilir.

Zina eden erkekse, gitgide tükenen pozitif enerjisi sebebiyle asabi, yorgun, kızgın bir depresif hale geçer ya da pozitifin yerine negatif enerji alımı yapar -ki egosu için bütün kadınları kullanmak ister. Onları birer zevk aracı olarak görür. Sevgi duymaz, güven vermez. Sorunun cevabını kısaca şöyle verebilirim: **"Bekâr ya da evli kişi, iki yönlü enerjiyi (alışveriş) harekete geçirip iyileşmeye girdiğinde kapıyı açar ve o kişi artık Rahman âleme ilgi duyar. Ancak evlilik dışı iliş-**

ki, eksik yaşanan evlilik ilişkisi ve aldatma denen evli olduğu halde bir başkasıyla ilişki, başarısızlık sebepleridir".

Aldatma nasıl bir sakınca doğurur?
Evli olan bir kişi, iyi bir cinsellik yaşadığı halde bir başkasıyla beraber olabilir mi?

Aldatma hem eşi hem kendini kandırmaktır. Çünkü önceden anlattığım zina, sakıncalarıyla gidilmiş bir yoldan geri dönmüş, açılmış kapıyı tekrar kapatmış olur. Eşiyle bunun mümkün olamayacağını anlayan kadın mutlaka boşanmalı, başka birini öyle denemelidir. Erkekse kadının maddi, manevi mağduriyetini gidererek anlaşarak boşanır.

Aldatan eş, amacından sapmış, zevki amaç etmiş yolundan sapmış bir kişiliktir. Bu yüzden zevk alıcı duruma geçmiştir, fayda vermez olur. Faydalı olmayan zararlıdır ve zarardadır. Oysa düzen böyledir yani alışveriş... Bütün amellerinizin düzeni de budur. Bir fayda verdiğinizde bir fayda alırsınız. Bir fayda aldığınızda bir fayda vermelisiniz. İnsan ilişkilerinde bu düzen bozulduğunda dünya düzeni bozulur, helâk olma başlar.

Tezahür âleminiz olan dünyaya da aynı şekilde davranmadığınızdan doğa dengesi bozulmuştur. Dünyadan hep alıp karşılığı verilmedi. Bu alış veriş her şeyin düzenidir. Mevlevi dervişleri dönerken bir ellerini yukarı açıp, bir ellerini aşağı çevirirler. Bu alışverişi sembolize eder. Tezahür âleminde yerden ve gökten beslenip diğerlerine vermekle yükümlüsünüz. Böylece aslında kendinize vermiş olursunuz çünkü bu düzen sizi olgunlaştıran etkendir. Rahim sıfat alışın, Rahman sıfat verişin anlatımıdır. Rahim sıfatı baskın olan dişi, aldığını verir, Rahman sıfatı baskın erkek verdiğini alır. Kadın bu durumdan çıkarılıp hep faydalanılan fakat sevgi

verilmeyen bir materyal olarak kullanılırsa, tıpkı dünyanın, dengeyi bozanlara gösterdiği tepkiyi gösterebilir.

İnsan beyninin de buna benzer bir düzeni vardır. Bu düzen, Rahim âleme ait öğretilerin yeri olan üst beyin (beyni üst ince katmanı %28'lik bölümü gri hücreler) ve Rahman âlemlere ait alt beyni, (%72'lik beyaz hücreler) bir de çekirdek beyin kısmı vardır ki bu, Allah'ın, insandaki kısmının, cüzünün işleyiş yeridir. Üst beyin alıcıdır, kamera gibi kaydeder, hafızalar ve öğrenir. Dünya hayatından etkilenir. Rahman alt beyin vericidir, göstericidir, öğreticidir. Dünya hayatını etkiler. Çekirdek beyin ise kalbe bağlı yerdir. Her şeyin kaynağıdır. Rahman oradan aldığını yansıtır.

Yani alt beyin tezahür ettirici bir görevde midir?

Evet. Başınıza gelen her şey, ismi üstünde, başınıza gelir. Yani her olayı, bilinçaltı yaşamanıza sebep olur. Sizin üst bilincinizdeki istekleriniz olmaz, üst beyinde hiç bilmediğiniz veya istemediğiniz olaylar gerçekleşir. Bunlar üst beyine sembolik gösterimlerle rüya yoluyla bildirilebilir.

Metafizikte ne gerçekleşiyorsa, fizikte o yaşanır. Rüya, metafiziğin insana gösterimidir. Bu, fizik âlemin altında bir metafizik âlem var demektir. Ölüm sonrası yaşamda, metafizik âlemin içine girip yaşamak için bir geçiş dönemi yaşanır. Bu geçiş dönemi, çok uzun bir seyahattir. Fakat bu geçişin çok kısa bir kestirmesi de vardır. Yeter ki doğru davranış ve düşüncelerle hareket edilsin. Böylece insan aslına yani asli vatanına döne bilsin. Dünya sürgüne benzer bir yaşantıdır. Kurtuluşun ilk geçidi ise ölümdür. Ölmeden önce bu geçide giriş yapılabilir.

Besmele, insanın yaradılış hikâyesini ve DNA şifresini içerir. İnsanın kullanamadığı DNA sarmallarını, ancak bes-

meleyle çözebilirler. Ama bunun için bilim ile ilimi yani Rahim sıfatın aklı bilimle, Rahman sıfatın aklı ilimi ya da Tasavvuf, metafizik öğretiler diyelim, birleştirmelidir.

Yaradılış hikâyesini baştan anlatarak ne demek istediğimi açmak istiyorum: "Be" harfi Rabbin gizli batın tekliği, "Sin"i yani çift yönlü mahlûku, eril ve dişil gücü olan idraki yarattı. Bu idrak henüz tezahürde değildi. Sonra onu gören gönül, düşünen akıl eyledi ki bunun temsili "mim"dir. "Mim" başa benzer ve göze de benzer. Fakat bunun oluşması çok uzun işlemler ve tecrübeler gerektirdi. Bunun anlatımı ise "bismi" şeklinde "sin"den sonra "mim"e geçişin uzunluğuyla temsil edilir demiştik. İşte o "mim" bütün insanların DNA'sında halen taşıdıkları saf temiz idraktir.

O, idraki kimine az, kimine çok dağıttı. O bir ışık gibi hangi ruha daha aydınlık verdiyse, o ruhlar, yüksek idraktedirler. O "mim", Allah'ı yani ilâhların ilâhını tanıdı. İlahların ilâhı, bir çoğalma göstergesidir. Rabb'in kendinden yani kendi sevgisinden yarattıklarının çoğulunu ve o zatın onların ilâhı olduğunun göstergesidir. Sonra bu idrakleri Rahman âleme indirdi. Bu harfleri de açarsak: Elif, Lam, Ra, Ha, Mim, Nun. Burada Elif Zat, aynaya yansıması ise Lam'dır. Lam'ın ucuna tutunan Ra inen, açılan idraktir. Ha harfi Hayy'lığı yani yaşam ve diriliği, Mim Muhammedi Nur'un Rahman âlemdeki ikinci oluşumunu, Nun ise Nur'u temsil eder. Sonra yine Rahim'de Elif ile Lam'ı buluruz. Bu bir evrenin daha yaradılışını temsil eder. Bu evrene de inen ve açılan Ra'dan sonra Ha harfi Hakem sıfatını ve böylece bu âlemde hükmedici özelliğe sahip olmayı temsil eder. Ye harfi Yezdan sıfatıyla insanın üretkenliğini, çeşitliliğini, dağılımını temsil eder. Mim, artık sonunda pek çok aşamadan sonra iyice uzaklaştırılıp yerleştirilmiş, sonunda yerde yaşamaya muvaffak olabilmiş insandır.

Bebek doğduğunda Mim'dir. Sperm hücresinin de Mim'e (م) ne kadar benzediğine dikkat edin. Ama dünyada yaşadıkça çok çeşitli sıfatlar kazanmaya uygun bir alıcıdır. Her olaydan, her nesneden ve duygudan etkilenebilecek yapıdadır. O bir okula gönderilmiştir, çalışarak sınıf atlayacak sonunda öğrenmiş olarak kucağa dönmüş olacaktır. O yine mutlaka Rabbine dönüşecek fakat bu arada pek çok işlemden ve öğrenimden geçerek olgunluk ve anlayışa kavuşacaktır. Bu yüzden O Ruh, Rabbini sorgulamayacak çünkü buna ihtiyacı kalmayacak kadar Onunla özleşmiş olacaktır. İşte o artık Kamil'dir, mükemmel olanı anlamaya muktedirdir O artık bizzat övgüye layık övülmüş yükselmiş Nurdur. Melekler dahi Rabbin yaptıklarına, yarattıklarına akıl erdiremeyip O'nu sorgularken, insan sorgulamaz çünkü anlar. O Rabbin sıfatlarını yaşayarak deneyerek öğrenmiş bir âlimdir ki melekler Ona gıpta ederler. (Meleklerin "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" hitabına *"Ya Rabbi! Biz seni tespih ve takdis ettiğimiz halde sen niye yeryüzünde kan dökecek ve fesat çıkaracakları halk ediyorsun"* diye sorgulamaları, meleklerin Rabbin işlerine akıl erdiremeyişlerinin göstergesidir.)

İki cins olan insanı yani Rahman sıfat ağırlıklı erkek ile Rahim sıfat ağırlıklı dişiyi anlatmam gerekiyor. Erkek ve kız bebek arasında bariz ayrımlar mevcuttur. Bunu çok sayıda çocuk sahibi olanlar da bilirler. Dişi usludur daha uyumludur. Merakı erkekle çok ayrı yönlerdedir. O daha çok davranışlarla ilgilidir. Erkek çocuğun ilgisi dağınıktır. O alelacele öğrenmeye girişmiştir. Bu yüzden kurallara, toplum değer yargılarına uyum sağlamakta güçlük çeker. Annenin kız çocuğuna "küfretmek ayıptır" demesi çoğu kız için yeterliyken, oğlan çocuğun, bu kural karşısında küfretmeyi daha da artırdığını görürsünüz. Çünkü O bunların yasak olmasının sebebini yaşayarak öğrenmek ister. "Küfretmek niye ayıptır? Küf-

rettikçe acaba neler oluyor?"der. Bunu yüzlerce defa söylemeniz ancak onu merakını körükler. Kız çocuk, haksızlığa adaletsizliğe karşı yoğun bir duygusal karşı koyuş hissederken bu konuda saldırgan davranışlar göstermesinin kendisini küçük düşürücü olduğunu düşünür. Kız çocuk, dünyadaki her şeye karşı bir yatkınlık taşır. Çabucak kalıpları, kuralları uygulamaya başlar. Hak adalet duygusu kuvvetlidir. Davranışlarında dikkatlidir. Hataları, doğruları ayırt edicidir ve çabuk idrak eder. Oğlan çocuk ise kurallara uyum sağlamayı sevmez çünkü kurallar onu bağlamakta öğrenmesini engellemektedir. Onun için dünya çok ilginç maceralar yaşayabileceği bir yerdir. Bu macera filmindeki rolünü bulmak için pek çok şeyi deneyimlemek ister. Bu onun canını yaksa da, ağlatsa da fark etmez. Hatta hayatını tehlikeye bile atabilir. Bu yüzden oğlan anneleri oğullarının üstüne düşüp onu kısıtlamak için çok uğraşır.

Uzun lafın kısası, dişi bir takım özelliklerle dünyaya gelir, erkek başka özelliklerle. İşte bu baskın özellikleri açıklamaya çalışacağım.

Dişinin baskın özellikleri:

1. Adalet, hak hukuk duygusu.
2. Tesbit etme yani davranışlarında sabit olup kişilik oluşturma.
3. Sevgiyi yoğunlaşmış bir halde yaşama.
4. Koruma sahiplenme duygusu.
5. Dikkat, temkin, dini kurallara önem verme.
6. İstediğini elde etmede sabır, sebat.
7. Detayları işlemeye önem vermeye yatkınlık.
8. İyiliğe karşı sadakat, bağlılık.
9. Haya, kötülükten utanma duygusu.

10. İffet.
11. Annelik, yani yavrusuna fedakarlık ya da sorumluluğu altında olana fedakarlık.
12. Güzellik, estetik, zarafet duygusu.
13. Siyaset.

Erkeğin baskın özellikleri:

1. Sevgiyi dağınık, geniş yaşama.
2. Cömertlik, vericilik.
3. İyiliğe karşı minnet.
4. İstediğini elde etmede cesaret.
5. Vefakarlık.
6. Cefakarlık, zorluklara katlanma gücü.
7. Yaşamı deneyerek, yaşayarak öğrenme.
8. Amacına ulaşmada kudret, metanet.
9. Kendini ifadede açık olma dürüstlük, mertlik.
10. Geniş bir merak ve araştırma duygusu.

Bu özellikleri daha da artırabiliriz. Ama bu ayrı bir kitap konusu olabilir. Yalnız bu baskın özellikler, çocuğun etkilere maruz kalması sonucu hastalıklara dönüşebilir. Bu sıfatlar dejenere olur.

Dişide dejenere olmuş baskınlıklar:

1. Yargılama, yargısız infaz.
2. Sabit fikirlilik yeniliklere kapanma.
3. Sevdiğini ele geçirme.
4. İradeyi çözeltip zaptetme.
5. Toplumun değer yargıları için yaşar hale gelmek, gösterişle öne çıkmak.

6. Vehim, korkaklık.
7. Detaylarda boğulma. İnsana değil nesnelere önem ve ağırlık verme.
8. İyiliği görmezden gelme, nankörlük yani sadakatten kaçma.
9. Aşırı suçluluk, kendine güvensizlik ve bunu bastırmaya yönelik yapay büyüklenme, kibir.
10. Namus kumkuması olma, herkese ve kendine namus adı altında aşırı baskı uygulama .
11. Aşırı anaçlık yani sorumluluğu altındakilerin özgür iradesine izin vermeme.
12. Güzellik takıntısıyla yaşama, görünümüyle aşırı derecede ilgilenme.
13. Kurnazlık, riyakârlık, hatta koğuculuk (fitne).

Erkekde dejenere olmuş baskınlıklar:

1. Sadakatsizlik, şıpsevdilik, çapkınlık.
2. Savurganlık, sorumsuzca düşünmeden dağıtma.
3. İyilik karşısında ezilme, minnet uğruna kölelik yapma.
4. İstediğini elde etmede saldırganlık, baskın öfke.
5. Sevdiğini aşırı kıskanma.
6. Sağlığını kaybedene dek imkânsızlıklarla boğuşma.
7. Lüzumsuz, sorumsuzca maceraya atılma.
8. İstekleri uğruna terör oluşturma, ezici baskı.
9. Kabalık, utanmazlık, vicdansızlık, kimseye hesap vermez olma.
10. Sevdiklerini memnun etmek için kuralları, yasaları, hakları çiğneme.
11. Merakını gidermek için her değeri göz ardı etme.

Tabi bütün bu özellikler tam tersi şekilde de ortaya çıkabilir. Görünümüyle dengesini kaybetmiş bir erkek, son derece kaba ve saldırgan bir kadın görebilirsiniz. Bütün bu özellikler genele yöneliktir. Bu durumların hemen hepsi besmelenin ifade ettiği dengenin bozulmasıyla ortaya çıkar. Anne ve babalar elbette çocuklarını iyi yetiştirmek isterler ama davranışlarının sonucunu kestiremeyen ebeveynler pek çok kez iyilik yapalım derken kötülük yaparlar. Şunu önemle vurgulamam gerekir ki dişide dejenerasyon mutlaka erkektekinden daha tehlikelidir çünkü dişi özelliklerin dejeneresi bütün toplumu hasta eden niteliktedir. Hasta anneler hasta çocuklar yetiştirir. Oysa hasta bir babadan mutlaka hasta bir çocuk çıkmaz. Annesi babasının hatalarını örtebilir. Ama iyi bir baba çocuğunu hastalıklı bir annenin elinden kurtaramaz. Erkek, eşindeki hastalığı gidermek için uğraşmalıdır. Bazen çocukları annenin elinden almak bile işe yaramayabilir. Zaten bu da büyük bir zulümdür. Oysa erkeler uygun davranışlarda bulunmayı başarırlarsa dişileri iyileştirebilirler. Onların buna gücü yeter. Mevcut psikolojik veriler, kaynak kitaplar eğer dişi ve erkek farklılıklarına eğilmiyorsa, maalesef faydalı olamazlar. Bütün hastalıkların giderilmesinin en kestirme yolunun cinsel enerji alışverişinde bulunduğunu bilmezseniz bocalar durursunuz. İşte bu yüzden besmele, hayatın çözümüdür. Kadınlar erkeklerden, erkekler kadınlardan pek çok şeyi öğrenip kendilerini geliştirebilirler. Aslında öğrenmeleri şarttır. Örneğin erkek siyasi davranışları hizmet amaçlı geliştirebilir, kadın erkekten dürüstlüğü ve cesareti geliştirebilir. Önemli olan bunları öğrenirken kendi özelliklerini yitirmemeleridir.

Son zamanlarda çocuk terbiyesinde çocuğu dinlemek, ona özgüven kazandırmak gibi söylemler iyice arttı. Bu gerekli ya da yeterli değil midir?

Bütün bu veriler maalesef hasta kişilik tarafından kötüye kullanılabilecek niteliktedir. Çocuklarını çok iyi dinleyen anlayışlı davranan bir anne de onlar üzerinde görünmez, ağır bir baskı oluşturabilir. Bunlar yöntemdir, işin özü başkadır. Öze inilmelidir. Bunun için de insan iyi tanınmalı rahim Rahman sıfatlar yerli yerine oturtulmalıdır. Mesela cesareti geliştirilmemiş bir erkek çocuğa zarafet öğretilirse, sonuç hiç arzu edilmeyen bir şekilde olabilir. Tam tersi, zarafeti geliştirilmemiş bir kız çocuğa atılganca cesaret öğretilirse yine aynı şekilde zararlı olabilir. Eğer uygun davranış, uygun tedavi bulunursa hiçbir şey için geç değildir, eşler birbirlerini de tedavi edebilir. Yani çocuklukta alınan yaraların tedavi olmayacağı düşüncesi yanlıştır. Bu konu hakkında ayrıntılara ne kadar inersek o kadar dağılacağız. Maalesef küptüphaneler dolusu kitap yazılması gereken dişi-erkek dengesi ve bu dengeye göre çocuk yetiştirme konularını burada böylece bırakıyorum. Amacımızdan sapmadan Besmeleyi açıklamaya çalışıyorum çünkü.

* * *

Şimdi bambaşka bir konuya evrenin yaradılışındaki Rahman'dan Rahim'e geçişi ve bu geçişle, bulunduğunuz evrenin yaradılışını ana hatlarıyla anlatmaya çalışacağım.

Bulunduğunuz evren ikiziyle, daha doğrusu aynadaki yansımasıyla yaratılmıştır. Birine (+) demek gerekirse sizin evreninize bunun negatifi diyebiliriz. Yani aynadan yansıyan ışıktır. Peki, bu ışık neden karşıdaki varlığın aynısı olarak yansır? Bu sorunun cevabını vermek nasıl zorsa, niye ikiz ev-

reninizin tezatlarınızın yansıması olduğunu anlatmak da o kadar zor. Evet, ilginç hatta inanması güç gelse de, sizin bilinçaltına atıp deneyimleyemedikleriniz yani bu dünyada cisimlendirip tezahür ettiremedikleriniz, diğer evrende ortaya çıkar. Mesela bu evrende fakir olan, içinde zenginlik hissi taşıdığından, zenginlikle ilgili hayaller kurduğundan o hayallerini diğer evrende yaşamaktadır. Ama bütün bu olanlar tezat zamanda olmaktadır. Yani bir ruh bulunduğunuz evrende doğarken öbüründe aynı anda ölmektedir. Kabir hayatında da ikiz varlığınızın farkına varamazsınız.

Bir dakika "her şey zıddıyla kaimdir" sözü vardır. Buna göre burada iyiysem öbür evrende kötü bir kişi mi olmak zorundayım? Bu insanı üzüyor.

Hayır, anlatmaya çalıştığımı yine yanlış anladın. Ben sana bilinçaltınızın orada tezahür ettiğinden bahsettim. Eğer davranışların iyi ama bilinçaltındakiler kötüyse, dengeyi bozmuşsan yani, orada da bozuk olursun. Fakat tezatlardan bahsetmem gerekirse şunları söyleyebilirim. Bu dünyada nasıl ihtiyaçlılık fakirlik hâkimse, orada zenginlik, imkânlılık, istediğini hemen elde etme durumu hâkimdir. Burada madde fizik, orada metafizik geçerlidir. Duygularınız da genelde tezat oluşturduğundan orada iyilik hâkimdir. Şöyle ki, bir adam çok kötüdür, sayısız kötü davranış sergilemektedir. Fakat kötülerin büyük çoğunluğu gibi, kendinden memnun değildir. Ara sıra kendiyle baş başa kaldığında "Keşke başka bir insan olabilseydim, keşke elimdeki güzel şeyleri sevgimle elimde tutabilseydim, herkesi mutlu etseydim ve ben de mutlu olsaydım" der. Bütün bu düşünceler, hayaller diğer evrende tam onun istediği gibi tezahür eder gider. Bütün düşünceleriniz yok olmamakta bir şekilde tezahür etmektedir. İşte bu

yüzden "Ameller niyetlere göredir". Peygamber, mümin kişilerin düşüncelerine dikkat etmelerini pek çok kez vurgulamıştır. İki evrende de iyi ve huzurlu olanlar, dengeyi bulmuş ve *"Onlar korkmayacaklar, mahzun da olmayacaklar"* zümresinden olurlar. İnsanlar iyi olmayı, kötü davranış sergilememek olarak algılıyorlar. Oysa içinden beddua ederken birine iyilik yapmak, yarım ve maalesef işlevini gerçekleştirememiş eylemdir. Çünkü bu evrende ona sabrederken ve kötülüğüne iyilikle karşılık verir gibi görünürken diğerinde öyle olmaz.

Soru. Peki, öyleyse küfür etmek istiyorsak edeceğiz, her şeyin karşılığını anında içimize atmadan vereceğiz öyle mi?

Yok yok, öyle basit mantıkla nereye gidiyorsun? Bu yaşam formülü öyle bir simyadır ki, bir elinde zehir, bir elinde ab-ı hayat var, ortada boş bir şişe var. Biraz ondan, biraz öbüründen katıyorsun, dozunda, kararında devam ediyorsun. İşte başarılı formül bu ve cennet kapısı bu iksirle açılır.

Kusura bakma ama yine açıklaman kafamı karıştırdı daha açık anlatır mısın?

Yani kısaca davranışlarda da Rahman–Rahim dengesini oluşturmak zorundasın. Bazıları hep verici olmaya kalkar tükenir, bazıları hep alıcı olup batar, siyahlaşır. Eğer dürüst olamıyorsan, iyiliğin sana faydası olamıyor. Çünkü bu, riyakârlıkla gösterişle iyilik. Ama dürüst olayım derken kırıp dökmenin, sonra da arsızca "içimden geleni yaparım oh be!" demenin de hiç faydası yoktur. Önce iyi ol öyle görün, sonra da göründüğün iyiliğin kendisi ol. Yine lafı uzattırıp duruyorsun. Ayrıntıyı çok seviyorsun.

Haklısın her zamanki gibi. Kafama bir sürü soru takıldı şimdi. İnsan ölünce hangisinin yaptıklarından hesaba çekilecek tezat evrenden mi, bu evrenden mi? Hangisi hangisini etkiliyor? O evren mi bizi etkiliyor, biz mi o evreni etkiliyoruz?

Bütün bunlar o kadar uzun ve karmaşık ki sana şimdi anlatmam mümkün değil o yüzden sadece öyle bir evren olduğunu bilin ve buradaki kötü temennilerin orayı olumsuz etkilediğinin bilincine varın, o kadar yeter şimdilik.

Soru: Tamam öyleyse şu kadarını sorayım bu evren Rahim öbür evren Rahman mıdır?

Hayır öyle değil. Evreni oluşturan iki sıfatın Rahman–Rahim olduğundan bahsediyorum. Dolayısıyla bulunduğunuz evren Rahman'dan Rahim'e bir dönüşümle yaratılmış, diğer evren ise Rahim'den Rahman'a dönüşümle yaratılmıştır. Bu evren, bir delikten çıkmış, patlamış yayılmış, gaz bulutlarına dönüşmüş, oradan ateş toplarına, sonra da gezegenlere. En son olarak da gezegen üzerinde oluşan su ile toprak ve hayat. Diğer delikte tersi olmakta, Rahim sıfatlı yoğunlaşmış enerji yani madde, Rahman sıfatla çözülmekte olan enerjiye dönüşüm geçirmiştir. Zaman ters işlediğinden, geçirecektir demek de gerekebilir. Bu evrende enerjinin son hali olan madde, orada ilk halidir yani.

Umarım benim anlayamadığım kadar birileri anlar bunları.

Öyleyse şimdi anlatacaklarımı çok iyi dinle. Anlaman gerekiyor çünkü. Başka bir konu anlatacağım. (Masasına bir bilye koydu, bir bilye daha koydu. Önceki bilyeyi diğerine doğru fırlattı. Bilye diğerine çarptı ve onu ilerletti.) Burada olan ne? Hareket yani fiiliyat. Cisimlerin hayata, fiiliyata geçmesi

için ikincil bir varlık gerekiyor. Biri diğerini etkiletmeden fiiliyat yani hayat başlamıyor. Negatif-pozitif güç, dişi ve eril gibi. Peki bu etkileşimi bir doz artırdığımızı düşünelim. Bir doz daha cinsel cazibe.

Cinsel cazibe mi?

Evet, insanlığa yapılanı anlatmaya çalışıyorum. Yeni düzenin sonuçlarını. Yeni düzen bir doz daha cinsel cazibe artırımıdır. Bu bir hastalıktır. Bulaşıcıdır. Nasıl bir hastalık biliyor musun? Vücutta gerekenden fazla kan olması gibi. Bu oluşum bir müddet sonra bütün düzenin mahvına sebep olur. Yani sonunda, engel olunmazsa, önlem alınmazsa vücudun ölümüne sebep olur. Hiper eril-dişil etkileşimi, hiper seks demektir.

Bir dakika eğer bu hiper sekse sebep oluyorsa insanların birinci kapıyı açışına neden olmaz mı?

Olur olmasına ama bunların bir dozu, kıvamı vardır. Bu hiper seks maddenin dönüşünü bile hızlandırır. Yani zaman da hızlanır. Sonuç olarak tüketicidir. Dünya bir canlıdır. Onun ürettiğinden fazlasını tüketirseniz bir gün ölür. Hiper seks, hiper doyum gerektirir. bu cennette yani sonsuz kaynak mekânında mümkün olabilir. Oysa dünya sonludur sınırlıdır. Dolayısıyla hiper seks, hiper doyumsuzluk getirir dünyada. Hiper doyumsuz olanlar ise bir delilik nöbetinde yaşarlar. Kapıyı açıp güç elde ettiklerinde sarhoşlar gibi davranırlar. Yok edici mahvedici deliler gibi.

Bütün bunlar nasıl oluyor peki?

Sadece bir doz seks yapısını artırmakla. Kadınlar daha cazibeli hale getirilir, önce açılır ortaya saçılırlar. Kur'anda

geçen "ziynetlerini saklasınlar" ibaresi bu uyarıyı yapar. Zinetler saklanırsa bu tuzağa düşülmez. Yani büyük ölçüde seksi düşünmek, sekse kapılmaktan. Bu durum tüketimin artışına neden olur demiştim. Dünyadaki tüketimin artışı nüfus artışından değil savurganca ve lüks harcamalardandır. Yani dünyanın kaynakları, üzerinde yaşayan canlıları doyurmaya yeter ama onların hiper seks için gerekli israflarına yetmez.

Yapma canım o kadar da değil. İnsanlar seks için ne kadar harcama yapar ki?

Yine dar açıdan bakıyorsun. Benim anlattığım olay seks için harcananlar değil. Hiper seksin sonucu artan fiiliyatın, hızlanışın getirisi hızlı tüketimin bitiriciliği. Siz insanlar için yaratılmış olan gezegeninize, siz şekil ve hayat veriyorsunuz. Para kazandığınız zaman sadece karnınızın doymasını arzulamıyorsunuz. İstekleriniz önceki devirlere göre çok fazla arttı. Mesainiz de. Giyiminiz, ev eşyalarınız, mekânlarınız, çocuklarınız için hep elinizde olandan çok daha fazlasına ihtiyacınız var. Devamlı bunu istediğiniz için öyle de oluyor. Sonuç olarak isteğinize göre kaynak üretemeyen dünya hızla tükeniyor.

Ben zamanın hızlanması, insan moleküllerinin değişimi gibi bilgilere bazı kitaplarda rastladım. Bunlar uzaydan gelen varlıkların medyomlar vasıtasıyla bildirdiklerinde vardı. Bunların sebebinin foton kuşağına girilmesi olduğu söyleniyordu. Cinsel artırımlarla bir ilgisi olduğuna dair bir bilgiye rastlamadım.
Bunlar kasıtlı yalanlar mı yoksa?

Hayır bunlar yalan değil. Foton kuşağı denilen olay gerçekleşiyor. Fakat foton kuşağını getiren şeyin sizin istekleri-

niz olduğu söylenmiyor. Çünkü bu varlıklar siz insanların her türlü gelişimini heyecanla bekler ve yardımcı olmak isterler. Bu şuna benzer, sen bir bilim adamısın ve bir grup fareyle deneyler yapıyorsun. Sonra farelerden bir kısmı diğerlerinin cinsel gücünü artırmayı başarıp daha hızlı bir yaşamı getiriyor ya da olağanüstü herhangi bir olaya sebep oluyorlar. Bilim adamı bunu engellemek istemez. Bu değişikliği seyretmek bile büyük heyecan verir. Bir de bu canlılar o bilim adamından bu oluşum için yardım isteyecek kadar bilinçlense ve oluşumları bir kademe daha üst bilince ulaşabilmenin imkânı ortaya çıksa. Bu farelerin ya da canlıların ne hissettiğini düşünür müsün? Ya da bir kısmının ölümünü?

Bir dakika! Bütün bunların oluşumu sadece hiper seksle ilgiliyse bunlar kimin tarafından planlandı? Uzaylılar tarafından mı?

Tabi ki hayır. Bilim adamı bilgisiyle yardım eder ama o seyretmeyi sever. Bunu yapan Yahudi bilgelerinin bilgisini, dünya kadim bilgilerini, aynı zamanda İslâm kaynaklarının ilmini elde edenlerdir. Bunlar bir grup insan için cennetvari bir hayat hayali kuran çılgınlardır. Bu yeni düzenin ilk kurbanları da onlar olacaktır.

Peki uzaydan gelenler niye bunları engellemek için bir şey yapmıyorlar. Bir de yardım ediyorlar bunlara?

Onlar, insanın gelişim ve oluşumuna yardım etseler de Âdemoğlunu tanımaya çalışıyorlar. Asla iradenize karışmazlar. Sadece yardım isteyene yardım ederler. Melekler de öyledir. Doğrusunu istersen ben de öyleyim. Eğer sen istemezsen sana bilgi veremem. Asla istemediğin halde seni uyaramam. Eğer uyumak istiyorsanız, onlar sizi zorla uyandırmaz. Ama **"bir tehlike olursa beni uyandır"** diye tembihlerseniz, bu

vazifeyi büyük bir zevkle yaparlar. Eh, sonunda konumuza bir geçiş yapabileceğim. İşte tüm bu olaylar, maddenin hızlanması, molekül değişimi, ileri kabiliyet ve güçler, diğer evrenden bir şeylerin eksilmesi yani diğer evrenin Rahman güçlerinin bu tarafa geçişini sağlayarak, sizin madde âleminizin sonunu getirip, Rahman oluşuma doğru sürüklerken, zaman ters işlediğinden oradaki başlangıca götürür. Yani Rahim başlangıca. Önceden söylemiştim ya diğer evrenin başlangıcında Rahim'den Rahman'a geçiş vardır. Burada tersi olacaktır. Şimdi anladın mı?

Evet galiba ama bütün bunlar beynimi zorluyor. Kafa çapım büyüyüp duruyor. Bazen "imdat! Beni kurtarın" diye bağırmak geliyor içimden.

Ha ha! Maalesef vaktin dolana kadar bu dönme dolaptan atlayamazsın.

Evet tabi. Senin de seyreden bilim adamı gibi olduğunu unutuyorum. Onun için benimle dalga geçiyorsun. Kolaysa sen burada yaşa da öyle dalga geç bakalım. Uzaktan davulun sesi hoş gelir. Sen bizim hislerimizi anlayamazsın tabi. Öyleyse bizim hayrımıza olanı öğrettiğinden nasıl emin olacağım?

Belki tam olarak anlayamam. Fakat benim öğretilerim bu dünyada yaşayanların öğretileridir. Kendi kafama göre hareket edemem. Ben bir elçiyim sadece, sizin hayrınıza olan da tabi ki gerçek İslâmdır. Çünkü İslâm en üst bilincin dünyayı deneyimlemesiyle oluşmuştur. Garantisi bizzât Rab tarafından verilmiş, Kur'anla tescillenmiştir. "Allah indinde Hak din İslâm'dır" ayetiyle. (ancak İslâm ile kastedilenin bu gün bilinen ve uygulanan müslümanlık ile ilgisi araştırılmalıdır.)

Mevcut İslâmi öğretilerle bu değişik devirde zorlanmayacak mıyız?

Evet, zor ve acılı olabilir. Ama en acısı hiper sarhoşluk ve tozutmadır. Evet güç bir sarhoşluk verir ve bazıları tozutur dağıtır ortalığı. Bazıları da keyiflenir, onu bunu öper. Güç şarabını içince ne yapacağınız belli olmaz. Sarhoş olunca neler yapacağını kestirebiliyor musun? Emniyetli yoldan gidin, ifrat ve tefritten kaçının. Yani ne azı, ne çoğu. Orta yoldan. Sizin uyum sağlamanızı Rabbe havale edin. Buna tevekkül denir.

Bütün bu olanlar dünyayı tüketiyor dedin.
Peki, bu tüketim nelere sebep oluyor?

Daha başka bir açıdan anlatayım. Zelzele Sûresi'nde dünyanın ağırlıklarını dışarı çıkarıp dengesinin bozulma vakti haber verilir. Bu bir milattır ve bu milada girdiniz. Dünyanın ağırlıklarını çıkarması, özgül ağırlığı çok olanların, bir sıralanışı olduğunun ve bunun bozulacağı anlamına geliyor. Dünyanın ekseni ve manyetik alanı bu dengeyle vardır. Altın, demir, gümüş, v. s. madenler rasgele değildir. Bunların bulundukları yerler bile önemlidir. Bütün bunların hızla yerkabuğunun üstüne çıkarılması yumurtanın kabuğu gibi incecik olan yerkabuğunu çatlatabilir. Bunun en tehlikeli olduğu yerler çelik gökdelenlerdir. Bir gökdelenin yerkabuğuna nasıl bir basınç yaptığını düşünemezsiniz. O ince ve uzun ağırlık, çivi etkisi yapıyor.

ARALIK 2005 NTVMSNBC HABERİ:

Tayvanlı bir bilimadamı, ülkede inşa edilen Taipei 101 binasının yüzyıllardır aktif olmayan fay hatlarını harekete geçirdiğini savunuyor.
Büyük kentlerde birbiri ardına inşa edilen dev gökdelenler şehirlerin silueti-ni büyük oranda değiştirdi. Peki gökdelenler yeraltındaki fay hatlarını da et-

kileyebilir ve depremleri tetikleyebilir mi? Tayvanlı bir yerbilimci çok yüksek gökdelenlerin böyle bir risk yaratabileceğini savunuyor.
Artık modern kentlerin ayrılmaz bir parçası haline gelen gökdelenler depremleri tetikler mi? Depremin nedenlerini sorgulayan yerbilimciler arasındaki bu tartışma İngiliz the Guardian gazetesinin sayfalarında da yer buldu.
Tayvanlı bir bilimadamı, ülkede inşa edilen ve dünyanın en yüksek binalarından olan Taipei 101 binasının yüzyıllardır aktif olmayan fay hatlarını harekete geçirdiğini savunuyor.
Çelik ve betondan yapılan 508 metre yüksekliğindeki binanın bulunduğu yere 700 bin tonluk bir baskı uyguladığına dikkat çekiliyor. Taipei 101 binası yapılmadan önce bölgede yılda büyüklüğü ikinin altında olan ortalama bir deprem meydana geliyordu. Ancak verilere göre binanın inşaatı sırasında bu depremlerin sayısı arttı, inşaası tamamlandıktan sonra ise büyüklükleri 3'ün üzerinde iki hissedilir deprem meydana geldi.
Depremi tetikleyenin bu gökdelen olduğunu savunan tayvanlı bilimadamı Cheng Horng Lin gökdelenlerin inşa edildiği yerlerin çok dikkatli seçilmesi gerektiğini savunuyor.
Tayvanlı bilimadamının gökdelenlerle ilgili bu savına karşı çıkarı yerbilimciler de var ancak çok büyük barajların, madenlerin, petrol ve doğalgaz çıkarma çalışmalarının da fay hatlarını etkileyebileceğini savunan uzmanların sayısı hiç de az değil.

Bununla ilgili uyarı Kur'anda Şuara Sûresi'nde yapılıyor. (128 ve 129. ayetler) Bu basınçla yerkabuğu çatladı fakat basıncın olduğu noktadan değil, başka bir yerden çatladı. Hızla dışarı çıkarılan ağırlıklar yani madenler bu çatlamanın devamını sağlamıştır. Çıkarılan petrol bile toprakta boşluklar oluşturur. Yani daha Rahim olan özgül ağırlığı yüksek olan madde dışarı çıkarılmış denge bozulmuştur. Bu anlattığım, dünyanın Rahman ve Rahim dengesidir. Şuara Sûresi 146'dan 152. ayetlere kadar bu konuya işaret eder.

128- Siz her yüksek yere bir alâmet dikerek eğleniyor musunuz?

129- Temelli kalacağınızı umarak sağlam yapılar mı ediniyorsunuz?

146- Siz burada güven içinde bırakılacak mısınız.?

147- Böyle bahçelerde çeşme başlarında?

148- Ekinlerin salkımları sarkmış hurmalıkların arasında?

149- (Böyle sanıp) dağlardan ustaca evler yontuyorsunuz (oyup yapıyorsunuz).

150- Artık Allah'tan korkun ve bana itaat edin.

151- O aşırıların emirlerine uymayın.

152- Yeryüzünde bozgunculuk yapıp dirlik düzenlik vermeyenler (in sözüyle hareket etmeyin).

Oysa enerjinizi hiçbir şeyi yok etmeden sağlamalısınız. Su, ışık ve havadan mesela. Elektrik ve güneş enerjisi gibi. Binalarınızı barınaklarınızı üst üste dizmemelisiniz. En önemlisi toprağı öldürmeden bina yapmalısınız. Öldürülmüş toprak, tabiata fayda sunamaz. Yani size. Barınak yapmak için niçin çimento yani öldürülmüş toprak kullanıldığını ancak şöyle izah edebiliriz: "iblisin öğretisi" Barınak yapmak için daha elverişsiz bir madde düşünemiyorum. Su baskını ve depremde en yok edici materyal. Çünkü çok ağır ve kırılgan bir yapıya sahip. Şizi öldürüyor ve insanlar gönüllü olarak bu binalara para ödeyip içine giriyorlar. Kendinize kiralık katil tutuyorsunuz yani.

Evet sonra da komik bir şekilde "deprem sigortası yaptırın" diye yaygara. İyi de deprem sigortası benim maddi kaybımı karşılar belki. Ya canımı ne yapacak?
İyi de insanlar apartmanda oturmaya mecbur değil mi?

Şöyle söyleyeyim o zaman senin için, eğer ev almaya gücün yeter ve karar verirsen apartmana değil müstakile yönel ve beton değil hafif malzemeyle yapılanı tercih et. Yani elinizden geleni, talebinizi değiştirin. Unutmayın siz Âdem nesli, bu dünyada ne isterseniz imkânlar dâhilinde onu bulursunuz.

Şunu merak ediyorum, insanlar dünyayı seviyor. Dünya nimetlerinden ayrılma korkusu, büyük ölüm korkusu taşıyorlar. Gelecek nesilleri için planlar yapıyorlar. Niye dünyaya yani insan için gerekli koşulları, yaşam formunu oluşturan tek gezegene karşı bu kadar acımasız davranıyorlar. Dünya'ya "Tabiat Ana" deniyor. Peki niye anasını öldürmek istiyor insanlar?

Niye küfrederken babanıza değil ananıza?.. Ha ha! Belki bu tabiat ana konusunun algılanışı farklıdır.

Nasıl yani?

Kimileri için dünya, arşa çıkacak merdiveni sakladığı için, kimileri de içinde ateş barındırdığı için önemlidir. Bu yüzden sevilir.

Ben bir şey anlamadım.

Yani belki yerin kabuğu yani toprak kimseyi ilgilendirmiyordur. Herkes varmak istediği için, çabalıyor bu gezegende.

Yahu açıklıyor musun, karıştırıyor musun?

Tamam öyleyse niye bazılarının analarının ateş kadın olduğunu anlatmaya başlayayım. İşte perdeleri aralıyorum ve işte KARİA SÛRESİ:

Bismillahirrahmanirrahim

1. Kapıyı çalan kadın!(*)
2. Nedir bu dişi felaket?
3. Anlamadın mı? Nedir kapı çalan dişi musibet?
4. İnsanların dağılmış kelebekler gibi olduğu
5. Vücutların (yada dağların) atılmış renkli yüne dönüştüğü gündür.
6. O gün her kim kadın, dengeyi oluşturmak için ağırlık tartıp koyarsa (yani iki kefeyi dengelemek için iki tarafa eliyle ek ağırlık koyarak eşitleme, dengeyi gerçekleştirme)
7. İşte O, hoşnut edici (razı edici, tatmin edici) bir yaşayış içinde olur. (Burada O diye geçen fail kadın değil, o erkek, o aile, o toplum olabilir.)

(*) Bir çok mealde El Kariye kelimesi "KIYAMET" olarak çevrilmiştir. Dolayısıyla, Hayrettin Karaman-Bekir Topaloğlunun'a ait YENİ KAMUS adlı sözlükteki KARİA, el-Kariatü =Kıyamet, Felaket, Musibet olarak açıklanmaktadır. "EL-MEVARİD- Mevlüt Sarı" adlı sözlükte de el-Kariatü=Kıyamet, Musibet olarak geçer.
El-kariatü nün aslı KARAA fiilidir. Bu fiilin manalarından biri "kapıyı çalmak,vurmak"dır. El-Mevarid'in 1218. sayfasında bu fiilin "ismi fail"i KARİA= Kapıyı çalan, Kapıyı vurandır.

Burada dikkat edilmesi gereken önemli nokta şudur: Bu kelimenin sonunda müenneslik (dişilik) "te" bulunmaktadır. Kur'an'daki kelime müennestir. Yani "kapıyı çalan dişi" demektedir. Meal yazarları genellikle kelimenin neden dişi olduğu üzerinde hiç durmamışlar. Onların manalarını kullanacak olursak "dişi felaket, dişi musibet" dememiz lazım gelir ki bu da kadındır. Bu nedenle ayetin anlamından "KAPIYI ÇALAN KADIN" çıkması gayet doğoldır.

8. Ve eğer her kim kadın, dengeyi hafife alır önemsemez, (ağırlık koyup uğraşmaz) aptallık ederse.
9. Onun anası haviye (Haviye kelime anlamına göre hevaya uymuş şımarık kadın) olur. (Yine onun anası sözündeki muhatap erkek, aile ya da toplumdur.)
10. Onun mahiyetini anladın mı? (İdrak ettin mi?)
11. Hamiye ateştir (hamiye kelimesi, koruyucu ordu, arkadan yardıma gelen ordu ya da iyice kızgınlaşmış dişi. Yanına ateş gelince, ateş ordusu ya da kızgın dişi ateş olur.)

Şimdi mecazlarını açayım. İnsanların dağılmış kelebekler gibi olması, her ferdin kendi zevkinin peşine dağılması, birbirini düşünmez bencillere dönüşmesidir. Çünkü kelebek kısa hayatını çiçekten çiçeğe konarak geçirir. Vücutların ya da dağların atılmış renkli yüne dönüşmesinden; renkli yani boyanmış, ayrı ayrı yün parçalarının atılarak birbirine karışmış, rengini yitirmiş hale gelmesi kastediliyor. Bu da insanlar olarak ele alındığında, insan kişiliklerini insanın rengi gibi algılarsak, yok olması, karışması demek olur. Cinsel kimlik karmaşası, sağlam karakter oluşamaması v. b. Kişilik sorunlarını dile getiriyor ayet. Vücut ya da dağ anlamları manada fark etmez. Her ikisi de mecazda kişiliğe işarettir. Çünkü insan vücudu kişiliğinizin görünen halidir. İnsan vücudundan kişilik tahlili artık çok bilinen bir bilim dalı oldu. Arkasından, bu felaketten dengeyi sağlayan kadınların kurtulup, toplumunu, ailesini, en azından eşini kurtarabileceği açıklanıyor. Dengeyi oluşturmak! Yani Allah Rahman'ın üzerinde, Rahman Rahim'in üzerinde. Kocasını Tanrı yerine koyan da, kocasını emir kulu yapan da dengeyi bozmuş olur. Kadın hakkı, erkek hakkı gözetenler, tatmin edici bir yaşayışa kavuşabilir. Aksi takdirde dişi ateşi ana yaparlar.

Konumuzla yani dünyayı niye cehenneme çevirdikleriyle ne ilgisi var?

Anlamadın mı? Bak ayetlerde iki sefer "anlamadın mı" diye soruyor. Onlar dünyada ateşi ararlar, onların anası ateştir. Onlar dünyayı potansiyel cehennem olarak gördükleri için severler.

Anlayamıyorum nasıl yani? İnsanlar acı çekmekten hoşlanmaz, dünyayı mahvetmek istemez. Bu akla uygun değil. Kim ister cehennemde yaşamayı?

Ben onların üst bilinçlerinde kabul etmedikleri bilinçaltı gerçeğinden söz ediyorum. Rabbin kullarına karşı sonsuz merhamet sahibi olduğuna göre, onların istemediğini zorla dayatmaz. Ateş isteyene ateş, nur isteyene nur!

Olamaz, insanlar dünyada cehennemi istemezler.

Yok ya! Ben mi kuruyorum yakıp yıkan orduları? Melekler mi bozuyor doğal dengeyi? Yoksa şeytanlar mı insanların yerine savaş çıkarıp işkencelerle kıyım yapıyor? Kesinlikle cehennemi arzuluyorlar, bu yüzden cehennemle müjdeleniyorlar. Görmüyor musunuz savaş ihtimali belirince heyecanlananları? Bu bir örnek değil mi?

Yine de anlayamıyorum.

Sen anlamasan da olur.

"Eğer kadınlar orgazm olamazlarsa annelik kodunda kalırlar, bu da kadını Ateş Rahim yani hükmedici anne konumuna sokar. Bu tür kadınlar ailelerini mahvederler" diye biliyorum. Öyleyse bu sûre bunun ispatı niteliğinde.

Tabi ki öyle

Anlayamadığım bir nokta daha var. Ateşin çocukları yani cehennem arzu edenler, kendileri lüks içinde yaşarken başkalarının acılarını arzu ediyor. Yani kendileri acı çekmekten korkar. Öyle değil mi?

Kim başkası için neyi arzularsa aslında o, kendisi için onu arzulamış olur. Dediğim gibi bilinçaltı istekleriyle ilgili. Herkes iyi olduğunu sevecen olduğunu söyleyebilir. Ama bilinçaltında başka şeyler vardır. Niyetiniz ne ise sizin ameliniz odur. Söyleyip durduklarınız değil.

Anladıklarımı özetlersem; kadın, ailede hükmedici olarak dengeyi bozarsa, aileyi perişan ediyor. Çünkü kişilikleri oluşamamış, sağlamlaşmamış fertlere sebep oluyor. Kadının hükmedicilikten yani ateş rahim kodundan kurtulması için cinsel yaşamını düzeltmesi gerekiyor. Ya da Rahman sıfatı baskın olan erkeği, sayıp üzerime koyayım derken, onun üzerinde olan Allah'tan gafil olursa yine dengeyi bulamıyor. Kendi Rahim sıfatlı benliğinin de hakkını vermek ve almakla görevli. Ancak ve ancak Allah, Rahman-Rahim dengesini başarabilirse arzulanan bir yaşayış içinde olabiliyor fertler.

Yalnız burada yanlış bir şey var. Kadın, hakkını almak için çırpınmak zorunda değil. O kendisini erkeğine sunarak bunu yapar. Kavgaya gerek yok. Onun kafasında Allah, Rahman-rahim dengesi oluştu mu, bunun için uğraştı mı zaten herkesin hakkı yerli yerine oturur. İşte denge budur. Dengeyi oluşturanlar, sağlıklı düşünceye ve zihin gücüne sahip olurlar. Herkes ışığın peşinden koşar. Çünkü ışık sevgi enerjisidir. Fakat dengesizler ışığı ateşte görürüler. Onlar cahildir. Oysa dengeliler ışığı nurda ararlar. Nur ise dünyada bulunmaz. O

yüce Rab'den gelir. Dengelilerin gözü gök ehline çevrilidir. Bu yüzden veliler, dünyaya bağlanmaz dünyada sıkılırlar. Fakat göğe erişmek için dünyaya mecbur olduklarını da bilirler. Onlar dünyayı mağmur etmek için de uğraşırlar. Çünkü dünya amaca ulaşmak için bir araçtır.

Peki diyelim hepsini yerine getirip kişi arzulanan hayat biçimine girdi. Dengeli olmaya karar verdi ve ışığın yani nurun peşinde gitmeye karar verdi. Bu durumunda ne olacak? Rahman âleme geçişten bahsediyorsun veya velayeti elde etmekten bahsedelim. Ne yapılacak? Bulunduğu durumdan öteye geçiş nasıl olacak?

Ötede ne olduğunu anlatamam ama öteye nasıl geçileceğini anlatabilirim. Unutmayın ki sizler kafanıza göre yolu bulamazsınız. Anahtarsız, şifresiz, kuralsız geçemezsiniz. "Ne lüzum var kurallara, isteyim yeter, nasılsa yolu kendi kafama göre bulurum" deyip yola çıkanlar tökezler, yolu kaybeder ya da uçurumdan düşer. O yollardan geçenler size nasıl geçeceğinizi anlatır. Hem de çok net, açık, şüphe götürmez biçimde. Fakat yine anlayamazsınız. çünkü anlamak için dengeyi oluşturmak lazım. Bu denge oluşmamışsa kırk deve yükü kitap okusan, maalesef... Hasta bir adama turist rehberliğinin en üstün hizmeti sunulsa da o adam yoluna gidemeyecek. Çünkü hastalığıyla uğraşmaktadır. Anlamaya kabiliyeti olmayanlar tariflerle gidemezler. Bu yüzden bu işi başaranın sayısı azdır. Kaybolan, kabirde, kıyamette, mahşerde, sıratta uğraşıp durur. Maazallah belki de cehennemde...

Çölde serap gördüğünde, gerçek görünene kadar serabı anlayamazsın. Bu hayatın serap olduğunu fark edebilmek için sana söylenenler, hatta senin kabul etmen kifayet etmez. Görmen lazım, gerçekle tanışman lazım. Yani bu âlemden

gerçek âleme geçiş. Bu geçiş yeri ise kalptir. Sen seni tanımak zorundasın. Sen başlı başına bir âlemsin yani aynı programdasın. Öyleyse sen de Allah, Rahman–Rahim dengesinde halk edildin.

Fiziki, görünen yani diğerlerinin görmesi gereken kadar görüşe sahip olduğu gözleriyle gördükleri bedenin, işleyen bütün organların, beynin, duyuların, iç organların vs, Rahim âlem ve onun parçası. Aynı rahim evren gibi fena bulmak için yaratılmış. Sen öldüğünde bedenin çürüdüğünde ne zekân, ne görüşün, ne duyuşun, ne dokunuşun kalır.·Peki, ne kalır? Hesaba çekilecek olan nedir? Onlar fiziki bedeninle gerçekleştirdiğin hisler ve hissettirdiklerin. Çünkü yaptın o kayda geçti. Kayda geçen hislerin ve hissettirdiklerin. Bunu eksik söyledim. Hissettirdiklerin değil, hissettirmek istediklerin yani niyetlerin, isteklerin. Çünkü kişi iyi bir şey hissettirmek ister fakat karşısındakinin algılayışı değişik olduğundan tam tersi olabilir. Mesela sen birine memnun olsun diye bir şey hediye edersin, oysa o senden çok daha pahalı bir şey arzu etmektedir. Kızar, nefret eder, mutsuz olur. "bana bunu mu layık gördün" der çıkar. Birine neyi hissettirmek istiyorsan o hissi sen mutlaka hayal edersin, canlandırırsın. Zihninde şekillenir. Öyleyse ne dilersen o gerçektir aslında, olaylar ise sanaldır. "Ameller niyetlere göredir". Yaptığın, olan olay, eylem yani amel değil niyettir gerçeklik. Yazılan, hesaba çekilen, anlatılmaya çalışılan, hatta anlamak zorunda olduğun hatta hatta anlaman için ne gerekiyorsa yapılacak olan.

Nedir niyet dediğimiz, hissettikten sonra zihnimizde oluşturduğumuz hayal. Ne vardır güzel niyette? Birliğin özü vardır. Birliğin özü, başlangıcı, anlayışı, ne dersen de. Kendin için istediğini karşındaki için istemek. Yani kendi nefsinle bir tutmak. Bunu kimin için isteyebiliyor insanlar, belki çocukları için. (Hoş, onu yapabilen de sanılan kadar çok değil) Yapa-

bilirse eşine, arkadaşına, sevdiği bir akrabasına v. s. Ya bütün insanlara bunu hissedebilmek, kendin için ne istiyorsan bütün insanlar için hatta bütün varlıklar için istemek Belki söylemek kolay ama bunu gerçekten hissetmek çok zordur çok. İşte bu noktada yani gerçekliğin niyette hissedildiğinde, duyguda yani kalpte olduğunu bilmek, yaşamak, öğrenip kabullenmek. Kalp âleminin giriş kodu.

Kalbi selim sahibi olmak, ehli dil olmak, gönül âlemini, kalbi ilâhi aşka ayna etmek, yaradılanı yaradandan ötürü sevmek v. b. Tasavvuf erbabı kaç türlü dile getirmiş. Resulullah *"Kendisi için istediğini mümin kardeşi için istemeyen bizden değildir"* demiş. Bunu yapamayan gönül ehli değildir. Aşk ona yerleşmez. Yeşermemiş tohum gibi kalır. Çünkü aşk ışığını alamamıştır. Ben size üniversitesini öğretmeye çalışmıyorum bu yolun, başından ilkokulundan bahsediyorum. Tasavvuf ehline mahsus ekstralar değil bunlar. İnsan olmaya çalışan herkesin farzlarıdır. Müslüman olmayan bile bunu uygulamaya çalışırken; Ey en yüce dinin mensupları! Uykunuz çok ağır çook.

Nasıl uyanacağız sen onu anlat. Nerden başlanır bu işe?

Hisseder düşünür, düşünür hissedersiniz. Zihninizde hayal kurar bu kurguyu yaşarsınız. Alırsınız, verirsiniz. Doğru olsun olmasın, tehlikeler, kötülükler, kıyaslar, kıskançlıklar v.s. üretirsiniz. Biri vardır size düşmandır, siz de ona düşmanlık etmek zorundasınızdır. Biri vardır sizi kıskandırmaya çalışıyor, nispet yapıyordur siz de tabi onu kıskandırmak zorundasınızdır. Biri vardır kendini sizin gibi biriyle aynı kefeye koymaya çalışıyor, hakkı olmadığı halde sizinle kendine itibar elde etmeye çalışıyordur v.s. Bir de bakarsınız ki bütün her şey size tehlike teşkil ediyor. Hatta eşiniz bile sizi yıpra3

Oysa sevgi tohumunuz yeşerip büyüse, bütün arşa uzanan bir harika olacaktı. Bütün zihniniz, "dur" diyen ölümle duruverdiğinde gerçekle karşılaşır azapla kavrulursunuz. Hangi batağa saplanmış olursanız olun, ölüm size "dur" demeden, siz kendiniz durursanız, Yüce Halik, Cenabı Rabbul Âlemin sizi hemen çıkarır. Bir de anlarsınız ki, size sizden başka hiçbir şey düşmanlık edemezmiş. Bırakın kendinizi işini bilen doktorun ellerine. Kanınızı, irininizi temizlesin. Mikropları öldürsün, yaranızı sarsın. Ha, tabii canınız yanar, olsun katlanın bu acıya çünkü sonu şifadır. Canım yandı diye doktorun elinden kaçarsanız şifanız yarım kalır. Ona ters olursanız, dostu düşmanı tanırsınız. Düşman, nefis yani egonuz, dost Allah'tır. Bundan ötesi yoktur. Diğerleri görüntüdür, gölgedir.

Çok memnun olduğunuz bir dostunuz olduğunu farz edelim. Ya düşünceleri size karşı değişirse? Birden düşman oluverirseniz? Bu dostluğun bir garantisi var mıdır? Belki de ölüverir yalnız kalırsınız. Çünkü o bir cismani bedendir yani görüntüdür. Ondan size akan ise Rabbin sevgisinin onun kanalından gelişidir. O gider başkası gelir, Rabbin seni başkasına sevdirir. O sevmez; sevemez ancak Rabbi sevdirir. Sevmek, sevilmek mi istiyorsunuz, o zaman izin verin yani bir durun, O lütfuyla kalbinize hükmetsin. Oranın padişahı o olduktan sonra bir karışıklık, düzensizlik, suç olur mu hiç?

İşte sorunun cevabı: Rahim olan görünen âlemden ötesine geçişin tek yolu, Kalp Âlemine geçiştir. Cüzi kâinat olan insanın, Rahman âlemi kalbindedir. **"Kim nefsini bildi o Rabbini bildi."** Kim duygularını, düşüncelerini, hakkı, sevgiyi, lütfu kalbinde bulursa öteye geçecektir. Tek bir şart vardır. Hislerinizin tanımını koyup kaynağını görüp, haram olandan yani muzır düşünceden ve duygudan uzaklaşıp helal olana yani sevgiye yönelmektir.

Çıkarıp atın zihninizde dolanan, kalbinizi karartan düşmanı. Yine eksik söyledim. Yaratıcınıza bırakın kendinizi, sizi düşmandan kurtarsın. Sonra bakarsınız, eşiniz, çocuklarınız, ahbabınız sadece sizin gibi korkuyorlarmış sevmekten. Ne kötülermiş, ne düşman. Onların ihtiyacını gidermenin, ateşten kurtarmanın yolunu arar, bir Allah dostu olabilirsiniz. Artık o hekim hastalarına gönderir sizi. Gönüllere şifa veren bir hakikat eri, bir aydınlatıcı olursunuz. Korkular içinde bir biçareyken, bir sultan olursunuz. Kadirşinas, cömert, mert, adil bir sultan. İster zihinlere akıl, ister gönüllere aşk olursunuz. Yolda kalmışa rehber olursunuz.

Bunu yapmayan ne yaparsa yapsın öteye geçemez. Yolda kalır. yaptığı ibadeti sayar, döker. "Şuna şu kadar verdim, şuna şunu yaptım, karşılığı şudur" der. Kendine bir muhasebe bürosu edinir, günahı sevabı tartar, cennetin hangi katından yer alsam diye emlakçılığa soyunur. Sevmeyince, sevgiye izin vermeyince, sui zandan kurtulmayınca, bu alış verişten bir kârı olmadığını göremez çünkü büyüklük hastalığıyla gözleri kör olmuştur. Düşman kalbini işgal etmişken, cennetten arsa nasıl alacak! İbadetini aşkla, aydınlanmış kalbiyle yapanın iki rekât namazına bile denk düşmez bütün amelleri. Sorsanız, "ben kim, suizan kim" der. "Herkesin iyiliğini isterim kötülükle işim yoktur. Ben hiç kimseye karışmam tevekkül sahibiyim" diye atar tutar. Ama "ya şu kayınpeder, ya babam ölse de mirasını yesek" der. "Şu işin hilesi nedir, nasıl hallederim de menfaatimi sağlarım" der, plan yapar durur. Planları ince ince ayrıntılarıyla hesaplar, hatta gece gündüz uyumaz yirmi yıllık kalkınma planı hazırlar. Sonra bir şey planına uymazsa "Ya Rabbi! Şu zavallı kulundan ne istiyorsun? Ne ağır imtihan ediyorsun. Dünyada istediğimi vermiyorsun bari cennette şunu şunu ver!" diye yalvarır durur. Onun sevgiyle işi yoktur. Oysa gördüğünüz, görmediğiniz bütün yara-

tılmış, sevgiden halk olunmuştur. Cennet, hiç düşmanlık olmayan katışıksız sevgiden. Her şeyin yapıtaşı sevgiyse cennetteki köşkleri nasıl inşa edersin?

Uzun lafın kısası, bütün kurallar, şerait, yollar sevgiyi kalbe yerleştirmek içindir. Ama kuralsız, ahkâmsız, edepsiz bu iş olmaz. Namaza durduğunda bütün korkuları, şüpheleri, sui zanları, planları, arzuları zihninden, hislerinden uzaklaştırırsın, hiç değilse günün bir kısmında arınmış olur sevgiye yer açarsın. Bu, bütün zamanlarında gerçekleşmeye başlar. Bu hale daim namaz denir. Her neyi seversen aslında Allah'ı sevmiş olduğunu, her neye kızarsan, aslında ondan uzaklığa kızmış olduğunu anlamalısın. O zaman gönül huzura erer, kurtulur, selamet bulur. İnsan tıpkı kâinat gibi besmele bileşkesinden halk olundu. Aynı program yani. Bu üçlü bileşkeyi anlayan kendini, sonra kâinatı, Rabbini tanır. İnsan Allah Rahman Rahim'în karşılığı olarak Kalp Akıl ve Bedendendir. Tıpkı kâinatın işleyişi gibi emir kalpten akla, akıldan bedene gerçekleşmelidir Ama insan bunun tersini de yapabilir. Daha doğrusu genelde tersini yaparsınız. Beden akla, akıl kalbe hükmeder ki günah, şuç, kusur, arıza v.s. budur.

Ya akıldan hüküm çıkarsa olmaz mı?

Hayır. Akıl karışıktır. Saf halde kalmaz. Akıl kalple birleşik hareket edemez çünkü dünya hayatı insanı daha çocukken kalbinden ayırır.

Nasıl yani herkes çocukken hislerinin hükmünden çıkar mı demek istiyorsun?

Çok az insan dışında herkes. Çocuklara, sevgisini göstermek istediği bir sokak köpeğine sarıldığı zaman nasıl davranılır? Ya da uyumak istemeyip ailesiyle vakit geçirmek istedi-

ği zaman? Hatta acıkmadığı halde mama tıkıştırıldığında, diliyle ittirdiğinde? Böylece hislerine önem vermemesi gerektiğini öğrenir. Saf aklı da böylece bulanır. Bazen de sevmediği şeylere, kişilere sevmiş gibi davranması istenir. Olduğu gibi görünmemesi gerektiğini anlamak zorunda kalır.

Ama bunlar bazen mecburen yapılır. Ya bebek pencereden aşağıya uçmak isterse karışmayacak mıyız?

Mümkün olduğu kadar yorumsuz yapın. Zaten bu olması kaçınılmaz bir durum. Dünya hayatının getirisi. Ama bunlardan arınmak da mümkün. Kirlenmeyen temizlenmeyi öğrenemez. Hepsi gerekliliktir.

Anlayamadığım bir nokta var. Bedensel istekler de duygu, his sayılmaz mı? Onlar kalp âleminden değil mi?

Hayır onlar başkadır. Bir kase süt ile yaşamınızı devam ettirebilirsiniz. Fakat öğretilerle deneylerle bu ihtiyaç büyütülür. İki saat uyku yeterli olabilirken, bu ihtiyaç 12 saate kadar çıkarılabilir. Bedensel ihtiyaç dedikleriniz sizin için gerekli olandan çok fazladır.

Beden dünyada, bileşkesinin kendine hizmetini isteyebilir. Buna kibir denir. Aşık olmak nefsani bir arzu değildir. Fakat aşık olduğu kişiyi sahiplenme arzusu, hatta onun hislerine aldırmadan ele geçirme isteğinin duygularla ne alakası var? Bu, bedene hizmet için bileşkeleri kullanmaktır. Siz hislerinizden koptuğunuzda gerçek ihtiyaçlardan fazlasını istemenin, tattırmanın aslında haz vermediğini, mutlu edemeyeceğini, çünkü huzurunuzu kaçırdığını bilemezsiniz. Doyduktan sonra yediğinizde yemeğin lezzeti azalır, çok uyuduğunuzda bitkin, isteksiz güne başlarsınız, cinselliğin de fazlasının tadı kaçar.

Tekke terbiyesinde kişiye gerçek ihtiyacı bildirilmeye çalışılır. Derviş, az yemeye, az uyumaya, az konuşmaya, az içmeye gayret ettirilir. Gerçek ihtiyacı, sevmektir. Bu bildirilir. Göksel enerjiyle tatmin ettirilir. Huzuru yakalar tatmin olur. Böylece diğerlerini de huzura kavuşturacak bir aracı olmaya namzet olur. Bileşkesini fark eden istekli (mürit) artık bileşkesinin derinine yolculuk edebilmeye kabiliyet kazanır. İşte artık Rahmani yolculuk başlar. Çünkü artık kendisinin bedenden müteşekkil olmadığını idrak etmiştir. Oysa önceleri aklının dahi bedeniyle ilgili kısmını kullanmaktaydı. Bu anlayış açılımı sırasında rüyalar çok önemlidir. Çünkü rüyalar hislerinizim gösterimidir. Rüya, zaman ve mekân ötesi bir vizyondur ki kişinin his dünyasından yansır. Rüyalarının ne demek istediğini çözerek kendini açılıma sokan birinin, sonraları rüyalarıyla meşgul olmaya ihtiyacı kalmaz. Çünkü o daha büyük bir açılıma girmiştir ki Rahman yapısının açılımıdır bu.

Nefsanî terbiyenin açılımında kadınla erkeğin bir farkı var mı? Yani kadın müritle.

Hayır, farklıdır. Kadın mürit tekkeye hislerini tanıma safhasına sokulmaz. Çok az yiyip içeceksin, çok uyumayacaksın, nefsini kıracaksın denmez.

Neden?

Çocukken, erkek gibi, söylenenlere kendini kaptırmaz da ondan. Kadın bedensel zayıflığının yanında hissel güçle doğar. Kadın hislerinin farkında olarak yaşar. Çünkü çocukken kafasına sokulanları uygulasa da tam olarak inanmaz. Kendisi kural koymayı sever. Aileye uyum konusunda kız çocukları uyumsuzdur. Ya da uymuş gibi davranır ve hislerini bir kenara saklar. Kadının aşk gibi kuvvetli bir his karşısında ne kadar başına buyruk ve inatçı olduğunu yaşayanlar bilirler.

Kadın ihtiyacının farkında olur fakat öyle yaşayamaz bunun böyle olması gerektiğini kabullenir sadece. Erkekte, nefsanî arzular, yeme içme–seks üzerinde yoğunlaşırken, kadında, giyim, davranış ağırlıklıdır. Erkek çocukların birbirlerine kızdıkları zaman yaptıkları küfür etmek, dövmek şeklindeyken, kızlarda ağır söz söyleme, giyinip hava atma, karşısındakinin sahip olduğu erkeği ele geçirip onun kendisini kötü hissetmesini sağlama v.s. gibi davranışlardır. Çünkü kadının yenmesi gereken düşmanı yani nefsani arzusu hükmetmektir. Bu yüzden ilâhi dinler kadını hüküm altına sokmaya çalışırlar ki hem kadın, hem eşi, hem çocukları, hem toplum rahata ersin. Bu yüzden kadına riyazat , tekke terbiyesi uygulatılmaz. Ona şu ders çalıştırılır: **"Baban ya da kocan senden sorumlu kişinin emri altına gir.".** Böylece kadın hükmetme arzusundan kurtulup bir üst insan düzeyine geçiş yapar.

Ya kadına hükmeden, cahil, akılsız biriyse? O zaman ne olacak?

Canım bunlar bellidir. Kadının emredileni dinleme ölçüsü verilmiştir. Kocası "zina et" dese zina edecek değil herhalde. Hem kadın hüküm altındayken nerede durulacağını iyi bilir. Ama tersi olursa yani erkek hüküm altına girerse nereye kadar itaat edeceğinin ölçüsünü bilemeyebilir. Bu yüzden bir kadın istedi diye katil olan pek çok erkek görmüşsünüzdür. Ya tersini ne kadar gördün? Sırf erkek istedi diye katil olan kadın? (tabii ölüm tehdidiyle baskı yapılması müstesna) Şimdi bu konuyu sana başka bir açıdan açmaya devam edeceğim. Evrende her şey çift olarak var olur. Kâinatın yapısı ses ve ışıkla oluşmuştur. Ses ve ışık, rüzgarla hava gibidir. Işığı, rengi olan her şeyin bir sesi vardır. Var olmuş hiçbir ses ve ışık kâinatta yok olmaz. Ancak var olmaları için ikisinin bir-

likteliği şarttır. İsrafil Sur'a üfürdüğünde bir varoluş başladı. bu çok yüksek bir sesle oldu. Yok oluş diyebileceğiniz kıyamet yani değişim, başkalaşım ise yine sesle olacaktır. Maddenin anti madde denilen zıddıyla yer değiştirmesini hiçbir şey sağlayamaz. Ancak çok yüksek bir ses.

Bunları açıklaman doğru mu?
Yani kıyameti isteyenlerin duyması.

Bunlar zaten bilinen veriler. Ben bilinmeyen bir şeyden bahsetmiyorum. Ses, maddenin atomunu çözelten, parçalayan antimaddeye çeviren bir güce sahip. Ya ışık sesi parçalar mı? Hayır yapamaz. Rahman Rahim dengesinde Rahmanı ışık, Rahimi sese kodlarız. Çünkü ses ışığı parçaladığı gibi, dişil güç, eril gücü parçalar. Varoluş nasıl sesle gerçekleştiyse, dişil güç öylece eril gücü yapar.

Kadın hem yapıcı hem yıkıcı güç yani.

Evet, aynen öyle. Bütün maddeyi madde yapan bir arada durmalarını, görevlerini yapmalarını sağlayan ses faktörü zahir (görünen) evrenin görünme var olma sebebidir. Işık olmadan ses varlık gösterebilir mi? Hayır.

Kahredici dişil güçten korunmak için müritler eğitilirdi. Onlar kahredici gücü bir görüşte tanıyacak kabiliyete ulaşmadan evlendirilmezlerdi. Yapıcı dişil güce kavuşan eril güç ise, bu gücün kahredici güce dönüşmesine meydan vermeden kullanır ve bu güçle dişiyi de pozitif bir artırıma sokar. Böylece erkek eşini, kadın da eşini imar etmiş olur. Kadın erkeğinde oluşan olumlu değişimin müsebbibi, erkek de kadının yapıcı gücünün yönlendiricisi, müsebbibidir. Maazallah, yapıcı gücü erkekler tarafından bozulmuş bir kadın (ki sebep babası, kardeşleri, eşi, sevgilisi v. s. olabilir) dişil gücü eğit-

meyi bilmeyen bir erkeği ele geçirirse sesin ışığı çözelttiği gibi aniden erkeği çözeltir. Hiç bir erkek, kadın yönetimine giren başka bir erkeği ayıplamasın, çünkü bu hepsinin başına gelebilir. Bu çok çabuk olur ve kurtulması çok zordur. Bir kadın bunu tek bir cinsel ilişki sırasında başarabilir. Dişil güç, erkeğin enerjisini alır ve geri göndermez. Ondaki yöneticilik vasfını alır ve kendine geçirir. İşte dişil felaket Karia budur. Oysa yapıcı kadın bu enerjiyi dengeler, alışverişi gerçekleştirir ve erkeği güçlendirir. Denge çok önemlidir. Bu dengenin en büyük tehdidi evlilik dışı ilişkidir. Çünkü bu tür ilişkide kadın, denge için ilişkiye girmez. Amaçlar çeşitli olsa da, bu amaç erkeğini yapılandırmak güçlendirmek değildir. Çünkü bu ilişkide karşılıklı güven yoktur. Güven olmayınca dişi, gücünü erkeğe aktarmaz. Erkeğini yapılandıran yapıcı kadını, başka bir kadının mahvetmesi de bu yolla olur. Kadının emekleri boşa gider. Gücü bir siyah dişil güç emip, erkeği hükmü altına alır.

Bir dakika, yapıcı gücü bir erkek tarafından bozulmuş kadından bahsettin. Kadının yapıcı gücü bir kadın tarafından değil de illa erkek tarafından mı bozulur?

Evet tam olarak öyle. Bir kadın, bir kadının yapıcı dişil gücünü bozamaz. Bunu davranışlarıyla ya da cinsel ilişki yoluyla erkek yapabilir. Babanın, erkek kardeşlerin çocukluğunda ona yaptıkları, ikincil varlık muamelesi çok zararlıdır. Fakat bu kadını iyi bir eril güç yani eş kurtarabilir. Yeter ki bu erkek, herhangi bir siyah dişil güçle cinsel ilişkiye girip gücünü bozmasın. Toplumunuzda zina erkek için bir tehlike olarak görülmezken, kadın için büyük bir tehlike olarak görülüyor. Oysa bu tehlike erkek için çok daha büyüktür. Aklı başında ebeveynleri erkek evlatlarını zinadan korumak için önlem

almaya davet ediyorum. Bir başka açıdan dişinin cazibesini pervasızca kullanması için teşvik edilmesi ve bu teşvikte babanın, kardeşlerin ya da başka erkeklerin rol oynaması, dişiyi siyah, yıkıcı, yönetici dişil gücünü kullanmaya yönlendirebilir.

En uygun davranış nasıl olur?

Hz. Muhammed'in kızlarına davranışı gibi olur. Onları çok sevmiş, değer vermiş, saygı göstermiştir. Onlara hem sevgiyi, hem saygıyı öğretmiş böylece erkeğine bunu yansıtmasını sağlamıştır. Ama onların güçlerini yabancı erkeklere kullanmalarını yasaklamıştır, onları dengesizlikten korumuştur. Böylece dişil gücün dağılmasını ya da kötüye kullanılmasını engellemiştir. Kadının bir alıcı olduğunu unutmamak en önemli kuraldır. Kadın, kötüyle tanışmadan kötülük yapamaz, iyilik görmeden iyilik yapamaz. Sevgi göstermesi için sevgiyle tanıştırmanız gerekir. Saygı gösterebilmesi için saygı görmelidir.

Peki aslında yani özünde iyi doğan yani iyi tohum olan bir dişi hayatı boyunca sevgiyle, saygıyla tanışmazsa ne olur? Kötü mü olur?

Ya kötüye dönüşür ya da nötrleşir. Yani pasivize olur. Kötü eylemler gerçekleştiremese de, hayırlı işler yapacak gücü kendinde bulamaz. Böyle bir kadın, taşıdığı iyi niyetiyle ancak iyilik barındırabilir. Ama çocuklarına sevgi ve saygı gösteremez, öğretemez. Bu kadın aynı, eril gücü ele geçirilmiş, özünde iyilik taşıyan erkek gibi olur. Kadının kötü eylemlerini benimsemese de ona engel olamayan, buna gücü yetmeyen erkek gibi.

Kadını başka bir kadın kötüleştiremez mi?

Kesinlikle Kadın kadına acı çektirir, kötülük eder, zarar verir ama onu bozamaz.

Peki kadın hem ailesinden, hem eşinden kötülük görür durumda olursa? Yani eşi de bir kötü tohumsa ve yalnız kötülükle uğraşıp, kötülük düşünüyorsa ne yapacak?

Bu kadın derhal o erkekten kurtulmalıdır.

Ya kurtulamıyorsa? Yani ölüm tehdidi altında bile olabilir o zaman ne yapacak?

Doğrusunu istersen ölümü bile göze alıp o erkeğin elinden kurtulmalıdır. Erkeklerin ölümü göze alıp savaşa gitmesi çok büyük bir ecir kazandırıyorsa, buna cihat deniyorsa, kadının ki de böyle bir hareket olur. Peygamber, kızı Zeynep'i müşrik eşinden derhal ayırmıştır. Ta ki Müslüman olana kadar. Bir kız ebeveynine de bu yakışır. Kötünün elinde bir kadını bırakmak büyük bir kötülüktür.

Kötülük sınırı nedir? Dayak atan biri mi mesela?

Kötülük sınırı şudur: Kadın, gidecek yeri olmadığı için bir adama katlandığını düşünüyorsa ve bu kadın, bu düşüncesini, başka erkeklerle birlikte olmak için değil, kendisinin ve ailesinin bir ıstırap içinde yaşamasından dolayı taşıyorsa, bu kadın boşanmalıdır. Yalnız bir nokta var ki, kadın; cinsel tatminsizlikle kıvrandırdığı bir adamdan hayır ummamalıdır. Ve suç bu durumda kadınındır. Bu kadın boşanmadan evvel kocasının tatminini sağlamalı, buna rağmen eziyet ediyorsa boşanmalıdır. Cinsel alışverişin olmadığı ya da eksik olduğu bir evlilikten ne beklenebilir ki. Erkek şiddete başvurursa, kadın erkeği tatminsizlikle cezalandırırsa, ikisi de uzlaşmaz bir tavır takınmışsa ikisi de suçludur.

Bir de erkeği kötü fiillerle meşgul olur halde gören kadın boşanmalıdır. Katillik, hırsızlık, dolandırıcılık, yalancılık v.s. topluma zarar verici her türlü davranış içinde olan erkekten boşanılır. Kendi inanç ve ideallerine mani olan erkekten de boşanılır. Ama "benim kıldığım şekilde namaz kılmıyor" gibi ufak tefek farklılıklar için yuva yıkılmaz.

Önemli olan kişinin yolunun düzgün olması ve bu yoldan alıkoyan bir eşi değil, destek olan bir eşi olmasıdır. Merhamet bir çizgidir. Buradan ayrılan kişiyle birliktelik bir işkencedir. Rahman ve Rahim'in birleştiği nokta merhamettir. Çünkü ikisi de Rahmet köklüdür. (Arapçada ikisi de merhamet, rahmet manalarını taşır.)

Merhametsiz bir dindardan hayır çıkmaz. Bu kişi dini kendine göre yorumlar, yalan yanlış uygular eşini, ailesini dini kullanarak mağdur eder. Merhametsizliğine dini kulp olarak takmaktan çekinmeyecek kadar arsız, aslında iyi niyetten uzak olduğu için inançsızdır. İbadetin görüntüsünü taşıyor diye, herkese özenle büyütülmüş evlatları vermek olmaz. Merhamet taşımayanın hiçbir türlüsüne evlat verilmez.

Merhameti nasıl ölçeceğiz peki?

Ailesine, arkadaşlarına davranışları, işinde grup içindeki hali tavrı, tabiata, hayvana davranışı, eşyaya, paraya bakış açısı, birine bir kötülük yapıldığında gösterdiği alaka, ölçülebilir, izlenir. Bu izleme, başka biri ya da birilerine gizlice yaptırılırsa, o kişinin merhameti belli olur.

Allah, Rahman-Rahim dengesinin, insandaki ferdi açılımını anlatmak istiyorum. İnsan bileşkesini yelpazeye benzetelim. Her şeyi bilen külli akıl ve her şeye kadir olan külli iradenin yoğunlaşıp parçalanması ve ferdi-cüzi iradeye dönüşmesi sonucu, yelpazenin sapında bir nokta olduğunu düşü-

nün. Külli irade bir program hazırlıyor ve harikulade bir robotu harekete geçiriyor. Bu programda da yelpazenin orta kısmını akıl olarak düşünün. Robotsa bedeniniz. Bu küçücük robot, yani cüz, küll ile bağlantılı çalışıyor. Yani külli, cüziyi idare ediyor. Fakat robotun programlayıcısı, programa sahibini göstermemesini emrediyor. Böylece akıl, cüzi bedene, cüzi olarak giriş yapıyor ve onu kısıtlıyor. Bu çok kısıtlı kalmış robot, sadece deneyimlemesi kısıtlı bir mekâna ve zamana hapsolmuş olarak, araştırma ve deneyimleme çabasına girişiyor. Bir bebeğin merakını ele alalım. Ne kadar sabırsız ve gayretle araştırır her şeyi. Çünkü o, dünyaya bir amaç için gönderilmiştir. Her robotun bir çalışma alanı ve süresi vardır. Robotun görevi, araştırıp öğrendikleriyle külli iradeye geçiş yaparak, bedenini yani makinesini bırakıp programcısına ulaşmak. Bu anlattıklarım sadece benzetmedir. Asla gerçek ve asıl değildir. Başarısızlık, programın robotla işini görememesinden kaynaklanıyor. Yani tamamen bağlantıyı koparmış, başıboş makine gibi. İşte bu konuyu Karia açıklıyor. Şimdi Karia'nın ikinci açıklamasını yapmak istiyorum:

KARİA SÛRESİ- 2. anlam:

Bismillahirrahmanirrahim

1. Kapıyı çalan kadın,

2. Nedir bu dişi felaket?

3. Anlamadın mı? Nedir kapı çalan dişi musibet?

Kapı çalan kadın, dünyadır. Yani fert olarak kişinin aklını çelmeye çalışan. Bu felaket tabi ki kişinin kısıtlı aklını yani üst beynini kurcalar. "Tık, tık, tık, tık..."durmadan kapısını çalar. Niye dünya dişi felakettir? Tabi ki gezegeniniz dünya

bir dişi felaket değil. O sizin taşıyıcınız, dershaneniz, bıkmaz usanmaz hizmetçiniz. Hatta ona ettiğiniz bunca kötülüğe rağmen hayatını devam ettirmeye çalışan vefakâr, cefakâr yaşlı kadın. Her şeye rağmen sizi beslemeye çabalıyor. Ama her şey gibi onun da bir negatifi var. Onun da siyah bir bedeni var. Bu sembolik anlatım gerçektir. O, Hz. Muhammed'e yaşlı, süslü ve çirkin bir kadın olarak görünüp konuşmuştur. O siyah kadın İblis'in hizmetçisidir.

Hecate adlı bir kadın dikkatimi çekti. Karanlık Melek, Karanlık Anne, demir bakire, Üç Yüzlü, Bilge Kadın v.b. pek çok adı var. Bu şey, Avrupa'dan tut da, Hint'e kadar pek çok kültürde aynı şekilde ismi değişik olarak bulunuyor. Altı kollu tasvir edilmiş. Üç kolunda meşale, birinde anchtar, birinde ip, birinde hançer. Kavşakların Tanrıçası da deniyor, üç yol ağzı yani. Nedir bu tanrıça? Bahsettiğinle bir ilgisi var mı?

Evet. Hecate çok eski. Thoth kadar değil ama ondan sonra. Kadim bir imge. İmge dedim, çünkü var olmayan ama sembol diliyle varlığa çevrilen bir imge. Bilinç üstünüz varlık yapamaz ama bilinçaltınız varlık meydana getirebilir. Bu varlık meydana getirme pozitif ya da ak güçlerin kullandığı bir yöntem değildir. Çünkü insan bilinciyle oluşan bir varlık çok tehlikelidir. İyi bir amaç için, zaten var olanlar yardıma çağrılır. Ama kötü bir amaç için her zaman kötülükleri bünyesinde toplayan, hep daha güçlüsü istenir. Hecate, toplanmış kötülük tanrıçasıdır. Toplam ve oluşturulmuş bir varlıktır. Ona bir çeşit hayalet de diyebilirsiniz. Ama dünyada insan olarak yaşayıp ölen kişilerin ruhları için söylenen hayalet değiltabi. O dünyada var edilmiş, halen var olan, çağırana gelen bir ortak bilinç gücü. Ne kadar çok kişi Hecate'yi çağırırsa o kadar

güçlenir. Gençler tercih edilir bu iş için. Genç beyin, genç enerji. İstekleri de korkuları da daha çoktur.

Hecate "biri üçleyen" diye anılırmış. Vitr ise Allahın sıfatlarından biridir, "Üçü Birleyen"anlamında.
Şekil olarak çizersek Hecate'yi "Y" harfiyle, Vitr'i ise üçgen ile sembollendirebiliriz. Tam tersi yani dikkatimi çekti bu. Ne dersin bu konuda?

Dünyaya geldiğinizde bir şahsiyetsinizdir. Ama sonra bölünürsünüz. Eş, ebeveyn, toplum ferdi olarak. İyi bir eş, iyi bir anne ya da baba, iyi bir toplum ferdi olmak istersiniz. Yetişkin insan üçlenir. Daire iken, üçgen gibi şekil alırsınız diyelim buna. Ama Hecate gücü insanı "Y"ye çevirir. Yani kişiyi parçalar.

Nasıl yapıyor bunu?

Kendinize sorduğunuz sorularla. İnsan bütünlükteyken kendine "Ben iyi biri miyim?" der. Eş olunca, "iyi bir eş miyim? ", "iyi bir baba mıyım?", "iyi bir anne miyim?". Sorduğunuz soruyu tersine çevirirlerse, "ben iyi bir toplumda mıyım?" "iyi bir eşim mi var? Beni mutlu ediyor mu? Yoksa beceremiyor mu?" "Çocuklarım iyi mi. Yoksa nankör ve şımarıklar mı?" Hep sorular dışarıyı soruyorsa, içeriyle ilgin kalmaz. Dışa bükey olursun dışa yönlenirsin.

Dünyadaki geçici dolayısıyla sanal varyasyon, o kadar önem kazanır ki özbenliğinle ilgin kalmaz. Peki, sorulan soruların cevabı ne olur? Tabi ki olumsuz. Çünkü hiç kimse kusursuz eş, kusursuz evlat olamaz, kusursuz toplumda yaşayamazsınız. Bir sürecik memnun olsanız da çok zaman kötülük, mutsuzluk, ümitsizlik içinde olacaksınız demektir. Her şey sizi mutlu etmek için var olmamıştır. Siz her şeye rağmen

mutlu olabilmelisiniz. Mutluluk ehli ya da saadet ehli diyelim, dünya koşullarına göre değil, özbenliklerine sordukları soruların müspet cevabına göre mutludurlar. Değiştiremeyeceğiniz şeylere bakarak nasıl mutlu olabilirsiniz ki? Soru yanlış sorulmuştur. Alacağınız cevap da yanlıştır. Sizi memnun etmek için var olan bir dünya değil bu dünya.

Herkes dünyanın kendisini mutlu etmesini beklerken ve dünyadakileri mutlu etmek adına bir şey yapmazken nasıl mutlu bir dünya olur ki? Hepsi bir tarafa her zevkin ve mutluluğun son bulacağı bir dünya hayatında insan sonsuz mutluluğa nasıl kavuşabilir ki? İşte Hecate insanı yanlış, cevabı iyi olmayacak sorulara yöneltir. Bu soruların sonunda bölünüp parçalanır ve her bir parçanız da ateşte tutuşturulur. Üç ateş sahibi olursunuz. Altı kolda üçü ateş yakmış. Hecate'nin diğer kollarına gelince: Anahtar, ip ve hançer. Bütün her şeyi kötü algılayan kişi, kötülüğü kullanmaya başlar. Madem her şey kötüdür o da kötülükle cevap vermeye başlar.

Bir elinde anahtar vardır. İnsanlara yaklaşır, özel hayatına girer. Girerken çok sessiz ve kurnazdır. Kolayca açar kapılarını insanların. Hanelerine dalar sonra ipiyle bağlar onları. Bütün kurbanlara yapıldığı gibi. Çaresizlik içinde bırakır. Dünyevi arzularla bağlar. Ulaşamayacakları isteklerle. Ulaştığından hep daha fazlasını isteyen kişiler yapar onları. Bu da hiçbir zaman tatmin olamamaktır. İstekler sonsuz, dünyanın kaynakları belirlidir. Dünya herkese her istediğini sunamaz. Kişi bu yüzden ümitsizlik içine düşer. İyice ümitsizlikle bağlanan kurban ne yapılır? Kalbinden hançerlenir ki hiç sevemesin, duyguları ölsün.

Hecate hançer kullanır kılıç ya da bıçak değil. Bu da sinsice arkadan, habersizce yapar demektir. Öyle sinsidir ki hançerlediğini anlamazsınız. Bir zamanlar seven bir kalbiniz ol-

duğunu hatırladığınızda suçladığınız diğer insanlardır. Oysa biri hanenize girmiş özelinizi öğrenmiş, derdinizi dinler gibi kafanıza kötülükleri sokmuş, sevgi de yok olmuştur. Kari-a'nın anlamını kişi bazında incelerken Kapıyı çalan dünyanın cezbesidir. Eğer içerdeki çok meşgulse Onu duymaz bile. Ama hiçbir işi yoksa yani yüksek idealleri. Yani Allah'a varma yolu arama isteği ve merakı yoksa. Tembel tembel oturuyorsa ve bomboşsa içerdeki akıl, eninde sonunda kapıyı açar. Niye defalarca "nedir anlamadın mı?" diye soruluyor, çünkü insan bu dişi felaketi anlamak istemez. Onun bohçasında cezbedici takım taklavat var. Bir açtı mı bohçasını önünüze bakmadan durabilir misiniz? Bir de ağzı laf yapar ki sormayın gitsin. Bunları bedavaya mı verecek sanırsınız. Olur mu? Çok pahalıdır onlar. Sizden alacakları sizin en kıymetli varlığınızdandır. Amacınızı, kişiliğinizi, duygularınızı ister o. İşte peygamberin kaçtığı dünyadır O.

4. İnsanların dağılmış kelebekler gibi olduğu.

O bohçayı açtığında, insanlar aklı dağılmış kelebekler gibi saçılır. Her biri bir tarafa konar, "şunu da isterim, bunu da isterim" der. O hepsini birden deneyimlemek ister. Her çiçekte gözü vardır artık. Dünyaya niye geldiğini unutur. Bir Yaratıcısı olduğu ve kendisinin bütün bunların hepsini deneyimleyecek kadar burada kalamayacağını unutur. Vicdan, aklı selim basbas bağırsa da, artık o onları duymaz olur.

5. Vücutların (ya da dağların) atılmış, renkli yüne dönüştüğü gündür.

Aklın dağılmasıyla dikkat her tarafa uçuşmuştur. Kişilik de aklın akıbetine uğrar. Artık kişi, amaçlarına ulaşmak için her rengi dönüşmüş, karışmıştır. O bir karakter taşımaz. Boh-

çacının gösterdiklerini almaya kararlıdır. Bunun için karakterinden ödün vermeye hazırdır. Gün olur dürüstmüş gibi görünür, gün olur yalancı hilekâr olur, gün olur insan hayatını hiçe sayar, gün olur masum rolü oynar. O, hepsini istediği için asla gözü doymaz. Onun karakteri atılmış yün gibi karışmış, bulanık renktedir artık. Şunu yapmaz diyemezsiniz. Çünkü istediklerini elde etmek için her şeyi yapabilir.

6. O gün herhangi bir (dişi) dengeyi oluşturmak için ağırlık tartıp koyarsa (yani iki kefeyi dengelemek için iki tarafa eliyle ek ağırlık koyarak eşitleme, dengeyi gerçekleştirme)

İşte bu noktada insanın kendi bünyesindeki Rahman-Rahim ikilemini izah etmek zorundayız. İster erkek olun, ister dişi, çift yaratıldınız. Yani kendi bünyenizde ikisini de taşıyorsunuz. Ama görüntü olarak dişiyi ya da erkeği seçmiş olmakla, ikisinden birini baskın deneyimlemektesiniz. Ve dengeyi oluşturma görevi dişi tarafınızdadır. Yani Rahim oluşumunuz.

İnsanın üst bilinci mi kastedilen yoksa başka bir şey mi? Veya Ruh nefis diye tasavvufta anlatılandan nefis görevi mi bu?

Nasıl ki dünyanın bir siyah bedeni var, fert olarak hepinizin bir siyah bedeni vardır. Uzun ve karmaşık bir izahata hazır ol. Beni yine uzun yola soktun.

Sormayayım mı yani? İstersen vazgeç anlatma.

Hayır, sormuş olduğun sorunun cevabını vermekle yükümlüyüm. Artık geri dönüşü olmaz. İnsandaki siyah beden, Kur'anda gölge diye meallendirilmiş. Rad Sûresi ayet 15'de:

"Göklerde ve yerde bulunanlar da onların gölgeleri de sabah akşam ister istemez sadece Allah'a secde ederler."

Demek ki, her canlının bitkiler de dâhil bir zıt bedeni var. Rad Sûresi ayet 8:

"Her dişinin neye gebe olduğunu ve rahimlerin neyi eksik, neyi ziyade edeceğini Allah bilir. Onun katında her şey ölçü iledir."

Bu ayetle de insanın dengesinden bahsediliyor. Dengeyi oluşturma görevi Rahim oluşumundur demiştim. Rahim oluşumu Rahman'a kıyaslarsak, suyla buz gibi tarif ederiz. Rahim oluşumun buza benzediğini varsaysak, kalıplaşmış ve aynı zamanda işlem görmüş halidir. Dolayısıyla dünya yaşamına sabit zemine ve belirli zamana haps olmuş ve görevli oluşumunuzdur. İşte bu yüzden dünyaya uyum bakımından o, insanın son şekli, son merhalesidir ve dünya gibi dişi adlandırılır. Bu ayette de dişi olduğu vurgulanan *"rahimlerin neyi eksik neyi ziyade edeceği"* derken dünyevi oluşumunuzdan bahsediyor.

Peki siyah bedenin konumu ne burada?

Anlatıyorum. (Rad Sûresi açıklamasında anlatılan beynin bölümleri ve dengesi) İnsanın düşünce sisteminin ve beyninin tıpkı YinYang dengesi gibi olduğunu daha doğrusu olması gerektiğini anlatmıştım sana. Sağ lob üst beyin (sağ korteks) ve sol alt beyin, siyah bedenin negatif oluşumunun paralelindedir. Musibet kadın, felaket dişi diyebileceğimiz, dünyanin negatif oluşumu (bohçacı kadın dediğim) bu tarafınızla deneyimlenir.

Yani siyah beden dediğin negatif oluşumumuz olmasa dünyayı deneyimleyemez miydik?

Evet tamamen öyle. Yani o sizin bir tarafınız onsuz olmaz. Tıpkı sizin sindirim sisteminiz gibi, görevi sevimsiz görünebilir ama olmazsa olmaz olandır. Bu bedenle ilgili zihnin, beynin, aklın, zekânın dengesi, benliğinizin dengesini oluşturur ki dengeyi bulmuş bilge kişilik olur ve tekâmüle doğru yol alırsınız. Size karışan, ayarlayan bastıran o tarafınızdır. Kapıyı çalan musibete kapı açmayan insan çok azdır. Kapı açıldıktan sonra onunla hesaplaşan, ondan kurtulan kişi ancak ve ancak dengeyi bulan kişidir. Bu nasıl olur? Duygusal deneyimlerden sonuç çıkarıp (her olay bir duygusal deneyim yaşatır) bunu dengeyi oluşturmada kullanan kişi kurtulur.

8. Ve eğer kim (dişi) dengeyi hafife alır önemsemez (ağırlık koyup uğraşmaz) aptallık ederse

9. Onun anası Haviye (hevaya uymuş şımarık kadın) olur.

10. Onun mahiyetini ne olduğunu anladın mı?

11. Hamiye ateştir. (saldıran ateş ordusu ya da iyice kızgınlaşmış dişi.)

İnsan bu dengeyi önemsemezse aptallık eder. Aklını kullanmamış olur. Bunun için ağırlık koymazsa hafifletmiş olur. Ama bu denge tıpkı bir binanın çatısı gibidir. Bir binaya çatı yapmazsanız ne olur? Binaya yağmur, kar işler çürür ve zamanla yıkılır. İnsanın çatısı da bu dengedir. Fakat kafanıza göre çatı kuramazsınız. Bunun için bir çatı ustasından akıl almak zorundasınız. Çatının iki yanı öyle ayarlanmalı ki çatı çökmesin. Bu denge nasıl oluşturulur araştırıp öğrenmek zorundasınız. Uzun düşünceler, kesin kararlar, çabalar... Yoksa

tehdit açıkça bildiriliyor. Bunu yapmazsan sen, anan bir kızgın dişi ateş, veya diğer manasıyla ateş gibi yayılan yetişen bir ordunun ferdi olursun. Niye dişi bir ateş? Çünkü bu dünyanın siyah bedeni olan dişiyle bütünleşmek, yakıcı kahredici bir güç haline gelmektir.

Bu denge nasıl oluşturuluyor?

Denge, bünyenizdeki dişil-eril gücün programını iyi yapmakla ve bunu hayata geçirmekle olur. Davranışlarınızda ilk önce kadının ve erkeğin hakkını yerli yerine oturtmalısınız. Hak ve adaleti çok iyi öğrenmelisiniz. Kafanıza göre hak ve adalet oluşturamazsınız. Şekilde dindar olmakla ya da tam tersi din ve inanç tanımaz olmakla, **"her şeyi düşüncemde, duygularımda halledeyim hiçbir şekle bürünmeyim"** demekle olmaz. Kendinize ve çevrenize aynı şeyi istemek ve yapmakla olabilir. Haksızlığa uğramak istemiyorsanız en küçük haksızlığa yol açmamalısınız. Çünkü haksızlık, siyah-ak bedenlerinizin işleyişini bozar.

Bir de ak beden var öyle mi? Peki bulunduğumuz beden bir ayrı oluşum mu? Yani üçüncü bir beden?

Esasen bu şekilde insanı üçe bölemezsin. **"İnsan sadece ruhtur"**. Fakat dünyevi deneyimi için bir beden ve bir akıl verilir. Bunlar ruhun araçlarıdır. Siyah beden de sadece araçtır ve ruhun deneyimi için gerekli bir araçtır. Öldüğünüz zaman ruh gidip aklınız ve siyah bedeniniz geride kalmıyor. Hepsi birden gidiyor. Siyah bedeni kötülükle karıştırma. O kötü iğrenç v.s. bir şey değil. O sadece negatif. Kötü olarak görülenler ise sadece dengesizlik. Arıza yapmış robot gibi o kadar. Ruh, zaten diğerleri tarafından herhangi bir işleme maruz bırakılamayacağı için, nefis diyebileceğimiz siyah beden aracının iyi kullanılması yani terbiye edilmesi, akıl denilen araçla

olabilir. Aklın ruhla bağlantısında sorunlar varsa bütün aksilikler buradan kaynaklanıyor. Bu bağlantıları oluşturmak ise, merhamet anahtarını kullanmakla olur.

Peki neden ayette dengeyi oluşturan unsur dişi olarak nitelendirilmiş?

Çünkü siyah beden dişi, negatif unsurdur. Dünyevi akılı yani aklın dünyevi yönünü siyah beden kullanır. Burada nefsin bu işi yapacağını yani dengeyi oluşturacağını anlatıyor. Çünkü terbiye olması gereken nefistir. Ruhun terbiyeye değil, deneyime, gözleme, yaşama ihtiyacı vardır. Ruhu dengeye sokmaya gerek yok. Çünkü o bir araç değil, o bir amaçtır. Of! Ne zor anlıyorsun! Rabbimiz insanı, kendini tanıtmak için yarattı.

Nasıl yani?

Rab insanı meleklerine gösterdi, kendini tanıtmayı arzuladı ve böylece kendine muhatap elde etti. Bu dünya hayatında "ben ilâhım" diyen kaybetti. "Sen Rabbimsin" diyen kazandı. Çünkü ancak Ona muhatap olabilen varlık mutlak varlığa erebildi.

İnsanların çok azı ilâhlık iddiasında bulunmuştur. Pek çoğu ise "Sen Rabbimsin" demiştir. Öyleyse çoğu kazanmıştır. Değil mi?

Hayır. Maalesef dillerin söylediği ile gönüllerin söylediği bir değildir. "Sen Rabbimsin" diyebilmek için Rabbi tanımak sonra kulluğu bilmek gerek. Bu ise çok azına nasip olur. Önce kendindeki Rabb ile tanışıp, sonra O'na kul olmanın şükrünü, rızasını sindirip sonsuz saadete erişmek. Bu iş çetin bir iştir. Uğraş gerektirir, itina, azim, sadakat, doğruluk v.b. Acı-

larla yanıp pişmek, olgunlaşmak. Bu zorluğu aşabilmek için insan denen kıymeti yetmiş kat bohçaya sarar gibi yetmiş kat perdeledi, yetmiş kat korumaya aldı.

Kimden korumak için kötü varlıklardan mı?

Hayır, hayır, kendinden Zatından korumak için. Çünkü böyle olmayınca insan muhataplığı başaramıyor. Hemen Yaradan olarak var olmaya yöneliyor. Peki, biri bir diğerine muhatap niye olur? Tabi ki tanışmak için. Niye karşılıklı sohbet edilir? Tanımak ve öğrenmek için. Niçin kulluk en yüce makam? Çünkü kul olan Rabbe muhatap olur. Veliler, Rabb'e "dost" derler. "Veliyullah" "Allah dostu" demektir. Dost sırdaş, dost gönüldaş, dost cömerttir. Rabb'e kul olan O'na dost olur. Kişi, kendinle kavgalıysa, nasıl Rabb'e dost olur? Niye kendinle kavgalı olur insan? Karşı cinse buğzediyorsa...

Haydaa! Nerden geldin buraya şimdi?

Özellikle yeni tanışmada ya da bir suçunu affettirmek için erkek niçin kadına çiçek verir?

Niye? Neden bahsediyorsun?

O çiçek tıpkı beyaz bayrak gibidir. Barış sağlamak çabasıyla konur ortaya. Çünkü karşıdaki düşmandır. Düşman olarak algılanır.

Eeee niye?

Çünkü bu bir olması gerekendir ve olmuştur. Araf Sûresi ayet 23 ve 24'de Âdem ve Havva valideniz yasak meyveyi yediklerinde şöyle yalvardılar:

23. O ikisi: "Ey Rabbimiz! Biz kendimize yazık ettik. Bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, hiç şüphesiz, kaybedenlerden olacağız!" dediler.

24. " İnin, birbirinize düşman olarak!" dedi. "Yeryüzünde bir süre için konacak bir yurt ve geçiminizi sağlayan şeyler bulacaksınız."

Yaptıkları hatanın telafisi, düşman olarak yeryüzüne inmektir. Bu Allah'ın kullarına rahmetidir. Bu, Onun öfkesinin intikam şekli değildir. Bu konu pek çokları tarafından yanlış anlaşılmış olabilir. Bu iniş onların selameti için bir çıkar yoldur. Okunduğunda sanki onlar özür diliyor fakat Allah, çok kızgın olduğundan önce onlara ceza verip sonra acılar içinde kıvrandırıp öyle affediyor gibi anlaşılıyor. Ama öyle değil. Bu bir kurtuluş çaresidir.

Eyvah yine anlaşılması zor bir konunun içine girdik değil mi? Ben yine zor anlayacağım, sen yine sıkılacaksın.

Çok anlaşılır bir şekilde anlatıyorum. Düşmanlıklar neden doğar? Mesela iki ülke arasında paylaşılamayan bir toprak meselesi. Biri diğerinin herhangi bir kıymetini gasbetmişse, sevdiği birinin ya da bir şeyin diğeri tarafından alınması v.b. Bir değerin iki güç arasında paylaşılamaması mesela. Yasak meyve yendiğinde bu oldu işte. Biri baskın eril güç, diğeri baskın dişil güce dönüştü. Birbirlerini gördüklerinde önce yabancılaştılar. İki dost birbirini farklı algıladı. İkisi de birbirinden gizlenme gereği duydu. Çünkü ikisi de birbirini çok özel ve güzel buldu. Fakat birinde olan öbüründe yoktu. Her ikisinde olan ikiye bölünmüş, birine bir tarafı, diğerine öbür tarafı verilmişti. İkisi aynı değillerdi artık. Düşünün, birden

vücudunuz ikiye bölünse ve bir yarısı, diğer yarısından cinsel olarak ayrı olsa ne hissederdiniz? Korku? Yabancılık? Yoksa iki parça başına gelenden dolayı birbirine kızar mı? Karmakarışık duygular...

Biri diğerinde olanı kendine aldı, öbürü de öyle. Artık birleşmeleri de mümkün görünmüyorsa ne olacak? Bunu telafi etmek için Yüce yaratıcıya başvurdular. *"Biz kendimize yazık ettik"* dediler. Yeryüzüne düşman olarak indiler ki, ikisi de birbirlerinden kendilerini alsınlar. Kadın cinsel birleşmeyle eril güce, erkek de dişil güce kavuşur. İşte tam orgazm halinde bu tamlığı hissettiklerinden doyumsuz bir tat alırlar. Bu kısa anlar birbirlerini tanımaları için fırsat olur. Çünkü artık hep bir arada kalamazlar sadece çok kısa bir zaman... Mıknatısın iki kutbu var. İki mıknatısın aynı yüklü kutbunu karşılaştırırsan birbirini iter, farklı olan birbirini çeker.

Valla sen yine açılmaya başladın. Ben yine ucunu kestiremiyorum. Bak karışmam olduğu gibi yazarım. Sonunu sen getir. Evet dinliyorum.

Hangi kulakla?

Tabi ki can kulağıyla. Öğrettiğin gibi.

Tamam o zaman. Onların farklı olarak düşman olarak indirilmeleri, onların bir olabilmeleri için bir dönüşümdü. Farklı kutup birbirini çeker çünkü birbirini merak eder cezbeye kapılır. Aynı olan birbirinde ne bulacak? Kendini. Öyleyse niye cezbetsin onu.

Yalnız benim anlayamadığım bir şey var. Rab onlara farklı olarak inin demiyor, düşman olarak inin diyor. Düşman kelimesi birbirine kast etmiş iki yıkıcı güç değil mi?

Evet öyle.

Peki nasıl oluyor da faydalı oluyor bu düşmanlık?

Kadınlar bir araya gelir de samimi bir sohbet başlarsa "erkek milleti" diye söylenmeye başlarlar. Erkekler de kadınları çekiştirmekte geri kalmazlar. Ama evde birbirlerinden etkilenip ister istemez birleşmek isterler. Aşık olursunuz, sevdiğinize sayıp dökersiniz, kızarsınız ama onun çekim gücünden bir türlü kurtulamazsınız. Ona direnmek istersiniz ama boşuna...

Sadede gelsek...

Hâlâ anlamadın mı? Bu çekim gücünü ortaya çıkarmanın yolu farklılıktır. İşin kuralı bu. Mıknatıs muhatabını bulmadan ne işe yarar? Ne gücü vardır ne çekimi. Siz de böylesiniz. Aşk gücünüzün ortaya çıkması için farklılığa ihtiyaç duyuyorsunuz. Aşk gücü ise bütün evrenin gücünün, enerjisinin kaynağıdır. Bu gücü zararlıdan yararlıya çevirmek gerekiyor. İnsanlar bunu yapmalı.

Yalnız hâlâ anlamıyorum. Aşkla düşmanlığı nasıl bağdaştırabilirim? Biri sevgi biri nefret kaynaklı.

Bak, daha da açık bir şekilde anlatacağım. Düşmanlığı özetlersek birincil duygu: korku, endişe. İkincisi: Tehlikeden korunma içgüdüsü. Üçüncü: Saldırı. Niçin? **"O saldırmadan ben saldırayım"** güdüsü. Dördüncüsü: Etkileşim (saldırının neticesi) iki tarafın birbirine hasar vermesi. Bu hasar da, duygusal yıpranma, travma.

Aşktaki kıskançlık, bu nereden geliyor?

Bütün düşmanlığın kaynağı kıskançlık zaten. Onda olmayan öbüründe var. "Benim olmayan ölsün" ya da "barış imzalamak lazım" anlatışlarından biriyle sonuçlanır. Kim sevgiyi öğrenirse barışa koşar. Başka sevgilerde acı çekilmez. Sevgi mutlu eder. Ama kadın erkek sevgisinde bol acı çekmek vardır. Evlilik denilen barış anlaşması imzalanana kadar. Evlilik düşmanlığın ilacıdır.

Evlilik hakkında pek iyi düşünmeyen bir kitle var. Hatta "evlilik aşkı öldürür" derler.

Tabii. İşte benim anlattığımla paralel. Evlilik aşkı öldürür çünkü yabancılaşmadan, düşmanlıktan kurtarır. Aşk denilen ıstırabı hafifletir. Bunu huzur veren bir sevgiye dönüştürür. Evlilikten hoşlanmayanlarsa, düşmanlıktan sadistçe bir zevk alanlardır. Zinada güven yoktur. Dolayısıyla düşmanlık sürer gider.

Cinsel yönden ne kadar başarılı olursa olsun, zina halinde olan birliktelik düşmanlıktan kurtarmaz öyle mi?

Evet canım. Her şeyi sebep ve sonucuyla değerlendirmelisiniz. Sonuca bakmazsan "adrenalin heyecanı" diyerek hırsızlığı hatta katilliği bile hoş görebilirsiniz.

Peki bu düşmanlığın tedavisi evlilikse her evli çift bundan kurtulabilir mi?

Maalesef tedavi şeklidir. Ancak nasıl her tedaviyle her hasta iyileşemiyorsa evlilikle de düşmanlığı bitiremeyenler pek çok. Ama şunu kesin söyleyebilirim. Zina ilaç olamaz ancak zehir olabilir.

Tamam öyledir öyle olmasına da, bana bunu öyle açıkla ki kimsenin tereddüdü kalmasın bu konuda.

Bir genç ebeveynine "Neden zina yasaktır? Çok sevdiğim biriyle birlikte olmanın, onun da rızası varsa nesi suçtur? Ben kime karşı suç işlemiş oluyorum? Bu kimi ilgilendirir?" demesi durumunda, ebeveyninin kem küm etmesi ve "çünkü Allah öyle istiyor" deyip konuyu kapatmaya çalışması, insanların bu kuralı hiçe saymalarını getirdi. Çünkü görsel olarak zinaya o kadar çok davet var ki. Kanı kaynayan bir gencin, bunlara karşı koyması için geçerli bir nedeni olması lazım değil mi?

Öyleyse ayrıntılara girerim. Önce aşkla zinanın bağdaşmadığından bahsedeyim. Çünkü insanlar "âşık oldum, dayanamadım yaptım, ne yapayım!" deyip aşkı zinaya kulp yaparlar. Şimdi bir kadın düşün. Bir adama aşık olmuş, "Ah! Ona bayılıyorum. Onu görmezsem dayanamam Onsuz yaşayamam. Ne isterse yaparım. Yeter ki beni alsın!" diyor. Bu gerçek bir âşık kadının sözleri. Kadın ne istiyor? Onu hep görmek, onunla hep beraber olmak, onun yokluğuna dayanamayacağından, ölene kadar onunla olmak istiyor. Ama erkeğin onu kabul edip alması gerekiyor. Aksi halde kadın erkeğin de onu sevdiğini düşünemez. Ya seven erkek ne der: "Sevdiğim kadın için dağları delerim ama yeter ki benim olsun". Erkek kapsadığı için sahiplenir ve ikinci biriyle asla paylaşamaz. Bu korkudan dolayı kadının hep gözetimi altında olmasını ister. Kendini diğer erkeklere sunmaya hazırmış gibi görsel tavırlar sergileyen kadına, aşkı ne kadar büyükse o kadar öfke duyar. Demek ki aşkın gereği birlikte bir yaşam sürmektir. Evlilik denilen şey de birbirine söz vermektir. Ortada bir ahit yoksa, iki insanın birbirine sadakati nasıl olur? Her an kaybedebileceğin birini nasıl bir aşkla seversin ki? Bu bir cehennem azabı değil mi? Bu azaptan eninde sonunda bı-

karsın ve hiç istemeden de olsa sevdiğini uzaklaştırırsın kendinden. Hiç bir insan böyle bir azabı hak etmiyor. Niye gençlere bu kıyım yapılıyor ve birbirlerini mutsuz etmeleri sağlanıyor ki? Hele bir de kişi, sevdiğini elde etmek için yatağı çare görüyorsa onun hüsranını düşünmüyorlar mı?

Bunun şöyle bir gerekçesi var sanırım: "Gençler cinsel tatminsizlikle kıvranıyor. İnsanımız cinsel açıdan aç geziyor. Bu da saldırganlığa, serseriliğe sebep oluyor. Evlenip düzgün bir yuva kurana kadar bari zinayla idare etsinler" diyorlar.

Tabi aç olunca karnını doyurmalısın ama karnımı doyurayım derken zehirli olduğunu bile bile bir yemeği yer misin? Bu da ona benziyor. Bekleyip temiz yemek için açlık çekmek mi? Yoksa zehri -ki bu zehir insanı asla bırakmaz- yemek mi? Saldırganlığa gelince; oruç tutan kişi yemeğe saldırmaz. "Açım, ne bulursam onu yerim!" diyen saldırgan olur. Yaptığını kendine hak görenler, adam öldürmeyi de kendine hak görür. Tecavüzden sonra kurbanını öldürenler bu mantığı gütmüyor mu? Zina bir hak haline gelirse, öldürmek de gelebilir. İkisi de nefsi için gereklidir. Karnını, gasp ile çalarak doyurdu ise görgü şahidini de öldürmek gerekir. Böylece hapis yatmaktan, toplumda güvenilmez biri olarak tanınmaktan kurtulur. Bu da onun egosal hakkı değil mi?

ALÂK SÛRESİ

Bismillahirrahmânirrahîm

1- 2 : Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı "alak" dan yarattı.

3 : Oku! Senin Rabbin en cömert olandır.

4- 5 : O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir.

6- 7 : Hayır, insan kendini yeterli gördüğü için mutlaka azgınlık eder.

8 : Şüphesiz dönüş ancak Rabbinedir.

9- 10 : Sen, namaz kıldığında kulu (bundan) engelleyeni gördün mü?

11- 12 : Ne dersin, ya o (engellenen kul) hidâyet üzere ise; ya da takvayı (Allah'a karşı gelmekten sakınmayı) emrediyorsa!?

13 : Ne dersin engelleyen, Peygamberi yalanlamış ve yüz çevirmişse!?

14 : O Allah'ın, her şeyi gördüğünü bilmiyor mu?

15- 16 : Hayır! Andolsun, eğer vazgeçmezse, muhakkak onu perçeminden; o yalancı, günahkâr perçeminden yakalarız.

17 : Haydi, taraftarlarını çağırsın.

18 : Biz de zebânileri çağıracağız.

19 : Hayır! Sakın sen ona uyma; secde et ve Rabbine yaklaş.

1- 2- Yaratan Rabbinin adıyla oku. O insanı alaktan yarattı.

"Alak", kelime anlamı olarak alâka ile aynı kökten gelir. İlgi, sevgi, ilişki, duygusal bağ manalarına geldiği gibi; bir yere asılıp duran nesne, kan pıhtısı, zıtlık, düşmanlık manalarına da gelir. Bu kelimeyi bütün manalarıyla incelememiz gerekiyor. İnsanın yaradılışını tamamıyla izah eden bu çok manalı kelime, hem mükemmel hem de çok ilginçtir.

İnsan alâkadan yaratıldı. Maddi ve manevi alâka... Yapışkan, çamur gibi pıhtılaşmış ve aşılanmış kandan yaratıldı. Hepsi bu kelimenin mana içeriğinde. Kelimenin tutkulu sevgi ve zıtlıklar manaları, bebeğin anne karnında taşıdığı hisleri anlatıyor. Bebek bu hislerle anne karnında oluşmaya başlar. Tanımadığı ve bilmediği her şey onda ya sevgiyi ya da zıddı olan düşmanlığı büyütür. Bu nasıl olur derseniz şöyle diyebiliriz: Bebek dış dünyadan duyduğu, annesinin hisleriyle bağlantılı olarak hissettikleriyle ya korkup düşmanlık hissedecek ya da merak edip sevecektir. Bütün duygularımızın, yaşantımızın temelini bu iki ana his oluşturacaktır. Merak; ilgi, sevgi yani alâka ya da zıddı olan korku; tutku ve düşmanlık. Bütün olumsuz duygular korku ve düşmanlıktan çoğalıyor. Korkan, gerçeklerden kaçar ve inkâr eder, tanıyamaz, empatiyi oluşturamaz, bu haliyle düşman kesilir. Düşmanlık, hasedi, kibri, egoizmi doğurur. Diğer insanları öldürerek rahatlayan psikopatlar, gerçekte hayattan, ölümden, insanlardan, bütün dünyadan korkanlardır.

Ayetin ilk cümlesi: ***"Yaratan Rabbinin adıyla oku"*** daha doğrusu ***"kıraat et"***. Bu kelime (ikra) okumak, mütalaa etmek, incelemek, kadının hayızdan temizlendiği şekilde temizlenmek manalarına geliyor. "Hayızdan yani adet kanından temizlenmek" manası üzerinde durursak, okuyup anla-

yıp, idrak edip, inceleyip, menfi olan her şeyden temizlenmiş oluruz diyebiliriz. Fakat bunu sadece ve sadece Rabbinin adıyla yapabilirsin mesajı veriliyor. Bu Rab, Yaradan yani devamlı surette seni yaratmaya devam eden, her an, saniye ve salisede seni yeniden yaratan Rab. İnsanı bir balçığa benzeyen kan pıhtısından, basit görünen bir şeyden yaratıp, yaratmasını sürekli olarak yenileyerek onu şekilden şekle sokan O Rab.

İnsan hücrelerinin devamlı yenilenip altı yıl gibi bir zaman zarfında öncekinden hiç eser kalmamacasına yeni hücreler oluşturduğu düşünülürse, yaşlılığın nasıl oluştuğunu sorgulamak gerek. Bu eskime anlamına gelmez. Vücut eskimiyor ki, aksine devamlı yenileniyor. Öyleyse yaşlı vücut tıpkı ruhu gibi yeni haline bürünüyor. Aslında yaşlı insan, genç halinin yenilenmiş şeklidir. Bu onun bilgeliğinin nişanıdır. Dünyaya katlanmasının görüntüsüdür. Yaşlanmak, insanın yerinin burası yani dünya olmadığının göstergesidir. İnsan, burada yıpranıyor ve yoruluyor, ruh dünyayı benimsemiyor, yavaş yavaş toprağa yaklaşan bir görüntüye bürünüyor. Biliyor ki topraktan sonsuzluğa geçecek.

Bu güne kadar öğrendiğimiz bilgiler, hayatın çok güzel olduğu yönünde olabilir. Bu bir şeyi değiştirmez. Seni yaratmaya bir an bile ara vermeyen Rabbinin adıyla oku. Yoksa hiçbir gerçeğe varman mümkün değil.

3: Oku! Senin Rabbin en cömert olandır.

4- 5: O, kalemle yazmayı öğretendir, insana bilmediğini öğretendir.

"Kalem" kelimesini incelediğimizde, onun yazı yazılan nesneden ibaret olmadığını görürüz. Arapça'da. Kalem, bir

miktar kesilen kısım, parçadır. Bu parçayla yazı yazılırsa o kalem olur. İnsana bilmediğini O Rab öğretti. İnsan hiçbir şeyi kendi bilmiş değildir. **"İnsana kendinden bir parça vererek, bilmediklerini öğretti"**. Allah'ın, Âlim (Her şeyi bilen) sıfatından insana sundu. O da, o küçük parça kadar bildi. O tek parça, aynı zamanda ilmin kaynağının kalem gibi yani Elif gibi olduğuna işaret ediyor. Aynı zamanda Levh-i Mahfuzu yazan kalem, Arş'da Kur'anı yazan Kalem'in (Tasavvufta onun canlı bir varlık olduğu söylenir) insana bilmediğini öğrettiği de anlaşılır. Bu kalem, Levh-i mahfuzu, kaderi, Kur'anı yazmıştır. Tıpkı bir bilgisayar programını oluşturan harfler gibi şifrelerle. Kur'anın tamamı, kâinatın şifresidir, programıdır. Öyleyse insan bilmediğini Kur'an'dan öğrenebilir.

Bu gün bilim, kâinatın sürekli genişlemekte olduğunu ifade etmektedir. Yani bundan bir milyon yıl öncesine gittiğimizde evren şimdikinden daha küçüktü. Beş milyon yıl olce daha da küçüktü. Milyarlarca yıl önce daha da küçüktü. Aynı bilimadamları, evrenin ilk anına gittiğimizde yani sürekli genişleyen evrenin, bu sürecini tersine çevirdiğimizde, bir nokta olduğunu ifade etmektedirler ve her şey bu noktadan meydana gelmiştir.

Bu şu anlama da gelir: Bir tek noktanın patlaması, tezahür etmesi ve genişlemesiyle meydana gelen evrenin her unsuru, bir ve aynı bilgiyi özünde taşır. Bu, bu gün bir çok deneyle de kanıtlanmaktadır. Hologram tekniği ile çekilen fotoğraflar bu deneylerin basit örneklerinden biridir. Bu teknikle çekilen fotoğrafın her hücresine, fotoğrafın bütününe ait bilgi yüklenmektedir. Siz fotoğrafı ikiye de bölseniz, yirmiye de bölseniz, o küçük parçada fotoğrafın bütününü görürsünüz. Ancak biraz fludur. O parçanın izin verdiği kalitedir. Tıpkı sûrede ifade edildiği gibi, "İnsana kendinden bir parça vererek, bilmediklerini öğretti" ifadesini izah eder gibidir.

6- 7: Hayır, insan kendini yeterli gördüğü için mutlaka azgınlık eder.
8: Şüphesiz dönüş ancak Rabbinedir.

İnsan haddini aşıp tıpkı sel baskını gibi kendini yıkar mahveder, delirir. Çığrından çıkar, tahammülünü aşar. Muhakkak ki o, olayları Yüce Rabbin gerçekleştirdiğini bildiğinde sakin huzurlu olur. Eğer ilmi kendinden bilirse, hayatında olan olumsuz her şeyi de kendinden bilmek durumundadır. Bu insanı delirtir. Ruh halini perişan eder. İnsan kendini kendine yeterli görürse yardım isteyecek hiçbir kimsesi kalmaz. Oysa o yardıma her an muhtaçtır. İnsan eninde sonunda ölerek Rabbine dönecektir.

9- 10: Sen, namaz kıldığında kulu (bundan) engelleyeni gördün mü?

Buradaki "salla" kelimesi İslam'dan sonra namaz olmuş, ondan evvel "bir şeyin pişmesi için ateşe koymak" gibi bir manaya geliyor. Evet, Rab, dünya denilen bu ocağa insanı koymuş pişiriyor adeta öyle değil mi? Dünya varlığı olgunlaştıran bir yer. Bir bebekten, bir çocuğa, sonra ergin, sonra yaşlı bilgeliğe çeviren, çocuktan olgun bir varlığa döndürebilen bir yer. Eğer biri mani olmazsa insanlar pişip olgunlaşacak. Tıpkı meyvenin güneşte olgunlaşması gibi. Ham varlıklar başka varlıklara da mani olup, onun da olgunlaşmasını engellemek istiyorlar.

11- 12: Ne dersin, ya o (engellenen kul) hidâyet üzere ise; ya da takvayı (Allah'a karşı gelmekten sakınmayı) emrediyorsa!?

13: Ne dersin engelleyen, Peygamberi yalanlamış ve yüz çevirmişse!?

14: O Allah'ın, her şeyi gördüğünü bilmiyor mu?

Bu ayete iki türlü bakmak lazım. Kulun kula olan etkisi ve kişinin nefsinin kendine etkisi. "Gördün mü" ise görmesi gerektiğine dair bir uyarı. Doğru yolda hidayette olanlar ve onu engellemeye, onun olgunlaşmasına engel olmaya çalışanlar, Allah'ın gördüğünü bilmez mi? Elbette ki bilir. İnsana yerleştirilen vicdan programı doğruyu söyler. Ama o yalancı olduğundan bilmezden gelir. Mani olmaya çalışır.

15- 16: Hayır! Andolsun, eğer vazgeçmezse, muhakkak onu perçeminden; o yalancı, günahkâr perçeminden yakalarız.

17: Haydi, taraftarlarını çağırsın.

18: Biz de zebânileri çağıracağız.

19: Hayır! Sakın sen ona uyma; secde et ve Rabbine yaklaş.

Bu ilk indirilen sûre diyor ki: Ruhun Allah'ın kudretini görüp eğilsin, secde etsin. İnsanın yanılgı ve gitgide artan bir yanlış içinde olduğunu söylüyor altıncı ayette. Ancak insan "gani"yi bilir anlarsa, O Allah'a dönüşmeye başlar. (yedi ve sekizinci ayetler) O ise nefsin sesidir. İki ses geliyor insana. Ya doğru yola çağıran, teslimiyeti emreden vicdanın sesi ya da şeytanına uymuş nefsin sesi. İnsan bu iki ses arasında bo-

calar durur. Ama hayır! Rab, insanı perçeminden tutup, alnından tutup çeker kendine. Burada insan ın alnından yakalanıyor olması manidardır. Yani buradan şunu anlayabiliriz: Kişiyi akıl kurtarır...

TARIK SÛRESİ

TARIK SÛRESİ

1 : Semaya[1] ve Tarık'a[2] yemin olsun.

2 : "Anlamadın mı Tarık nedir?

3 : O sakıb[3] bir necmdir.[4]

4 : Eğer her nefis üzerine bir (eril) koruyucu varsa ki (mutlaka öyle).

5 : İnsan hemen yaradılışına baksın! (yani yaradılış hikâyesi buna ıspattır. şüphesi varsa oradan öğrensin.

6 : O dafık[5] bir sudan yaratılmıştır.

7 : O sulb[6] ile kadının teraibi[7] arasından çıkar.

8 : Muhakkak o, onun dönüşüne kadir olur. (Bu olaya dikkat eder, öğrenirse, insan dönüşe kadir olur)

9 : O gün ki, sırlar tecrübe edilip kullanılacak.

10 : (Bunun aksi yani olmaması için) ne bir kuvvet ne de yardımcı yoktur.

---

(1) SEMA: Yörünge, tavan, gök, bulut, yağmur, ot.
(2) TARIK: Geceleyin gelip doğan, beliren, yola giren.
(3) SAKIB: Parıldayan, yanan parıltılı ateş, ışık.
(4) NECM: Beliren, zuhur eden, doğan şey, yıldız, sütü çok deve veya koyun yani bol ürünlü canlı.
(5) DAFIK: Birden coşup dökülüveren, akan su.
(6) SULB: Erkeğin omurgası, sert kemik.
(7) TERAİB: Kadının omurga kemiği veya leğen kemiği.

11 : Yemin olsun ki sema dönüş sahibidir.

12 : Arz çatlama sahibidir.

13 : Muhakkak o, kesin bir hüküm -açıklama- dır.

14 : O bir şaka değildir.

15 : Muhakkak onlar (buna karşı) bir hile hazırlıyorlar.

16 : Ve ben de hile -tuzak- hazırlıyorum.

17 : Sen kâfirlere mühlet ver, acele etme. Onları yavaşça ertele.

Kelime anlamı olarak Tarık Sûresi'nin anlamı bu. Açıklama ve sembolik anlatım sana ait.

Sema bizi çepeçevre saran atmosfer, sema yörüngemiz ki böylece diğerlerine çarpmadan güvenlikle yol alıp varlığımızı sürdürebiliyoruz. Sema bizim bereketimiz, yaşam kaynağımız, yağmurlar bizi besliyor, temizliyor. Sema her şeyin kaynağı. Peki Tarık ne? Kim ki Tarık, semadan sonra önem arz ediyor? Tarık, semanın dünyaya kattıklarının sebebidir. Sema kafaysa, Tarık eldir.

Nasıl yani?

Tarık, semanın işlevlerinin dünyada gerçekleşmesini sağlayandır. Tarık, ince ince dünyayı işlemiş, onu eşi bulunmaz bir hayat alanı yapmayı başarmıştır. O dünyanın koruyucusu ve onun oluşumunu sağlayan faktördür. Kelime **"sema"** olarak tekil geçtiğinden, yedi kat göklerin kastedilmediği anlaşılıyor. Tarık üzerine de yemin ediliyor. Ayrıca *"Tarık'ı anladın mı?"* diye soruluyor. Muhatap insan olduğuna göre, Tarık'ın üzerinde çok düşünülmesi, araştırılması gerektiğinin ve çok önemli olduğunun vurgusu var ayette. İnsan, mutlaka Tarık'ı anlamalı, daha doğrusu bir gün mutlaka anlayacaktır.

Tarık'ı tarif ediyor ve bu tariften onun çok parlak olduğunu ve sonradan görünmeye başlayacağını anlıyoruz. He-

nüz görünmeyen çok parlak bir gezegen, gök varlığı. Onun bereket getiren bir özelliği de var. Ayrıca sonraki ayette, Onun dünyanın korunmasıyla ilgili bir rolü olduğu vurgulanıyor. Her nefis yani varlık kalıbındaki her canlının bir koruyucusu olduğu ve Tarık'ın da bir koruyucu olduğu ortaya çıkıyor. Ayrıca Tarık'ın ve nasıl bir koruyuculuk üstlendiğini bulmamız için kaynak açıklanıyor: **"İnsan yaradılışına hemen baksın!"**

Anladığım kadarıyla Tarık, dünyadan gözlemlenebilecek bir gök varlığı. Peki insanla ilgisi ne?

Tarık'ın insanın yaradılışında rol aldığı açıkça söylenmiş. Kur'an ayetlerinde asla kopukluk yoktur. Bir ondan, bir bundan bahseden, atlama yapan ayetler aynı sûrede yer almaz. Burada hem bir gök cisminden hem de insanın yaradılışından bahsediyorsa, bunları bağdaştırmak gerekir. Bağdaştıramayan ise anlamlandırmış sayılmaz.

Ne kadar açıklasak da eksik olduğumuzu unutmayalım. Ancak bir ipucu yakalamak için uğraşıyoruz. İpin ucunu tutarsanız yolu bulursunuz. Mantığını çözersiniz. Bunun için ayetteki kelimeleri sıraya koyalım:

- Sema
- Tarık
- Necmu sakıb (delip geçen yıldız)
- Koruyucu
- İnsan
- Sırların tecrübe edilişi
- Semanın dönüş sahibi olduğu
- Arzın çatlama sahibi olduğu
- Bunların hüküm olduğu gerçeği.

İpin ucundan tırmanmaya başlıyoruz. İnsanın yaradılışı Tarık'la ilgiliyse, insan yaradılışı esnasında Tarık'tan yardım gördü. Âdem'e Araf denilen yerden dünyaya bir yolculuk yaptırıldığını biliyoruz. Âdem ile Havva dünyaya gelmeden, dünyanın onların yaşamaları için gerekli olan her şeyi barındırdığını biliyoruz. Ayetlerden her şeyin bir sebeple olduğunu da biliyoruz. Âdem'in dünyaya inişinde de bir sebep kullanıldı elbette.

Sebepleri yani yarattıklarıyla hükmeden Allah, dünyayı Âdem için bir mekân kılarken kimler sebep teşkil etti? Yaradılış macerasında Tarık'ın rolü ne? Onun dünyaya gelişinin yolunu Âdem'in nesli de takip ediyor mu? Sorular ve cevapları:

Dünya bir ateş topundan, verimli topraklar, tatlı ve tuzlu sular, bol yağan yumuşak yağmurlar barındıracak bir anaç gezegen haline Tarık sayesinde gelmiştir. İnsan Sûresi 2. ayette şöyle deniyor:

"Biz insanı iki çeşitten oluşan bir nutfeden yarattık"

Burada **"biz"** denmesinin nedeni Rabbin insanı yaratmada sebepler yani bilinçli varlıklar kullanmasıdır. Oysa Tarık Sûresi'nin 16. ayetinde *"Ben de düzen kurarım"* diyen Rabbin zatıdır. Ayetlerde **"ben"** dendiğinde zatını, **"biz"** dendiğinde sebep teşkil eden varlıkları kastettiği anlaşılıyor. Demek ki Yüce Halik, insanın yaradılışında da, dünyanın yaradılışında da mahlûklarını kullanmıştı. Ama düzeni O kurar.

Dünya sönmüş bir ateşti. Bu yangını su söndürdü. Dünyanın büyük bölümü suyla dolu. Suyun oluşumu tam bir muammadır. Peki ya sönmüş lavın verimli toprak haline gelişi nasıl olur? Hayat suyla başlamış ve suda her türlü mine-

ral barınmıştır. Arı su olarak yağan yağmur bu mineralleri nasıl yeryüzüne getirmiştir? Bu mümkün bir şey değil. Öyleyse toprağın zenginleştirilmesi için birileri uğraşmış olmalı. İnsan henüz dünyada yokken bunları yapan hizmet ehlinin Tarık'la bir ilgisi olduğunu söyleyebiliriz. Toprakta altın, demir, bor v.s. pek çok maden bulunmaktadır. Üstelik bunların tümü insan vücudunda da mevcuttur. Bunlar yağan yağmurla gelemeyeceğine göre dünya dışından hizmetliler tarafından yerleştirilmiştir.

3. Ayette Tarık'ın tarifi "Necmu Sakıp" yani delip geçen yıldız ile yapılıyor. Necm kelimesinin sözlükte: "yıldız, Ülker yıldızının âlemi, kabak benzeri yere yatan bitki, muayyen vakit, asıl, belli vakitte ödenecek taksit, kök" anlamları geçiyor. Ayrıca necm kökünden türemiş "mencem" kelimesinin de: "maden, açık yol, asıl, menba" manaları var. Sakıb kelimesi ise "delik açan erkek, ateş tutuşturan, sütü çok deve ya da koyun, keskin zekâlı, havalanıp dönen" gibi manalar taşıyor. Tarık'ın bir şeyin kökü, bir şeyin aslı, muayyen vakitle taksit ödeyen, bir maden, bir açık yol, bir menba, delik açan, ateş tutuşturan, ürünü bol bir varlık olduğu çıkartılabilir. Ayrıca Tarık kelimesini yola sokan, görünmezken karanlıktan beliren manasıyla da ele alabiliriz. Bunlardan Tarık'ın dünyaya neler yaptığı ortaya çıkıyor gibi. Dünyayı yola soktuğu yani yörüngesini belirlemiş olabileceği, dünyanın madenleri, canlı hayatının kökü olduğu, dünyada delik açıp maden işleriyle, yeraltı kaynaklarıyla uğraştığı ve keskin zekâlı olduğu ortaya çıkıyor. Bunlara göre 12. gezegen adlı kitapta anlatılanlar doğru mu?

Hayır. Bazı gerçekler yakalanmışsa da yanlışı doğrusundan daha fazla. Tarık'la dünyaya hizmet edenler vardır. Bunlar **"Melek"** diye genel bir kavramda toplanır. "Melek" kelimesi Arapçada "elk" kökünden gelir. "Elk", atın ağzındaki gemi çiğnemesine denir. Aynı kökten gelen "eluk" ise "risalet" manasınadır. Zira risalet de ağızla, yani dille yerine getirilir. Buradaki risalet, genel manada birini herhangi bir vazife ile bir yere gönderme demektir. "Melek" kelimesinin aslı "mel'ek"tir. Arada hemze vardır ama dile zamanla "melek" olarak yerleşmiştir. Melek, Rabbinin isteğini yerine getiren elçilerdir. Aksine hareket edemez. Bu yönüyle Âdemoğullarından ayrılır. İnsan yeryüzüne inmeden önce, meleklerin buna itiraz ettiği Kur'an'da yazılıdır:

> *"Hatırla ki Rabbin meleklere: 'Ben yeryüzünde bir halife kılacağım' dedi. Onlar: 'Bizler hamdınla seni tesbih ve takdis edip dururken, yeryüzünde fesat çıkaracak, orada kan dökecek olanı mı?' dediler. Allah da onlara: 'Sizin bilmediğinizi herhalde ben bilirim' dedi."* **(Bakara 30)**

Buradan anlaşıldığına göre melek ile adlandırılan varlıklar, Âdemoğullarına hizmet etmek istememişler. Dünya bezendi, süslendi, ince ince işlendi, hayat alanı haline getirildi ve tüm bu hazırlıklardan sonra Âdem buraya halife kılındı. Ama Âdem dünyaya indirilmeden önce benzeri Havva'yla birlikte öğrenim gördü. Orada İblis tarafından tuzağa düşürülmüş ve erkekle dişiye dönüşerek farklılaşmış ve düşmanlaşmış, Âdem ile Havva birlikte dünyaya indirilmişti *(Bkz. Besmele Bölümü)*. Âdem dünyaya nasıl indirildiyse her insan aynı şekilde indirilir. Hızla akan su içinde geliyorsa ve iki çeşit sudan bahsediliyorsa, dönüşü de ancak bununla olur. Er-

kek omurgasından ve kadın kaburgasından geçen bu yol bize burada iki tür enerjiyi ve iki yolun birleşimini işaret ediyor: Yolun birisi omurgadan akan düz ve boğumlu, diğeri kaburgadan akan kavisli boğumsuz.

İyi de ne olabilir? Anlamadım

Bunu uzay fiziği ve matematiğiyle ilgilenen bilim adamları ispatlayabilir. Ayet, iz veya işaret demektir. Öyleyse Kur'an işaretler verir, yol gösterir ama onun kullanılır hale gelmesi için insan düşünmelidir. Bu konuyla da bilim adamları ilgilenmelidir. Bu bilim adamları, ışık hızıyla uzayda seyahat edebileceğini sananlardan olamaz tabi. Madde tünelleri ile ilgilenebilirler. Bunlar kuantum fiziği ile ilgili konular.

Yine de sen benim anlayacağım bir tarzda anlatmaya çalış.

Peki, şöyle söyleyeyim: Oluşmuş bir fetusun macerasını filme alınmış kabul edelim ve bu filmi geriye doğru saralım. Fetusun eridiğini, sonunda bir larvaya döndüğünü, daha sonra yumurtadan bir sperm hücresine dönüşünü, en sonunda yok olduğunu seyrederiz. O sperm bir yere gitmiştir ama nereye? Tabi ki geldiği yere. Bu arada gözden kaçırılan gerçek ise, spermin annenin sıvısıyla yani menisiyle kaplandığıdır. İşte bu konu üzerinde durulmalı ve bebeğin oluşumunda anne menisinin rolü iyice ortaya çıkarılmalıdır. Yoksa dönüş yolu bulunamaz.

İşte insan geri dönüş macerasını çözerse geri dönüşe kadir olacaktır. Bir şeyi vurgulamak gerek: Dünya maddesi (arz diye geçiyor) iki tür enerjiden oluşur. Biri dişi yani doğurgan, sabit, yoğun, diğeri ise eril yani kaynak olan, değişken, yoğun olmayan. Öyleyse iki yolun, tünelin, madde ve madde ötesinden olduğunu unutmamak gerek. Yoktan meydana çık-

ma erkek spermiyle, olanı şekillendirme kadın menisiyle olduğuna göre, görünmeyene geçiş için omurgadan hareket etmek zorunlu.

İnsan vücudunda omurganın dikey tüneli, kaburganın ise yatay olan düzlemi temsil ettiğini düşünürsek, kaburgadan bir üst kaburgaya geçiş için omurgadan geçmek gerektiği belli. Bir düzlemden diğerine geçiş ise daha göklerin yedi kat olduğundan haberi olmayanların, bunu kabul dahi etmeyenlerin işi değil. Kaburganın üzerinde omurgaya çıkarak, tahayyül bile edilemeyen mesafelere yolculuk mümkün olur. Zamanda yolculuk da bu mantıkla mümkündür. Farkı ise düzlem değiştirmeksizin ileri, geri seyahat. İşte bu gerçekliklere kavuşmuş insanoğlu, artık sırları tecrübe edebilecek. Bilinmeyen ve anlaşılamayanları.

Araf'a yolculuk! Çok heyecan verici ve harikulade. Ölmeden evvel ölmek gibi. Araf cennet değil ama öyle değil mi?

Hayır değil. Ama oradan bilgi alımı gerçekleştiğinde insan sırlara kavuşacak.

Bir sonraki ayet: "Ona bir kuvvet ve nasır yoktur." diyor. Kuvvet: güç, ipin kanadı, zayıflığın zıddı, şiddet, zor. Nasır: yardım edici, suyun vadilere akan mecrası anlamlarına geliyor. Bu ayet ne demek istiyor?

Farz et ki bir iş için kuvvet ve yardımcı istedin. Lehine bir kuvvet ve yardımcı seni bir iş üzerinde kılar. Kelimenin özünden şunu çıkarabiliriz ki bir mecra yani akıntıya uymuş gidiyorsundur. Bir iş üzerindeyken ona odaklanır, onun üzerinde karar kılarsın. Aleyhine bir kuvvet aynı şekilde, senin önünde engel teşkil ettiğinden, sen yine o iş için uğraşmak zorundasındır. Lehine ve aleyhine kuvvet ve yardımcılar ara-

dan çıkarsa sen, özgür ve çok işlevli olabilirsin. Ne seni sürükleyen, ne de engel olan kalmazsa öğrenim ve kemalatta çok ilerleyebilirsin. Bu zaman ve mekân aşımı bir konu olduğuna göre çok olağandır. Buradan bakabilecek duruma gelen semayı, birliğe yani çıktığı noktaya, tek mutlaklığa dönüş yaparken, arzı ise çatlayan, birbirinden ayrılan bir durumda görür anlarsın. Galaksinizin yörüngesi, geldiği noktaya doğru sizi götüren bir spiraldir. Arzınız ise birbirinden uzaklaşan, ayrılan kümelerdir. Galaksilerin birbirinden uzaklaştıkları bilinen bir gerçek.

İyi de önceki ayetle alâkasını kuramadım. Bir de "sır" kelimesini inceledim. Sır: Kök, kıymetli, orta, vadinin ortası, bir şeyin halisi, efdali, asıl, nikâh gibi anlamlar içeriyor. Buna göre önceki ayetle ilgisini anlatır mısın?

Kök ve asıl anlamları "necm" kelimesinde de var öyle değil mi? Sır, bir şeyin özü, katışıp bulanmamış hali, aslı, efdali, kıymetlisi, gerçeğin ortası, kendisidir. Bir anlamı da nikâhtır ki bu da varlığın membaı olan dişil ve eril gücün birleşmesi anlamındadır. İşte sır böyle açığa çıkar. Arzınızın bir dişil yolu var. Bunu kaburga temsil ediyor. Bu, sizin semanızın yani yörüngenizin gözle göremediğiniz varlığıdır. Dünya en ufak bir sapma göstermeksizin aynı yörüngede nasıl gitmektedir? Bunun bir tek açıklaması vardır: Yörüngeniz aslında Dünya'nın içinden çıkamadığı bir tüneldir. Bu dünyanın kaburga semasıdır. Bu yüzden bu sema tekildir, "semavat" olarak geçmez. Oysa semavat çok başka bir kavramdır. Omurga ve kaburga kesişmesiyle yapılan yolculuk, insanı sırrına kavuşturur.

Peki bu omurga tüneli nedir? Nasıl bir şeydir?

Kaburga tünel zamanınızın, omurga tünel de mekânınızın oluşumunu sağlar. Sen şimdi bunun formülünü de istersin. Ama şu kadarını söyleyeyim E=mc ile ilgisi yok. Neyse ne diyorduk? Sırlar böylece tecrübe edilir. İnsan bu noktada arzı, içten gelen bir kuvvetle çatlarken ayrılırken bulur. Semayı da geldiği noktaya geri dönerken bulur.

"Arz sad' sahibidir" diye geçen ayette sad' kelimesinin: Bitkinin çıkmak için toprağı yarması, baş ağrısı, ikiye ayrılma, ayrılmadan çatlama manalarını buldum. Buna göre nedir arzın sad' sahibi olması?

Yeni oluşumları içinde barındıran bir yapıda olması gibi. Zamanınız ve mekânınız yani arzınız ve semanız, değişim aslına dönüş yolundadır. Büyük değişimler geçirerek ilk yaratıldığınız eşref ve efdal insan örneğine döner, maddenizde, zamanınızda olacak değişiklikleri izlersiniz. "Bu kesin bir hükümdür. (Bu kesinlikle olacaktır.) Şaka değildir."

Sonraki ayet: Onlar tuzak (hile düzen) kuruyorlar ve ben hile, düzen kuruyorum.

Buradaki "keyd" kelimesi içten tasarlanan bir planın dışa vurumu, uygulamaya geçirilmesi anlamını taşır. Düşüncede kalmadığını eyleme geçirildiğini yani. Bu tuzak kurma işini açayım: Bir avcı düşün, bir aslan avlamak için balta girmemiş bir ormanda tuzak kuruyor. Böylece aslan tehlikeye girmiş oluyor. Fakat avcı da evinde otururken bir tehdit altında değilken, çıkmış vahşi bir ormanda, vahşi bir hayvanla uğraşırken kendini tehlikenin kucağına atmıştır. Tehlike aslan için olduğu kadar avcı için de vardır. Aslanın yakalanması ne ihtimal taşıyorsa, avcının başına bir şey gelmesi de ihtimal da-

hilindedir. Av kadar kendisi de avdır. Arkadan başka bir hayvanın, bir yılanın bir leoparın, bir gorilin hışmına uğrayabilir. Oysa hiçbir tuzakla uğraşmayan güven içinde evindedir. Kısacası her kötülük peşinde olan kötülüğün önüne kendini atar. "Onlar tuzak kurar, Ben kurarım" derken, bütün kurulan tuzakların, aslında Rabbin sonsuz zekâsının olması gerekeni oldurması olduğunu anlatıyor. İşte bu yüzden bırak olması gereken olsun, *"Sen kâfirlere mühlet ver. Acele etmeden yavaşça bekle"* diyor Rab. Aslana kurulan tuzak ne ise, avcının kendini tehlikeye atmakla kendine kurduğu tuzak odur. Yaptığı eylem kendi sonunu getirmek için kurduğu bir ihtimaldir.

Peki önceki ayetlerle ilgisi ne?

İnsanın yaradılışına, dönüş yolculuğunda tuzak kuranların, aslında bu oluşuma farkında olmadan yardım edeceğini ifade ediyor. Nasıl ki İblis Âdem'e tuzak kurarken kendi lanetini hazırlamış oldu ve Âdem Araf'da başaramayacağı kadar bilgelik ve kemalatla Araf'dan daha yüce mertebeye eriştiyse, bütün bu insanlık macerası sonunda herkes kendi yerini hazırlar. Görünürde bunu kendileri yapar ama aslında Allah onlarla yapar. Bu sırların ortaya çıkmasından sonra tuzakçıların bu dönüşüme yardımcı olacaklarını açıkça ifade ediyor.

TARIK SÛRESİ'NİN İKİNCİ SEMBOLİK ANLAMI

1- Sema; sembolik anlamda, sapmaya uğramayan yörüngenin oluşumuyla ilgili olarak, varlıkların kaderine işaret ediyor. Tarık ise bu kaderde bir dönüm noktası oluşturacak olan kişi. Bunlara yemin olsun ki deniyor.

2- Tarık nedir anladın mı?

3- Necm, sakıbtır. Tarık, necm, sakıp kelimelerinden bu kişinin özellikleri anlatılıyor. Onu anlatan kelimeler müzekker öyleyse bu kişi erkek. Bu kişi delik açıp, ateş çıkaran, bereketli, ürün semeresi bol, verimli bir kişi. O keskin zekâlı ve havalanıp konabiliyor. Bu kişi karanlıkta beliren biri. Yani ümitlerin tükendiği, bir umut ışığı. Görünmez olduğu bir vakitte insanlığa zuhur ediyor. Öyle muhteşem biri ki her yere aydınlığını ve ihtişamını gösteriyor. Bu iyilik ve ilim membaı kişi, herkese fayda sunuyor. Fakat düşmanlarına ateş saçıyor, onlarda gedik açıyor. Onları tarumar edecek güce sahip biri.

4- Her nefis üzerine bir koruyucu varsa O da bir koruyucudur. Yol gösteren kişidir.

5. İnsan onun yaradılışına bir baksın! O özel bir yaradılışa sahip mucizevî bir şahsiyettir.

6/7- O kaburgadan ve omurgadan çıkan coşup akan bir suyla yaratıldı. Yani O, zaman ve mekân ötesi bir yolculukla seyahat ederek gelir. Tıpkı Âdem'in kendisi gibi gelir. O, zaman ve mekân tünellerinde seyahat eder.

8- Muhakkak O, geri dönüşe de kadirdir. Yani Âdem geldi fakat geri dönmeye kadir değildi. Oysa O kişi geri dönüşe de kadirdir.

9- O gün (O zuhur ettiği zaman) sırlar açığa çıkıp tecrübe edilir.

10- O, bütün engellerin üstesinden gelebilecek yegane kişiye karşı ne bir kuvvet ne de bir yardımcı yoktur. Onu asla yenemezler.

11- O zaman sema, yani kader çizgisi dönüşe açık olacak. Çünkü zamanda ve mekânda yolculuk mümkün kılınacak.

12- Ve arz yani insan beyni ve yapısı kabuk değiştirir gibi bir değişime uğrayarak boyut atlar. Bu değişim ağrılı, sancılı olabilir. Bu baş ağrısı sonucunda değişim gerçekleşir.

13- Bu kesin bir hükümdür.

14- Şaka değildir.

15- Onlar yani onun karşıtları onun geleceğini önceden öğrenip önlem almak isterler ve tuzak kurarlar.

16- "Ben tuzak kurarım" diyerek Allah, bu tuzakların kendisinin zaten onlara karşı bir tuzak olduğunu ifade ediyor.

17- Kâfirlere mühlet ver karışma yavaş yavaş kendi sonlarını hazırlasınlar. Bu müddet zarfında yani o gelene kadar onlarla savaşa girme. Ancak o geldikten sonra onların sonu gelir.

Anlatılan bu kişi kim?

Bu kişi ahir devirde Hz. Muhammed'in soyundan gelen Muhammed Mehdi'dir. Bir gezegenin dünya semasında belirmesiyle, Mehdi'nin gelişi aynı vakitte olur. Bu yüzden aynı sûre ikisine de işaret ediyor.

Mehdi ile gözükecek gezegen arasında bir ilgi mi var demek istiyorsun? Yani birlikte hareket ediyorlar gibi.

Tarık bir yıldız daha doğrusu bir gezegen ve O ne zaman dünya semasında görünse büyük bir bilinç atlaması gerçekleşir. Hz. Musa ve Hz. Muhammed zuhur ettiğinde göründü. Bu iki geliş de insan bilincine yükselişi getirdi. Hiç şüphe yok ki Hz. Muhammed'in getirdiği bilinç düzeyi Hatemul enbiya olarak adlandırıldığında anlaşıldığı gibi binanın son tuğlası gibi son seviyedir. Ancak O bilincin anlaşılıp yaşanabilmesi, ahir devirde Tarık'ın bir daha gelişiyle gerçekleşecek. Zaten Mehdi, Hz. Muhammed'in bilincini taşır.

Ben şunu anlıyorum, bütün kehanetlerin birleştiği bir nokta var. O da altın bir devir yaşanacağı ve bu devirde insanlığın en üst düzeye geleceği. Bunların bir gezegenin belirmesiyle olacağı ancak İslam inancında bu konu, yani gezegen belirmesi pek bilinmiyor. Ama Tarık Sûresi bunu işaret ediyor öyleyse.

Bütün inanışların ortak bir kaynaktan ortaya çıktığı, daha sonra değişikliklere uğradığı gerçeğiyle ilgili bu durum.

Bu sûrede bunların oluş zamanı ve çıkış yeri var mı?

Evet var. Anlayan ebced ustaları bulabilir. Mehdi'nin özelliklerine küçük bir ek yapabilirim. Tarık'ı yani Mehdi'yi Necm ve Sakıp kelimeleriyle sıfatlandırıyor bu sûre. Mehdi zaman ve mekânda yolculuk yaptığı gibi arkadaşlarına da yaptırabilecek kabiliyettedir. Bunun için Onun tünel açan delik açan olduğunu hatırlatayım. O bir anda bir delik açıp bulunduğu yerden hemen yok olabilir. O bir ateş huzmesiyle düşmanına saldırabilir. O bir madendir ki, maddeyi başka maddeye dönüştürebilir. Kendi gücünü arkadaşlarına bir

müddetliğine bölüştürebilir. Onun çok üstün hayal dahi edilmeyen yetenekleri mevcuttur.

TARIK SÛRESİ'NİN ÜÇÜNCÜ SEMBOLİK ANLAMI

Burada ruhun özellikleri dile getirildiğinden tamamen sembol olarak bakmalıyız. Çünkü ruh tamamen idrak edilemiyor biliyorsunuz.

1- Semaya and olsun. Bir gezegenin yörüngesi nasıl onun çıkamayacağı bir yolsa, insanın yörüngesi de onun çıkamayacağı kaderidir. İnsan yönünden bu kelime kader denilen hazırlanmış, anlaşılmış, zaman ve mekâna yerleştirilmiş hükümdür. Bu hüküm bozulabilir mi? Evet. Fakat diğer bütün kaderleri etkilediğinden biri değişince hepsi değişmiş olur. Nasıl ki güneş sisteminizde birazcık da olsa yörüngelerden birinde bir kayma olsa, bu gezegenlerin çarpışması sonucunu doğurursa, kader de onun gibi bir yön, bir çizgidir. Bir yörünge kaysa bütün sistemlerin yörüngeleri değişmelidir ki her şey yerli yerine oturabilsin. Yörüngesine yani kaderine ve Tarık olan insana yemin olsun ki, O gece vakti görünen parlaklık, muhteşem ışık, kapı çalan adam! (Tarık kelimesinin bir anlamı da "kapı çalan adam"dır.) O karanlıkta fark edilir, o zaman parlar. Çünkü parlaklıkta parlak şey parlayamaz. Onun ihtişamı, güzelliği karanlıkta seyredilir. İşte Yüce Yaratıcı kendi güzelliğini, parlaklığını, fevkaladeliğini İnsan'da sergiler. Bunun için insan bu karanlıklara gönderildi.

Karanlıktan kastettiğin bu evren mi?

Evet. Uzayınız karanlık değil mi? Güneş çekilince karanlık basmasının sebebi aslında sizin karanlıkta yaşadığınız gerçeği değil mi?

İnsan tekâmülde ilerlediğinde kapı çalar. Bu bir sonraki tasavvufta makam dediğiniz bilinç seviyesine, yüksek boyuta geçiş içindir.

2- Nedir bu kapı çalan adam anladın mı?

3- O, necmussakıpdır. Rabb'den gelmiş bir öz, bir menba, O, Rabbin bir kısmı (taksiti), O kendisi Rabb'e varan bir yoldur. Yarattıkları adedince Rabb'e giden bir yol vardır. O varlık da işte onlardan biridir. O, gönlünde aşk ateşini tutuşturan Âşık, O, zeki, kavrayışı yüksek bilinç.

4- Rab, işte bu Eşref-i mahlûk'u, bu karanlıklara yalın, korunmasız göndermedi. Onun üzerinde bir koruyucu vardır.

5- Hemen yaradılışına bakarsa insan koruyucuyu görür.

Burada ne demek isteniyor?

Bu bulunduğunuz alem şahadet alemidir. Yani her şeye şahit olarak inanırsınız. Şahit olunan şeye gerçek dersiniz. Bütün evreniniz bu tezahürden ibaret olduğuna göre burayı gerçekleyen şey, siz varlıkların müşahedeleridir. Sizler görüntüsünüz. Sizleri gerçekleştiren gözlem, anlayış, bilinçtir. Sizler birbirinizle birbirinizi var edersiniz. Sizlerin her birinizin kaybolmaması için sizi koruyan, kollayan, gözleyen bilinç olan koruyucunuz vardır.

Bu konuyu daha açık anlatmanı rica edeceğim.

Her nefis üzerinde bir koruyucu vardır bu koruyucu "sebep"tir. Nasıl ki her gezegenin bir yörüngesi var. Bu yörüngelerden en ufak bir sapma olmuyor. Tıpkı sizde gezegenler gibi bir kadere sahipsiniz. En ufak bir sapma olmaksızın kaderin vuku bulması için çalışan görevliler var. Şüphesiz her şey bir sebepledir. Birbirini çeviren çarklar gibi. Hiç biri yerinden oynamaz. Sizler her an bir kere daha yaratıldığınız halde, birdenbire ortadan yok olmazsınız. Bütün bu hayatlar koruma altındadır. Hiç bir kader zayi olmaz.

6- O dafık (kuvvetle dökülüp atılan) bir sudan

7- O sulb ile teraib arasından çıkandır.

Erkeğin omurgasından çıkan sperm ile annenin teraib denilen kemiğinden çıkan su ile oluşuyor insan. Bu su, annenin yumurtalığında çoğalarak bebeğin korunmasını, oluşmasını sağlıyor. Annenin suyuyla karşılaştığı andan itibaren spermin insanlaşması başlar. Çünkü onu insan haline getirecek koruyucuyla karşılaşmıştır.

Bir yerde sperm hücresinin hangisi içeri girecekse onun, bir şeyle kaplandığı, bu şekilde başı yumurtalığa girmeye müsait olan spermin yumurtalığa girebilmeyi başardığını görmüştüm. Nasıl bir şey bu koruyucu? Bu koruyucu insanı neden koruyor?

İnsandan başka bir şey olmasından. Anne karnında koruyucu, insanın harikulade fıtratının oluşmasını korur. O, dünyaya ahsen-i takvim, en güzel yaradılışta gelir. Bu koruyucu, insan dünyaya geldikten sonra onun tekâmülüne koruyucudur.

Kötü olsa da mı?

Evet kötü de olsan, iyi de olsan her nefis için vardır koruyucu.

O koruyucuya rağmen insanlar kötülük yapıyor ama.

Ben insanın tekâmül için korunduğunu söyledim, kötülük yapmaktan korunduğunu söylemedim. Kötülükten veya iyilikten. Hangi yoldan giderse gitsin tekâmüle varacaktır. Mecburdur.

Konu ilerlemeden sormam gereken bir konu var. Tarık, kapı çalan eril kişi. Karia, kapı çalan kadın. Tarık necmussakıp diye övgüyle anlatılırken, neden karia olunca yani kapı çalan kadın olunca dişi felaket, kıyamet, musibet oluyor? Kapıyı yalnız erkek mi çalar? Kadınlar ne yapacak?

Evet. Kapı eril tarafından çalınır. Eril güç Rahman sıfattan doğar. Rahman olmayan kapı çalmamalıdır. Eğer çalarsa bu felakettir.

Öyleyse yalnız erkekler öyle mi?

Rahim, Rahman'dan yoğunlaşarak, sabitlenerek oluşmuştur. Dolayısıyla Rahim'in özü Rahman'dır. Bir erkek kişinin XY kromozomlarından oluştuğunu, kadının XX den oluştuğunu düşünerek, kadının hiç eril özellik taşımadığını düşünebilirsin. Oysa X'in muhtevası, özü Y'dir. Yani X kromozomu Y'nin yoğun ve sabitleşmiş halidir. Kadın kapı çalmaya ancak Rahmanlaşmaya geçtikten sonra kabiliyet kazanır. Vücudu kadın olduğu halde olgunluğuyla O kadın bir erdir. Aynı şekilde vücudu erkek olduğu halde hamlığıyla kadın du-

rumunda olanların olması gibi. Yani aslında görüntünüzü oluşturan bedenlerinizin cinsiyeti Kapı'da başka olur. Kapıyı çalmak için rahman sıfata geçiş yapılır. Bu, sevginin katılıktan, sıkılmışlıktan kurtulup genişlemesiyle olur. Tarık sizin tezahür aleminizde algılanmaz ama kapıyı açabilecekler tarafından O, tıpkı parıldayan bir yıldız gibi görünür. Spiritüalizmde titreşim frekansı diye adlandırılan, ışığın yüksek titreşimi göz kamaştıran yıldız gibidir. Orada ancak sevgi, ışık olarak görünür. Ne kadar sevgi gücü varsa, o kadar parlak olursun. Yeterince parladığında ise kapıdan geçersin.

Yahu ne olur söyle! Nasıl çalınır bu kapı? Başka ayetlerde de "kapı sahipleri" (ulul el bab) diye geçen bir kavram vardı. Bu kapıyı geçenlere verilen isim mi?

O kapıyı çalmak, ancak sevgi ve bilincin inançla pişmesi sonucu mümkün olur. O kişi artık ilahi cezbe haline geçebilmeye namzet olur.

Peki ilahi cezbe nasıl anlaşılır?

O cezbe, can fedadır.

Nasıl yani?

O cezbe geldiğinde bütün varlık diye algıladıklarının eridiğini ve tekliğe karıştığını algılarsın. Bu duygunun bütün zerrelerinin tir tir titrettiğini fark edersin. İşte bu anda aşkın yeterince güçlüyse canını, ona, tekliğe feda edersin. Bunu başaramazsan, tezahür aleminin tadı kalmadığından (çünkü onun artık bir görüntüden ibaret olduğunu algılamışsındır) diğer tarafa geçemediğinden arada kalmanın sıkıntısıyla yaşarsın. O arzu içini yakmaya başlar. Yeterince yanarsan nardan nura dönersin yine kapıdan geçersin.

Mevlana'nın "hamdım, piştim, yandım" sözü bunu mu anlatıyor.

Evet

Zor işler bunlar.

Bu şekilde yaşamanız daha zor.

Peki kapı çalan Karia olunca felaket nasıl oluşuyor?

Kapı çalan Karia, Rahmanlaşmamış Rahim, yalnız çocuğunu hatta daha da gerileyerek yalnız kendini seven, yoğun, sabit sevgiye dönüşmüş kişi de yeterince kendini severse titreşimini yükseltir. O da kapıya namzet olur. Eğer O kişi Bu haliyle tezahürün düşünceden kaynaklandığını bilirse, tezahür âlemini etkilemeye başlar. Kişi, yalnız ve yalnız kendini sevdiğinden ve tekliği hâşâ Rabb'lığı kendinde gördüğünden bencilliğiyle tezahürü felakete sürükler.

Böyle kişiler var mı?

Tabii var, hep var olmuştur. Bundan sonra da var olacaktır.

Öyleyse niye dünya yok olmuyor?

Çünkü onlara karşıt Rahman sıfatlı Tarıklar var da ondan. Yalnız şunu da belirteyim: Kapıdan geçmese de hatta kapıyı bilmese de her insan birer Tarık ya da Karia gibidir. Eğer zihninizde hep kahır, hep haset, hep kinle yoğrulmuş düşünceler varsa bunların gerçekleşmesi için yeterince arzu duyuyorsanız, siz bir Karia sayılırsınız. Tam aksine varlıklara şefkat duyar, düşüncelerinizde hep iyilik hayallendirir gerçekleşmesi için arzu ve inanç taşırsanız siz bir Tarık gibisiniz de-

mektir. Ve bulunduğunuz zaman Tarık'la Karia'nın tam bir cepheleşmeye, ayrıma uğramaya başladığı bir zamandır. Müslümanım diyen caniler, Hristiyanım diyen şefkatliler görünce şaşırmayın, kafanız karışmasın. **"Her bir kişi, mensup olduğunu söylediği dinle değil, kalbinde ve zihninde taşıdığı din ile dengeyi bulacaktır. Sonunda aslında tek bir din olduğu ortaya çıkacaktır. O dinin adı, kurtuluş, tekliğe teslim oluştur. Yani asıl anlamıyla İslâm'dır. Yoksa dillerin söylediği İslam değil".**

Kaldığımız yere geri dönüyorum. İnsandaki koruyucudan bahsediyorduk. Rab dişiyi koruyuculukla görevlendirmiştir. Bebeği doğana kadar ve doğduktan sonra anne korur. Annenin sütü bile çocuğu hastalıklardan koruyucudur. Anne, tezahür aleminin kurallarını öğreterek çocuğu korur. Bu özellik, hayat koruma programı, her birinizde "X" kromozomu olarak vardır.

8- Muhakkak O, onun dönüşüne kadir olur: İnsan, hayat koruma programının, yalnızca tezahür alemi için oluşmuş bir koruma olduğunu idrak eder. Yaradılışındaki X'in özünü görmeye başlarsa, yani yaradılışını kavrar, özünün tezahürden ibaret olmadığını anlarsa, geri dönüşe kadir olur. Bu özbenliğine dönüştür.

9- O gün sırlar tecrübe edilir: O, tekliğe ulaştığında fenafillah ve bekabillah'da sırları öğrenir tecrübe eder.

10- Ne bir kuvvet ne de bir yardımcı yoktur: O, bütün korumaların ötesinde kuvvet ve yardımcı istemez olur. Çünkü O ayrık kuvvet ve yardımcının kendisi olmuştur. O ihtiyaç sahibi olmaktan çıkmıştır. Kadir-i Mutlak Rabb ile özleşmiştir.

11- And olsun ki sema dönüş sahibidir.

12- Arz çatlama sahibidir: İlk manada semanın dönüş sahibi olduğunu açıklamıştık. Semanız, uzayınız, geldiği yere geri dönen bir yörüngededir. Nasıl ki dünyanızın bir yörüngesi var, uzayınızın da bir yörüngesi var. Bu aynı zamanda uzayınızın kaderidir. en sonunda kıyametle ölür. Arzınız yani maddi tezahür olarak beş duyunuzla algıladığınız her şey ayrışma sahibidir. Bu demektir ki yaratıldığından beri madde ayrışmaktadır.

Nasıl yani?

Ayrışma, genleşme, uzaklaşma. Yani maddeniz, gitgide yoğunluğunu azaltacak, böylece kütle ve hacim hafifleyecektir. Daha açıkça madde gitgide gazlaşmaktadır. Gazların sıkışmasıyla oluşan maddeniz tekrar çözülmektedir.

Öyle olsaydı her şey gitgide hafiflerdi ve ağırlıklar değişirdi. Bunu ağırlık ölçülerimizle anlardık.

Her şey birlikte ağırlığını yitirmeye devam ettiğinden bunu anlayamıyorsunuz. Asıl anlatmaya çalıştığım bunların sembolik tarafıdır. Sizler semanızda yani kişisel üst bedenlerinizde geldiğiniz noktaya dönüşüm sahibisiniz. Maddeniz gitgide ruhsallaşmakta böylelikle manevi şuur tarafınız yükselmektedir. İnsan gitgide maddenin katılığından yani hapsinden kurtularak, kabiliyet ve şuurunda artış gösterecektir. Yani daha doğrusu göstermektedir.

Bu ne demek oluyor şimdi? Eski insanlara göre bizler daha yoğunluğu kaybetmiş, daha ruhsal, daha üst bilince sahibiz öyle mi? Bizden sonraki nesiller daha da...

Evet daha da şuurlu ve bedenleri daha latif. Türkçeyle bunları anlatmak çok zor. Konuyu özetlersek: İnsan, uzayında yaratıldığı noktaya dönüş sahibidir. İnsan, tekâmülde dönüşe sahiptir. Rabb'den gelmiş ve Rabb'e dönüşecektir. Ayrıca madde denen tezahürü, ayrışmaya uğrayarak fizikten metafiziğe dönüşüme gitmektedir. Bir de uzayınızın ayrışması vardı. O da galaksiler arası mesafelerin gitgide uzaması. Konu anlaşıldı mı?

Evet sanırım.

13- Muhakkak o söz ayırt edicidir.

14- O bir hezl (boş söz) değildir. O söz, hak ile batılı, gerçekle sahteyi ayıran bir sözdür. Sen de bir fasılsın (bölüm, parça). Her bir varlık birer fasıldır.

Yahu bir dakika. Hak ile batılı ayıran söz diyorsun sonra da sen de bir fasılsın diyorsun. Ne alâka? Bunların birbiriyle ne ilgisi var?

Bak şimdi çok basitçe açıklayacağım. (Bir sehpaya uzun bardaklar dizdi. Bunlar su doluydu. Sonra birini gösterip): Bak bu sensin. Sen bir açıklamasın. Sen, aynı sudan bir bardak susun. Sen ne yapıyorsun? Kendin oluyorsun. Seni kendin yapan nedir? İşte bu bardak. Sen bu bardakta durarak kendini ifade ediyorsun. Bu ifade nedir? Allah'ın bir sıfatıdır. Sen bir sıfatı kendini ifade ederek açıklamış oluyorsun.

Anladım ama batıl ile hak nerede burada?

Bak bu bardakların hepsi Hak. Fakat içlerinden biri şöyle bir ifade de bulunuyor: **"Ben kendimim. Başka bir öz, efendi tanımam."** Efendisini inkâr eden soysuz oluyor. *(Veda hutbesinde geçer)* Böylece bu batıl olur. İllâki ilahlık iddiasına gerek yoktur batıl olmak için. Şöyle dese de olur. "Ben Allah'a inanmıyorum." Efendisini peşin peşin inkâr ettiğinden otomatikman batıl olur. Ya da "Ben Allah'a tabii ki inanırım. Ama ben bir başkayım canım. Ben farklıyım. Diğerleri gibi değilim." Bu da hemen batıl olur.

Peki, bu batılı haktan ayıran söz, hüküm nedir biliyor musun? İşte budur. (Bardağın birini yere attı. Bardak tuz buz oldu. Sonra sırayla diğer bardakları da) Şimdi ne oldu? Batıl gitti. "hak geldi batıl zail oldu. "Artık "benim" diyen kalmadı. Çünkü hepsi aynı su artık. Şimdi biri çıkıp "ben ilahım, ben başkayım" falan diyemez. İşte hüküm budur. Böylece Hak ile Batıl ortaya çıkar. Batıl olan aslında Hak olduğunu görür.

Bu ayetler aynı zamanda şunu demek istiyor: ***"Arz çatlama sahibidir"*** Sizler, yani arzlar zaman geçtikçe çatlıyorsunuz. Yavaş yavaş ölüme gidiyorsunuz. Her şeyin kabı kırılacaktır. "Sema dönüş sahibidir" O kapları taşıyan sema ise geldiği kaynağa dönüp karışacaktır. Ne olacak o zaman her şey birliğini idrak edecek. Peki, bütün bu olanlar neydi? Suları bardaklara koyup sonra onları tuz buz edip, kendileri olduklarını sandıkları oyundan uyandırdık. Bu olanlar neydi? Allah'ın şakası mı? Hayır, elbette hayır! Allah varlıklara şaka, oyun kurup eğleniyor değil elbette. Bütün bunların amacı var. Kaplara koyar sonra kırar, sonra yine kaplara koyar, yine kırar. Bu böyle devam gider. Çünkü O ebedidir. Böylece Rab daha iyi bir öğrenci, daha iyi bir öğretmen olmaya devam eder. Tecrübe yaşamışlar ebedi hayata dönüştürülür.

15-Muhakkak onlar hile hazırlıyorlar:

Batılı gerçek saymak hilesini kurmaya çalışırlar. Hatta bir illüzyon gibi varlıklar kandırılır. Kişinin özünün farkındalığına varışı engellenir. Ya tamamen Hakkı inkâr ederler ya da şuurları donmuş hipnoz altında gibi yaşayan cahiller hileye kapılmışlar tuzağa düşmüşlerdir.

16-Ve hileyi Ben hazırlıyorum. Bu batılı yaratan bu illüzyonu kuran kim? Batıl olan kim? O da Allah. Hileyi kuranın diyor Allah. Bütün kalıplar ve bütün özler O'dur. İllüzyonu kurar ve illüzyondan kurtarır.

17-Onlara yavâşça mühlet ver. Bu ayette hitap bunu anlayan herkesedir. Batıl olan ve hile kuran, hileye dahil olanlara mühlet ver emri geliyor. Bu emir, kulun elde ettiği güç ne kadar büyük olursa olsun, hilecilerin aldatmasını cebren kaldıramayacağını anlatır. Hz. Muhammed'in büyük maneviyatı, karşısındaki insanı bir bakışıyla allak bullak edip onun durumunu tamamen değiştirecek durumdaydı. Büyük velilerin hepsinde vardır bu güç. Bir kutbu-zamanın gücü, dünyadaki her şeyi istediği şekle getirecek durumdadır. Ama bu gücü bâtılı tamamen yok edip Hakkı kurmaya kullanamazlar. Bunu yapmalarına müsaade edilmediği bu ayette açık bir emirdir. Kaderin akışında, sadece isteklilere yardım edilir. Şifa almak istemeyen hastaya şifa yapılmaz, hidayeti istemeyene hidayet olunmaz. Allah, Kur'an'ında 'zalimlere hidayet olunmaz' sözünü veriyor. Yani karanlıkta durmaya kararlıysan kimse sana ışık tutmayacak.

Şifa almak istemeyen hasta olur mu? Hidayetin ne olduğunu bilen hidayet istemez mi hiç? Bu nasıl bir irade sınırı?

Şifa almak istemeyen hasta üst bilinçte gözükmez. Üst bilinç, üst beyin şifa istediğini söyler. İnsanlar gerçekleri öğrenmek istediğini söyler. Fakat alt beyindeki seçim başkadır. O, şifaya kapı açarsa şifa giriş yapar, hidayete bir delik bile olsa hidayet içeri girer. İşte hidayete delik açma yetkisi verilen kişi bunu gerçekleştirir. Ama ancak Rabbin izniyle. O izin vermeden veli inanmayan birini etkilemez. Bu olanlar Rabbin yazgısı, Onun tecrübe edişidir. Rabb böylece kendini deneyimler. İnanmayana yanılgısı için, zalime zülmü için, isyankara isyanı için mühlet verilirki bütün bunlar Hakkı yaşayarak öğrenme lutfu olsun. Çirkin olmadan güzellik takdir edilemiyor. Parça bütünden ayrı düşmeden bütünde olduğunu idrak edemiyor. Anlamaya çalış. Evet artık buraya kadar anlattıklarımızın tümünü kapsayacak öz manayı açıklayalım.

DÖRDÜNCÜ ANLAM

1- Semaya andolsun.

Semaya ilginizi dikkatinizi yöneltin. "Nedir sema" diye düşünün. Sema kelime anlamıyla: yörünge, tavan, bulut, yağmur, ot, gök. Yani bütün yaşam sebepleri demek. Yörüngeniz yani kaderiniz. Yağmurunuz yani suyunuz. Otunuz yani dünyadaki yeşerme, doğal hayat.

Ve Tarık'a and olsun.

2- Tarık nedir idrak ettin mi?

Tarık, kelime anlamıyla geceleyin gelip doğan, beliren, yola giren. Gecenin karanlığında yani belirsizlikte beliren yol gösterici yıldız. Yola giren değil, kendisi yol oluşturan. Kendisi bir hidayet yolu olan O övülmüş Zat.

3- "Necmüssakıb"dır. Necm Süreyya takımyıldızı, sütü bol canlı, bereketli varlık, beliren düşünce ve bilinç Sakıb; parıldayan, yanan ateş, karanlığı delen ışık (lazer gibi).

Bunları toparlarsak "necmüssakıb" isim tamlaması karanlığı delen, sütü bol (süt sembolik olarak ilimdir) ilmi çok ve dağıtan kişiliğin beliriveren bilinç düzeyidir. Bu kişi öyle bir gelişle gelmiştir ki, karanlığa bile saygı göstererek karanlığı delmiş ama onu aydınlıkta yok etmemiştir. Çünkü O, cüz'i iradeye saygılıdır. Bu Nur Hz. Muhammed'in nurudur. Bu bilinç onun bilincidir.

Bir ışık parladığında karanlık yok olur, tıpkı güneş doğduğunda karanlığın yok olması gibi. O karanlığı yok etmeden parlıyor öyle mi? Niye?

Çünkü karanlık istenmese de deneyimin bir diğer yüzüdür. Hiç şüphe yok ki Hz. Muhammed isteseydi hiçbir karanlık bırakmazdı. O, ayı ikiye bölen, üstelik bunu bir işaretiyle yapan kişidir. Ama düşmanlarıyla mücadelede sadece dünyevi gücünü kullanmıştır. İsteseydi bir anda bütün hepsini öldürebilirdi. O, rahmet ışığı karanlığı yok etmeden delip geçip gelerek aydınlığı isteyenlere sunmuştur. Karanlık isteyen ise karanlıkta kalmıştır.

Süreyya takımyıldızı nedir peki? İlginç bir şey geldi aklıma, "taleal bedru"diye başlayan ve Hz. Muhammed Medine'ye girerken söylenen coşkulu ilahinin bir yerinde "Sen Süreyya yıldızısın" diye geçiyor. Bu ne demek?

Süreyya yıldızı denmesinin iki sebebi var. Birincisi Süreyya yıldızı karanlıkta yolunu kaybedenlerin yolunu bulmasına yardım eden yıldızdır. Çöl de kaybolanlar bile yönlerini bu yıldızla bulurlar. Sembolde yol gösterici, kaybolanın yerine varmasına yardımcıdır. İkincisi ise Süreyya takım yıldızı semanızın aklını barındırır. Siz semanızın kalbindeki kara nokta gibisiniz. Her kalpte bir kara nokta vardır. Buna sevda denir. Aşık olup hasret çekenlere bu noktaya işaretle "kara sevda çekiyor" denilir. Zaten sevda, kara demektir. Sizin semanızın aklının size Süreyya takım yıldızından geldiğini işaret ediyor. Bu akıl Ruhul Kudüs'ün aklındandır. O da Cebrail'dir. Yani semanızın aklı Cebrail, Ruhül Kudüs'ten Süreyya takımyıldızındaki bilinçlere geçmiş, oradan size aktarılmış. Ama hisseden yer, acı çeken, seven, öfkelenen v. s. kalptir. Bu yüzden sizler 99 ismi yani 99 duyguyu yaşayıp gösteren varlıklarsınız.

Cebrail bir melek değil mi? Sen onu bir akıl, bir bilinç gibi anlatıyorsun.

Evet O, hem melek, hem de ruhların en bilinçlisi, en kutsal ve temizi olarak Ruhul Kudüs, hem de semanızın bilincidir. Melek kavramının ne olduğunu bilemeyeceğiniz için bu kadar söylenebilir.

Melek kavramı neden bilinemiyor?

Melek kavramı çok geniş bir kavram. Cin, size yabancı olan yani sizi tanımayan kendi hayatını yaşayan ve size dost-

luğu pek olmayan varlıklar. Oysa melek, Allah'ın hükmünün dışına çıkmayan, yalnızca hizmet üzere olan, çok kudretli varlıklara denir. Ama o kadar çok melek türü var ki bunları yazmak için bir kitap yetmez, ciltlerle kitap ancak özetler. Bir kelamla nasıl anlatılır melek?

4- Eğer her nefis üzerine bir koruyucu varsa, eğer nefsi bir koruyucu koruyorsa,

5- İnsan, onun yaradılışına baksın. Eğer hepiniz korunuyorsanız, insan bunun neden olduğuna, bu koruyucunun yaradılışına, huyuna, ahlâkına baksın. Her nefis üzerine olan koruyucu, insanın tekâmülünün yarım kalmasından korur. Sizin semanızın bilinci, sizi tekâmülde yarım bırakmamak için koruyor. Bu rahmeti büyük bilincin yaradılışına bir bakın. O zaman anlarsınız O'nu. Size model, örnek olarak gönderildi O, O'nu inceleyin, Onu anlayın diye. Onun rahmetini anlamak, sizi Ona benzetmeye başlar. Siz de kat kat, yedi kat bedenden oluşuyorsunuz. Dünyadaki bedeninizin bir adı var, diyelim Ali, Ayşe. Ya üst bedeninizin adı? Ve en üst bedeninizin adı nedir? Bilemezsiniz. Ama semanızın bilinci Cebrail, Ruh-ül Kudüs, dünyadaki bedeni Muhammed adını almıştır. Bunları biliyorsunuz öyleyse iyice inceleyin onu. Kendinizi anlamanıza yardım eder bu inceleme.

6- O dafık bir sudan yaratılmıştır. O coşup fışkıran bir sudan yani coşup fışkıran bir su gibidir. Sembolde su rahmettir. Ne derlerdi eskiler yağmur yağınca: "rahmet yağıyor" Ondaki rahmet bir su kanalı gibi değil, dağılan fışkıran bir rahmet, coşkulu bir rahmet.

7- O sulb ile teraib arasından çıkar: O dikey ve yatay enerji arasından çıkar. O insanlık tarihinin yani Nuh ile kıyamet arasındaki zamanın ve karanın ortasından çıkar. Karaların ortası Mekke'dir.

Ama bu pek öyle görünmüyor. Yani karalar dağınık. Ortasını nasıl tespit edebilir miyiz?

Senin derini parçalayıp yaysalar bir ortası yok mudur? Karalar da parçalanıp yayılmış. İlk haline baksan tam ortası Kabedir. Yani kalbinin siyah noktası, sevdası.

Zamanın da ortasından yani iki zamanın arasından mı çıkmıştır?

Evet. Nuh Peygamber'in ikinci Âdem olduğu düşünülürse, evvel zaman ile ahir zamanın arasından çıkmıştır. Ahir devir, işlerin sonucuna ulaşma yolundaki zamandır.

Gelelim diğer yönüne. O, dişil ve eril gücü kendinde dengelemiştir. Mesela dişil özellikler: kibarlık, letafet, bilincin inceliği, sunumdaki zarafet, mizacın yumuşaklığı, ince düşünmesi, yoğunlaşmış sevgisi. Veya eril özellikler: cesaret, mertlik, cömertlik, sorumluluk, yöneticilik, sonuca bakan bilinç, dağınık sevgi. Kısaca Rahman ve Rahim sıfatların arasını bulmuş. Bunları mükemmel bir dengeyle yaşayan kişi, örnek oluşturan kişi. O da tıpkı sizin gibi bir yaradılışla yaratıldı. Etten ve kandan, babasının ve anasının suyundan. Ve sizin aranıza gönderildi.

8- Muhakkak O, onun dönüşümüne kadirdir: O kişinin hidayet yolu, onun Allah'tan aldığı rehber sayesinde tekâmül ile biten bir hayat mümkündür. Bu bir hayatta bitmesi pek mümkün olmayan bir şeydi. Önceki ümmetlerden bunu ba-

şarabilen kişiler Nebi olurdu. Oysa Muhammed ümmetinden tekâmülü tamamlayarak amaca diğer adıyla vuslata erenler pek çok oldu. Onlar tıpkı Beni İsrail Peygamberi gibidir, onların vuslatına onların makamına erişmişlerdir. Hz. Muhammed'in yolunu takip edip ermek mümkün, bu yol dönüşüme Kadirdir. Onun hayat çizgisi tam bir döngüdür. Çünkü O, Allah'tan hiç uzak olmamıştır ki yakınlığa ersin. O tıpkı bir çember gibi başladığı noktada bitirmiştir. İşte O, bu bakımdan da döngüye Kadirdir. Bazı büyük Muhammed ümmeti velileri de aynı özelliğe sahiptirler.

9- O gün ki sırlar tecrübe edilip eskitilecek.

10-Bunun için ne bir kuvvet ne bir yardımcı yoktur:

Onun gelişiyle perde kalktı. Gözleri gördüklerine, kulakları duyduklarına inanamayanlar, hâlâ gözlerini, kulaklarını kapatıp eskilerin tabularıyla yaşamaya çalışıyorlar. Onun ışığına bakamayan gözler, elbette ki gözleri yumar. O gün ki, Muhammed ümmetinin sırları öğrendiği, kullandığı gündür. Günden kasıt bir devirdir. O devir geldiğinde bilinemeyenler bilinecek, tam bir aydınlanma olacak. Zaten o süreçtesiniz, dolayısıyla ahir devir denen gün, bütün sırlar tecrübe edilecek. İnsanın merakı durmak bilmediğinden karanlığa merak yönlenecek, kıymeti de bu getirecektir. Bu sürecin durdurulması veya mani olunması mümkün değildir. Tam aydınlanma için ümmetin üstün genleri buna yeterli olacaktır. Çünkü bu ümmet muhakkak ki genetik olarak yükselmededir. Öncekilerin hayatları, tecrübeleri size geçmiştir.

Hz. Muhammed'in zatında ise bu mana, Onun Habi-

bullah olmasından dolayı yakınlığa, aydınlığa erişmek için bir kuvvete ve yardımcıya ihtiyacı olmadığı ile ilgilidir. Gerçekten O, daha hayatını yaşıyorken Miracı gerçekleştirmiş kişidir. Öyle ki Onun geçtiği yere Cebrail de geçememiştir. Öyleyse Ona kim yardımcı bir kuvvet olabilir ki? O sırları öğrenmiş, çok çeşitli işlemlerden geçerek özleşmiş, sırları tecrübe etmiş kadim ruhtur.

11- Yemin olsun ki sema dönüşüm sahibidir:

Semanız yani içinde bulunduğunuz evren bilinci ya da logosu (evrendeki bilinçlerin tamamını barındıran şuur) dönüşüm bilincindedir. O logos Muhammed bilincidir. Bu dönüşüm noktadan dağılıp çoğalma ve tekrar toplanmadır. Noktadan patlayarak dağılan parçacıklar birer tohumdur. Küçücüktür ama o parçacıklar döndükçe etrafına madde oluşturup büyüyen tanecikler olurlar. Daha sonra büyür büyür birer gezegen, birer yıldız olurlar. Bunlar yaşamlarını bitirince tekrar tohumlaşarak küçülürler. Karadelik olarak geldikleri yere dönüş yaparlar. Hepsi büyük merkezi güneşe doğru yol almaktadır. Bazıları tohumlaşıp karadelik olurken diğerleri büyük merkezi güneşe karışmaya doğru giderler. Spiral şeklinde dizilmiş nebulalar, galaksiler orada toplanır. Aynen geldikleri gibi tek bir noktaya dönüşürler. Bir evren hayatı içinde ömrünü büyük merkezi güneşe katılarak tamamlayanlar kendi tekâmülünü tamamlamış olanlardır. Ama yıldız ve gezegenlerden çok azı bunu başarabilir. Çoğu yarı yolda tohumlaşıp başka bir evrenin yaşamında tekâmülünü tamamlamaya yol alır. Evreniniz, iki elinizin serçe par-

maklarının ve başparmaklarının birleşmiş halidir. Parmaklar, ağaç dalları gibi görünür. El çizgileri ise insanın yıldız haritasıdır. Evrendeki koordinasyonu, dünya hayatındaki kaderidir. Ortası ise büyük merkezi güneşin döndüğü kâse biçimli büyük güç merkezidir. El çizgileriniz evrendeki yeriniz, durumunuz, tekâmülünüz hakkında bilgi verir. Yahudilerin kullandığı dokuzlu şamdan, iki elin serçe parmaktan birleşiminin sembolüdür. Ellerinizi açtığınızda sema güçlerini temsil eden ellerinizle, sema güçlerinizden yardım istersiniz.

Ama iki elimizi açtığımızda şamdan olarak açmıyoruz. Ayrı tutuyoruz. Bunun anlamı ne?

Bulunduğunuz evren birleşik iki el şeklindedir. Bu şekil aynı zamanda ağaca da benzediğinden "kainat ağacı" da denmiştir. Bu birleşim sadece serçe parmaklar tarafından olursa görüntüsü dokuzlu şamdana benzer.Baş parmaklarla da birleşirse önden yedili şamdana benzer. Musevilikde bu şekiller kullanılır ve dua edilirken eller birleşik dua edilir.Bu sembolde ise sadece ameli yani eylemlerinizden sorumlu olmayı anlatır. Çünkü ne istiyorsanız ellerinize, amelinize istiyorsunuz demektir. Bunun dindeki tanımı ise sadece şeraitte kalmaktır. Eller vücudun bütün organlarının temsili olduğu yerdir. Reflekseloji bunu ispatlamıştır. Ellerimizdeki her bir nokta, vücudumuzdaki bir organın karşılığıdır. Bu elleri önemli kılar. Ama vücudun kendisi de vardır. Sizin evreniniz ki bundan kastım on boyutu içeren uçsuz bucaksız gördüğünüz evrendir. Bunun da bağlı olduğu vücut evreninizin kalbi, beyni, diğer organları yani bedeninin tamamı da vardır. Hz.Muhammed, iki elini açarak isteğini genişletmiştir. Bu, sorumluluğu da genişletir.

Artık sadece ameline değil, zihnine de hakimiyet istenmektedir. Bunu şöyle örnekleyebiliriz: Hasetinden dolayı bir insanı öldürmek istiyorsun diyelim. Bunun kötü bir amel olduğunu bildiğinden bunu yapmamak için kendine hakim oluyor ve bu kötülüğü yapmıyorsun. Ve kendine diyorsun ki: "Ben iyi bir insanım çünkü kötülük yapmıyorum. Allah da bunun mükafatını bana verecektir". Yani bir mükafat beklentisine giriyorsun. Oysa kalp yani duygu, beyin yani zihin kontrolünü öğrenebilmiş bir insan böyle bir şeyden mükafat beklemek şöyle dursun, utanç içinde tövbeye yönelir. O der ki: "Ben nasıl bir insanım ki haset edebiliyorum. Allahım cahilliğimden dolayı beni affet!" Evrenin tamamını kapsayan başka bir bilinç üstünlüğü yoktur.

12- Arz çatlama (bitkinin toprağı yarıp çıkması) sahibi dir:

Arz, yani yaşamların oluştuğu bedenler, tohumunu yarıp çıkarak tekrar canlanma sahibidir. Her bir ruh taşıyan canlı tohumlaşacaktır. Yani vücudundaki tohum, toprağa karışıp bekletilecek, günü gelince aynı özellikte aynı geçmiş bilgisiyle tohumunu yarıp tekrar yaşam sahnesine çıkacaktır.

Kısacası sema bilinciniz, yıldız ve gezegenleri tek bir noktadan dağıtıp çoğaltıp tekrar toplayacak, hayat sahibi arzlar, yani ruh taşıyan canlılar da tohumlaşıp bütün yaşam bilgileriyle tekrar filiz verip canlanacaklar. Gezegen ve yıldızlar da birer ruh taşıyan, hareket eden canlılardır. Onlar da hayat sahibidir. Dolayısıyla onlar da birer arzdır.

13-Muhakkak o fasıldır.

14-Ve o bir hezl değildir.

Fasl; açıklama, hüküm, bir şeyin bir parçasıdır. Buna göre fasl, bir kitabın sayfaları gibi parça parça açıklama yapan kesin hükümdür. Sen de bir fasılsın. Ama bunların hiçbiri bir hezl değildir. Hezl, şaka ve ciddiyetsiz iş demektir. Şaka, eğlenmek için kandırmacadır ve ciddiyetsizliktir. Oysa bütün bu dönüşümler Allahın oyun için, eğlence için yaptığı işler değildir. Rabbin işlerinde saçmalık, boşluk, gayesizlik, ciddiyetsizlik bulunmaz. Bütün bu sahneler, yani yaşamlar, ruhlara birer açıklama, anlatımdır. Bazen çektiği acılar ağır geldiğinde insanlar "bu dünyaya niye geldim? Ya Rabbi beni niye unuttun? Bana acı çektirip eğleniyor musun?" gibi sorular sorarlar. Yalvarıp karşılık alamadıklarında, istekleri gerçekleşmediğinde, olan bitenler Rabbin eğlencesi şakası gibi görünür bazı insanlara. Siz hiç sevdiğiniz biriyle eğlenir misiniz? Onu ciddiye almaksızın oynar mısınız? Öyleyse Rahman ve Rahim olan Bütün sevginin kaynağı Yüce Rab nasıl olurda sizinle bir eğlence, bir şaka, bir deney yapar. O, her şeyi bilen ruhlarına da öğretir. Ham olanları olgunlaştırır. Fussilet Sûresi'nde bu konu kapsamlı açıklanır.

15-Muhakkak onlar hile hazırlıyorlar.

16-Ve Ben de hile hazırlıyorum.

17-Sen kâfirlere mühlet ver. Acele etme. Onları yavaşça ertele.

Hz. Muhammed'e hitap eden ayetlerde, onlar hile hazırlıyorlar diyor Rab. Herkes çok azı müstesna hile hazırlar. Bu hile bizzat Allah'a karşı hazırlanır. Kul Rabbini çok sever, onun için her şeyi yapmaya hazırdır. Önce Allah, sonra Pey-

gamber, en son kendi nefsi gelir. Allah, peygamber canından azizdir. Ama bütün bunlarda samimi değildir. Çünkü sevgisinin içine nefsi için tuzaklar yerleştirir. Bu tuzaklarla nefsine pay kapma peşindedir. En içte Allah'ı kandırma fikri vardır.

Ama herkes Allahın kandırılamayacağını bilmez mi?

Bilir mi dersin? Öyleyse niye kandırmaya çalışır Âdemoğlu? "Rabbim Seni canımdan çok seviyorum" iddiasında bulunur ama malından bile vazgeçemez. "Allah için türlü ibadet yaparım" der ama ibadetle öbür dünyasına yatırım yapmaktadır. "Allah için nefsimin arzularından vazgeçerim" der, pek çok günaha tevessül etmez ama diğer kullarla kendini kıyaslamaktan, dedikodudan vazgeçemez. Bütün bunları geçsek en basitinden "Allaha inanıyorum" diyen bile hile yapar bazen. Allaha inanan, Onun gördüğünü bilerek, Onun yasak ettiklerine pervasızca uzanır mı? Allahın gördüğünü bilerek hırsız çalabilir mi? Zina yapabilir mi? İmandan sıyrılmadan nasıl işlenebilir ki gözden uzak günahlar? "Allah için savaşıyorum, Ona canımı feda ediyorum" derken bile hile yapabilir kul. Parasını bir fakire cömertçe veren bir kul, bir yandan kendini övüyorsa, büyükleniyorsa, verdiğini Allah için mi, kendisi için mi veriyor? Şimdi söyle bakalım hilesiz kaç iyilik yapabildin hayatın boyunca? İyice incele. Oysa Rab diyor ki: "Gecenin sülüsünde benim için uykusunu bölmeyen, beni sevdiğini iddia etmesin" Şimdi Allah'ı sevdiğini, nefsinden daha çok sevdiğini söyleyebilir misin?

Peki ben dürüstçe "yok Rabbimi sevememişim" diye itiraf etsem kurtarabilir miyim kendimi?

Hah ha! Nereye kurtarıyorsun kendini? Allah'tan mı kurtarıyorsun? İtirafla ya da yalanla Allahtan uzaklaşan kendini kurtarabilir mi? Hem bak hâlâ kendimi diyorsun. Hâlâ

nefsinin peşindesin değil mi? Bu soru bile hile yaptığının ispatıdır. "Nasıl vuslata erebilirim?" diye sormuyorsun. İşiniz gücünüz cennetten güzel bir köşe kapmak. Ama özetle derim ki Allah'a hile yaparsan, O da sana yapacaktır. Ta ki nefsini kurban etmeden amacına erişemeyeceğini anlayana kadar.

Bu hilelerden kurtulmanın yolu yok mu diye sorsam?

Önce kaynağını bilmek lazım. Hilenin başlangıcı hayat koruma programınızdır. Bu program doğduğunuzda başlar. Acıktığınızda ağlarsınız, açlıktan ölmemek için. Canınız yanınca ağlarsınız, vücudunuzu korumak için. Gerçekten de bedeninize çok iyi bakmalısınız. Hz. Muhammed'de öyle yapardı. Çünkü ölene kadar bedeniniz sizi taşıyacak. O sizin ambalajınız ama o kadar, ölene kadar. Sonra sıyrılıp çıkacaksınız içinden. Öldükten sonra doyurmanız gereken bir karnınız, uyku saatiniz, dinlenmeniz, herhangi bir cinsel organınız olmayacak. Eğer ambalajın sizi taşımak için var olduğunu, sonunda atılacak olduğunu unutursanız, hayat amacınızı ambalajı rahat ettirmek sanırsınız.

Ne saçma bir şey değil mi? Bedeninin rahatı ve zevki için uğraşmayı bırak. O bedeni bırakacaksın. Birileri seni gözünde büyütsün diye uğraşmayı bırak. Çünkü o birileri de bir süre sonra ambalajı bırakacak. Seni hatırlayan kimse ölümsüz değil mi? Öyleyse baki kalan kişi için uğraş sen. O senin yaptığını takdir etsin. O sevsin, O şefkat göstersin sana yeter. Bir gününü daha zevkli geçirmek için değil, cehennemden bedenini kurtarmak için de değil, cennette zevklerin zirvesine çıkmak için de değil senin yaşamın. Sadece O zat için. Sadece O.

Önce bedenin sonra da Allah için bir şeyler yapıp, Allah'ı çok sevdiğini iddea edip, sonrada karşılık ücretimi gönder dersen O da sana hile yapar.

O nasıl hile yapar?

"Hilene karşılık istediklerini verir". O zaman aynı yolda devam edersin. Bir iki iyilik yapar bedenin için yaşarsın. Bedenin isteklerini gitgide arttırırsın. Cenneti dünyada yaşamak istersin. Ama dünya kederi çok, sevinci az bir mekândır. Eninde sonunda acı çekersin. Canın yanınca ona kızarsın. "Sen niye bana acı çektiriyorsun? " diye çıkışırsın. Hani çok seviyordun Rabbini, hani onun için yaşıyordun. Gülü seven dikenine katlanmaz mı? Hem zaten amacın Allah'a varmak ise bedeni zaruret ve acıların ne önemi var ki?

Ama daha da ileri gidersen acılardan kurtulmak için inkâr etmeye başlarsın. Düştüğün çukur, uzaklık yani cehennemdir. Ama kişi zülüm içinde olduğunu anlar, bütün hilelerini görürse, sadece Allah'tan yardım dilerse, o kurtuluşa erer. Çıktığı seviye O zatın bahçesi olan cennettir. ***"Onlar hile yapıyorlar, onlara mühlet ver, mühlet ver ve ertele." Ta ki acılarla pişerek olgunlaşana kadar. Küfürlerini görene kadar o kâfirlere mühlet ver"*** diyor. Emir böyle. Öyleyse cebren öğretilmeyecek, siz yaşayarak yavaş yavaş, sindire sindire, peyderpey öğreneceksiniz küfür ettiğiniz gerçekleri. Evren bilincinize verilen emir bu.

İBRAHİM SÛRESİ

İBRAHİM SÛRESİ
(Diyanet Çevirisi)

Bismillahirrahmânirrahîm

1/2- Elif Lâm Râ. Bu Kur'an, Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa, mutlak güç sahibi ve övgüye layık, göklerdeki ve yerdeki her şey kendisine ait olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz bir kitaptır. Şiddetli azaptan dolayı vay kafirlerin haline.

3- Dünya hayatını ahirete tercih edenler, (insanları) Allah yolundan çevirip onu eğri ve çelişkili göstermek isteyenler var ya, işte onlar derin bir sapıklık içindedirler.

4- Biz her peygamberi, ancak kendi kavminin diliyle gönderdik ki, onlara (Allah'ın emirlerini) iyice açıklasın. Allah dilediğini saptırır, dilediğini de doğru yola iletir. O mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.

5- Andolsun, Mûsâ'yı da, "Kavmini karanlıklardan aydınlığa çıkar ve onlara Allah'ın (geçmiş milletleri cezalandırdığı) günlerini hatırlat" diye âyetlerimizle gönderdik. Şüphesiz bunda çok sabreden, çok şükreden herkes için ibretler vardır.

6- Hani Mûsâ kavmine, "Allah'ın size olan nimetini anın. Hani O sizi, Firavun ailesinden kurtarmıştı. Onlar sizi işkencenin en ağırına uğratıyorlar, oğullarınızı boğazlayıp kadınlarınızı sağ bırakıyorlardı. İşte bunda size Rabbinizden büyük bir imtihan

vardır" demişti.

7- Hani Rabbiniz şöyle duyurmuştu: "Andolsun, eğer şükrederseniz elbette size nimetimi artırırım. Eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir."

8- Mûsâ şöyle dedi: "Siz ve yeryüzünde bulunanların hepsi nankörlük etseniz de gerçek şu ki, Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övgüye layık olandır."

9- Sizden önceki Nûh, Âd, ve Semûd kavimlerinin ve onlardan sonrakilerin –ki onları Allah'tan başkası bilmez- haberi size gelmedi mi? Onlara peygamberleri mucizeler getirdiler de onlar (öfkeden parmaklarını ısırmak için) ellerini ağızlarına götürüp, "Biz sizinle gönderileni inkar ediyoruz. Bizi çağırdığınız şeyden de derin bir şüphe içindeyiz" dediler.

10- Peygamberleri dedi ki: "Gökleri ve yeri yaratan Allah hakkında şüphe mi var? (Halbuki) O, günahlarınızı bağışlamak ve sizi belli bir zamana kadar ertelemek için sizi (imana) çağırıyor. Onlar, "Siz de bizim gibi sadece birer insansınız. Bizi babalarımızın taptıklarından alıkoymak istiyorsunuz. Öyleyse bize apaçık bir delil getirin" dediler.

11- Peygamberleri onlara dedi ki: "Biz ancak sizin gibi birer insanız. Fakat Allah kullarından dilediğine (peygamberlik) nimetini bahşeder. Allah'ın izni olmadıkça bizim size bir delil getirmemiz haddimize değil. Mü'minler ancak Allah'a tevekkül etsinler."

12- "Allah bize yollarımızı dosdoğru göstermişken, biz ne diye ona tevekkül etmeyelim? Bize yaptığınız eziyete elbette katlanacağız. Tevekkül edenler yalnız Allah'a tevekkül etsinler."

13- İnkar edenler peygamberlerine, "Andolsun, ya sizi yurdumuzdan çıkaracağız, ya da bizim dinimize dönersiniz" dediler. Rableri de onlara şöyle vahyetti: "Biz zalimleri mutlaka yok edeceğiz."

14- "Onlardan sonra sizi elbette o yere yerleştireceğiz. Bu, makamımdan korkan ve tehdidimden sakınan kimseler içindir."

15- Peygamberler Allah'tan yardım istediler ve her inatçı zorba hüsrana uğradı.

16- Hüsranın ardından da cehennem vardır. Orada kendisine irinli su içirilecektir.

17- Onu yudumlamaya çalışacak fakat boğazından geçiremeyecektir. Ona her yönden ölüm gelecek fakat ölmeyecek, arkasından da şiddetli bir azap gelecektir.

18- Rablerini inkar edenlerin durumu şudur: Onların işleri, fırtınalı bir günde rüzgarın şiddetle savurduğu küle benzer. (Dünyada) kazandıkları hiçbir şeyin (ahirette) yararını görmezler. İşte bu derin sapıklıktır.

19- Allah'ın gökleri ve yeri hak ve hikmete uygun olarak yarattığını görmedin mi? Dilerse sizi giderir ve yeni bir halk getirir.

20- Bu Allah'a hiç de güç gelmez. Bu harflerle ilgili olarak Bakara sûresinin ilk âyetinin dipnotuna bakınız.

21- İnsanların hepsi Allah'ın huzuruna çıkacak ve güçsüzler büyüklük taslayanlara diyecek ki: "Şüphesiz bizler size uymuştuk, şimdi siz az bir şey olsun Allah'ın azabından bizi koruyabilecek misiniz?" Onlar da, "Eğer Allah bizi doğru yola eriştirseydi biz de sizi doğru yola eriştirirdik. Şimdi sızlansak da, sabretsek de bizim için birdir. Artık bizim için hiçbir kurtuluş yoktur" derler.

22- İş bitirilince şeytan da diyecek ki: "Şüphesiz Allah size gerçek olanı söz verdi. Ben de size söz verdim ama yalancı çıktım. Zaten benim sizi zorlayacak bir gücüm yoktu. Ben sadece sizi çağırdım, siz de hemen bana geliverdiniz. O halde beni kınamayın, kendinizi kınayın. Artık ben sizi kurtaramam, siz de beni kurtaramazsınız. Şüphesiz ben, daha önce sizin, beni Allah'a ortak koşmanızı kabul etmemiştim. Şüphesiz, zalimlere

elem dolu bir azap vardır."

23- İnanan ve salih ameller işleyenler, Rablerinin izniyle, ebedi kalacakları ve içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokulacaklardır. Oradaki esenlik dilekleri "selam" dır.

24- Görmedin mi Allah güzel bir sözü nasıl misal getirdi? (Güzel bir söz), kökü sağlam, dalları göğe yükselen bir ağaç gibidir.

25- Bu ağaç Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir. Öğüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir.

26- Kötü bir sözün durumu da; yerden koparılmış, ayakta durma imkanı olmayan kötü bir ağacın durumu gibidir.

27- Allah, iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sabit bir sözle sağlamlaştırır, zalimleri ise saptırır. Ve Allah dilediğini yapar.

28/29- Allah'ın nimetini küfre değişenleri ve kavimlerini helak yurduna, yaslanacakları cehenneme sürükleyenleri görmedin mi? O ne kötü duraktır!

30- Allah'ın yolundan saptırmak için ona ortaklar koştular. De ki: "Bir süre daha faydalanın. Çünkü varışınız ateşedir."

31- İnanan kullarıma söyle, namazı dosdoğru kılsınlar, hiçbir alışveriş ve dostluğun bulunmadığı bir gün gelmeden önce kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden Allah yolunda gizlice ve açıktan harcasınlar.

32- Allah, gökleri ve yeri yaratan, gökten yağmur indiren ve onunla size rızık olarak türlü meyveler çıkaran, emri gereğince denizde yüzmek üzere gemileri emrinize veren, nehirleri de hizmetinize sunandır.

33- O, âdetleri üzere hareket eden güneşi ve ayı sizin hizmetinize sunan, geceyi ve gündüzü sizin emrinize verendir.

34- O, İstediğiniz şeylerin hepsinden size verdi. Eğer Allah'ın nimetlerini saymaya kalkışsanız sayamazsınız. Şüphesiz insan

çok zalimdir, çok nankördür.

35- Hani İbrahim demişti ki: "Rabbim! Bu şehri güvenli kıl, beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut."

36- "Rabbim! Çünkü o putlar insanlardan birçoğunu saptırdılar. Artık kim bana uyarsa o bendendir. Kim de bana karşı gelirse şüphesiz sen çok bağışlayan, çok merhamet edensin."

37- "Rabbimiz! Ben çocuklarımdan bazısını, senin kutsal evinin (Kâbe'nin) yanında ekin bitmez bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için (böyle yaptım). Sen de insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara meylettir, onları ürünlerden rızıklandır, umulur ki şükrederler."

38- "Rabbimiz! Şüphesiz sen, gizlediğimizi de, açığa vurduğumuzu da bilirsin. Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz."

39- "Hamd, iyice yaşlanmış iken bana İsmail'i ve İshak'ı veren Allah'a mahsustur. Şüphesiz Rabbim duayı işitendir."

40- "Rabbim! Beni namaza devam eden bir kimse eyle. Soyumdan da böyle kimseler yarat. Rabbimiz! Duamı kabul eyle."

41- "Rabbimiz! Hesap görülecek günde, beni, ana-babamı ve inananları bağışla."

42- Sakın, Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Allah onları ancak, gözlerin dehşetle bakakalacağı bir güne erteliyor.

43- O gün başlarını dikerek (çağırıldıkları yere doğru) koşarlar. Gözleri kendilerine bile dönmez, kalpleri de bomboştur.

44- (Ey Muhammed!) İnsanları, kendilerine azabın geleceği gün ile uyar. Zira o gün zalimler, "Ey Rabbimiz! Yakın bir süreye kadar bizi ertele de senin çağrına uyalım ve peygamberlerin izinden gidelim" diyecekler. Onlara şöyle denilecek: "Daha önce siz, sonunuzun gelmeyeceğine yemin etmemiş miydiniz?"

45- "Kendilerine zulmedenlerin yerlerinde oturdunuz. Onlara ne yaptığımız ise size belli olmuştu. Size misaller de vermiştik." Âyetteki "sabit söz" ile kelime-i tevhid kastedilmektedir.

46- Onlar gerçekten tuzaklarını kurmuşlardı. Tuzakları yüzünden dağlar yerinden oynayacak olsa bile, tuzakları Allah katındadır (Allah onu bilir).

47- Sakın Allah'ın, peygamberlerine verdiği sözden cayacağını sanma! Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, intikam sahibidir.

48- O gün yer, başka bir yere, gökler de başka göklere dönüştürülür ve insanlar bir ve kahhar (her şeyin üzerinde yegâne hakim) olan Allah'ın huzuruna çıkarlar.

49- O gün, suçluları zincirlere vurulmuş olarak görürsün.

50- Gömlekleri katrandandır. Yüzlerini de ateş bürüyecektir.

51- Allah herkese kazandığının karşılığını vermek için böyle yapar. Şüphesiz Allah, hesabı çabuk görendir.

52- Bu Kur'an; kendisiyle uyarılsınlar, Allah'ın ancak tek ilah olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri düşünüp öğüt alsınlar diye insanlara bir bildiridir.

Elif Lam Ra

Bu üç harfle yani **Elif, Lam, Ra** ile başlayan sûrelerin bir sonraki ayetleri, Kitap'ı tarif eder. Demek ki Elif, Lam, Ra Kitap'la ilgili onu temsil eden harflerdir. Elif şekil olarak yalnızlığı, tekliği ve hiçbir şey yokken var olan tek sonsuz gücü temsil eder. Lam ise bir Eliftir ki, bu Elif Rabbin kendini başka türlü halk etmesidir. Şöyle de diyebiliriz: Lam; Elifin aynasıdır.

Mutlak varlık Elif, O'nun görüntüden ibaret olan karşıtı Lam'dır. Lam'ın kuyruğunun Ra'ya bitişmesi, Yüce varlığın

aksinin aşağıya iniş yaptığı, bu inişle birlikte Rabbin varlık denilen sanal âlemde dolaşmaya başladığını gösterir. Rabbin evrende dolaşması, yarattığı insan denilen görüntünün beynine yerleştirilen, bütün bilgileri kapsayan Kitap'la, en aşağıda, yani dünyada dolaşmasıyla olur. Her insan O Kitap'ın bir yönünün görüntüsü olarak yeryüzünde dolaşır. Evren Lam, insandaki Kitap Ra harfiyle temsil ediliyor.

> ***1- Elif Lam Ra. Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan (haksızlık, belirsizlik) aydınlığa (Nura, hidayete) yani her şeye galip, övgüye layık olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz Kitap'tır.***

Kitabın özellikleri, Elif, Lam, Ra ile başlayan ayetlerle açıklanıyor. Burada Kitap, **"insanları belirsizlikten, cahillikten, önünü göremeyen zavallılar olmaktan kurtarmak için Nur'a yani sonsuz gücün aydınlığına erişip etrafı aydınlatan olmaya, başkalarını da eriştirmen için indirdiğimizdir"** deniyor. **"Onları Rabbinin izniyle Aziz ve Hamit yola getirmen, eriştirmen içindir".**

Kur'an'da, salat, zikir, zekât, kâfir gibi kelimeler çok sayıda geçer. Bunların her tekrarı, bu kavramların başka bir yönünü verir. Mesela zikir, Allah'ı anmanın kaç yönü varsa zikir kelimesi o sayıda geçer, her seferinde Allah'ı anmanın başka bir şekline işaret eder. Tespih, namaz, Kur'an okumak, tefekkür, hepsi ayrı zikirlerdir. Kitap, kelime karşılığıyla "yazılmış şey" demekse, her Kitap kelimesinde "yazılmış şey"in ne şekilde, nasıl yazıldığı ve yazılan şeylerin neler olduğu anlatılmıştır diyebiliriz. Kitap kelimesi Elif Lam ile başlayan diğer sûrelerde şöyle anlatılıyor:

"Ta Sin. Bunlar Kur'an'ın ayetleri ve apaçık kitaptır." (Neml 1)
"Elif Lam Mim. O Kitap, Onda asla şüphe yoktur, O müttakiler (sakınanlar, arınmak isteyenler) için bir yol göstericidir." (Bakara 1. 2.)
"Elif Lam Mim Ra. Bunlar Kitap'ın ayetleridir. Sana Rabbinden indirilen Haktır, fakat insanların çoğu inanmazlar." (Rad 1)
"Elif Lam Ra -Bunlar apaçık Kitabın ayetleridir. Anlayasınız diye biz Onu Arapça bir Kur'an olarak indirdik." (Yusuf 1. 2.)
Elif Lam Ra-Kitap, Hikmet sahibi, Her şeyden haberdar olan tarafından ayetleri sağlamlaştırılmış sonra da açıklanmıştır. (Hud 1)
Elif Lam Ra İşte bunlar hikmet dolu Kitap'ın ayetleridir. (Yunus 1)

Bunlar, Kitabı anlatan birçok ayetten bazıları. Demek ki Kitap, anlamamız için Arapça bir Kur'an olarak indirilen sonsuz ilimdir. Bu Kitap'a insanların pek çoğu inanmazlar. O, inananlar için yol gösterici, ayetleri sağlamlaştırılmış sonra açıklanmış olandır. Kitap'ın ne olduğunu anlamak için bütün bu ayetleri toplayıp öyle mütalaa etmeliyiz. Kur'an ayrı, Kitap ayrıdır. Bunu aynı ayette hem Kur'an hem Kitap'ın geçmesinden anlıyoruz. Kitap **"sana indirdiğimizdir"** denilmesinden anlaşılıyor ki, insanda mevcut bir şeydir. Kitap, insanda yazılmış kodlanmış bir program ama insanların pek çoğu buna inanmadıklarından, şifreyi giremeyip, bu sonsuz ilme kavuşamazlar. Şifre nerede mi? Tabi ki Kur'an'da. **"Anlayasınız diye Arapça bir Kur'an olarak indirdik"** deniyor. Kur'an'ı tamamen çözüp Kitap'a ulaşan ilk ve Onu tamamıyla bilmesi yönüyle de tek insan Hz. Muhammed'dir. Bizim

Kitap'ı öğrenebilmemiz için, onu başarmış insanı modellememiz doğaldır. Onun hislerine ne kadar yaklaşırsak O Kitap'a o kadar yaklaşırız.

2- O Allah ki, göklerde ve yerde ne varsa hepsi Onadır. Şiddetli azaptan dolayı kâfirlerin vay haline!

Kâfir, gerçeği örten, saklayan demektir. İster başkalarından, ister kendinden gerçeği saklayanlar kâfirdir. Hak yani gerçek, kolay elde edilen bir şey değildir. Çünkü O bir bütündür, orasından burasından çekiştirip "işte bu Hak'tır" denilmez. Bu yüzden "Allah yoktur" diyenlere "kâfir" deyip diğerlerini kâfirlikten sıyıramayız. Gerçeği bütün olarak, daha doğrusu öz olarak bulamayanlar, bundan kurtulamaz. Burada, kâfirin kim olduğu hakkında bir ipucu daha veriyor. Gökte ve yerde olanlar Allah'a ait olduğuna göre, bir kısmına sahip çıkıp sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi kıskananlar, ihtiyacı olanlarla paylaşmayanlar.

3- Dünya hayatını ahrete tercih edenler, Allah yolundan alıkoyanlar ve onun eğriliğini isteyenler var ya, işte onlar, sapıklık içindedirler.

Bütün enerjisini, zamanını, çabasını dünya hayatı için sarf ederek dünyayı ahrete tercih edenler, insanları Allah yoluna yani tek gerçek yola, kurtuluş yoluna girmelerinden alıkoyanlar ve o yolu yalanla, riyayla, kendi menfaatleri yönünde eğri hale sokarak insanların o yolda ilerleyememelerine ya da kaçmalarına sebep olanlar, işte bunların hepsi sahip olduklarının geçici olduğu gerçeğini saklayarak, kendilerininmiş gibi kabul edenlerdir. Onlar doğru yoldan epey uzaklaşmışlar, iyice sapmışlardır.

4- Onlara açıklasın diye her peygamberi ancak kendi diliyle gönderdik. Artık Allah dileyeni saptırır, dileyeni de doğru yola iletir. Çünkü O, güç ve hikmet sahibidir.

Bu ayet gösteriyor ki her kavme sahip olduğu genetik yapı gereği, kapasitesi gereği her peygamberi, onların anlayacağı dille yani o tarzda anlatmak üzere göndermiş Allah.

Allah'ın dileyeni saptırıp, dileyeni doğru yola iletmesine gelince; bu, bir annenin yaramaz çocuğuna ders vermesi gibidir. Allah, en merhametli anneden yüz kat daha merhametlidir. Anne, çocuğunun devamlı ateşe gidip kendisini yakmasından men etmek için onu devamlı uyarır. Fakat yaramaz çocuk, ateşe merak duyuyor, ona koşmaya devam ediyorsa, artık annenin evladının, ateşe gidip, kendini yakarak ateşin ne olduğunu öğrenmesinden başka yolu kalmaz. Çocuğu, ne yolu tercih etmişse, kendini bulması için o yolda serbest bırakmak tek çaredir. İnsanın kendini bulması, kendini tanıması sağlanır.

5- Ve nitekim Musa'yı ayetlerimizle gönderip kendisine: "Halkını kopkoyu karanlıklardan aydınlığa çıkar ve onlara Allah'ın günlerini hatırlat! Şüphesiz bunda sabreden, şükreden herkes için ayetler (yani işaretler) vardır.

Allah, Musa Peygamber devri gibi devirlerin tekrarlanabileceğini bildiriyor. Bu devirlerde kopkoyu bir karanlık yani cehalet ve adaletsizlik hüküm sürdükten sonra Musa gibi bir kurtarıcının çıkıp kurtuluş müjdesi ve aydınlanma getireceğini söylüyor. Hz. Musa'nın benzeri alametler, işaretler çıkacağını vurguluyor. Onun peygamber olduğu ve halkına "Al-

lah'ın günü" yani devrinin geldiğini bir takım işaretlerle anlattığı ve bu devrin, sabreden, şükredenlere benzerinin, benzer şekilde vuku bulacağı belirtiliyor. Bunlardan biri Musa devrinde görülen çok parlak bir yıldızın belirmesidir. Bu yıldız Kur'an'da Tarık adıyla geçer. Karanlık, bu ayette "zulüm" kelimesi olarak geçiyor. Zulüm kelimesinin zıddı ise ışıktır. Nerede zulüm varsa orada ışığa erişememe vardır.

İnsan, kendine yaptığı zulümden kurtulmadan toplumu kurtarmaya girişemez. Işık sistemin kurulabilmesi için halkın umutsuzluktan kurtarılması gerektiği açıktır. İyice karanlık çökmüşse bilinmeli ki arkası aydınlıktır. Bu birbirini izleyen zulüm yani karanlık ve ışıkta muhakkak insana kendini öğreten işaretler vardır. Fakat öğrenme durumunda olan, sabır ve şükür üzere değilse öğrenemez. Çünkü zulüm zamanı isyan eden, ümitsizliği büyüterek karanlığa kapılır ve kötüleşir; nimete şükretmeyen, Allah'tan geldiğini unutup azar.

6- Hani Musa halkına: "Allah'ın size bahşettiği nimeti hatırlayın! "demişti. O sizi Firavun yönetiminin elinden kurtarmıştı. Size dayanılmaz acılar çektiriyor, oğullarınızı boğazlayıp kadınlarınızı sağ bırakıyorlardı. Size Rabbinizden büyük bir sınamaydı bu.

(Kelime karşılığı olarak anlamı: Bunu müteakiben Musa kavmine dedi: "Allah'ın üzerinize olan nimetini hatırlayın; ardından sizleri Firavun ailesinden kurtardı. Serbestçe size kötü bir azapta bulunuyorlar, oğullarınızı kesip ayırıyor kadınlarınızı kabuğundan ayrılmış bırakıyorlardı. Ve bu durum içindeyken, size Rabbinizden büyük bir beladır.)

Kelimeleri yorumlamadan olduğu gibi gördüğümüzde anlamın epey genişlediğini, bir olaya değil, pek çok olaya işa-

ret ettiğini görebiliriz. Burada Firavun ailesinin sembolik olduğu fark ediliyor. Bu aile, hiçbir kurala, insan hakkına uymaksızın serbestçe istediklerini yapan, bu yönetimi kuranlardır. Bunlar kötü azap diye nitelendirilen, büyük bir bela olan işkenceyi yapıyorlar topluma. Bu işkence, erkek çocuklarını kesip ayırarak kadınları kabuksuz ağaç gibi korumasız, ortada bırakmalarıdır. İlgi çekici taraf, Arapça asılda kesilip ayrılanlar oğlan çocuğu, bırakılanların yetişkin kadın olması. Aslında büyüyememiş olan erkeklerin, kadınlardan sıyrılmaları. Kabuk ağaçtan ayrılınca, ağaç kabuksuz kalınca varlığını sürdüremez. Erkek korumasının, kapsamasının kadınlardan kaldırılmasının, yöntem nasıl olursa olsun devam edegelen bir azap olduğu ortadadır. **"Şimdinin Firavun ailesini, kan bağıyla değil, menfaat bağıyla birbirine bağlananlar oluşturuyor."**

7- Ve (yine hatırlayın ki) Rabbiniz size izin verdiği zaman şükrederseniz size çok arttırırım. Eğer kâfirlik ederseniz muhakkak azabım şiddetlidir.

8- Ve Musa ekledi: "Siz ve yeryüzünde yaşayan başka kim varsa, hepiniz Hakk'ı inkâr etseniz dahi, Allah, muhakkak Gani ve Hamid'dir.

Yeryüzündekilerin hepsi gerçeği inkâr etse dahi, Allah kullarına karşı zengin bir cömertlik göstermeye devam eder. Allah veren, verdikçe eksilmeyen Gani ve O, yeryüzündekileri her şeye rağmen övgüye değer kılan Hamid'dir. Herkes gerçekleri anlayamamakla, gerçekleri örten durumuna düşer. İnsan bildiği az olan, bilmediği çok fazla olandır. Kâfirliğin zıddı 7. ayette şükür olarak geçiyor. Şükür yani bahşedilen varlığının Allah'a ait olmasından haz duyan kulun sadece

Onu görüp Ona yönelerek teşekkür etmesi, kişiyi kâfirlikten kurtarır demek oluyor. "O zaman arttırırım" diyor. Bu arttırma maddi olmaktan çok ilmi ve manevi bir arttırmadır. Kişiyi yavaş yavaş karanlıktan, cahillikten nura çıkarma. Yeryüzündekilerin gerçekleri örtmelerine rağmen Allah'ın onlara duyduğu yüce şefkat de vurgulanıyor.

9- Sizden önce gelip geçen inkârcı toplumların başına gelenlerden hiç haberiniz olmadı mı; Nuh kavminin, Ad ve Semud kavimlerinin ve onlardan sonra gelip geçen daha nicelerinin? Onları Allah'tan başka kimse bilmez. Onlara da kendileri için görevlendirilmiş olan elçiler, Hakk'ı tüm açıklığıyla gösteren delillerle gelmişlerdi. Fakat onlar ellerini ağızlarına koyup: "Biz sizinle, gönderildiğini iddia ettiğiniz mesajın hak olduğuna inanmıyoruz. "dediler ve " Doğrusu bizi çağırdığınız şeyin mahiyetinden yana ciddi bir şüphe ve şaşkınlık içindeyiz.

Bu ayet, insanlık tarihinin üç patlama noktasına işaret ettiği ve bu üç patlamanın sebebini anlattığı için önemli. Adı geçen Nuh, Ad ve Semud kavimleri çok geniş ve büyüklerdi. Üçü de tamamen yok oldu. Onların yok oluşlarındaki sırrı Allah'tan başka kimse bilmez. Bu üç kavmin ortak noktası, kendilerine her şeyi izah eden elçiler geldiği halde, onların anlamakta başarılı olamamalarıdır. Kabul etmeyişleri, onların bu sözlerden, tebliğden bir şey anlayamayacak kadar akli noksanlık içinde bulunmalarındandı. Kavrayışları gelişmemişti ya da tamamen körelmişti. Onlar helâk oldu ve onların yerine kavrayanlar yerleşti.

Ama bu bir suç mudur? Anlayamamaları yani.

Anlayamamak değil, anlayamayacak duruma gelmek. Öylesine günaha saplanmak. Aslında bunların içeriğini Allah'tan başka kimse bilmez. Görülen o ki, insanlık üç aşamadan geçmiş. Bu aşamalar gerekli miydi? Sebebi neydi? Hangi fiziksel sebeplerle? Hangi tabiat kurallarına göre gerçekleşti? Bilmediğimiz pek çok şey var. Nuh kavminin yok oluşundaki o tufanın oluşumunun, yerden bile su fışkırmasının, insanların akıl almaz bir süratle suların altında kalışının hikâyesi ve sırlarını, onların niçin yok edildiğini kim izah edebilir? Öyle ya her suç işleyen, böyle helâk edilmiyor. Öyleyse bunlarınki neden böyle?

10- Bu toplumlara gönderilen elçiler: "Hiç göklerin ve yerin yaratıcısı olan Allah'tan şüphe edilebilir mi?" dediler. "Sizi günahlarınızdan ötürü bağışlamak ve sizi bir süreye kadar mühlet vermek üzere çağıran O'dur. Onlar: "Sizler bizim gibi ölümlü insanlardan başka kimseler değilsiniz!" diye cevap verdiler. "Bizi atalarımızın tapınageldikleri şeylerden uzaklaştırmak istiyorsunuz; madem öyle o zaman açık bir delil getirin bize!"

Bunlar Allah'ı hiç kabul etmeyen kavimler. Bu da alt beyne inememek demektir. Sonsuz güç olan Rabbin varlığına inanmayan, kendindeki sonsuzluğa da inanmaz ve böylece hiçbir zaman alt beyine geçemez. Maalesef kendi geçemediği gibi neslini de bozarak, genetik aktarımı da zararlı olacaktır. Onlardan gelen nesilde alt beyine geçme olasılığı düşecektir. Yedi nesil inançsız olduğunda, inanca kavuşan çok çok azalır. Ayrıca bu kavimler helâk olmasaydı zaten çok geçmeden kendileri her şeyi yok ederlerdi. İnsanlığın devamı için helâk edilmişlerdir.

Şunu mu demek istiyorsun: Alt beyinden nasibi olmayanlar yani duygusal zekâya sahip olamayanlar her şeyi yok mu eder?

Tabi yok eder. "Bu nasıl olur?" dersen, kendi hayatını dünyada yaşadığı kadar sanan bir zavallı mahlûk, dünyadan ve diğer varlıklardan alabildiği kadarını almak ister. Her bir fert böyle davrandığında ise, çekirge sürüsünün talanı gibi bir talanla varlıklar yok edilir.

Hem Allah'ın varlığına inanmayan hem de iyilik yapmayı sevenler yok mu?

Şöyle anlatmaya çalışayım: Her insan kendisine iyilik eden kişiye pozitif enerji gönderir. Bu enerji insanda bir hoşluk yaratır. İnanmayan birinin yaptığı iyilik de almaya yöneliktir. Çünkü yaptığının karşılığını dünyada alması gerekir. Bir şeyler verir, karşılığını alır. Bu pozitif enerji onun tarafından emilir. Bu onu adeta şişirir. Bu kişiler, topladıkları enerjiyi başkalarına göndermezler. Minnet duymaz ve şükür etmezler. Çünkü her ne olursa olsun esas olan kendi varlıklarıdır. Bu kısacık ömrünü en hazlı, zevkli biçimde geçirmek zorundadır. Ona haz ve zevk veren her şeyi emer. Pozitif enerjinin emilmesi ise dünyayı ayakta tutan enerjinin de yok olması demektir. Ayette ***"Sizi bir mühlet, bir ömür için getiren ve yaptıklarınızı, günahlarınızı affetmek için çağıran O'dur"*** denirken, onların kısacık ömürle kısıtlanmadıklarını, ayrıca ne günah işlerlerse işlesinler, onları kusurlarıyla kabul edip çağıran bir yaratıcı olduğunu hatırlatılıyor. Fakat onların buna inanabilmeleri için bir Sultan gerekli. Ayette geçen sultan kelimesinin anlamları: Padişah, Vali, Huccet, Delil, Kuvvet, Kudret. Öyle bir kuvvet, öyle olağanüstü bir olay istiyorlar ki bu görülmemiş bir afetten başka bir şey olamaz. Onları saplanıp kaldıkları karanlıktan çıkarabilecek tek çare, olağanüstü bir helâk olma şeklidir. Onların tercihi bu yöndedir.

11- Elçiler onlara: "Doğru, biz de sizler gibi sadece ölümlü kimseleriz." diye cevap verdiler, "ama işte Allah nimetini kullarından dilediğine bahşeder. Ayrıca Allah'ın izni olmadıkça bir delil getirmek bizim harcımız değildir. Bu hususta inananlar yalnızca Allah'a güvenmelidir".

12- Hem izlediğimiz yolu bize gösteren Allah olduğuna göre, artık nasıl güvenmeyebiliriz ki O'na? Bunun içindir ki bize çektirdiklerinize mutlak göğüs gereceğiz; çünkü bir kere Allah'a güven bağlamış olanlar sonuna kadar O'na güvenmekte devam edeceklerdir!"

Ayetin kelime karşılığına baktığımızda "Allah, kullarından dileyen kimseye nimetini verir" anlamı da çıkıyor. Elçiler, ***"Biz de sizin gibi ölümlü kimseleriz"*** dediklerinden, o kavmin, ölümlü olmayanlara itibar ettiklerini anlıyoruz. Bahsi geçen kavmin, üstün güçler sergileyerek, sıradan insanlar olmadıklarını ispatlayan varlıklara inandıkları ortaya çıkıyor. Burada yeni bir inanç oluşumunun gelişi anlatılıyor. Elçilerin en önemli özelliği, sahip oldukları gücü kullanmada izne tabi olduklarıdır. Çünkü onlar, güce -ki burada sultan olarak geçiyor- (padişah, vali, huccet, burhan, delil, kuvvet) sahip olmadıklarını söylemiyorlar, gücü kullanmak için Allah'tan izin almaları gerektiğini söyleyerek, Allah'a ne kadar yakın olduklarını anlatıyorlar.

Onlar, Allah ile bağlantı kurmuş ölümlü kişilerdir. Bu kavram, çok uzun ömürlü, üstün güçler sergileyen varlıkları ilah olarak kabul eden kavme çok yabancı bir kavramdır. Elçiler, sultan olarak kendi güçlü inanç, cesaret ve güvenlerini gösteriyorlar. Hangi ölümlü insan, bu derece güvenmese öl-

dürülmeyi göze alarak bu kavminin karşısına geçer? O Allah, Kullarının O'na güvenmesiyle O'nlara bir yol bahşeder deniyor. Bu kelime "subul", anlamı ise: Büyük, açık yol, Huccet, Çare, Sebep, Günah, Umumi su içme yeri. Buna göre: O öyle bir Rabdir ki, tapınılan diğer ilahlara benzemez. O, kendisine güvenenlere açık, büyük bir yol açar. Bu yol, huccettir, çaredir sonsuzluğa ulaşmak için sebeptir. Hatalarımızı bilebilmemiz, günahlarımızı görebilmemiz için bir çaredir. O yola varan, sonunda Rahman sevgiye kavuşur. Bütün Rahman güçlerin sevgilerini alabildikleri (ayette: toplu su içme yeri, subul kelimesinin anlamlarından biri) Rahman çeşmesine götürür. (Rahman sevgi, Kur'an'da su ile sembollendirilir.) İşte bundan dolayı inananlar yalnızca Allah'a güvenirler.

Tam olarak ne demek isteniyor? Biraz daha açar mısın?

Allah'ın inananlara bahşettiği doğruluk, gerçeklik yolu en büyük delildir. İnananlar, doğruluğun, gerçekliğin verdiği huzurla yaşarlar. Hayatlarında sergiledikleri iyilik ve güzellik, onların üstünlüğünü gösterir. Onlar her zaman yapıcı, güzelleştiricidirler. Ayetin devamında ***"Bize çektirdiklerinize göğüs gereceğiz"*** diyorlar. Kendilerine yapılan kötülük ve zulümler karşısında saldırganlaşmayan, bozulup dağılmayan, inancından bir nebze olsun şaşmayan inananlar, diğerlerinden üstün olduklarını gösteriyorlar. Allah'tan başka şeye tapanların, (Paraya, şöhrete, hilesine, kurnazlığına, zekâsına, güzelliğine v.s. Allah'tan daha çok güvenenler) ne kadar çabuk dağıldıkları, soğukkanlılıklarını kaybettikleri görülür. Bunlar sonunda kendi sonlarını, kendileri getirirler ve maalesef helâk olurlar. Oysa Allah'a güvenenler öyle büyük huzur ve güce kavuşurlar ki, hayatında bir kez olsun O'na güvenen artık hep güvenmeye devam eder.

13- Ama Hakk'ı inkâr eden toplumlar, elçilerine şöyle dediler: "Ya bizim yolumuza dönersiniz ya da kesinlikle sizi ülkemizden sürüp çıkarırız." Bunun üzerine Rableri elçilerine: "Biz bu zalimleri mutlaka tepeleyeceğiz!" diye vahyetti.

14- "Ve onlar yok olup gittikten sonra yeryüzüne elbette sizi yerleştireceğiz. Bu, benim makamıma karşı saygı ve sakınma gösteren ve tehdidimden korkan kimseler içindir!"

İnkârcıların "yolumuz" dedikleri kelimenin aslı "millet" olarak geçiyor ayette. Lügatte: "Din, Şeriat, Diyet, Taife" manalarına geliyor. Aynı ayette "ülkemiz" denilen kelimenin Arapça aslı "Arz"dır. Arz: Alt, Parça, Dünya v.s. manalarına gelir, müennes yani dişil bir kelimedir. İnkârcılar, kendilerine kurdukları sistemden onları saf dışı etmekle tehdit ediyorlar. Çünkü bu onlar için en korku verici cezadır. Kalıptan çıkmak, kabuğu kırmak, yalnız kalmak demektir. Hakim olan düzen hemen her zaman Rahim'dir. Rahman'ın tersine Rahim düzen cezalandırıcı, yaptırımcı, zorlayıcı, hükmedici v.s. bir yaşantı demektir. Bundan çıkamayanlar, varlıklarının özgür, hoşgörülü, gezgin v.s. veçhesini keşfedemeden hayatlarını bitirirler. Bu keşif, ölüm sonrasına ve çok uzun bir yolculuğa kalır.

Oysa bağımlılıklarından kurtulanlar, gerçek sevginin anlamını kavrarlar. İnkârcılar, elçilere: **"Sizi her şeyden mahrum ederiz"** diyorlar. Siyasetten, ticaretten, mevki sahibi olmaktan, yönetimden, tanınıp fikirlerini anlatabilmekten, paradan v.s. mahrum etmekten bahsediyorlar. Gerçekten sevenlerin, sesi çıkamaz, dinlenemez olmaları; güç, mevki sahibi olamamaları, toplumun daha betere gidişini getirir. İşte bu

toplum, durmadan kurbanlarına eziyet eder. Devamlı zulme uğrayanlar da büyük çoğunlukla zalim olur. Kötülük, hastalık gibi yayılır, adeta yeryüzü cehennemi olur.

Elçilere bu zalimlerin helâk edileceği, "Biz" denilerek anlatılıyor. Bu da, verilen bütün cezaların, zulme uğrayanların adalet istemiyle ortaya çıkan o dehşet verici büyük güçle beraber olduğunu haber veriyor. Zulme uğrayan hiçbir varlığın (Hayvanları unutmamak gerek) isteği geri çevrilmez ve mutlaka bir zaman-mekânda ortaya çıkar. Dünya da meydana gelen can alıcı afetlerin sebebi budur. Zulüm ne kadar büyükse helâk da o derece dehşetli ve kayıp vericidir.

Bu helâklerle dünyanın şekli bile değişir. Mesela Avrupa ülkelerinin kurdukları sömürge sistemi hiç bitmeyecek gibiydi. Onlar, çok teçhizatlı ve güçlüydü, sömürge ülkeleri ise çok cahil güçsüz görünüyordu. Fakat çok bilgili Avrupa, birbirine iki sefer girdi. I. ve II. Dünya savaşları süper yönetimi Amerika'ya kaydırdı. O da zulümde son safhasına geldiğinde, onun da sonu hiç umulmadık ve zulmü derecesinde olur. Başta ifade edilen "Allah'ın günleri" bunlardır. (5. ayette) 14. ayette onların helâkinden sonra inananların yerleştirileceği belirtiliyor. Ancak bunun olabilmesi için Allah'ın makamına saygı gösteren ve tehdidinden korkan, sakınan kimseler olması gerekir.

Makamdan ve vaadden korkmak ne demek oluyor?

Sen bir emniyet müdürünün kendisinden mi, makamından mı korkarsın?

Makamından tabi.

O emniyet müdürünün, suçlulara verdiği bir vaat olsa, o vaadden çekinilmez mi? Allah, bu ayette kesin bir vaadden söz ediyor -ki Allah, işinde hiç gevşeklik göstermez-. Bu vaat suçluların toplumdan alınıp, masumların kalmasıdır. Tıpkı

emniyetin suçluları hapse göndererek toplumun devamını sağlaması gibi. Kişiye düşen görev, o makamın ve vaadin varlığını kabul edip saygıyla çekinmektir. O makamı bizzat görmek, yükselmişlerin işidir.

İnsan bazen zalimlerin zenginlik hatta ihtişam içinde yaşamlarını sürdürdüklerini görüyor ama...

Evet ihtişam içinde yaşayabilirler fakat ölümlerinin masumlardan farklı olduğunu görürsün. Onlar ortadan kaldırılma şeklinde ölürler.

15- Onlar (istediler) açtılar ve bütün Hakk'ı bildiği halde tersini yapan cebbarlar (zor kullananlar, kabadayılık yapanlar) susuz olduklarından suya muhtaç oldular.

16- Onun ardında diğer tarafta cehennem ve sadid suyundan içirilme (sadid: iğrenç su, irin, ayrılık suyu)

17- Onu yudumluyor ve boğazından geçmiyor ve Ona ölüm her mekândan geliyor ve o ölümlü değildir. Ve diğer tarafta (bundan ötede) sert, katı düşmanlık azabı vardır.

Elçiler istedikleri açılımı sağladılar. Onlar diğerlerinin gerçeği görmelerini istemişlerdi. İstekleriniz, dualarınız, gerçeklerin kapısını açar. Bu öyle bir güçtür ki, değil yeryüzünün, uzayın şeklini değiştirir. Bu açılım cebbarlara susuz kaldıkları gerçeğini gösterdi. Kur'an sembol dilinde su, Rahman sevgidir. Bütün yaratılmışlar Rahman sevgiye muhtaçtırlar. Fakat insan, bu gerçeği yeryüzüne indiğinde unutabilir. Burada sevgiye muhtaç olduklarını ölümle de olsa anlayanlara

diğer tarafta yani geçişte, ayrılık suyundan içirilir. Bunu içmek çok zor gelir. Çünkü ayrılık, hasret, hicran içinde bir yaşam demektir. Birlik sevgisini tadamayanlara Rab, bunu ayrılık acısıyla öğretir deniyor.

Burada azabın üç kademesi anlatılmış. Önce cehaletin verdiği rahatlıktan çıkaran açılımla, cebbar sıfatta olanların, Rahman sevgiye muhtaç olduklarını anlamalarının muhtaç olma acısını tatmaları, ilk gelen bilinçle yerleşen azaptır. Sonra, Onlara ayrılık suyundan içiriliyor. Çünkü Onlar, diğerlerini kendilerinden ayrı görmüşler, ayırmışlardır. Onlar, vicdanları ile çelişkiye düşerek ayrılığa düşmüşlerdir. Onlar varlıklarının, dişil ve eril taraflarını görüntülerine kanarak ayırmışlardır. Bütün bu ayrılıklarla, cebir kullanmışlar, cüz'i iradeyi çiğneyerek, güçlüyü, güçsüzden ayırmışlardır. Aslında ayrılık suyunu, kendileri kendilerine içirmişlerdir.

Bu ayrılık acısının ardından üçüncü kademe, ölümü tadarak aslında ölümsüz olduğu gerçeğini bir türlü anlayamadıklarından, devamlı ölürler. Bu onlara katı bir zeminde, düşmanlık yaşatıyor. Çünkü ölümle dost olamıyorlar, her an korkuyla yaşıyorlar. Oysa insan, Allah'ın görünen yüzlerinden biridir ve ölümle birlikte gerçek varlığına bir adım daha yaklaşır. Cehennem, Allah'ın kullarından intikam aldığı bir yer değil, aksine rahmetinin bir başka yönünü gösterdiği, insanı öz benliğine kavuşturmak için bir terbiye ve tedavi yeridir.

Bazıları, cehennemi, intikamlarını alabilecekleri bir yer olduğunu düşünerek, kinlendikleri herkesin cehenneme girmesi arzusuyla yaşarlar. Ama bu düşüncenin kendisi de bir tedavi gerektirir. Resulullah: **"Zalime de mazluma da yardım edin"** buyurur. Çünkü zalim, kendinde onulmaz yaralar açmış, doğruyu bulamamanın azabıyla saldırganlaşmış bir zavallıdır.

Kötülük, kendini tanıyamamanın sonucu bir delilik, kudurma gibi acının getirdiği bir saldırganlık mıdır?

Evet tabi. Hepiniz bir kudurmuş tarafından ısırılırsınız. Fakat aşı olan kurtulur. Aşının tarifi Kur'an'dadır.

"Sadid" yani iğrenç ayrılık suyunun bir manası da "irin suyu". Bunun anlamı ne?

İrin, derin bir yaradan akan bir sıvıdır. Bu sıvı o yarayı iyileştirmek için gereklidir. İrin, vücudun yarayı iyileştirmek için gönderdiği şifa salgısıdır. Bu sembolik olduğu için nasıl bir şey olduğunu anlatmak mümkün değildir. Hatta orada, "içirilmek" kelimesinin de aslında sizin bildiğiniz içirilme olmadığını söylemeliyim. Bu içirilme, nüfuz ettirme, enjekte etme gibi bir şey olabilir.

Şunu ifade eder diyebilirim: Yaranın iyileşmesi için gerekeni vücut üretemiyorsa, bu ona bir şekilde verilir. Bu işlemler, Rabbin kullarına başka türlü ihtimamı ve nimetidir. Amaç, insanın idrakini açmak, onu tedavi etmektir. Her bünyenin tedaviye cevap verme süresi farklıdır. Onyedinci ayette: ***"Onu yutmaya çalışacak, boğazından geçiremeyecek. Ölüm ona her mekândan gelir, O ölümlü değildir. Ve onun arkasından, sert, (zorlu) azab."*** Ölüm burada "mevt" olarak geçiyor. Kelimenin köküne bakarak şunları anlayabiliriz ki mevt; hayat sahibi olmayan, kendisinde bir canlı varlık var olmamış tıpkı hasat edilmemiş, tohumu filiz vermemiş, kimsenin sahip olmadığı ekip biçmediği yer gibi olan. İşte insan kendisinden sonsuz zekâ fışkırabilecekken varlıkların en şerefli ve faydalısı olabilecekken, hiç birini olamayan ama bu potansiyeli taşıyan hükmünde olur.

Madem bunu olamamak, kendini keşfedememek insanı azaba sürüklüyor, bu idraki Allah ondan kaldırsa buna da üzülmese ne olur?
O zaman insan olmaktan çıkar. Yok olur da diyebiliriz.

Yani insan olarak dünyaya gelen zaten belli bir idraki elde etmiş, bitkiden, hayvandan üstün bir varlıktır öyle mi?
Evet öyle. İnsan olma sorumluluğunu kabul etmeden hiçbir varlığı Allah, dünyaya ya da başka bir mekâna indirmez. O, istemeyene zorla yaptırmaz. Herkes kendi cüz'i iradesiyle insan olma şerefini kabul eder.

Tasavvufta geçen "Kalu bela" (Evet, kabul ettik sözü) bunu mu ifade ediyor?
Evet bütün insan ruhlarından bu söz alınır. Sorumluluk, şeref, acılar, nimetler v. b. her şey kabullenilir, insan olunur.

Peki, "Ona ölüm her mekândan geliyor fakat o ölümlü, ölü hükmünde değil" nedir?
Bütün mekânlar, bütün varoluş katmanları (boyutlar) dır. Ölüm bir anlamda geçiştir. Ölümle birlikte boyut değiştirilir. Ama kişi bunu yapamıyor çünkü kabiliyet kazanamamış.

Bunu yapamayan, boyutlar arası bir boyutta bulunuyor öyle mi? Ya zaman?
Bu geçişi yapamıyor ve zamanda mekânda yer alamıyor. İşte bu ayrı yer cehennem oluyor.

Cehenneme gidiş için kabir, mahşer, hesap, sırat gibi sıralamalardan geçmek gerekli değil mi?
İdrakine kavuşamamış ruhlar, bütün bu sıralamalardan

geçerek cehenneme girerler. Zaman olmayan bir yerde, bütün hepsi ayrı ayrı ancak aynı doğrultuda, birlikte ve tek tek yaşanır. Mahşer, toplanılan, hesap verilen yerdir. Kabir, insanın kendi kendini sorguladığı yerdir. Oysa idrake kavuşmuşlar için bunlar gerekmez.

Merak ettiğim bir şey daha var. Bir insan hayatının bir devresinde idrake erişse bir daha sapar mı?

İdraki yakaladıktan sonra da sapabilir. Aydınlığa erişir de bir de karanlığı merak ederse ya da Hak'tan başka şeylere sevgisi üstün gelirse, onu ters kutba doğru yönlendirir.

Ömründe bir kere "Allah'ım beni sapmaktan koru! " diye duada bulunmuşsa?

Eğer duası katıksız saflıkta ise kabul edilmiştir, asla sapıklık üzerinde ölmez yani geçişi üstünlüğe doğru olur. Ancak bazen büyük günah işleyebilir. Yine de bu onu tövbeye götürür sapma olmaz.

Öyleyse insanın kendisi için yapabileceği en iyi şey duadır.

Öyle, ancak saf dua için şartlar vardır. Bu da, insana, herhangi bir yolla hizmet etmek ya da kendini adamaktır. Yani şöyle söyleyeyim: merhamet taşımayanın, başka insanları hatta mahlûkatı umursamayanın duası halis dua sayılmaz.

18- Rablerini inkâra şartlanmış olanların yapıp ettikleri, fırtınalı bir günde rüzgârın hışımla saçıp savurduğu küle benzemektedir. Böyleleri kazandıkları şeylerden hiçbir yarar sağlayamazlar. Çünkü bu sapıklıkların en kötüsüdür.

Burada **"Onlar kendi Rableriyle gerçeklerin üstünü ört-**

tüler, sakladılar" manası da çıkar. Yani onlar, kendilerine başka şeyleri Rab edindiler ve onunla gerçeklerin üstünü örten, Hakk'a kavuşamayan, gerçekliği benimseyemeyen, anlayamayan oldular. Demek ki kâfirlik başka bir şeyi Rab edinmekle oluyor. Neden dersen, İblis bile şaşırmış, isyan etmiş, lanet halkasını boynuna geçirmiş, insanları azdırmaya memur olmuş ama her şeye rağmen asla Allah'ın yasasını inkâr etmemiştir. Bu yüzden şeytana tapanların da dinler kurallarına inandıkları halde bilerek ve isteyerek kötülüğü seçtikleri görülür. Oysa diğer ortada kalanlar, kendilerini çeşit çeşit yalanlarla kandırıp, gördükleri şeyleri dahi kabul etmemekte inat ederler, dine uymak yerine dini kendilerine uydurmayı tercih ederler. **"Güya kötülük sevmezler ama iyilik için hiçbir fedakârlıkta bulunmazlar"**. Her şeyleri yalan ve sahte olduğundan hayattan ders alamazlar. Onlar yaşayan ölülerdir. Hayvanlar dahi bu dünyadaki hayatlarından çok daha fazla şey öğrenirler. Resulullah'ın "Hayvan öldürmek kâfir öldürmekten daha günahtır" demesi bundandır. Kâfir, yalanlarıyla yaşadığı, sahte Rabbine taptığı için delirir. Ölümün sonra da kabirin yaşanmasından da bir şey öğrenemezse, onu ancak cehennem denilen ıslah yeri akıllandırır. Ayette de bundan bahsedildiğini anlarız. Amelleri yani hayatları savrulan küller gibi olanların, dünyayı terk ederken tekâmülleri adına hiçbir artıları olmaz. Ayetin kelime derinine inersek, yani kelimelerin tam karşılığını verirsek, başka bir mana daha çıkar:

> *18- Mesela Rablerini inkâr edenlerin amelleri, okun hedeften saptığı günde, rüzgârla katılaşıp şekillenen kül gibidir. Kazandıkları şeye kadir değillerdir (yani kudretleri yoktur.) Uzak sapıtma odur.*

Rüzgâr, burada "Rih" olarak geçiyor. Bu da bizim bildi-

ğimiz –Ruh'dur. Hayatın ve eylemlerin rüzgâr yani ruhla şekillenen küle benzetildiğini görüyoruz. Demek ki Ruh, öyle bilinçli bir rüzgârdır ki canlıya şeklini ve bütün eylemlerini meydana getirir. Hayatın anne karnında zerrelerle şekillenmesinden sonra canlı, büyürken ve yaşlanırken, zerreleri, hücreleri değişime uğrar. Yaşam bittiğinde ise bedeninin zerreleri eriyerek gözden kaybolur.

Burada önemli olan nokta, kişinin bu amellerle kazandığına Kadir olup olmamasıdır. İşte bu bir sır ve uyarıdır. Okun hedeften saptığı gün, insanın bilinçsizce yaşadığı hayatıdır. "Yevm" kelimesi her ne için kullanılırsa onun ömrünü kast eder. Bizim bildiğimiz anlamda "Gün" güneşin doğup battığı zaman aralığıdır, bu da bir günün ömrü sayılır. Dünyanın ömrü, Kâinatın ömrü de "Yevm" kelimesiyle ifade edilebilir. İnsan eğer okun hedeften saptığı gibi amacından sapmış bir hayat yaşarsa, onun amelleri savrulup giden kül gibidir ve o, kazandığına sahip, Kadir olamaz.

Ancak buradan şunu öğreniyoruz ki kişi, eğer tersini yapar ve amacına uygun bir yaşam sürerse, amelleriyle kazandığına kadir olur. Bu kudret nasıl bir kudrettir? Kadir-i Mutlak ancak Allah olduğuna göre, insandaki kudret de ancak Allah'tandır. Öyleyse kişi hedefinden saparsa, Kadir olan Allah'ın kudretini elde edemez. Dünya da kendini kudretli sanan zavallılar, ölüm sonrası kendilerinde bir kudret bulunmadığını görürler ama Allah'ın kudretini de tanımadıklarından muallakta kalırlar. Burada kişilerin hem hedefe yol alanları, hem hedeften sapanları kazanç sahibidir. Bu kazanç, deneyimdir. Hedefi bulan kazanç, kişiye kudretli olan Allah'la birlikte kudreti bulmayı sağlarken; hedeften sapanların, sahte bedenlerinin, sahte zekâlarının Allah'ın kudretinin üstünde olduğunu sanan ve kendilerini Allah'tan ayıranların mutlak kudretle tanışma talihini kaçırdıkları anlaşılıyor. Ayetin

bilimsel yönü ise, maddenin kullanıldıktan sonra yani zaman denilen yenilenme ve dönüşümden geçtikten sonra evrene kül gibi dağıldığının vurgulanmasıdır. Kazanılmış yani yaşanmış bir hayat olmasına rağmen bu hayatın kül zerreleri gibi kâinatta saçılmış bir halde olduğunu söylüyor. İnsanlar yaşadıkları hayatın bu zerre halindeki kayıtlarını toplamaktan acizdirler. Buna kudretleri yoktur ve olmayacaktır. Bu epey büyük bir yitirmedir. (ayette geçen sapıklık anlamının karşılığı –Dalal- aynı zamanda yitirme, unutma anlamlarına da gelir.)

19- Görmüyor musunuz? Gökleri ve yeri belli bir gerçekliğe (Hakk ile) yaratan Allah'tır. Dilerse sizi ortadan kaldırır ve yeni bir yaratılmışlar topluluğu getirir.

20- Ve bu Allah için hiç de zor değildir.

Gökler ve yer, Hakk'la Allah tarafından yaratıldı. Hakk olan yasayla. Ya da şöyle diyebiliriz: Allah'ın koyduğu gerçeklikle, Allah'ın kuralları ve hukukuyla.

Peki nedir Hakk?

Çok geniş bir kavram ancak öz bir açıklama yapabilirim: Hakk;

1- Kâinatta var olan değişmez yaratılış kanunu. Bu kanun, asla kuralsız, düzensiz bir oluşum olamaz, öyle olsa varlık olamaz, demektir. Kâinatta varlığı meydana getiren unsurlar, asla sahtecilik tembellik yapamaz, her şey mükemmel bir işleyişle çalışır, (güneşin bir dakika bile geç doğmaması gibi) bu kâinatı mükemmel kılar. Oysa insan, mükemmelliğe kendisi tekâmül et-

mek üzere halk olundu. Bu yüzden deneye-yanıla, hatalar yaparak, ancak Allah'ın kendisine sunduğu tekâmül kurallarını yerine getirerek mükemmelliğe yol alır. Bu kul olmanın Hakkıdır. Kul olmanın hakkı ana hatlarıyla budur.

2- İnsanın kendine olan hakkı -ki bu da gerek vücudunun, gerekse ruhunun huzura ermesi için gerekli, asgari bireyin hakkıdır.
3- İnsanın toplumdaki yeri, hakkı.
4- Toplumun bireydeki hakkı.

Bunların hepsi Kur'an'da belirtilmiştir. Bu Haklar yerli yerine oturduğunda huzur, tekâmül için gerekli ortam oluşmuş olur. Bu hak dağılımı İslam'da, toplumdan başlayarak bireye intikal ettirilir. Hakkın önceliğine riayet edilmezse, birey ikincil derinlik olan tarikatta (Türkçesi: yolda) tekâmül edemez. Zamanımızda tarikat oluşumlarının faydasındaki düşüş bundandır. Çünkü büyük çoğunluğu, bireyden hareket ederek toplum hakkı benimsemiş durumdalar. Oysa büyük peygamberin yaşadığı dönemde toplum, zulüm karanlığını epey kaldırmış, doğrular, yanlışları yeteri kadar geçmiş durumdaydı. Tekâmül için gerekli ortam oluşmuştu. Oysa şimdi tekâmül için gerekli ortam yoktur. Bireylerin kendi tekâmülünü gerçekleştirmeye çalışmaları, havanda su dövmek gibidir. *Aslında şöyle de izah edilebilir. Bugün tekâmül için fazlasıyla imkân ve olay olmakla birlikte, insanlarda, tekâmüllerini gerçekleştirmek için, yaşadıkları olayları süzecek içinden sıyrılıp çıkabilecekleri bilgi yok. Büyük bir bilgi kirliliği var. Bu yüzden insan için gerekli ve çok önemli olan bireysel tekâmül, havanda su dövmek gibi bir hale dönüşüyor.*

İnsanlar, toplumun acılarına uzak durma, olan bitenleri tevekülle karşılama bahanesini uydurma hatasına düşerler.

Bir insan, kendisine tekâmül ile sonsuz zekânın getirisi olan sonsuz rahmeti giydirmek isterken, nasıl olur da yanı başında inim inim inleyenlere kayıtsız kalır. Üstelik merhametsizliğine kulp takıp **"Biz Allah'tan merhametli değiliz, Allah'ın işine karışmayız"** der. Bu aldatmacayla yüreğini kaskatı eder de kendisini makamlarda geziniyor zanneder. Körü körüne gidiş, iyi niyetli olduğunu söylemekle insanı çukura düşmekten kurtarmaz.

Büyük bir deprem yaşadık. Bu depremden sonra gördük ki en az Müslümanlar kadar yabancılar yardıma koştu. Hatta gösterdikleri duyarlılık ve ilgi çok daha fazlaydı. Niye böyleydi diye çok sordum. Onlar merhamette bizden ileri gitmiş olabilir mi?

Yine başı yanılgı olan sorunun sonu da yanılgı diyeceğim. Bir kere Müslümanlar-Yabancılar diyorsun. "Ben müslümanım" diyenleri Müslüman, adı başka bir şey olan fakat inançta pek aşağı kalmayan, inandığını uygulamakta ise çok daha gayretli olabilenleri Müslümanlık dışı addediyorsun. "Ben müslümanım" diyen kişi Müslümanlığa adaylığını koyar. Gerçekte ise Müslümanlığa kimin daha yakın olduğunu ancak Allah bilir. Ahlâkıyla Müslüman olmuş birinin, kendisine o ismi çok görmesinden dolayı "Ben müslümanım" demeye cesaret edememesi, onun içinde taşıdığının adını koyamamasıdır. Tekâmülde kim ileri gitmişse, merhameti kim daha ince ve duyarlı kılmışsa o daha müslümandır.

Nasıl yani? Bir kişi Muhammedî olmaksızın Müslüman nasıl olur?

Merhamette ilerlemiş birinin Hz. Muhammed'i reddetmesi mümkün değildir. Ona saygı ve sevgi duymaması düşünülemez. Ancak O'nun getirdiğini tam olarak yapamayaca-

ğından korkup, şahsını o daireye uygun bulmaz. Zaten Hz. Muhammed: **"Ben güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim"** demiyor mu? Öyleyse esas olan güzel ahlâktır. Güzel ahlâk kötülükten uzaklaşmaktır. İşte bu kurtuluştur. İslam, kurtuluş demektir. Yani güzel ahlâk İslam'dır, güzel ahlâklı da Müslüman'dır. Yalnız kişi, İslam olduğunu açıklamadan diğer Müslümanların onu işlerine vekil kılmaları yasaktır. Çünkü niyeti içinde saklıdır. Tekrar ayete dönelim. Ayetin devamında: ***"Dilerse sizi ortadan kaldırır ve yeni bir yaratılış gelir, siz gidersiniz."***deniyor. Bu şunu anlatır ki kıyamet, bir kere değil, Allah'ın bildiği kadar kopar. Ve yeni evrenler yaratılır. Yeni bir evrenin yeni tabiat kanunları da yaratılır.

> ***21- Ve hepsi Allah'ın huzuruna çıkacaklar; işte o zaman zayıf olanlar bir vakitler büyüklük taslamış olanlara: "Bakın bizler sizin izleyicilerinizdik" diyecekler, "O halde Allah'ın azabını biraz olsun savabilecek güçte misiniz?" (Ötekiler buna) cevap verecekler: "Eğer Allah bize yolu gösterirse, şüphesiz biz sizi de peşimizden sürükleriz, fakat, görebildiğimiz kadarıyla, şimdi artık sızlansak da, katlansak da, hepsi bir. Bizim için artık kurtuluş yok!"***

Zayıf olanlardan kasıt korkularına yenik düşen, birinin koruması altına girerek bir çeşit köle durumuna düşen kişilerdir. Bunlar kendilerini, sıradan insanlara göre güçlü gösteren kişilere adarlar. Onların peşine takılıp emri altına girerler. Bu zayıflık, akli bir zayıflıktır. Çünkü bu zayıflar güçlü kudretli görünenlere uyarak korkularından kurtulacaklarını sanırlar. Hâlbuki büyüklük taslayanlar sadece bunları kendi menfaatleri için kullanırlar. Yaptıklarının sonucunu düşünemeyen, kendilerine doğru bir yol edinemeyen, başkalarını peşine takmaktan çekinmeyenlerdir bunlar.

Bunlar kimlerdir? Mafya babaları filan mı?

Hayır. Çünkü burada bir inanç sistemi oluşturup, doğru yolun o olduğuna ikna edip, akli zayıfları kendilerine uyduranlardır. Bunlar daha çok sapık mezhep liderleri, rahipler, bazı tarikat liderleri v.s. Genelde bir dini inanışın başındakiler ya da dindışı bir ekol oluşturup insanları ona uydurmaya çalışanlardır. Ayette bazı insanların liderlerine seslenişi dile getiriliyor. Demek ki öldükten sonra bile hâlâ onlara inanmaya devam ediyorlar. Ölüm bile onları liderlerine inanmaktan alıkoyamamış.

Hitler gibi liderler ve din adamı, mürşit gibi görünenler yani Allah'ı bulup yakınlaşamadığı halde, veli olmadığı halde öyleymiş gibi sahtekârlık yapanlar bunlardır.

Evet. Bunlar kendilerine yapay üstünlükler addederler. Diğer insanlardan daha üstünmüş gibi görünürler. Sık sık bunu dile getirirler, ya da o tavrı takınırlar. Akli zayıflar bunların cazibesine kapılırlar.

Gerçek bir mürşit ile sahtesi nasıl ayırt edilir?

Sap ile samanı karıştırmamak gerekir. Gerçek mürşit doludur ama göstermeyi sevmez, diğeri boştur ama dolu gözükmeye çalışır. Gerçek olanı sen kovalarsın zor bulursun, sahte olan seni avlamaya çalışır. Gerçek olan batağa düşmekten alıkoymaya çalışır, sahte olan "Ben seni kurtarırım" der. Gerçek olan seni sana kazandırmaya gayret ederken, sahte olan seni kendine ister. Gerçek olanın merhameti kalbinde, sahtesinin dilindedir. Daha pek çok vasıf sayabiliriz ama bu kadarı da yeterli olur sanırım. Ayetin son kısmında (mahis = Demirin pasının açılması için ateşe verilmesi) kelimesi geçiyor. Sahte yol göstericiler: "Artık sızlansak da, sabretsek de pasımızı yani bizdeki marazı, hastalığı gidermek için bizi ate-

şe atacaklar, bize mahis'den başka bir şey yok." diyorlar. Onlar büyüklenme hastalığından kurtulmak için, aklı zayıf olanlarsa şuursuzluktan kurtarılmak için tedaviye alınıyorlar.

22- Ve her şey olup bittikten (emir yerine getirildikten) sonra Şeytan: "Gerçek şu ki, Allah size gerçekleşmesi kaçınılmaz bir söz vermişti! Bense size bir takım sözler verdim ama sizi hep yüzüstü bıraktım. Yine de benim sizin üzerinizde gerçek bir nüfuzum yoktu. Sizi sadece çağırıyordum siz de icabet ediyordunuz. Bunun içindir ki, beni suçlamayın, yalnızca kendinizi suçlayın. Ne ben sizin imdadınıza yetişecek durumdayım, ne de siz benim imdadıma yetişebilecek kimselersiniz. Çünkü bakın ben, sizin vaktiyle beni ortak koşmanızda bir doğruluk payı olduğunu hep reddetmişimdir. Doğrusu tüm zalimleri can yakıcı bir azap beklemekte."

İlk cümlede "geri dönüşü olmayan hüküm, emir yerine getirilmiş, her şey olup bitmiş" manası vardır. Şeytan diye geçen, insanları, kendisi gerçeği bildiği halde, sapıttıran, yanlışa sürükleyen her türlü şuurlu varlıktır. Sapıttıran, sapıttırdıklarına karşı kendini şöyle savunuyor: **"Allah size Hak vaatle vadetti. Ben ise sizin hilafınıza yani aleyhinize olanı vadettim."** Hak vaat: Haklar, hukuklar, kısacası insan için gerekli ve kurtarıcı olanlardır. Allah insana, bu kurallara uyun, kurtulun vaadinde bulunduğu halde şeytan gücü -siyah güç- insana hiçbir şekilde faydası olmayan, hem dünya hayatını bozan, hem de sonsuz hayattaki gelişimini engelleyen, tamamen zarar verici ve zaten zararı hemen fark edilen şeylerle vaatte bulunuyor. Mesela Şeytan bir adama; **"Çok para kazan, kazandığını nasıl kazandığını düşünme, güç elde et,**

insanları hiçe say, sevgilerle vakit kaybetme, acımasız ol, güçlü olursun! v.s." gibi vaatlerde bulunduğunda o adam, yapacağı kötülüklerin sonucunda sevilmemeyi, yalnızlığı göze alır. Ayrıca bu işleri yaptıktan sonra insanlar tarafından cezaya çarptırılabileceği korkusuyla yaşamaya da razı olur. Hiç bir dini inancı olmasa da bunlar görünür inkâr edilemez gerçeklerdir. Ama o kişi, bu çirkin ve acı verici vaade uyar. Üstelik şeytanın insan üzerinde, dediklerinin yapılmaması halinde cezai bir nüfuzu yoktur. Şeytan gücü insana hiçbir şey yapacak güçte değildir. Siyah güçler tarafından bedeni zarara uğrayanlar ancak kaderinde olanı yaşar. Yani kaderin dışında hiçbir şeytan ona en ufak bir zarar veremez, o kişinin sonsuz hayatına en ufak bir zarar veremez. Fakat insan her şeye rağmen onun çağrısına uyar. Oysa şeytan sadece çağırandır, Sultan değildir. **"O halde kendinizi ayıplayın, suçlayın. Beni suçlamayın"** diyor şeytan; "benim bir gücüm yoktu ki kendimi şu durumdan kurtarayım, kendime yardımım dokunsun, ki size imdat edeyim. Ayetin son kısmı: "Muhakkak ki ben o şeyle sakladım (kâfirlik yaptım) ki önceden ortak koştunuz." Bunu açıklarsak: **"Siz insanlar idrakte, şuurda daha ilkelken, genetik yapınız henüz gelişmemişken cahilce, aptalca pek çok şeyi Allah'a ortak koşma eğilimine sahiptiniz. Totemlere, Tanrıçalara, güneşe, ateşe v.s. tapıyordunuz. İyi ve kötü, akıl ve cehalet genetik olarak sizde bulunuyor. Sizi sapıttıran şey aslında sizde var olan o cahilliğin değişik tezahürleridir. Ben sizden gerçeği saklayabildiysem sizdeki cahillikten dolayı yaptım. Sizde olmayan bir şeyi size sokarak yapmadım."** Siyah güçlerin insanlara yaptıkları kötülüklerin tümünü, insanın taşıdığı kötülükler nedeniyle hak ettiklerini düşünerek yaptıklarını anlatıyor. Siyah güç, şeytan gücü her zaman böyle düşünür. Tıpkı şimdi satanistlerin düşündüğü gibi.

23- Ama imana erip doğru ve yararlı işler yapanlar, içinde akarsuların çağıldadığı has bahçelere sokulacaklar; ve orada Rablerinin izniyle "Selam" ile karşılanıp yaşayacaklar.

Kelime karşılığına göre: "Aydınlık bir ışıkla alttan hareket eden, seyreden cennetler yani bahçeler. "Daha açık hali: "Aydınlık bir ışığın alttan akarak götürdüğü, gezdirdiği cennetler. Kur'an'da pek çok defa geçen "cennatin nehar=aydınlık cennetler"deki nehar kelimesi nehir ile aynı köktendir. Nehir akarsu, nehar gün, aydınlık, ışık anlamlarına geliyor. Nehir aslı itibariyle akan aydınlık demektir.

Burada çok ilginç bir şey var.
Su ile ışık sembolde birleşiyor öyle mi?

Evet. Çünkü su denilen madde iki gazdan oluşmuş, gökten inmiştir. Su, göksel rızıktır. Göksel rızık olmadan dünya, üzerinde hiçbir nimeti oluşturamazdı. İnsana inen göksel maneviyat tıpkı yağan yağmur gibi insana devamlı gönderilir. Bazıları bununla hayat bulur bazıları bulamaz çürür. Herkese eşit gönderilen göksel rızık herkes tarafından alınamaz. Bu göksel rızıkın ışıkla çok benzerliği vardır.

Peki son cümlede
"selam ile karşılanıp yaşamak" anlatılıyor, bu nedir?

İslam dünyasında insanları olgunlaştırmak için açılan okullar hükmünde tekkeler, dergâhlar açılmıştı. Buraya gelen müritlere ilk önce Besmele, Kelime-i Tevhit, Hayy ve Hakk esmaları sonrada Selam esması verilirdi. Bunlar insanın alt beyine kavuşabilmesi için araçtır. Hayy, kişinin yeşermesi, hayata geçmesi, Hakk, insanın gerçekleri görmesi içindir. Amaç ise selamdır. Selam, İslâmla aynı köktendir. Kurtuluşa

ermek demektir. Kişi, Hayy ile alt beyni hayata geçirerek Hakk'ı, gerçekliği görür. Bunu tutar, Hakk için mücadele ederse Selam'a kavuşur. Yani Hayy ile iman, Hakk ile amelî salih kazanılır. Böylece Selam kişiye açılır. Selama kavuşanda artık tatminsizlik, ıstırap, korku, v. b. hastalıklar tamamen ortadan kalkar.

24- Allah'ın güzel doğru bir söz için nasıl bir misal verdiğini görmüyor musunuz? Kökü sapasağlam, dalları göğe doğru uzanan güzel, diri bir ağaç gibidir o.

25- ki, Rabbinin izniyle her mevsim meyvesini verip durur. Allah insanlara misaller veriyor ki, (değişmeyen gerçeği) düşünüp kendilerine ders çıkarsınlar.

Allah'ın insanlara öğütlediği güzel söz, hükümdür. Allah'ın verdiği, gösterdiği hükümler canlılığını hiçbir zaman kaybetmez ve sabittir. Bu sabitlik bu sözlerin hiçbir şekilde, hiçbir koşulda değişmeyeceğidir. Bir yaptırımın, bir hükmün, bir nasihatin Allah'tan geldiğini anlamanın yolu o sözün her durumda geçerliliğini koruduğuna ve sabit olduğuna göre anlayabiliriz. Kur'an ya da hadis anlamlandırıldığında eğer o tevil her ortamda ve zamanda geçerliliğini koruyorsa o gerçektir, bozulmamıştır.

Bir örnek verir misin?

Mesela mümin erkeklerin gözlerini haramdan sakınmaları söylenmişse, bu hüküm tüm evrende geçerlidir. Yani dişiyle erkeğin olduğu her yerde hüküm aynıdır. Zamanda eskimez, mekânda değişmezdir. Bu değişmez, eskimez gerçeklik, ara dönemlerde o söze uyanlar da meyvesini verir. Yani görünür ve inkâr edilemez bir dönem yaşatır. Tabii bir mey-

venin oluşması belirli evreleri gerektirdiği gibi, gerçekliği, hakkı, hakikati yakalayıp ona uyan grup ya da bireylerde de belli evrelerden sonra ortaya çıkar bu devir. Sûrenin başında (5. ayette) söz edilen Allah'ın günleri bu devreleri anlatıyor.

26- Ve çirkin bir sözün durumu ise, kökü toprağın üstüne çıkarılmış, bütünüyle kararsız, dayanıksız çürük bir ağacın durumuna benzer.

Mevarid sözlüğünde bu ayet şöyle meallendirilmiş: **"Kötü bir kelime de, yeryüzünden gövdelenmiş meyvesi kötü ağaç gibidir. Onda karar bulunmaz."** Buradaki kötü, ayette habise olarak geçiyor. Habise: Habis kelimesinin dişil (müennes) hali olup, kirli, pis, mundar, iğrenç, zararlı, şerli, bozuk, haram, kötü, hileci, entrikacı anlamlarını taşıyor. "Kelime" sözcüğü ise Arapça da Türkçedekinden daha kapsamlı bir sözcük. Buna göre her eyleme kelime denilebiliyor. Konulan hükme de kelime denilebilir. Kısaca kötü, hileci işler arzdan beslenen ağaca benzetiliyor ve bu müennes bir sözcük olan habise ile adlandırılmış. Önceki ayette geçen temiz, hoş ağaç da müennes bir sözcük olan "tayyibe" ile adlandırılmış. Biri tayyibe biri habise. Birinin kökü sabit, sağlam diğerininki ise çürük, toprağın üzerinde yani köksüz ve "karar" kelimesi ile (karar: Suyun toplandığı basık yer ya da yanmasın diye piştikten sonra tencereye dökülen su) belirtildiği gibi susuz. Burada içine girildikçe derinleşen sembol dili var. Bu ayetler çok geniş anlam gücüne sahip. Doğrusu pek çok manası var fakat herkesi ilgilendiren, anlaşılabilir manası şu olabilir: Tefekkür yani düşüncenin "kelime" ile belirtildiğini düşünürsek ağaçların yeri de beyindir. Buraya düşünce tohumu atıldığında derine düşen tohum sulanarak yani sevgiyle pekişerek yeşermiş, köklenmiş, meyve vermesi mutlak hale gelmiş, her mevsim meyvesini verir durumda. İnsanın dünyadaki yaşamını

bir mevsim, ölümden sonrasını bir sonraki mevsim olarak düşünürsek, bu ağacın meyvelerini her mevsim vermesi anlaşılır. Diğer kötü tohum ise üstte kalmış yani üst beyinde. Bu tohum sevgiyle sulanmamış. Bunun ağacı da üst beyinde gövdelenmiş, fakat kök salamamış, çünkü alt beyne set var, aşağıya kök salamamış bu tohum. Ne kadar cüsseli görünürse görünsün çürümüş, pis, mundar olmuş. Hileci ve entrikacı bir "kelime" bu. İnsanlar her ikisini de aynı sanabilirler oysa incelense, akılla bakılsa birinin çürük ve murdar, birinin temiz ve hoş olduğu görülür.

Niye "habise" ve "tayyibe" diye müennes (dişil) kelimelerle adlandırılmış bu ağaçlar?

Çünkü Kur'an'da sabit olan her şey müennes, gezgin, dolaşan, serbest olan her şey müzekker (eril) olarak isimlendirilir. Bunların müennes olması dünyevi yani yeryüzündeki hayatla ilgili olduğundandır.

Peki o sözünü ettiğin tohum nedir?

O tohum bilgidir. Şöyle anlatayım; herkese İslam bildiriliyor ama herkes başka türlü oluşturuyor Müslümanlığı. Kimisi öyle bir duruma sokuyor ki, o kişinin Müslümanlık kavramı şerli, entrikacı, pis, murdar bir hâl alıyor. Hiç müslümanım demese çok iyi olur, ama tam aksine bu mundarlar daha da Müslüman kesilmek için uğraşıp duruyorlar. Herkes bilgi edinir ama herkes meyve verdiremez.

27- Allah imana erişenlerin durumunu sapasağlam ve dosdoğru bir sözle hem dünya hayatında hem de ahirette sağlamlaştırır; haksızlık yapanları ise Allah sapıklık içinde bırakır; çünkü Allah dilediğini yapar.

Ancak imana erişenler ağacının köklerini derinlere indirip köklendirir ve ancak imana erenler onu sular. Diğerleri

ağacına su veremez. Hiç bir tohum rahmetsiz büyüyemez, hiçbir bilgi de öyle. Bu büyüyen ağaç o kişinin evrenidir. Her insan kendine bir evren yapar. İmana erişip rahmetle sulananların evreni cennettir. Sapanlar, sağlamlaştıramayanlar, merhameti geliştiremeyenlerin kendine yaptığı, gövdelendirdiği cehennemdir. İster dünya da ister ahirette olsun, büyüttükleri ağaçlar yaşarlar.

Yalnız şunu merak ettim. Tohumu üstte kalan yani alt beyine inemeyen herkesin ağacı çürür mü?
Evet tabi.

Şu durumda şeriat yani din kurallarıyla insanın olgunlaşması mümkün değil mi?
Konuyu yanlış yorumluyorsun. Burada bahsedilen yeryüzüne köklenmişlik, dünyevi amaçlardır. Bunlar çürüktür çünkü bu dünya da oluşup, burada son bulacaktır. Sadece dünyevi arzular için oluşan düşünceler ve işler insanı köklendirmez yani alt beynini çalıştırmaz. Sadece ölüm sonrası hayata inananlar dünya ötesi bir varoluşa inanabileceğinden yeraltına kök salar. Tohumu üstte fakat köklenebilmiş ağaç da tohumu derine gömülmüş gibi hayat bulur büyür. Şeriat evliyası da pek çoktur. Fakat bu daha güç bir iştir. Rahmetle sulanan kök salar nerde olursa olsun.

Hz. Ömer derin ilimden alamayan bir insandı. Her şeyi görünürüyle yargılardı. Fakat bu onun velayetine engel olmadı. Çünkü rahmetten bol bol nasipliydi. Şunu eklemem yanlış anlaşılmamam için şarttır: Şeriat olamadan tarikat olmaz. Yani üst beyne doğrular verilmeden derine inmek, ağacı çürüten başka bir faktördür. Derine atılıp fazlaca suyla çürüyen tohum da vardır. Din, insana ağacını büyütmesi için gerekli şartları açıklar ve tohumlar serper. Kurallarıyla sağ-

lam ve dosdoğru büyük, köklü ve göğe yani yüceliğe erişen ağacı büyütmek gerekir. Zalimlerin ağacını büyütüp, meyve vermesini sağlaması mümkün değildir. Kısacası kişi inanç tohumunu dünyaya değil ahirete köklendirmeli ve ağacını rahmetten mahrum bırakmamalı ki kemale ersin, ağacı göklere, ulvi âleme erişsin.

28- Hakkı inkâr tavrını Allah'ın nimetine yeğ tutup kavimlerinin önünde o yıkım yurdunun önünü açan kimseleri görmüyor mu(sunuz)?

29- (O yıkım yeri) katlanmak zorunda kalacakları cehennemdir. Ne kötü bir konaklama yeridir orası.

Ayetin çeviri karşılığı: 28- Görmedin mi? Öyle ki Allah'ın nimetini küfürle değiştiriyorlar (bedelliyorlar) ve kavimlerine hiçbir şey ekilmemiş boş araziyi (verimsizliği) helal kılıyorlar. (mübah görüyorlar)

Bundan şu anlaşılır ki her insana Allah'ın nimeti sunulur. İsteyen onu satın alır, isteyen küfürle değiştirir. Bu bir seçimdir. Hiç kimse bu konuda birini suçlayamaz. Küfürle değiştirenler, cennet mekânları ve güzelliklerini reddedip hiç hayat olmayan çorak toprakları tercih ediyorlar. Cennette yer almak istemiyorlar. Cennetlerini oluşturmak yerine çoraklığı tercih ediyorlar. Bu tercihin sonunda onlara cehennem verilir. Ayette geçen "kavim" insanın kendi çok yönlü varlığını sembolize eder. Aklı, nefsi, bedeni hisleri, deneyimleri v.s. İnsan cehenneme kavimleriyle girer.

29- Cehennemde pişecekler, Ateşe maruz kalacaklar. Ne kötü kalma yeri (ya da "ne kötü pişirme suyu") Dünya hayatında "salat" yani pişme gerçekleşmemişse bu işlem cehennemde gerçekleştirilecek.

Olgunlaşma, meyvenin güneşte pişmesi gibidir. Çok güneş ışığı meyveyi yakar, pörsütür, güneş ışığının az gelmesi ise meyveyi ham bırakır. İnsan olgunlaşarak meyvesini yani cennetini yapar. Çürük ağaç meyve vermez, o da cehennemini hazırlar. "Karar"ı yani suyu kabul etmeyene "karar" cehennemde başka şekilde verilir. Dolayısıyla orası da Allah'ın rahmetinden yapılmış bir hastanedir. Fakat maalesef tedavi çok ıstıraplı ve uzun olur.

30- Çünkü onlar, Allah'a rekabet edebilecek güçlerin var olduğunu vehmettiler ve sonuç olarak O'nun yolundan saptılar. De ki: "(bu dünya da) avunup durun bakalım, nasıl olsa yolunuzun sonu ateş olacak!"

Lafzen: Ve Allah için meclisler (kulüp, topluluk) kıldılar (oluşturdular), O'nun yolundan saptırmak için. De ki: Faydalanın (uzatın)! Sizin bağırsanız (dakiler) ateşe. Açıklamaya gerek yok sanırım. Bağırsakta gezinenlerin ne olduğu anlaşılıyor.

31- İmana erişen kullarıma da söyle! Hiçbir pazarlığın, dostluğun olmadığı (lafzen: alış veriş, satın alıp verme) O gün gelip çatmadan önce, salatta devamlı ve duyarlı olsunlar. Kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden (bizim yolumuzda) gizli, açık harcasınlar.

Ayetin Çeviri karşılığı: İman eden kullarıma söyle salatta ayakta dursunlar (yıkılmasınlar, kararlı, dikkatli olsunlar.)Ve nifak etsinler o şeyle ki onları gizli ve açık rızıklandırdık. Alış veriş, Pazarlık ve hiçbir gediğin olmadığı gün gelmeden önce. Burada da salatın üzerinde duruluyor.

Kur'an-ı kerimde altı yüzden fazla "salat" kelimesi geçiyor. Her geçtiği yerde salatın başka bir yönü vurgulanıyor. Ayetteki "gizli ve açık olarak verilen rızık" uhrevi ve dünyevi rızıktır. Dünyevi rızık görünür, yeryüzüne ait rızık, uhrevi rızık görünmeyen göksel rızıktır. Herkes dünyevi rızkı aynı oranda kazanamadığı gibi, semavi rızkı da aynı alamaz. Eğer biri, semavi rızka talip olup ondan ruhunu besliyorsa, insanlara da bundan dağıtmak durumundadır. Bu dağıtma, ilmiyle nasihat etme şeklinde olduğu gibi, nazarla, duayla da olabilir.

Kişi, aldığı semavi rızkı hemen dağıtmalı mıdır? Bunun ne olduğunu ayırt etmeden, kendisi olgunlaşmadan kişi bunu yaparsa ne olacak? Zararlı olmaz mı?

Eğer semavi rızkı alabiliyorsa (ki almayan almadığını, alan aldığını bilir) bunu dağıtmak zorundadır. Aynı madden zengin birinin zekât vermesinin farz olduğu gibi farzdır.

Kimse onu dinlemese de mi?

Elbette. Onu dinleyip dinlememek kulların kişisel takdiridir. İsteyen dinlemez. Fakat o, kendisinden bu rısıktan faydalandırana kadar uğraşmalı, dinleyen birine rastlayana kadar denemelidir. Aksi halde bu enerji birikir, kendisini de rahatsız eder. Helâl kazancın paylaşılmadığında haram olması gibi, göksel rızık da ferdi kalırsa zarara dönüşür. İlim olarak paylaşamazsa enerji olarak yaymalıdır. İnsanlık bu yücelerden gelen enerjilerle ayakta durur.

Veliullah karşısındakini bakışlarıyla da ihya eder. Onların geceleri duayla geçer. Bununla sorumludurlar. Bunu yapmayan bir gün gelir aldığını satamaz. Bu ayette, işte o gün için uyarı var. Hiç bir pazarlık alış verişin olmadığı günden bahsediliyor. Sorumluluktan kaçış yolları ve kişinin kendinle

ettiği pazarlık ya da cezadan kurtulmak için yapılan pazarlık, rüşvet. Bunlar dünya hayatına mahsus. Kişiyi vicdanı sıkıştırdığında vicdanını kandırıp kendine haklar iddia ederek cezadan kurtulmaya çalışır. Ya da o kişiyi yaptığı suçtan dolayı diğer insanların cezalandırmasından bir kaçış yolu, bir pazarlık, bir rüşvetle kurtulabilir. İnsan kendisine verilen maneviyattan dolayı sorumluluk altına girer. Bu sorumluluk ağırdır. Buradan da yarına erteleyerek, kendine bahane bularak **"yapmak istiyorum ama yapamıyorum"** veya **"şu olursa yaparım, olmazsa yapamam"** gibi sözlerle kurtulma çabasına girebilir. Oysa ne sorumluluk ne de ceza yok olmaz, sadece kısacık bir süre ertelenir.

32- (Ve hatırlayın ki) Allah'tır gökleri ve yeri yoktan var eden; gökten su indirip onunla size rızık olsun diye ürünler çıkaran; bağlı kıldığı yasalar uyarınca denizde seyretmek üzere gemileri hizmetinize veren ve sizi nehirlerden yararlandıran.

Mealde "ürün" olarak geçen kelimenin aslı "semarat"tır. Bu kelime: meyve, fayda, kâr, netice, nesil, evlat, mahsul anlamlarını taşır ve müennes çoğuldur.

Size suyu, rahmeti, sevgiyi gökten, gök ehlinden indirerek orada yeni oluşumlar, nesiller, neticeler çıkaran Allah' tır deniyor. Burada "deniz" diye geçen kelime de "bahr"dir. O'nun emriyle yani yasalarıyla seyreden gemiler, bahirde yani enginliklerde seyrediyor. Bunun olabilmesi için, bunu göğe emirle yaptıran yani yörüngeler ve gemilerin seyri için kurallar yaratan Allah'tır deniyor. Bu gemiler denizdeki gibi uzay düzleminde seyreden gemilerdir. Bu gemilerin yolculuk edebilmesi için yörüngeler oluşturulmuş. Bu uzay yolculuğudur.

Devamında: **"nehirlerden faydalandıran"** sözü geçiyor. Bu nehir bildiğimiz nehre benzetilebilecek "ışık nehri" ya da "sıvı ışık" veya "akıcı ışık"tır. Zamanda yolculuk, gidilmesi imkânsız görülen mesafelere, ışıkta da hızlı seyahat imkânı sağlayan ışık nehridir. Demek ki "semarat" diye geçen mahsul yani istenen düzeye gelebilmiş nesil, yani tekâmül etmiş, meyve vermiş dünya insanı uzayda ve zamanda yolculuk edecek.

Uzayda yolculuk için gereken yörünge, dünyanın çevresinde dönen uyduların yörüngesi mi?

Hayır. O dünyanın yörüngesi. Ayrıca güneş sisteminin, galaksinin, galaksi topluluğunun yörüngeleri var.

Dünya yörüngesine bir uyduyu oturtmak için fırlatıyorlar. Güneş sisteminin yörüngesine nasıl geçecekler?

Fırlatma kuvvetinden çok daha fazla ışık kuvveti, ondan da fazla bir kuvvet ışınlanma kuvveti, en büyük kuvvet ise ruh enerjisi.

Üçü için teknolojik diyebiliriz. Ama ya ruh kuvveti? O da teknolojiyle elde edilebilir mi?

Teknoloji, dijital v.s. Bunlar insanın beyin gücüne vasıta, sebep olan illüzyonlardır. Ruh kuvvetine geçilmesi için bu illüzyonların ortadan kalkması gerekir. Ruh kuvveti dediğim gerçeklik arza ait değildir. İşte o noktaya gelindiğinde arz yok olacak, kıyamet gerçekleşecektir.

Kıyametin bir geçiş için gereklilik olduğunu mu söylüyorsun?

Tabi öyle. Yoksa Yüce Rabbin bunları oyun olsun diye mi sergileyeceğini sandın. O, kullarına sevgisi ve saygısında eksik olmayandır.

Peki Kur'an nereye kadar işaretler taşıyor? Ruh kuvvetini de anlatıyor mu?

Kur'an, kıyamete kadar öğretici niteliğinde, kıyamet sonrasına da işaret edici durumundadır.

33- Ve her ikisi de kendi istikametlerinde seyreden güneşi ve ayı sizin için bağlı kılan ve gece ile gündüzü sizin için (koyduğu yasalara) bağlı tutan.

Burada "daibeyn: iki hâl, iki durum, iki adet" geçiyor. Bu kelime zoraki ve ücretsiz, karşılıksız, insanların hizmetine verilen varlıkların ve durumların, birbirinin karşıtı, birbirine bağlı, birbirini tamamlayan nitelikte, negatif ve pozitifliğine işaret ediliyor. Çin felsefesindeki Yin ve Yang gibi. Ateş-su, gece-gündüz, güneş-ay, dişi-erkek, görünen-görünmeyen, ten-ruh v.s. Varlıkların ikilemi, negatif ve pozitif oluşumu. Her ikisi de olmazsa olmaz, birbirini tamamlayıcı ve birbirinin zıttı.

Önceki ayetle ilgisini kuramadım.

Önceki ayetin açıklaması bu ayet; orada zaman-uzay anlatılıyordu. Demek ki zaman-uzay da tıpkı bunlar gibi ikilem. Negatif-pozitif birbirini tamamlayıcı.

Sen belki açıkladın ama ben bir şey anlamadım.

Anlamayacak bir şey yok aslında. Gece gidince gündüz, güneş gidince ay çıkar ortaya. Nefesi verince almak başlar. Görünenler (zahir) gidince, görünmeyenler (batın) çıkar ortaya. Uzay zamanı, zaman uzayı gizler.

Tamam daha açıklama kafam durdu.
Sen bir de açıklamadan anlatsan.

Zamanda yolculuk, uzayı aşarak mümkündür. Uzayın sakladığı zamandır.

Hah tamam! Şimdi hiçbir şey anlamadım teşekkürler.

Senin uzmanlık alanın değil, fizikçiler düşünsün. Fizikçiler dedim ama sanırım fizikten ötesine ihtiyaç var. Metafizikle fiziğin birleşimi komple fizik. Varlığı, negatif ve pozitifiyle inceleyen bir fizik. Şimdiye kadar ortaya atılan fizik kuralları, tek tek elden geçirilip ayıklanacak ve sıfırdan başlanacak.

Fizik kuralı diye savrulan iddiaların bazıları insanlığı duraklamaya sokmuştur. Eistein'in izafiyet teorisi bunlardan biridir. Einstein, hızı fazlaca abartmış yani her şeyi hıza bağlamış. Hâlbuki yönü, yörüngesi olmayan hız, ışık hızı da olsa ancak uzayda, eski deyimiyle mekânda yolculuk, yani ayette geçen "bahir"de, enginliklerde yolculuk sağlar ki bir insan ömrü bir galaksiden diğerine geçmeden bitebilir. Yani bu hız da evren için çok az kalır.

Önemli olan ışınlanmadır. Belirsiz bir noktada ışınlansanız dahi, yine zamanda yolculuk mümkün değildir. Zamanda yolculuk, ışık nehrinde giderek mümkündür. Bu nehir, suyun yatağında akması gibi yörüngesinde akan yıldız ve gezegenlerin rotasında giderek mümkündür. Mesela şu anda Türkiye'desin ve öğle vaktindesin. Geceye, güneşin daha doğmamış olduğu yere gitmek istiyorsun. Bir anda ışık hızıyla doğuya gider ve geceyi görürsün. Peki, dünyanın dışına dikey bir doğrultuda ışık hızıyla gitsen ne göreceksin? Bu anlattığım bir günlük zamanın karışımıdır. Yılda geri veya ileri gitmek, güneşin rotası yani yörüngesinde ışınlanmayla olur. Einstein, ışık hızından bahsetmiş de nasıl ışık olunur, onu anlatmamış. Çünkü bunu gerçekleştirmek ışınlanmayı gerçek-

leştirmekten çok daha zor. Işık hızına dikkat çekerek yön değiştirmiş, yanıltmıştır insanları. İzafiyet teorisine takılıp, ışınlanmayla uğraşamadılar.

Bunu bilerek mi yaptı?

Evet öyle. Çünkü O bir Yahudi'ydi ve birader yasasına göre insanlığın Yahudi bilincini geçmesine izin vermemelidir. Eğer öyle olursa Yahudiler insanları yöneten sistemlerini kuramazlardı. Tabi ki bu bütün Yahudiler böyle düşünür demek değildir. Ancak haddinden fazla ünlenmiş Yahudilere dikkat etmek gerekir. Onlar yaptıkları hizmetten dolayı Yahudi sistemine göre ödüllendirilirler. Nostradamus, müthiş kehanetlerini Muhyiddin-i Arabi'nin kitaplarından öğrenmiştir. Kehanetlerini sembol dilinde yazmıştır. Çünkü Yahudiler sembol dilini bilirler. Bu yüzden Onun kehanetlerini onlar anlayabiliyorlar. Bu gibi kehanetler sayesinde dünya kaderini kendilerine kullanıyorlar. Onlar zamanın getireceklerini avantaja çeviriyorlar. Ancak kendi uçurumlarını kendileri yapacaklardır. Çünkü Allah'ın hilesi hepsinin üstündedir.

Ayete dönüp özetlersek: Yörüngelerinde kendi durumlarında emre (yasaya) bağlı olarak hareket eden ay ve güneşin izlediği nehirde seyahat edebileceksiniz. Tıpkı dünyadan faydalandığınız gibi o yörüngelerden de faydalanabileceksiniz.

34- O size istediğiniz her şeyden verdi. Allah'ın nimetini sayacak olsanız sayamazsınız. Doğrusu insan çok zalim, çok nankördür.

Allah'ın "istediğiniz her şeyden verdi" demesi geçmişe ait değildir. Kur'an'da zaman mefhumu yoktur. Bize göre geçmiş veya gelecek olan her olay, Kur'an'da geçmiş kipiyle

anlatılır. Bu şu demektir ki insanların aklına gelen bütün hayal ve istekler gerçekleşecek, insanlara istedikleri her şeyden verilecek. Ancak istedikleri her şeyin hepsi birden değil. Şu anda insanların her biri başka bir şey istiyor. Biri yağmur, biri güneşli hava ister. Hepsininki birden gerçekleşmez. Bir insan diyelim ki uçmayı istedi ama ömrü boyunca bunu gerçekleştiremedi. Taşıdığı istek, genetik olarak taşınır ve neslinden biri tarafından gerçekleşir.

Hepsi bir gün gerçekleşeceğinden insanların istekleri çok önemli öyleyse öyle mi?

İnsanın istediği yaptığından daha önemlidir. Her istek gerçekleşeceği için bunlar insanın ürettiği matematik hesaplarına sığmaz. O kadar çoktur ki kimse sayamaz, bilemez. Allah'ın kullarına nimeti o derece çoktur.

35- İbrahim şöyle dediği zaman "Rabbim! Bu şehri emniyetli kıl, beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!"

36- "Çünkü onlar insanlardan pek çoğunun sapmasına neden oldular, Rabbim, şimdi kim bana uyarsa o bendendir. Kim de bana karşı gelirse, artık sen gerçekten çok bağışlayan, çok esirgeyensin.

"Hz. İbrahim'in duası, her istediğinizden veren Allah'ın, isteklere karşı duyarlılığı ve merhametine işaret var. Hz. İbrahim öyle bir dua ediyor ki, şimdi birisi aynı durumda aynı duayı etse, insanların hemen hepsi komik bulur ve o adamın deli olduğuna inanırlar. Çünkü Hz. İbrahim, en sevdiği varlığı olan oğlunu ve en sevdiği hanımı Hacer'i çölün ortasına bir duayla, sadece kalben ve lafzen ettiği bir tek duayla bıra-

kıyordu. O, Allah'a güvende yani tevekkülde en dorukta olanlardandı.

Duanın gerçekleşmesi için Hz. İbrahim'inki gibi tevekkül mü gerekiyor. Tevekkülün yanında tam inanç, yoğun istek gerekir. İstenen şey **"olursa olsun, olmasa da olur"** gibi bir alt yapıdaysa gerçekleşmesi pek mümkün olmaz. Ya da istenen şeyin, **"bunun gerçekleşmesi imkânsız ama ben yine de isteyeyim, belki olur"** düşüncesiyle de gerçekleşmesi mümkün değildir. Dua, inanç, yoğun arzu ve tam tevekkülle tekâmül eder. Hz. İbrahim kendine ve ailesine dua etmekle kalmıyor, kendinden sonra gelecek nesline, anne ve babasına hatta ona karşı gelenlere dahi dua da bulunuyor. Nesline ettiği duanın neticesi olarak kendisinden en temiz nesil gelişiyor ve o nesilden de Hz. Muhammed dünyaya geliyor. O çok geniş kapsamlı bir duada bulunuyor. Bu dua bize bir örnek olarak sunulmuş. Oysa insanlar genelde isterken bir tek şeye saplanır. Bir otomobil, bir ev, bir evlat v.s. isterler ve duayı mümkün olduğu kadar dar tutarlar. İnsan sanır ki dar kapsamlı duanın gerçekleşmesi daha mümkün. Oysa tam tersi doğrudur.

Neden peki?

Dar kapsamlı dua az kişiyi ilgilendirir. Bu yüzden gücü de dardır. Ne kadar çok kişiyi ilgilendiriyorsa o kadar güçlüdür. Bir de şu var: Dua gerçekleşmese de duanın kapsadığı kişi sayısı kadar duanın niyet sevabı vardır. Genetik olarak bu istek taşınacak ve bir zaman ve mekân bileşiminde gerçekleşecektir.

Mesela ben bütün insanlığın barış ve huzuru için dua ediyorum. Tabi bu konudaki inancım çok zayıf kalıyor. Bir gün gerçekleşeceği kesin gözüyle mi bakmalıyım?

Bir zaman ve mekânda muhakkak gerçekleşecektir. Fakat şunu da unutmayın bu olumsuz dualar için de geçerlidir. **"Batsın bu dünya"** gibi, **"Allah topunun belasını versin"** gibi beddualar vardır. Gelelim Hz. İbrahim'in duasının içeriğine. Hiç bir kötü ya da iyi etkinin olmadığı bir çölde **"Bu şehri emniyetli kıl"** diye dua ediyor. Ortada hiçbir şey yokken orasının bir şehir haline geleceğinden emin ve olmuş kabul ediyor. Bu duayı bir amaç için ediyor.

Hz. İsmail, Hz. İbrahim'in oğluydu. Hiç şüphesiz O, sıradan bir çocuk gibi değildi. Bunu anlayan Hz. İbrahim oğlunun toplum öğretilerinden kirlenip tekâmülünde eksiklik ya da gecikmenin olmaması için Onu, kimsesiz ıssız yere getirdi. İyi bir nesil için emniyetli bir şehir ve putlardan arınma istedi. Bütün peygamberler dualarında itinalı ve duyarlıdır. Siyah güçlerin hâkimiyet kuramayacağı bir emniyet, tekâmül için vazgeçilmez bir unsur. Putlar, korkuların doğurduğu materyallerdir. Kim Allah'tan çok veya Ona eşit bir şeyden korkuyor ya da seviyorsa o, kişinin putu var demektir. Putun kaynağı müennestir yani dişildir. Daha doğrusu maddeseldir. Ayette putlar (hunne=kadınlar için Onlar) zamirinin kullanılmasından anlıyoruz. Zaten (esnam= putlar) kelimesi de Arapça da müennes bir kelimedir. Dünyevi, arzi şeyler müennes, göksel yani semavi şeyler müzekker (erkek) tir demiştik. Putların müennes olması, korkuların maddi olması demektir.

"Ateş Rahim" etkisinden uzak bir yerde oğlunun ve eşinin tekâmülünü bekleyen peygamber, onları büyük tehlikeden korumuş oluyor. Oysa onları orada bırakıp gitmesi tehlike gibi görünüyor. Çöl, susuz, kimsesiz bir kadın ve bebeği. Bu, bir acımasızlık, tedbirsizlik gibi görünüyor. Babalar, böyle davranmaya kalkarsa ne olur?

Biliyorsun ki peygamberlerin davranışları örnektir. Aynen uygulamak için değil, davranışın bize ne anlattığını anlamamız içindir. Çünkü Onun sahip olduğu tevekkül derecesine ermeden aynen taklit edilmez. Burada sembole bakacağız. Bazen rahmani düşünce acımasız görünebilir. Oysa dar ve yoğun olan merhamet yani Rahim düşünce, sonuç olarak daha zor ve olumsuz şartları getirebilir. Yani dar açılı anlık merhamet, geniş ve ileriye dönük merhametle ters düşebilir. Örneğin savaşı ne Rahim ne de Rahman düşünce istemez ama bazen Rahman merhamet, savaşı kaçınılmaz görebilir ve fertleri ölüme gönderir. Evladını savaşa gönderebilen bir kadın Rahmanlaşmıştır. Ama **"niye ölsün onun yaşamaya hakkı var"** düşüncesi Rahimdir. İki düşünce de kendi açısından haklı ve ikisi de gereklidir. Burada anlatılan Hz. İbrahim'in Rahman düşüncesidir. Tekâmül için Rahman düşünce şarttır. İnsanlar sadece Rahim düşüncede takılıp kalırlarsa tekâmül gerçekleşmez. Bu ayetler buna işaret ediyor. Rahman düşünce geniş kapsamlı olduğundan, Hz. İbrahim, kendine yani Rahman düşünceye uyanlara da uymayanlara da bağışlanma ve esirgenme istiyor.

37- Ey Rabbimiz! Ey Sahibimiz! Salatta devamlı ve duyarlı olsunlar diye ben, neslimden bir kısmını senin Beyt-i Harem'inin yanında ziraat yapılmayan

bir vadiye yerleştirdim. Artık sen de insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara meyledici kıl ve meyvelerden bunlara rızık ver! Umulur ki bu nimetlere şükrederler.

Bu ayetin tamamen sembol anlatımına değineceğim. Salatta yani tekâmül, olgunlaşma üzere olsunlar diye genetik kodunun birini alışılmışın dışında bir yöntemle yetiştirmek istiyor. Hz. İbrahim, daha önce insan aklına tohumun yani ilmin düşeceğini, insanın bunu sevgiyle (sembolde suyla) büyüteceğini ve böylece semeresine kavuşacağını biliyor. Hz. İbrahim oğulları olan İshak ve İsmail'in kapasitesini bildiğinden birini kendi terbiyesinde yani nebilik terbiyesinde büyütürken, İsmail'in genetik kapasitesi kendini aştığından onu Rabbin terbiyesine bırakmıştır. Tabi ki Rab, terbiyesini yarattıklarıyla verir. Ayet lafzen şöyle: Rabbimiz, muhakkak ben zürriyetimden, senin haram beytinin yanında ziraat sahibi olmayanı iskan ettim. (burada yaşamak üzere bıraktım) Rabbimiz, salat üzere kıl, insanlardan kalpleri meftun kıl, (sevdir, el verdir) onlara ve onları semerattan rızıklandır. Umarım ki şükrederler. Duada, zürriyeti olan İsmail'i çölün ortasında bırakırken, Onları Allah'a emanet ederken, senin kötülük gelmesine yasak koyduğun beytinin yanına deniyor.

Orada daha Kâbe yokken orasının Kâbe toprağı olduğunu bildiği anlaşılıyor. Onları kötülüğün hâkim olmasının yasak olduğu, ziraat sahibi olmayanı yani henüz ona hiçbir ekim, sembolde bilgi vermeksizin daha bebek olanı getirdim diyor. Kötülüklerden temiz olan yere, tertemiz olan zürriyetini bırakıyor. Onları insanların kalplerinde yetişen semerattan rızıklandır diyor. Her iyi kalpte oluşan semere yani üründen rızıklandır. Demek oluyor ki onların kalbinde çok büyük zenginlik olacak. Çünkü onlar herkesten bir semere alacaklar

böylelikle hepsinden çok semereye sahip olacaklar. İnsanlar bunu seve seve yapacak. Bunun neticesi olarak umuyor ki Hz. İbrahim, şükrederek daha da arttıran bir hal alırlar.

Her peygamber duası bize bir örnek teşkil ediyorsa, biz bu duayı nasıl modelleyebiliriz?

Tabii ki sembolünü görürsen modelleyebilirsin. Yoksa Kâbe'ye gidip veya boş bir araziye gidip bebeğini bırakacak halin yok. Bu dua çocuğu olması isteğiyle cima yapacak bir adamın, cimadan evvel okuması uygun olan bir duadır. Ama o vakitte bu duayı yapamadıysa, çocukları için sonradan da yapabilir.

Nasıl yani? Açıklar mısın?

Bu zürriyetini ana rahmine emanet ederken: "henüz ekilmemiş olanı senin yasak evin olan kalbimin indinde sükun ettiriyorum" demektir. Yasak ev kalptir. Çünkü oraya Allah'tan başka sevgi giremez.

Biz insanlar pek çok şeyi sevip durmuyor muyuz? Pekala da seviyoruz Allah'tan başkasını.

Allah'tan başka sevgi olmaz. Sizin sevgi zannettikleriniz merak, ihtiras, tutku, korkudan ibarettir. Siz o duyguları sevgi sanırsınız. Gerçek sevgi ise Allah'la sevmektir.

Zürriyyetini yani genetik mirası ana rahmine bu duayla oturtursan çocuğun umulur ki salatta devamlı ve kararlı, aynı zamanda şükredip arttıranlardan olur. Bu duanın bir de ferdi sembolü vardır ki o da, veled-i kalbini dünya hayatı içinde Allah'a emanet etmektir. Bu açıdan bakarsan muhteşem bir duadır. Zürriyyetten maksad senden hasıl olacak hayırlardır. Henüz ekmediğin beyti haramın olan Kâbe'ni, bildiklerinden, bildiğini sandıklarından arındırdığın kalbini, bir bebek gibi Rabbinin terbiyesine sunmaktır. Bu duayı bunun

için edersen umulur ki, Rab seni iyi kalplilerin semeresinden faydalandırıp, şükrederek ilmini, irfanını arttıranlardan eyler.

Bir Dakika, öbür ayete geçmeden Allah'la sevmek nasıl oluyor onu anlat.

Çocuğunu severken, ona bakarken, ne güzel, ne şirin derken, senin çocuğun olduğu için egonu tatmin etmektesindir. Çünkü sen o varlığı değil, senden hasıl olanı beğenmektesin. Oysa ona bakarken Allah'ın onu ne güzel yarattığını düşünürsen, onda gördüğün sen değil Yüce yaratıcı olur. O zaman ona duyduğun sevgi olabilir. Ama gerçek manada Allah'la sevmeyi açıklamam mümkün değil, o anlatılmaz yaşanır.

38- Ey Rabbimiz! Şüphesiz, gizlediğimizi de açığa vurduğumuzu da bilen Sensin. Çünkü yerde ve gökte olan hiçbir şey Allah'tan gizli kalmaz.

Bu ayette geçen aleni-açığa vurulan ve hafi-gizlenen kelimelerini anlamlandırmaktan başlamak gerek. Bilinçaltımız her şeyin olduğu kitabımızdır. Kimileri okur o kitaptan kimileri okuyamaz. Beynimizin beyaz hücrelerinde her şey var. Bizim gizlediğimiz ancak kendi benliğimizden gizlediğimizdir; açığa vurduğumuz da kendimize öğrettiğimiz. İnsan Rabbiyle bağlantıdaysa o kitaptan bilgi edinme ihtimalini kapamamış olur. Eğer Allah'a inanmamak felaketindeyse gerçek ve öz bilgiyle ilişiğini kesmiştir. Duanın oluşabilmesi için bazı bilgi kodlarını açık tutmak gerekir. İşte burada "yerde ve gökte olan hiç bir şey Allah'tan gizli kalmaz" derken arz-yer, sema-gök kelimeleriyle bilinç üstü ve altından bahsediliyor. Arz bilgileri dünyevi, sema yani beynin okuyamadığımız kısmı uhrevi bilgileri kastediyor.

Yalnız sormam gereken bir şey var. Dua ederken zaten bildiğimiz gerçekler tekrarlanıyor. Sadece Hz. İbrahim'in duasında değil pek çok Veliullah'ın dualarında da Allah'ın sıfatları anılıyor. Öyle dua ediliyor. Neden? Buna ne gerek var?

Bazı kanalları açıp, duanın gerçekleşmesi için dedim ya. Rab, ancak bizim zihnimizdeki gibi muamele eder. Allah hakkında ne düşünüyorsan onu bulursun. İşte bu yüzden Rabbi bütün eksik sıfatlardan tenzih etmek gereklidir. Şöyle deyip duaya başlasan mesela: **"Sen ne istesem vermezsin ama yine de şunu şunu isterim. Belki bu sefer bir şey verirsin diye bir ümit istiyorum."** Bu haliyle duanın gerçekleşme ihtimalini iyice daraltmış olursun. Çünkü sen Rabbin hakkında yanlış zan taşıyorsun. Ona iftirada bulunuyorsun. Dünyaya gelmen bir tarafa, nefes alman bile bir mucizeyken, her an seni yeniden halk ediyorken, Rabbini cahillikle itham ediyorsun. Bundan kurtulabilmen için bunun başına gelmesi gerekir. İşte bu, Yüce Terbiyecinin kulunu tekâmül ettirme yoludur.

Tövbe de, yapmadığım şey değil hani.

Öyleyse ne yapmak gerekiyormuş, Allah hakkında zihnini olumsuz düşüncelerden arındırmak, kötünün uzaklaşması için iyiyi zihne koymak.

39- Hamd, kocamış halimle bana İsmail ve İshak'ı bahşeden Allah'a özgüdür! Muhakkak Rabbim, duayı işitendir.

Duanın gerçekleşmesi için gerekli olan ikinci kanal açış da, Rabbin kendisine verdiği ve hamd ettiren, kişiyi imanda tatmine erdiren her ne ise onu anmaktır. Örneğin pek müm-

kün görünmeyen bir olay dua ettiğin zaman gerçekleşmişse dua sırasında bunun için bir şükürde bulunmak yeni duanın gerçekleşmesi için artırım sağlıyor. Dua kelimesi Arapçada değişik bir anlam daha taşır ki bu davet, çağrı anlamı taşıdığından hayvan sağıldığında memede bırakılan süttür. Çünkü memedeki sütün tamamı sağılırsa süt azalır oysa yeni sütü davet etsin diye bir miktarı memede bırakılırsa aynı miktar veya daha fazla süt elde edilebilir. İşte bu yüzden ümide çağrı yapmalı ve daha önce kabul olmuş bir duayı duada anmalısınız.

Bu ayette "alel kiberi-büyüdüğüm zamanda ya da büyüklük üzerinde" kelimeleri geçiyor. Mealde kocamışlık diye geçiyor oysa orada yaşlanmaktan değil yaşlılığın getirisinden bahsediyor. Bu da şu demektir ki erkek yaşlandığında tekâmülünde ilerleme büyüme olur ve bu genlere taşınırsa doğan çocuklar daha bilge olabilir. Demek ki yaşlılıkta çocuk sahibi olmanın başka bir avantajı var. Hz. İbrahim bunun için de şükrediyor.

"Rabbim duayı işitendir" diye yine bildik bir söz söylemesinin nedeni nedir?

Buradaki işitme başka türlü bir işitme, senin sandığın gibi değil. İnsanda yedi şakra, yedi enerji giriş yeri olduğundan tıpkı neye benzer. Bu ney yalvarış çağrıları sırasında güzel nağmeler çıkarır. Dua çağrıdır. Rabbe sesleniştir. Bu seslenişin ruhsal boyuttaki nağmeleri ise kendisi duymasa da Rabbi tarafından duyulur. Güzel duygulara sahipseniz güzel nağmeler çıkarırsınız, çirkin şeyler varsa çirkin sesler. Kur'an'da en çirkin ses olan eşeğin sesine benzer nağmeler kınanıyor. Duanın kabulü için güzel nağmeler çıkması lazım. (***Yürüyüşünde tabii ol. Sesini alçalt. Çünkü seslerin en çirkini herhalde eşeklerin sesidir!*** LOKMAN SÛRESİ-31)

40- Rabb, beni ve zürriyetimi salata mukim kıl. Rabbimiz, bu duayı kabul buyur.

41- Hesabın günü, beni ana babamı ve müminleri bağışla.

Burada öncesine ve sonrasına bir hat çeken Hz. İbrahim, ata geniyle zürriyetine bir kanal açıyor. İşte bu kanaldandır ki onun zürriyetinden Hz. Muhammed gelmiştir. Neslini hayırlı kılmak için ana baba genlerini de temizleme gereğini duyacak kadar bilge bir peygamber. Bu duanın Hz. Adem'den kıyamete kadar nesline yapılmış bir dua olduğunu söylemek gerek. İşte onun çektiği hat budur, bu duayla açtığı kanal bu kadar kapsamlıdır. Ana baba mümin olmasa da dua edilir buradan anlaşıldığı kadarıyla. Çünkü **"ana babamı ve müminleri bağışla"** diyor. Ata genlerinin temizlenmesi için geçmişten kanalın açılması için ölmüş dahi olsalar ana babaya bağışlanmaları için dua edilmesi gerekir. Ve tabi müminlerin tümüne. Böylece Hz. Adem'den bu yana gelen ve gelecek olan müminleri anarak duayı tekmil bir hale getirmiş. İşte size örnek bir dua. Evladına dua etmek istiyorsan ata genlerini anman gerekiyor.

Bu niye böyle biraz açıklar mısın?

Sen zaten evladına karşı merhamet taşıyorsun. Ona gen aktarımında bulunuyorsun, senin onun üzerinde hakkın var. Evlada yardım onun senin hükmün altında olan sürecinde ona kazandırdıklarındır. Ama ona duada egonun payı vardır. Çünkü o senden bir parçadır. Zalimler de evladını sevebilir. Bu sevgi evladın kendinden görülmesindendir. **Rahmeti tamamlamak için sana aktarım yapan ebeveynine de merhamet taşımak zorundasın.** Bu senin dualarının kabulü için gerekli.

Çocuğunu terbiye, ana babaya hakkı söylemek, sana muhtaç olduklarında merhametle muamele etmek, fiili dua şeklidir. Eğer fiili duayı iyi yapmışsan, kavli (sözlü) duaya geçebilirsin ve onlar üzerinde dualarının gerçekleşmesi muhtemel olur. Her hizmetin bir bedeli vardır. Allah'ın verdiklerinin bedeli ödenemez olduğuna göre karşılık, ancak sevgidir. Anne ve babanın Allah tarafından aldığı bir hediye olan evlada, sevgisiyle anne ve baba sevgi bedelini ödemiş olur. Ancak bu defa hizmetin karşılığına borçlanan evlat olur. Eğer evlat anne ve babaya sevgi duyup göstermezse borçlu kalır. İşte bu borç altında kişinin duasında tıkanma olur. Eğer yanlışlık üzerindeyseler ve uyarılarına rağmen değiştiremiyorsan onların yanlıştan dönmesi için, eğer bu şansları da kalmadıysa yani ölmüşlerse, bağışlanmaları için dua bir yükümlülüktür.

Bir şeye daha dikkat çekmem gerek. "Ve tekabbel dua" kelimeleri "Kâbele" fiili Arapçada kabul, öne almak, cevap vermek anlamları taşıyor. Üçünü birden ele alırsak, tekabbel derken "Rabbim, duamı kabul et, cevap ver,, ve onu öne al, önceleştir" deniyor. Öne almak ne demektir? Siz dualarınızı edersiniz, kimileri kabul gördü gerçekti, kimileri boşa gitti sanırsınız. Oysa duaların hiçbiri yok olmaz. Onların gerçekleşmesi zaman ve mekâna gönderilir ve bir gün, bir yerde mutlaka gerçekleşir. Bu yüzden beddualara çok dikkat etmek gerekir. Eğer bedduayı bir masuma etmişseniz o size çarpacaktır bir gün.

Bu duayı öne al demekle duanın gerçekleştiğini bu dünya hayatında görebilmeyi sağlamlaştırmış olursunuz. **"Hesabın günü"** diye bir günden yani bir devirden bahsolunuyor. Hesap, bir şeyin tahmini, zannıdır. Hesabın görüleceği gün, insan vicdanlarının taşıdığı ağırlıkların ortaya serileceği gündür. İnsan yaptıklarının cezasını yaptığı andan itibaren çeker.

Hesap günü ise bu yükten kurtulma zamanıdır. İçteki acı ortaya çıkarılıp, içteki hesaplaşma bitirilmelidir ki, insan kendini karartan günahlardan arınabilsin.

42- Allah'ı zalimlerin yaptıklarından gafil sanma; O, onları, gözlerin kırpılmadan bakacağı Gün'e sonlandırır.

43- Kendi taraflarına dönmeden, başlarını dikenlerin, hiç ayırmadan bakanların. Ve onların kalpleri havadandır.

Bu ayetleri açıklamakla, bilinenlerin epey dışına çıkmak zorunda kalacağız. Burada geçen "zalim" bildiğimiz şekilde zalim değil. İbn-i Arabi'nin de bahsettiği gibi bu zalimlik, insanlara zulmetmek değil nefsine zulmetmektir. İnsanın nefsine zulmetmesi ise, onu yermesi kınaması, yetersiz, hakir görmesi gibidir. Tekâmül için yapılır bu. Bunu biraz açıklamaya kalkarsak, insan başka nefislere zulmedince kendini hak etmediği bir büyüklenmeye sokar bu haksızlıktır. Ama kendine zulmedince kendini hak etmediği bir hakarete uğratır ki bu da haksızlıktır. Dolayısıyla ikisi de zulüm olarak adlandırılır. Yani bu ayetlerde geçen kendine zulmeden zalimler, gerçekte Allah sevgisinin, tekâmül ve yakınlığın peşinde olanlardır. Allah kullarına verdiği değeri anlatıyor burada. İnsanın yaptığı her hareket, her düşünce, hiçbir şeyi gözden kaçırmayacak bilinçli varlıklar tarafından izlenmektedir.

Melekler mi bunlar?

Hayır, bunlar sizin vücudunuzdaki gözlemciler. Mini mini, henüz mikroskopların tespit edemediği kadar küçük varlıklar. Bu küçük şahitler, hiç göz kapağı olmayan gözler şek-

lindedir. Durmadan ve gaflete düşmeden bakarlar, bakarlar. Bu gözler, kendilerine dönmez. Hesap günü diye anlatılan devirde bu gözler hep birlikte şahitlik edeceklerdir. Onların bir bilinç ve ruh taşıdıkları da "onların kalpleri havadır". Yani onlar da kendilerine göre kalp taşıyorlar.

44- İnsanları azabın gelmekte olduğu gün ile uyar. Zalimler derler ki: "Rabbimiz, bizi, acele yakınlıkla sonlandır. Davetine icabet edelim, resulüne tabi olalım. (onlara denir ki) "Siz zevalden önce yemin etmiş değil miydiniz?"

45- Ve siz, nefislerine zulmedenlerin oturduğu (yaşadığı) yerlerde oturdunuz. Ve size onların nasıl yaptıkları misaller getirilerek açıklandı.

Aslında dünya hayatı da mümin bir kul için zulümdür. Fakat bilerek ve isteyerek dünya deneyimi cesareti gösteren insan, zeval yani Araf'tan dünyaya inmeden önce yeminli indi. Bu yemin, Rabbin öğretisini kabullenmeyi gerektirdi. Onlar yani tekâmül için nefsine zulmedenler, Rablerinden acele yakınlık talep ediyorlar. "Davetini tam anlayarak resulüne tabiyet gösterebilelim" diyorlar. Onlar yakınlığa erenlerin nasıl yaptıklarını soruyorlar. Cevap olarak onlara daha önce dünyada yaşayarak yakınlığa ermiş olan kulların size misaller getirip bıraktıklarına bakmaları gerektiği vurgulanıyor. Yani Rabbin öğretisi öyle gökten inip geliveren bir öğreti değil. O öğreti insana yine insan yoluyla, insan mirasıyla veriliyor. Demek ki çabuk yani bu dünya hayatı bitmeden bir yakınlığa ermek için, insan incelenecek. Öncekiler incelenip neleri niçin yaptıklarına bir anlam verildiğinde insan, kendine yolculuk edebilir. Bu yolculuk onu Yakınlığa götürür.

46- Fakat, onlar kendi hileleriyle mekrediyorlar ve (o hileler) Allah'ın indindedir. Ve onların hileleri cibali (cibal: dağlar, gövdeler, kişinin özel doğası, değiştirilmek istense de değiştirilemez olan yapısı veya karakteri) zevletmek için idiyse. (zevl=Bir şey meylederek yolundan ayrıldı, yoldan çıktı)

47- Allah'ın elçilerine verdiği vaadin hilafına sanmayasın. (buna göre hesap yapmayasın) Muhakkak Allah, aziz intikam sahibidir.

Mekr hile, düzen aynı zamanda kırmızı çamurla boyamak anlamları taşıyor. Burada geçen hile, bilindiği gibi kötülerin insanları saptırmak için yaptığı eylemlerden daha fazla anlama geliyor?

Bir şey dikkatimi çekti. Burada "onlar hile yapıyor" deniyor. Bazı ayetlerde biz, bazı ayetlerde siz, az sayıda ayette ben özneleri geçiyor. Ben yaptım dediğinde Allah'ın zatı, biz yaptık dediğinde hayırla hizmet veren yarattıkları kastediliyor diyelim. Siz ve onlar ile kimler kastediliyor? Mesela niye biz hile yapıyoruz değil de onlar hile yapıyorlar oluyor?"

Bu yaratma üçgeniyle ilgili bir konu. Allah, yaratırken zatından yansımaya, ordan da yaşam düzlemine görüntülenir. Öyleyse "sen" diye hitap ettiği aynadaki yansıması, bu aynanın kırık ayna gibi çoğaldığı görüntülenme "siz" hitabı, aynanın yaşam düzleminde görünen görüntüsü ise "onlar" hitabına karşılıktır. Anlayabildin mi? Ancak, kişi muhataplık makamında "sen" konumuna gelebilir. Zaten ayette geçen ***"onlar hile yaparlar"*** bununla ilgili. Yaratma üçgeni demiştik ya yaşam düzleminde olan her yaşam formu bir hiledir.

Yok artık...

Sen de bir hilesin. Yani bir illüzyonun bir küçük parçası. Bulunduğunuz illüzyonun yapıcı kuvvetleri yaptı bütün bunları. Yani tahayyülünüzün çok dışında, üstün bilinçli varlıklar evreninizi meydana getirdi. Rabb yarattıklarıyla iş görür. En alttan en üste mükemmel bir hiyerarşi ile meydana getirilmiş evreniniz ve daha pek çok evrenler. Bu hile yani illüzyon, Allah indindedir. Niçin kurulmuş bu illüzyonlar? ***"Cibali zevletmek için idiyse"*** ile açıklanıyor.

O ne demek acaba?

Rabbin her bir yarattığına verdiği değerden dolayı söyleniyor bu. İki tür anlamdan söz etmem gerekiyor. Birincisi insanın karakterinin özgür iradesi yok edilmeden adeta dağların yürümesi gibi yavaş ve kolay anlaşılmayan bir şekilde tekâmüle sokulması için hilelerin kullanılması. Bu hileler kötülük hizmetinde bulunanlar tarafından kişiye zorlayıcı sınavlardır. İnsan bu hileleri yaşayarak, acısını çekerek çözümledikçe tekâmül yoluna sokulur. Her bir varlık bilinci bu şekilde Rabbe dönüştürülecektir. Uzaklaşma yoluna düşenlerin yolları tersine çevrilecektir ama bu size göre çok uzun zaman ve çok fazla işlem demek olabilir. Rabbin şer yaratması bundandır.

İkinci anlamda ise zaten varlık, kendini bir var oluşla Rabb'den ayırır ki bu da bir mekrdir; bulunduğunuz evren bir mekr yani illüzyondur. Anlayamayan bilinçlerin anlaması, bu anlayışla Rabbin neyi niçin yaptığına bilinçlenerek Onu anlaması içindir bu hileler. Çünkü kul, ancak o şekilde yakınlığa erebilir. Rabb insanı çeşitli yaşam formlarından bitki, hayvan olarak geçirdikten sonra Onu insan formunda bir karakterle biçimlendirir. İnsan bilinci en zor sınavlardan bu formda geçer. Şunu da belirtmem gerekir ki Rabb, imtihanı

kulunu ölçmek için yapmaz. Sanki Rabb, kulunu bilmiyormuş gibi imtihan edip cennete hak kazanıp kazanmayacağını sınıyormuş gibi söylemler var yanlıştır bunlar. Kul kendini tanımak için sınava sokulur. Nasıl ki çocuk dersini iyi öğrenip öğrenemediğini testlerle anlayabiliyor ve zaten testleri yaparken dahi öğrenmeye devam ediyorsa kul da zora girince kendini anlar.

Başkalarının yaptığı hataları kınar durursunuz. Ama aynı şey aynı şekilde başınıza geldiğinde kınadığınız davranışı sergileyebilirsiniz. Hatayı daha az yapanların ise kınaması çok az olanlar olduğunu görürsünüz. Çünkü kınamaktan korkan kişi, nefsinden emin olmayan kişidir. Emin olmadığından dolayı hataya düşmekte daha temkinlidir. İnsanları kınamanın bir fayda elde edemeyenler işi daha ileri götürüp, henüz yeterli bilince ulaşamadığından Rabb'i kınamaya başlar. **"Bütün kötülüklerin kaynağı O'dur"** der. Oysa Rabb, bütün bu illüzyonları her bir varlık yakınlığa ersin diye halk eder. Çünkü O her bir bilinçten daha zarif, daha şefkatli, düşünemeyeceğiniz kadar ince düşünceli bir Zattır.

Onun yaptıklarını bu yüzden kötü görmek cehalettir. O ne yaparsa yapsın kerih olmaz. O, her işin sonunu tekâmül ile ahirler. İşte bu yüzden 47. ayette ***"Sakın Allah'ı resullerine verdiği vaadin hilafına iş görüyor diye hesap yapma"*** diyor. Hep kötülüğün yaygın olduğunu, biri bitince başka bir kötülükten muzdarip olduğunuzu görürsünüz. O zaman **"Ya Rabbi! Hani resullerinle bize verdiğin vaat. Ne zaman biz kazançlı çıkacağız sabır ile. Ne zaman selamete ereceğiz. Kötüler bazen ceza bulsa da bu bizim acılarımıza bir çare olmuyor ve bir kötülük daha başımıza geliyor. Bu dünya hayatı acı ve tatsız. Her şeyi fani ve geçici. Oysa cennet varsa da çok uzak ve dolambaçlı, nasıl hayırla sonlanacağız?"** diyebilirsiniz tabi. Bu da yanlış hesaptır ki bütün hayrı uzağa

atmış olursunuz. Rabb size eğer; *"ameli salih işleyenler, sabredenler ve sabrı tavsiye edenler kurtuluşa erecek"* diye vadediyorsa, kul bunu uzakta hesaplarsa kendini pek uzun bir yola sokar. Hayır öyle değil. Cennet uzakta değil sadece sen yanlış hesaplıyorsun.

Açıkla...

Sen bir küçük evren modeli olduğuna göre, saadet veya tatmin içindeysen cenneti kendinde yaşarsın. İster dünya hayatında ol, ister kabirde, ister mahşerde... Cennet, vicdanın rahatlığıyla, doğru bilgi ile ve yakınlığın verdiği tatmin yani yakınlık hazzıyla dolu olman demektir. Sen bunu kendinde yaşar ve yaşatırsın ve hiçbir dünyevi acı seni bu durumdan çıkarmaz. Cehennem de sendedir ve Allah aziz intikam sahibidir.

Allah kötülerden intikam alır demek oluyor değil mi?

"Allahu azizun zuntikam" denirken "muntakim" sıfatı zikredilmemiş. Bunun yerine "zuntikam" denmiş. "Zu" takısı bir şeyin başına gelince onun sahipliği aslında onu kullanan anlamını taşır. Yani bir yeteneği kullanan kişinin sahip olduğu yetenekte de bu "zu" takısı kullanılır. Aziz kelimesi, üstün, şerefli, mükerrem, sevgili, varlığı nadir, kuvvetli, galip, melik anlamına kullanılır. Sipesial yani özel kişi gibi bir anlam da taşıyor. Buna göre Rabb, intikam hissini kullanmakta özeldir. Yani anlaşılması zor. Özellikte intikamı kullanır. Rabbin zatının kullarından alacağı intikamı olamaz tabi. İntikam, zarar görenin karşısına bunu ödetme hissidir. Dilerse Rabb, bütün intikamları unutturur. Ama O, intikamları tekâmülde kullanmak üzere saklı tutacağının vadini veriyor. Bütün intikamlar bilinçte Rabbe yakınlaşamayanların tekâmülü için kullanılacak, bunun için kurulur mizan, mahşer... Oysa

çoğunlukla kişi, kabir hayatında bunlarla baş edemez. Vicdan sorguladığı zaman, verecek cevap bulamaz. Hesapta herkes birbiriyle hesaplaşınca kişi, iç azaptan kurtulur. "Azizun zuntikam" da Aziz kök itibariyle sert zemin anlamını içerir. Buna göre zemin yani yaşam düzlemleri yaratıp bunlardaki intikamları kullanandır Rabb.

Şöyle bir toparlarsak konuyu; önce mekr yani toprağın kırmızıya, kana bulanması vardı 46. ayette. Demek ki bütün savaşlar hile yüzünden çıkıyor, hile yeryüzünü kana buluyor. Bütün bunlar Allah indindendir. Öyleyse bütün intikamlar Rabbin öğretisi içindir. Bu Allah'ın yakınlık vaadinin oluşması içindir. Onun vaadinin hilafına davranacağını zannetmeyin. Mekr, kırmızı çamurla boyamak anlamı taşıdığından aynı zamanda insanın yapıldığı çamuru, kanı, bedenlenmesini de anlatır ki, bütün yaşam formları birer ayrılık illüzyonudur.

48- Arzın başka bir arzla değiştirildiği gün, and olsun göklere Vahidül Kahhar olan (Tek ve Üstünlüğüne hudut olmayan galip) Allah için saklıyken ortaya çıktılar.

Mealde: Yerin başka bir yere, göğün başka bir göğe dönüştürüleceği ve (bütün insanların) var olan her şeyin üstünde hükümran olan o tek Allah'ın huzuruna çıkacakları gün (Onun sözü gerçekleşecektir)

Mealde verilen mana ile lafzen mana çok değişik. Lafzi manada göklerin saklıyken ortaya çıkması diye bir kavram var. Neden bahsediyor?

Bir açıklama yapacağım ama şaşırma! Dikkat edilmesi gereken ilk kelime arz. Arz biliyorsun hem insan, hem de dünya için kullanılan bir kelime. Çünkü ikisi de topraktan

meydana gelmiştir. Bir de şunu bir düşün, toprak değişirse ne olur? Yaratılış hammaddeniz toprak olduğuna göre toprakta değişme olursa her şey değişir. Çünkü bedenlerinizde ve yerinizde bulunan bütün nesneler, canlılar, her şey topraktan meydana geliyor.

İkinci dikkat çekici kelime semavat. Sema=gök, semavat=gökler olduğuna göre burada kastedilen sizin semanız değil, yedi kat göklerden bahsediliyor.

Üçüncü dikkat Vahidiül Kahhar kelimelerine. Burada Allah, Vahidül Kahhar ile sıfatlandırılmış. Önceki ayette Azizun zuntikam ile sıfatlandırılmıştı. Sıfatlar çok dikkat edilmesi gereken kelimelerdir. Vahid yani teklik bilinçlerde yerini şek ve şüphesiz yerini bulacağına bir vaat hissedilmiyor mu? Üstelik tek olan Kahhar yani savaşılmasında bir anlam olmayan yenilmez, galip. Demek ki bilinçler bu noktada artık tek olur, arzın başka bir arzla değiştirildiği gün. Saklıyken ortaya çıkan semavat üzerine ve bağlacı değil, vav-ı kasem daha uygun görünüyor. Bu ifade "berezu" fiiliyle veriliyor. "Berezu", vücudun içindekinin dışarı çıkıp görünür olması anlamını taşıdığına göre, zaten var olan ama göremediğiniz semavatı görmeye başlayacaksınız demektir bu değil mi?

49- Ve yevmeizin (dikkat edilen, kulak verilen, izin verilen gün) mücrimini (cisimleri, tenleri, renkleri, sesleri, semavi varlıkları) iplerin içinde birbirlerine bağlantılı, bağlanmış olarak görürsün.

Mealde: O gün bütün suçluları zincirlerle, bukağılarla birbirlerine bağlanmış olarak göreceksin.

Buna iki yönlü mana vermek zorunluluğu var. Birincisi, mücrimini suçlular olarak manalandırırsak, bütün kişilerin suçlu olduğunu, çünkü herkesin suçta bağlantılı olduğunu

anlarız. Çok iyi bir insan olabilirsin, ya da çok günahsız sanabilirsin kendini. Ama günahta ortaktır insanoğlu.

Niye? Biri bir günah işlerse ben niye ortak olayım ki?

Çünkü mükemmel olamazsın. Her şeyi tam mı yaptın ki kendini toplum günahından sıyırdın. Gördüğün halde bir fakire yardım etmediğin olmadı mı? Yapacak bir yardımın olduğu halde hasta komşunu umursamadığın? Kötü bir amaca hizmet ettiğini bildiğin halde bir şeylere para vermedin mi?

Bunlar küçük günahlar, büyük günahlara niye ortak olayım? Yapmadığım iyilik niye beni başkalarının günahına ortak etsin?

Çünkü büyük günahlar, büyük zulümler küçüklerin birikiminden oluşur. Mahallende biri açlıktan ölse sen katil değil misin? Herkes biri yardım eder diye sorumluluğu başkasına atarken, bir insan bu yüzden hırsız ya da katil olabiliyor. Her ihmal bir insanın hayatını kötülüğe doğru kaydırıyor. Unutma, kötülük bulaşıcı virüs gibidir. Çok küçük olabilir ama öldürücüdür. Kötülükte usta olanlar bu küçük suçlardan kötülük imparatorluğu kurdular. Sizler de bu imparatorluğun kölesi olarak yaşıyorsunuz.

Bütün ekonominiz onların elinde. Oysa iyilik de yayılır. "Benim hisseme ne düşer?" diye sorgulayın kendinizi. Daha önce ne ihmaller yaptığınızı da sorgulayın. Göreceksiniz, dikkat ettiğiniz, vicdanınızın konuşmasına izin verdiğiniz gün, günahta ortak olduğunuzu.

İkinci mana ise o günün yani ***"yevmeizin"***in diğer bir yönü. Bu ayet, bilime ışık tutuyor. Kuantum fiziğinin gerçekliğinden ve bunun görünür hale gelmesinden bahsediyor. İnsan, bütün madde ipliklerini görebilecek. Mücrimin, ten, ceset, ses, renk semavi varlık anlamlarının hepsini içeriyor. De-

mek ki iplerin içinde olanlar bunlar. Maddeniz iplerin içinde. Bilindiği gibi kuantum fiziği maddenin ışık ipliklerinden oluştuğunu iddia eder.

Peki ses? Renk, ışık ipliklerini kastediyor olsa, sesin iplerin içinde olması nasıl oluyor?

Ses, maddeyi çözer ya da bağlar. O madde ipliklerinin bir araya gelişini, kulağınızın duyamadığı çok düşük ya da çok yüksek sesler sağlamıştır. Sura üfürülme, çok yüksek bir sesin evreninizin var oluşunu sağlamasıdır. İkinci sur ise var olanı paramparça eder. Evreniniz zaten ses, ışık ve ruhtandır. Ses ışığı, ışık da sesi bağlar, ruh, oluşuma yerleşir. Hayat başlar. Hemen burada belirteyim, tiz sesleri ve sıcak renkleri azaltın. Bir kadehi parçalayabilen tiz soprano sesi sizde neleri parçalar hiç düşündünüz mü? Ayrıca kımızı rengin özellikle erkekler üzerinde çok olumsuz etkileri vardır. Kırmızı bedenin rengidir. Egoyu kuvvetlendirir, kan ve et yapısı için faydalıdır. Kadınlar adet gördüklerinden kan yapıcı kırmızıya adet bitiminde ihtiyaçları olabilir. Ama erkek, fiziksel olarak zaten eksik değildir. Kırmızı renk erkeği öfkelendirir. Hayat koruma programını ateşlediğinden saldırganlık yapar ve savaş zamanı kullanılır. Diğer zamanlarda erkeğin insan ilişkilerini bozar hatta hastalık yapar.

Aa neden!?...

İnsan soğuk renklerle daha bilinçli, sıcak renklerle daha egoist bir hal alır. Kırmızının fiziksel güçlendirici etkisi olduğundan bazı hastalarda faydası olur. Ama devamlı kırmızı bir şeyleri üzerinizde taşımak hiç de iyi değildir, saldırganlığa neden olur. Tiz ses ise parçalayıcıdır çok zararlıdır. Bu yüzden kadın sesi yasaklanmıştır. Hele bu öfkeyle bağıran bir kadınsa maazallah. Bir de acıklı ve olumsuz bir tiz şarkı da ça-

lınırsa zararı tam olur. Çocuklara da bu konuda dikkat etmek gerekir.

Ha bir de mücrimin kelimesinin semavi varlıklar anlamına bakarsak, semavi varlıkları da iplerin bağlantıların içinde görür hale gelebileceksiniz. Önceki ayette saklı olanı semavatın ortaya çıkmasıyla bu bağlantıların farkına varacaksınız ve evrende, bu madde ipleri sayesinde seyahat edebileceksiniz demek. Bütün bunlar insanlığın geldiği bir üst düzey durumu izah ediyor.

50- Giysileri katran (eriyik), ve veçhelerini (yüz, görünüşlerini) nar (ateş, parlak ışık) bürür.

Bu ayet öncekinin devamı niteliğinde. Buradaki giysiden kasıt insanın bedenidir. Beden anlamını taşıyan pek çok kelime varken Arapçada gömlek, elbise anlamına gelen serabil kelimesi kullanılmış. Çünkü burada elbise gibi değiştirilme özelliği olan bir bedenden bahsediyor. Bu bedenin yapısı eriyik gibi yani bir kalıba döküldüğünde şekil alan eriyik katran gibi, ağaç usaresi gibi v.s. bir oluşum. Ve bedenlerin görünüşleri parlak ışıklı olacağını anlatıyor. İki tür evren yapı enerjisi var: Biri nar, biri nur. Nurdan oluşan evrenler melekut âlemidir. Sizin yaşadığınız tür ise tükenme özelliği olan nar enerjisidir. Madde yapınızın enerjisi nar denen enerjiden oluşur. Tıpkı güneşiniz gibi bir müddet sonra sonlanır. Siz, çok kuvvetli nar enerjisi olduğu için güneşinizin narını görebiliyor ama çıplak gözle bakamıyorsunuz. Bunun sebebi sizin görüş yeteneğinizin henüz narı göremeyecek kabiliyette olmasıdır. İşte o gün, yani değişik bir devre girdiğiniz zaman, insan için bunlar mümkün olacak ve siz birbirinizin bedenlerini parlak ışıklı olarak göreceksiniz.

51- (Bunlar) Allah, her nefse kazandığı şey ile karşılık verdiği içindir. Muhakkak Allah, Seriulhisab (hesabı çabuk olan)dır.

Burada bahsedilen kazanma nedir? Her nefisin kazandığının karşılığı önceki ayetle nasıl bir ilgi içindedir?

Allah'ı zihninizde gerçek bilgilerle tanımlamalısınız. Ancak, her nefis aynı tekâmül düzeyinde olmadığından her kişiden aynı anlayış beklenmez. Bir bilgi verildiğinde bazıları o bilgiden günaha doğru bir kapı açarken, bazıları bulunduğu iyi hali de beğenmeyerek daha üst düzey bir ahlâka kapı açar.

Örneğin biz bu ayetleri açıklamaya çalışıyoruz. Ama bazı kişiler bu ayetleri, yaptıkları kötü işler için bir kaçış olarak görebilir. Çünkü diğer meallerde bunlar kötülüğe verilen cehennem azaplarının bir tarifiyken, biz burada başka yönleri olabileceğini göstermeye çalışıyoruz. Bazıları için bütün bunlar; **"demek ki dedikleri gibi cehennem yokmuş, ayetler başka şeylerden bahsediyormuş, oh ya artık istediğimi yaparım"** anlamına gelebilir. Her nefise kazandığı şey ile karşılık veriliyorsa, bu ne şekilde olursa olsun, kazanan ve kazanamayan var demektir. Bir önceki ayetle ilgisini kurarsak insanlardan ancak kazananlar yani bilinç düzeyleri yeterli olanlar bu deviri görebilir demek ki. Ancak **"Allah hesabı çabuk olandır"** demek bu düzeye gelen her nefsin bunu elde edebileceği demektir. Bazıları için dünyanın geçireceği bir devirde bunları görmek mümkün olabilecekken yani geleceğe atfolunurken, bazıları için yaşadığı anda mümkündür. Bu yüzden hiçbir şeyi ileriye atmamak, her şeyi bu anda aramak gerekir. En doğrusu ve insanı en tekâmül ettiren yol işte budur.

Şimdi ben istediğim norma girebilen, yüksek ışıkla parlayan, bağlantıları görüp istediğim yere seyahat edebilen bir kişi olabilir miyim?

Kazanabilirsen olabilirsin. Ya bütün ayıklamalardan sonra o devri görecek kadar uzun yaşayıp o zaman içinde insanlığın gelebileceği noktada bunları görürsün ya da velayet yoluyla zihninde açtığın kapılardan girerek bunları görürsün. Bu düzeye gelen pek çok peygamber ve veliullah olduğuna göre buna inanmalısın bu mümkündür. Unutma bütün bunları uzağa gönderip durmamalısın. Allah hesabı çabuk olandır. Kazandığının karşılığını hemen verir. Şimdi...

52- Bu, insanlar için bir tebliğdir (mesajdır) ve onunla uyarı bulmaları için ve muhakkak Onun tek ilah olduğunu bilmeleri için ve de kapı sahiplerinin bunu zikretmeleri içindir.

Mealde: Bütün insanlığa bir uyarıdır bu. Öyleyse artık onunla uyarı bulsunlar ve bilsinler ki, Tek İlah O'dur; ve sağduyu sahipleri de bunu akıllarında tutsunlar.

Farkındaysan bu iki çeşit uyarıdır. Biri tüm insanlara uyarı bulmaları ve Allah'ın tek ilah olduğunu bilmeleri, ikincisi ise "ulul el bab= kapı sahipleri" zikretmeleri için. İnsanlar uyarı bulup bilirken, kapı sahipleri zikrederler çünkü kapı sahipleri zihinlerinde derin tefekkür kapılarını açtıklarından, onlar bilmekte değil hatırlamaktadırlar. Yani zaten bütün evren bilgilerinin beyninizin beyaz hücrelerinde mevcut olmasından dolayı bilmekle değil, hatırlamakla, zikretmekle uğraşırlar. Kapı sahipleri zaten uyarı bulmuşlar ve bilmişlerdir. Daha önce de söylediğim gibi, insanlığın geleceği, tekâmül düzeyine ferdi olarak gelebilirler. Sizin keramet dediği-

niz haller, onlar için bir kapıdan içeri girmek gibidir. Ama insanlık, pek çok uğraş ile kademe kademe tekâmül edip, genleri yoluyla üst düzeye ulaşabilen bir yol izler. Bütün bu uğraşlar sonucunda geldikleri düzey, daha önce nebiler, veliullahların geldiği düzeydir. İşte o düzeyde bütün insanlık, tek bir bedenin hücreleri, tek bir zatın değişik elbiseleri gibi olduklarını anlayacak, iman edemeyen kalmayacaktır.

Neml Sûresi

NEML SÛRESİ
(Diyanet Çevirisi)

Bismillahirrahmanirrahim

1- Ta-Sîn. Bunlar Kur'an'ın, apaçık bir kitabın âyetleridir.

2,3- Kur'an, namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahirete de kesin olarak inanan mü'minler için bir hidayet rehberi ve bir müjdedir.

4- Şüphesiz, ahiret hayatına inanmayanların işlerini biz kendilerine güzel göstermişizdir de o yüzden bocalayıp dururlar.

5- Onlar, azabın en kötüsü kendilerine has olan kimselerdir. Onlar ahirette en çok ziyana uğrayanlardır.

6- Şüphesiz bu Kur'an sana, hüküm ve hikmet sahibi, hakkıyla bilen Allah tarafından verilmektedir.

7- Hani Mûsâ ailesine, "Ben bir ateş gördüm, ondan size bir haber, yahut ısınasınız diye bir kor ateş getireceğim" demişti.

8- (Mûsâ) Ateşe varınca ona şöyle seslenildi: "Ateşin başındaki de çevresindekiler de kutlu olsun! Âlemlerin Rabbi olan Allah eksikliklerden uzaktır."

9- "Ey Mûsâ! Gerçek şu ki, ben mutlak güç sahibi, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ım."

10- "Değneğini at." (Mûsâ değneğini attı) Onu yılanmış gibi hareket eder görünce, dönüp ardına bakmadan kaçtı. (Allah şöyle dedi): "Ey Mûsâ korkma! Benim katımda peygamberler korkmazlar."

11- "Ancak kim zulmeder de sonra (yaptığı) kötülüğün yerine iyilik yaparsa bilsin ki şüphesiz ben çok bağışlayıcıyım, çok merhamet edenim."

12- "Elini koynuna sok; Firavun'a ve onun kavmine gönderilen dokuz mucizeden biri olarak, kusursuz bembeyaz olarak çıksın. Çünkü onlar fasık bir kavimdir."

13- Nitekim âyetlerimiz kendilerine gerçeği gösterecek biçimde gelince, "Bu apaçık bir sihirdir" dediler.

14- Kendileri de bunların hak olduklarını kesin olarak bildikleri halde sırf zalimliklerinden ve büyüklük taslamalarından ötürü onları inkar ettiler. Ama bozguncuların sonunun nasıl olduğuna bir bak!"

15- Andolsun! Biz Dâvûd'a ve Süleyman'a ilim verdik. Onlar, "Hamd, bizi mü'min kullarının bir çoğundan üstün kılan Allah'a mahsustur" dediler.

16- Süleyman, Dâvûd'a varis oldu ve, "Ey insanlar, bize kuş dili öğretildi ve bize her şey verildi. Şüphesiz bu, apaçık bir lütuftur" dedi.

17- Süleyman'ın, cinlerden, insanlardan ve kuşlardan meydana gelen orduları onun önünde toplandı. Hep birlikte düzenli olarak sevk ediliyorlardı.

18- Nihayet karınca vadisine geldikleri vakit bir karınca, "Ey karıncalar! Yuvalarınıza girin, Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesinler" dedi.

19- Süleyman, onun bu sözüne tebessüm ile gülerek dedi ki: "Ey Rabbim! Beni; bana ve ana-babama verdiğin nimetlere şükretmeye ve razı olacağın salih ameller işlemeye sevk et ve beni rahmetinle salih kullarının arasına kat!"

20- Süleyman kuşlara göz atıp yokladı ve şöyle dedi: "Hüdhüd'ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı?"

21- "Bana (mazeretini gösteren) apaçık bir delil getirmedikçe kesinlikle onu ağır bir şekilde cezalandıracağım, ya da kafası-

nı keseceğim."

22- Derken Hüdhüd çok beklemedi, çıkageldi ve (Süleyman'a) şöyle dedi: "Senin bilmediğin bir şey öğrendim. Sebe'den sana sağlam bir haber getirdim."

23- "Ben, onlara (Sebe halkına) hükümdarlık eden, kendisine her şeyden bolca verilmiş ve büyük bir tahtı olan bir kadın gördüm."

24- "Onun ve kavminin, Allah'ı bırakıp güneşe taptıklarını gördüm. Şeytan onlara yaptıklarını süslü göstermiş ve böylece onları yoldan çıkarmış. Bu yüzden de onlar doğru yolu bulamıyorlar."

25- "Göklerde ve yerde gizli olanı ortaya çıkaran, sizin gizlediğiniz ve açığa vurduğunuz şeyleri bilen Allah'a secde etmesinler diye (şeytan onları yoldan çıkarmış.)"

26- Allah kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayandır. Büyük Arş'ın Rabbidir.

27- Süleyman, Hüdhüd'e şöyle dedi: "Doğru mu söylüyorsun, yoksa yalancılardan mısın, göreceğiz."

28- "Benim şu mektubumu götür onlara at, sonra da yanlarından ayrıl ve ne sonuca varacaklarına bak."

29- Sebe kraliçesi Belkıs dedi ki: "Ey ileri gelenler! Bana çok önemli bir mektup atıldı."

30,31- "Mektup Süleyman'dan gelmiştir. O, "Bismillahirrahmânirrahîm" diye başlamakta ve içinde 'Bana karşı büyüklük taslamayın ve teslimiyet göstererek bana gelin' denilmektedir."

32- "Ey ileri gelenler! Durumum hakkında bana görüş bildirin. Sizler yanımda bulunmadıkça hiçbir işe kesin olarak karar vermem."

33- Dediler ki: "Biz güçlü kimseleriz ve çetin savaşçılarız. Emir senin. Ne emredeceğini düşün."

34- (Kraliçe Belkıs) şöyle dedi: "Krallar bir memlekete girdi mi, orayı harap ederler ve halkının ileri gelenlerini zelil hale ge-

tirirler. İşte onlar böyle yaparlar."

35- "Ben onlāra bir hediye gönderip elçilerin ne haber ile döneceklerine bakacağım."

36- (Elçilerin sözcüsü) Süleyman'ın huzuruna gelince, Süleyman ona şöyle dedi: "Siz beni mal ile desteklemek (ve böylece etkilemek) mi istiyorsunuz? Oysa Allah'ın bana verdiği size verdiğinden daha hayırlıdır. Fakat hediyenizle ancak siz sevinirsiniz."

37- "Sen onlara dön. Andolsun, biz onlara, karşı koyamayacakları ordularla gelir ve onları oradan aşağılanmış ve küçük düşürülmüş olarak çıkarırız."

38- Süleyman, "Ey ileri gelenler! Onlar bana teslim olmadan önce hanginiz bana onun (kraliçenin) tahtını getirebilir?"

39- Cinlerden bir ifrit, "Sen yerinden kalkmadan ben onu sana getiririm ve şüphesiz ben, buna güç yetirecek güvenilir biriyim" dedi.

40- Kitaptan bilgisi olan biri, "Ben onu, gözünü kapayıp açmadan önce sana getiririm" dedi. Süleyman tahtı yanında yerleşmiş halde görünce şöyle dedi: "Bu, şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni denemek için, Rabbimin bana bir lütfudur. Kim şükrederse ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse (bilsin ki) Rabbim her bakımdan sınırsız zengindir, cömerttir."

41- Süleyman, "Tahtını tanınmaz hale getirin. Bakalım tanıyacak mı, yoksa tanımayacaklardan mı olacak?" dedi.

42- Belkıs gelince, "Senin tahtın böyle mi?" denildi. O da, "Sanki o! Fakat zaten daha önce bize bilgi verilmişti ve biz teslimiyet göstermiştik" dedi.

43- Daha önce Allah'tan başka taptığı şeyler ona engel olmuştu. Çünkü o inkâr eden bir kavimden idi.

44- Ona "köşke gir" denildi. Köşkü görünce onu(zeminini) derin bir su sandı ve eteklerini topladı. Süleyman ona "Bu, (zemini)

billurdan döşenmiş bir köşktür" dedi.

44- Belkıs,"Ey Rabbim! Şüphesiz ben nefsime zulmetmiştim. Şimdi ise Süleyman ile birlikte âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum" dedi.

45- Andolsun biz, "Allah'a kulluk edin" diye (uyarması için) Semûd kavmine, kardeşleri Salih'i peygamber olarak göndermiştik. Bir de ne görsün, onlar birbiriyle çekişen iki grup olmuşlar.

46- Salih onlara,"Ey kavmim! Niçin iyilikten önce kötülüğün acele gelmesini istiyorsunuz? Merhamet edilmeniz için Allah'tan bağışlanma dileseniz ya!"

47- Onlar,"Sen ve beraberindekiler yüzünden uğursuzluğa uğradık" dediler. Salih, "Sizin uğursuzluğunuzun sebebi Allah katında(yazılı)dır. Aslında siz imtihan edilmekte olan bir kavimsiniz" dedi.

48- Şehirde dokuz kişilik bir çete vardı. Bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar ve ıslaha çalışmıyorlardı.

49- Aralarında Allah adına and içerek şöyle dediler: "Mutlaka onu ve ailesini geceleyin öldüreceğiz sonra da velisine; 'Biz onun ailesinin öldürülüşüne şahit olmadık. Biz kesinlikle doğru söyleyenleriz', diyeceğiz."

50- Onlar bir tuzak kurdular. Farkında değillerken Allah da bir tuzak kurdu.

51- Bak onların tuzaklarının sonucu nasıl oldu: Biz onları ve kavimlerini topyekün helak ettik.

52- İşte zulümleri yüzünden harabeye dönmüş evleri! Şüphesiz bunda bilen bir kavim için bir ibret vardır.

53- İman edip Allah'a karşı gelmekten sakınmakta olanları ise kurtardık.

54- Lût'u da (Peygamber olarak gönderdik.) Hani o kavmine şöyle demişti:"Göz göre göre o çirkin işi mi yapıyorsunuz?"
İfrit, "Şeytanî özelliklerde ileri gitmiş, tuttuğunu devirir, güç-

lü, becerikli, ele avuca sığmaz" demektir. İfade, hem insanlar hem de cinler için kullanılır. Âyetteki "Allah'ın tuzak kurması" ifadesi mecâzi olup, "inkârcılara mühlet verip sonra onları ansızın yakalaması", "inkarcıların inkarlarına ceza ile karşılık vermesi" gibi anlamlar ifade eder.

55- "Siz kadınları bırakıp şehvetle erkeklere mi varıyorsunuz? Doğrusu siz ne yaptığını bilmez bir toplumsunuz."

56- Bunun üzerine kavminin cevabı ancak şöyle demek oldu: "Lût'un ailesini memleketinizden çıkarın. Çünkü onlar temiz kalmak isteyen insanlarmış(!)"

57- Biz de onu ve ailesini kurtardık. Ancak karısı başka. Onun geride kalıp helak olmasını takdir ettik.

58- Onların üzerine bir yağmur (gibi taş) yağdırdık. (Başlarına gelecekler konusunda) uyarılanların yağmuru ne kötüydü!

59- (Ey Muhammed!) De ki: "Hamd Allah'a mahsustur. Selam onun seçtiği kullarına." Allah mı daha hayırlıdır yoksa onların ortak koştukları mı?

60- Yahut gökleri ve yeri yaratan ve size gökten yağmur indirip, onunla, ağaçlarını sizin yetiştiremeyeceğiniz gönül alıcı güzel bahçeler meydana getiren mi? Allah ile birlikte başka ilah mı var!? Hayır onlar (Allah'a) eş tutan bir kavimdir.

61- Yahut yeryüzünü karar kılma yeri yapan, içinde nehirler akıtan, onun için oturaklı dağlar yapan ve iki denizin arasına bir engel koyan mı? Allah ile birlikte başka bir ilah mı var!? Hayır onların çoğu bilmiyor!

62- Yahut kendisine dua ettiği zaman zorda kalmışa cevap veren ve başa gelen kötülüğü kaldıran, sizi yeryüzünün halifeleri kılan mı? Allah ile birlikte başka ilah mı var!? Ne kadar az düşünüyorsunuz!

63- Yahut karanın ve denizin karanlıklarında size yolunuzu gösteren ve rahmetinin önünden rüzgarları bir müjdeci olarak gönderen mi? Allah ile birlikte başka bir ilah mı var!? Allah

onların ortak koştuklarından yücedir.

64- Yoksa, başlangıçta yaratmayı yapan, sonra onu tekrarlayan ve sizi gökten ve yerden rızıklandıran mı? Allah ile birlikte başka bir ilah mı var!? De ki, "Eğer doğru söyleyenler iseniz kesin delilinizi getirin."

65- De ki: "Göktekiler ve yerdekiler gaybı bilemezler, ancak Allah bilir. Onlar öldükten sonra ne zaman diriltileceklerinin de farkında değildirler."

66- Ahiret (gününün gerçekleşeceği) hakkında bilgi (peygamberler aracılığı ile)onlara peşpeşe gelmiştir. Fakat onlar bu konuda şüphe içindedirler. Daha doğrusu onlar ahiretten yana kördürler.

67- İnkar edenler dediler ki: "Biz ve babalarımız toprak olmuş iken mi, gerçekten bizler mi (diriltilip) çıkarılacağız?"

68- "Andolsun, bizler de bizden önce babalarımız da bununla tehdit edilmiştik. Bu öncekilerin masallarından başka bir şey değildir."

69- De ki: "Yeryüzünde dolaşın da suçluların sonunun nasıl olduğuna bir bakın."

70- Onlardan yana üzülme. Kurdukları tuzaklardan ötürü de sıkıntıya düşme.

71- Onlar, "Eğer doğru söyleyenler iseniz, bu tehdit ne zaman gerçekleşecek?" diyorlar.

72- De ki: "Belki de acele gelmesini istediğiniz şeyin bir kısmı size çok yaklaşmıştır."

73- Şüphesiz senin Rabbin insanlara karşı lütuf sahibidir. Ancak onların çoğu şükretmezler.

74- Şüphesiz senin Rabbin onların kalplerinin gizlediği şeyleri de, açığa çıkardıklarını da mutlaka bilir.

75- Gökte ve yerde gâib (gizli) hiçbir şey yoktur ki apaçık bir Kitap'ta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın.

76- Şüphesiz bu Kur'an İsrailoğullarına üzerinde ayrılığa düştük-

leri şeylerin çoğunu açıklıyor.

77- Şüphesiz o, elbette mü'minler için bir hidayet ve bir rahmettir.

78- Şüphesiz senin Rabbin onların arasında hükmünü verecektir. O, mutlak güç sahibidir, hakkıyla bilendir.

79- Öyle ise Allah'a tevekkül et. Çünkü sen apaçık bir hak üzere bulunuyorsun.

80- Şüphesiz sen ölülere duyuramazsın. Arkalarına dönüp kaçarlarken sağırlara da çağrıyı duyuramazsın.

81- Körleri sapıklıklarından vazgeçirip doğru yola getiremezsin. Ancak âyetlerimize inanıp da müslüman olmuş olanlara duyurabilirsin.

82- (Kıyametin kopacağına dair) o söz başlarına gelince onlar için yerden kendilerine bir dâbbe (canlı bir yaratık) çıkarırız. O, onlara insanların âyetlerimize kesin olarak inanmadıklarını söyler.

83- Her ümmetten âyetlerimizi yalanlayanlarından bir grubu toplayacağımız ve bunların (topluca hesap yerine) sevk edilecekleri günü hatırla.

84- Hesap yerine geldiklerinde Allah şöyle der: "Siz benim âyetlerimi, onları ilmen kavramamışken yalanladınız öyle mi? Yoksa ne yapıyordunuz ki?!"

85- Zulümlerinden dolayı sözü edilen azap tepelerine iner de artık konuşamazlar.

86- Onlar görmüyorlar mı ki biz geceyi içinde rahat etsinler diye, gündüzü de (her şeyi) gösterici (aydınlık) olarak yarattık. Şüphesiz bunda inanan bir toplum için elbette (Allah varlığını gösteren) deliller vardır.

87- Sûr'a üfürüleceği ve Allah'ın dilediği kimselerden başka göklerdeki herkesin, yerdeki herkesin korkuya kapılacağı günü hatırla. Hepsi de boyunlarını bükerek O'na gelirler.

88- Dağları görürsün, onları hareketsiz sanırsın. Halbuki onlar

bulutların geçişi gibi hareket ederler. Bunu, her şeyi sağlam ve yerli yerince yapan Allah yapmıştır. Şüphesiz O yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır.

89- Her kim iyi amel getirirse, ona ondan daha hayırlısı vardır. Onlar o gün korkudan emindirler.

90- Kimler de kötü amel getirirse, yüzüstü ateşe atılırlar. (Onlara), "Ancak yaptıklarınızın karşılığını görüyorsunuz" (denir.)

91,92- De ki: "Bana ancak, bu beldenin (Mekke'nin); onu mukaddes kılan ve her şey kendisine ait olan Rabbine kulluk yapmam emredildi. Yine bana, müslümanlardan olmam ve Kur'an'ı okumam emredildi." Artık kim doğru yola girerse yalnız kendisi için girer. Kim de doğru yoldan saparsa de ki: "Ben ancak uyarıcılardanım."

93- De ki: "Hamd Allah'a mahsustur. O âyetlerini size gösterecek ve siz de onları tanıyacaksınız. Rabbin yaptıklarınızdan habersiz değildir."

1: Tâ. Sin. Bunlar Kur'an'ın, açıklayan kitabın ayetleridir.

Bunlar yani Ta Sin harfleri, arşta bulunan mahlûkların temsili resmidir. Yani insanı resmetsek o insana benzer, ama insanın tıpkısı değildir. Ayrıntısı yoktur. Ta ve Sin harfleri de arşta bulunan melek gibi ama melek olmayan daha başka mahlûkların resmidir. Arap alfabesindeki harflerin hepsi birer varlığın resmidir. Onlarla görüşebilen insanlar onlardan çok derin ilimler öğrenebilir. Bu sûrenin Ta Sin ile başlama sebebi, bu iki varlıktan bu sûrenin tam manasını öğrenebilirsiniz. Bu ikisi, Kur'an'ın ve açıklayan kitabın yani açıklamasının ayetleri yani memurlarıdır.

2- 3: Namazı kılan, zekâtı veren ve ahirete de kesin olarak iman eden müminler için bir hidayet rehberi ve bir müjdedir. (Müjdeli haberdir).

Burada hem bildiğimiz namaz ve zekâț hem de kelime manası olan ateşte pişirerek kıvama gelme ve artırarak verme, dağıtma, taşırma manalarının hepsi birliktedir. İçinde olgunluğa ermek, başkalaşmak için istek taşıyan kişi, bu arzuyla yanan kişi, içindeki insanlık özlemini ayakta tutan, ikame ettiren kişi ve bunu başkalarına da hissettirmeye çalışan, başka ruhları da gördüğü doğru yola sokmaya çalışan kişi ancak bu hidayet rehberi ve müjdeli haberle yolunu bulur.

Bir insan düşünün vahşi bir ormana düşmüş, daha önce hiç görmediği bilmediği bir yerdedir. Etrafında kendisi gibi kaybolmuş insanlar görür. Bu tehlikeli, uçurumlu, vahşi ortamda kendine yürüyüp emniyete çıkabileceği bir yol bulmaya çalışır. Akıllı insanın yapacağı budur. Fakat ne yapacağını, ne yöne gideceğini bilmemektedir. Derken bir kitap bulur, bu kitapta kaybolduğu ormanın bütün özellikleri ve ne yapması gerektiği yazmaktadır. Fakat kitabı hiç bilmediğinden tam olarak anlayamaz, birde bakar ki açıklaması vardır. Daha önce o ormanda kaybolup yolunu bularak aklın alamayacağı nimetlerle dolu bir yere varan insan yazmıştır bu kitabı, bu insan bütün insanların en bilgesidir. Bir de bakar ki bu yolda ilerleyenler hep o insanın kılavuz kitabından faydalanıyor. İşte bu da Peygamber'in sünnetidir. Resulullah sünnetiyle Kur'an'ın açıklama kitabıdır. Tatbikatlı kılavuz kitap, ona doğru yolu olduğu gibi göstermektedir. Fakat bakar ki, etrafında oraya buraya şaşkın şaşkın koşuşup duran zavallı insanlar var. "Olmaz" der "onları da kurtarmalı ve bu doğru yolu göstermeliyim yoksa heba olup gidecekler" Tuttuğuna anlatmaya çalışır fakat dinletemez.

4: Şüphesiz biz ahirete inanmayanların işlerini kendilerine süslü gösterdik; o yüzden bocalar dururlar.

Dinletemez, çünkü bu zavallı insanlar bu ormandan çıkıp nimetlerle dolu bir başka yerin varlığına ve onları buraya birer dağ komandosu gibi güçlenip olgunlaşsınlar diye birinin koyduğuna inanmazlar. Bunlar başkalaşıma yani ahirete inanmazlar. Ahiret kelime olarak son manasıyla birlikte başkalaşım yeri anlamına da gelir. Başkalaşabilinir, değişime uğranabilir ve fark etmediğimiz pek çok gücümüz olduğunu görebiliriz. Üzerimizdeki ağır giysileri bir bir çıkarıp kendimizin neye benzediğini ve aslında çok güçlü olabileceğimizi görürüz. Fakat inanmadıkları için bocalayıp duranlar, tıpkı bir çocuğun tehlikeli olduğunu hiç düşünmeden her bulduğunu merak edip ağzına atması, oynaması gibi, gördüğü parıltılı şeylerin peşine düşenlerin, gördüklerini hakiki nimet sanmaları, onları süslü görmeleri, onların başkalaşıma yönelmemelerine sebep olur. Sonunda ormandaki pek çok uçurumdan birine düşerler.

5: İşte bunlar, azabı en ağır olanlardır; ahirette en çok ziyana uğrayacaklar da onlardır. (en çok hüsrana uğrayacaklar)

Sonunda düştükleri çukurun farkına varırlar, fakat çıkamazlar. O çukurun içinde çeşit çeşit korkunç canavarlar bulurlar. Bu canavarlar onların korkularının büyüttüğü canavarlardır. Ormana dönmek, doğru yola yönelmek imkânsızdır. Çıkışı olmayan bir çukura yani kabire düşmüşlerdir. Pişmanlıkları geri dönmeyi sağlamaz, hüsran içinde kıvranırlar. O canavarlarla yüz yüze o çukurda yaşamak zorundadırlar.

6: Şüphesiz ki bu Kur'an hikmet sahibi ve her şeyi bilen Allah tarafından sana verilmektedir.

Bu senin tehlikeli ormandan kurtulman için her şeyi en ince detayına kadar bilen Allah tarafından sana verildi. Ne kadar büyük bir lütfa uğramışsın kıymetini bil ey insanoğlu!

7: Hani Musa ailesine şöyle dediği zaman "Gerçekten ben bir ateş gördüm. (gidip) Size oradan bir haber getireceğim, yahut bir ateş parçası getireceğim, umarım ki ısınırsınız.

Önce Musa'dan kasıt kimdir bunu bulalım. Musa, "mesa" kökünden türemiş bir kelime olup Allah'ın eliyle yani müdahalesiyle kötülük ortamından iyilik ortamına çıkarılmış, kurtarılmış kişi demektir. Kelimenin özüne inersek bu kurtulmanın sürüklenerek yani kendi iradesi ve çabası değil de Allah'ın takdiriyle, çekip çıkarmasıyla olduğu anlaşılır. Hem Hz. Musa'nın kendisi hem de bu kişiler kastedilmektedir. Yani kötü bir çevreden çıkarılmış ve doğruyu görmeye başlamış tövbekâr kişiler bu kelimenin kapsamına girer.

Şu ormanda kaybolan kişi Allah'ın kendisini kurtarmasıyla rehberi ve açıklamasını bulur ve o vahşi çevreden kurtulup kendisi gibi doğruyu arayanlarla birlikte yoluna devam eder. Bu yoldan kendisine iyi bir eş, dost, evlat v.s. kurarak kendine güvenebileceği insanlardan oluşan ehil kurar yani aile. Onlara şöyle der: **"ilerde bir ateş gördüm"**. Bu demektir ki ya orada ateş yakıp ısınanlardan bir şey öğrenirim ya da o ateşten bende tutuşturup size getiririm. Hep birlikte ısınır, barınırız.

8: Oraya geldiğinde şöyle seslenildi; "ateş ve çevresindekiler mübarek kılınmıştır! Âlemlerin Rabbi olan Allah, eksiklerden münezzehtir!"

(Ayette ateşin bulunduğu yerdekiler manası, mealen yanlış verilmiş. Aslı ateşin kendisidir.) Şimdi gelelim ateşe; bu kastedilen ateş sembolde ne anlatır. Karanlıkta ve soğukta kalmış kaybolmuş insana ne ifade ederse işte bu ateş doğru yolu arayana onu ifade eder. O ateşle karşılaşmak hayatında hiçbir sıcaklık hissetmemiş, ormanda kaybolup emniyet arayan o yolcunun en büyük sevincidir. Kendisi ve ona uyan yakınları, sevdikleri üşüyorlar ve karalıktadırlar. O yolcu bir ateş görüyor. Ya başkaları var ya da o ateşten tutuşturup faydalanma imkânı var. O ateş Allah'a ulaşma arzusudur. Hani yemeği pişiren ateş vardı ya ilk ayette. Bu ateş daha farklıdır. Bu öyle bir ateş ki onun kendisi de etrafında mübarek kılındı. Yani yüceltildi. O ateş gerçek gücün ve emniyetin kendisi. O ateş Allah'ın Musa Peygamber'e gözükme şeklidir. Âlemlerin Rabbi olan Allah eksiklerden münezzehtir deniliyor. Bu Allah'ın zatında birlikte olma, tekliğe varmayı ifade eder. Tıpkı ateşin yaktığı her nesnenin ateşe karışması gibi. O ateş ki etrafında toplaşanlara, fakat ateşe dahil olamayanlara da mübarektir. Onları da faydalandırır.

9: Ey Musa! "İyi bil ki, ben mutlak galip ve hikmet sahibi olan Allah'ım! "

10: Âsânı at! (Musa asayı atıp) onu yılan gibi deprenir görünce dönüp arkasına bakmadan kaçtı. "Ey Musa! Kokma; çünkü benim huzurumda peygamberler korkmaz.

Gördüğü ateş onunla konuşmaya başladı. Bu bildiğimiz konuşmaya benzemez, ses kulaklardan girmez, bütün vücu-

dunun her zerresinden hissedilir. Bunun tarifi imkânsızdır. Sadece yaşamakla anlaşılır. Bu ses ona asanı at diyor. Sembol dilinde âsâ insana zararı olmayan ondan hiçbir şey istemeyen fakat dayandığı, güç aldığı bazen savaştığı, ağaçların erişemediği yerlerine uzandığı vazgeçilmez dosttur ormanda kaybolan adam için. Bu dost gerçeklik, doğruluktur. Yani hayatta edindiği dosdoğru bilgilerdir. Fakat doğru bilgi ne kadar önemli olursa olsun onun canlılığını tam olarak göremez insan. İşte o doğruluk gerçeklik, duyduğu, bildiği gerçeklik canlanınca yani gözü gönlü görmeye başlayınca, insan yalanlarla kuşandığı için kendini çıplak hisseder ve korkar.

Yapay olan her şey yalandır aslında. Çocuğa yapılan her yapay hareket yalanı öğretir. Çocuk bunlarla büyür. Birden bire gerçeklik gözünün gönlünün önünde canlanınca korkar tabi insan. Korkar ve arkasına bakmadan kaçar. Kabullenemez yani bocalar ve onu terk etmeye çalışır. Tekrar yalanlarla yaşamak üzere. Fakat o muhteşem ihtar onu olduğu yere çiviler. "Korkma! Çünkü benim huzurumda resuller yani elçiler korkmaz" Kelime olarak resul bilgileri ileten elçi manasına gelir. Böyle olunca doğruluğa şahit olmuş ve başkalarına anlatmakla görevlendirilmiş her ruh elçi konumundadır.

Bu ihtarla şu anlaşılıyor ki gerçekleri bütün çıplaklığıyla gördün artık geriye dönemez ve korkamazsın, kaçamazsın, çünkü sen başkalarına da anlatıp ikna etmekle görevlendirildin.

11: Ancak kim haksızlık eder, sonra, işlediği kötülük yerine iyilik yaparsa, bilsin ki ben (ona karşı) da çok bağışlayıcıyım, çok merhamet sahibiyim.

Kişi gerçekten kaçmakla haksızlık yani kendine zulmederse bu kötülüktür bedeli ise ancak iyilik yapmaktır. O zaman bilsin ki ben onu bağışlarım.

12. Elini koynuna sok da kusursuz bembeyaz çıksın. Dokuz mucize ile Firavun ve kavmine (git). Çünkü onlar artık yoldan çıkmış bir kavim olmuşlardır. (Yani fasıklardan oldular).

Hz. Musa eliyle bir Kıptiye vurmuş onu öldürmüştü. Oysa o kavgayı ayırmak istiyordu. Bu ölüm ona çok tesir etmiş, katil olduğunu düşünüp kendini suçlamıştı. İşte o eli koynuna sok o el sana yolunu aydınlatan bir kusursuz beyazlıkta çıksın. İşlediğin hata sana yolunu bulmanda yardım etsin.

Sembolik düşünürsek el amellerin işlendiği organdır. Ameli temsil eder, koynu ise gönlünün yumuşak, mütevazi, pişman, tövbekâr güzel halini. Amelini gönlüne sok oradan tövbe etmişsen bembeyaz ışıklı çıkacaktır ey kul! Demek ki işlediğin günah senden temizlendiği gibi o günahı işlemeyenlerin sahip olmadığı bir aydınlığa kavuşacaksın. Bu aydınlık içine düştüğün pişmanlık azabının sana verdiği deneyimdir. Bir daha günah işleyecek olsan bu aydınlık sana yol gösterir ve işlemezsin. Artık diğer insanlardan daha bilge olursun, bir özelliğe bir güzelliğe kavuşursun. Ardından dokuz mucizeyle Firavun ve kavmine git deniliyor. Bu dokuz mucize şunlardır.

1- O devirde hiç kimsede olmayan bir cesarete sahip kılındı. Tek başına hiç korkmadan firavun'un karşısına çıkıp resullüğünü tebliğ etti. Firavun insanı öldürmekle bırakmaz akla hayale gelmedik işkenceler yapardı. Ölümü göze alan kişiler dahi onun işkencelerine dayanamazdı.

2- Asanın yılana, sihirleri yutan canavara dönüşmesi. Yani gerçeklikle yalanları yutma sembolize edilebilir.

3- Elinin bembeyaz çıkması, ışık saçması.

4- Tur dağında "Allah'ı ancak görerek inanırız" deyip, görünce orada ölüveren Yahudilerin, duasıyla dirilmesi. Onlar yanarak ölmüşlerdi, dirilip hayatlarını sürdürdüler. Ancak bir müddet durup koktukları için ömür boyu ceset kokusuyla dolaştıkları rivayet edilir.

5- Kardeş'i Harun'u, Hz. Musa'nın duası peygamber etmiştir. Bu da bir mucizedir. Duayla birlikte birden bire peygamber oluverdi.

6- Hz. Musa'nın elinde çok büyük bir güç vardı. Bir tokatla bir insanı öldürebiliyordu.

7- Ona inanmamakta direnen Firavun ve ahalisine ceza olarak Nil'in suyunu kana çevirmiştir.

8- Firavunun elinden kurtardığı Yahudilere gökten bıldırcın eti ve kudret helvası indirmiştir.

9- Denizi asasıyla yarmış ortasından kendisi ve Yahudiler kaçmıştır. Denizin suları iki yanlarında koskoca dağlar gibi dikilmişti. Firavun da beyin gücüyle oradan geçeceğini sanmış bu onun son hatası olmuştu.

Peki bu dokuz mucizeyle Hz. Musa gibi tövbekâr, Firavun'un sarayında büyüyüp sonra o ortamdan kurtulan bir kişinin ilgisi ne?

Bu dokuz mucizedeki sembolik ifadeleri açarsak;

1- Cesaret sahibi artık hiçbir şeyden korkmayan bir insan olabilir tövbekâr kişi.

2- Artık gerçeklerle hurufelerini, korkuları, yalanları, hileleri yutabilir. Hz. Musa'nın asası gibi.

3- Elin beyazlığını anlatmıştım.

4- Ölmüş, ümitsizliğe düşmüş günahkârları diriltebilir. Yani doğru yola ulaşması imkânsız görünenlerin hidayetine sebep olabilir.

5- Sevdiği ve kendisine yardımcı olup, tebliğinde yalnız kalmamak için gerekli olacak kişiyi de kendisi gibi biri olması sebebi olabilir. Amelinde büyük bir güç bulur. Artık yapacağı işler çok etkili ve güçlü olacaktır.

7- Kötülere cezalarını gösterebilir. Firavun ve adamları kan akıtan zalimlerdi. Nil ise onların hayat kaynağı idi. Nil'in sularının kana dönüşmesinin sembolü, insan hayatının gerçek yüzünü ve amellerini kaçamayacak şekilde gösterebilmektir. Onlar işledikleri cinayetleri Nil yüzünden devamlı görmek, karşılaşmak zorunda kaldılar.

8- Allah yoluna kendini adayan tövbekâr elçi, yanın-

daki kişilere ona uyup kurtuluş için peşinden gelenlere emniyet ve rızık sebebi olur. Bu rızık bildiğimiz rızık değil, gökten inen manevi rızka işaret eder. Hep birlikte maneviyattan nasiplenirler aç bırakılmazlar.

9- Ne kadar imkânsız görünürse görünsün, okyanus gibi aşılması imkânsız bir hayat bile olsa, gerçeklikle kendisini ve yanındakilere yol açıp kurtarabilir. Hayat insana nasıl bir engel koymuş görünürse görünsün doğruluk ve gerçekliğin mucizesiyle her zaman zalimlerden kaçacak bir yol açılabilir. Bu aştıkları yolda zalimler heba olur giderler.

13: Ayetlerimiz onların gözleri önüne serilince:" Bu apaçık bir büyüdür" dediler.

14: Kendileri de bunlara yakinen inandıkları halde, zulüm ve kibirlerinden ötürü onları ceht ettiler. Bozguncuların sonunun nice olduğuna bir bak?

Buradaki mucize, ayetler olarak geçer yanlış mealdir. Sihir deyip geçmemek, izah etmek gerekiyor. Sihir aldatmacadır. Bir şeyi olduğundan farklı göstermek.

İnanmayanlar inananlarla karşılaşıp onların kendilerinde olmayan özelliklerini gördüklerinde, kendilerini yanlışın içinde görürler. Fakat bunu kabul etmek onlara zor gelir ve **"bu benim bilemediğim bir sebepten bana öyle görünüyor. Bu bir aldatmaca ben kanıyorum. Mutlaka bunun bir hilesi ya da açıklanacak bir tarafı var fakat ben anlayamıyorum. Evet bu muhakkak beni aldatan, kandıran bir olay."** derler.

Allah'ın varlığına birliğine ait, Peygamberlerinin, kitaplarının dosdoğruluğuna ait, diğer mahlûkatlara (başka boyutta yaşayanlara) ait bir iz, nişan gördüklerinde inandıkla-

rında hatta hayretten dona kaldıklarında, gözleriyle gördükleri, kulaklarıyla duydukları halde **"bu bir aldatmacadır"** deyiverirler. 14. ayetteki inkâr ettiler değil de savaştılar yanlış meal.

Evet, işlerinde gördükleri gerçekle, kendilerine öğrettikleri yanlış, bir savaş yapar. Bu savaş devamlı hayat boyu devam eder. İnkâr edebilmek sanıldığı kadar kolay değildir. Bir savaş gerekir. Eğer insan bu savaşı kötülükleri ortadan kaldırmak için yapsaydı, dünyada kötülük namına hiçbir şey kalmazdı. Zavallılar! Bir de bu müfsidlerin kendi kendini bozanların, koskoca âlem olan insanlığa neler yaptıklarına ve akıbetlerine bir bak! Onların sonu korkunçtur. Bu dünyadayken de, onlar ölmeden önce gözlemlenir. Tarafsız bir gözle seyret onların hepsi delidir! Bu deliler güzel konuşabilir, normal davranışlar sergileyebilir. Ama hayat ve ölüm hakkındaki düsturları saçmalıktır. Gerçek düşüncelerini ortaya döktüklerinde bir yığın saçmalık ve bir o kadar da korkuyla karşılarşırsın. Azap onları dünyada bulmuştur. Huzuru rüyalarında bile göremezler. Bir de ölüm anlarına bir bak! O zaman "aman Ya Rabbi! " demekten başka bir söz yoktur.

15: Andolsun ki biz Davud'a Süleyman'a ilim verdik. Onlar: bizi mümin kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun dediler.

16: Süleyman Davud'a varis oldu ve dedi ki: Ey insanlar! Bize kuş dili öğretildi ve bize her şeyden verildi. Doğrusu bu apaçıp bir lütuftur (aslında fazilettir yazıyor)

Allah, Davud'a ve Süleyman'a ilim verdik buyuruyor. Farkındaysanız dünya mukadderatıyla ilgili her şeyde "biz"lik vardır. Ben yaptım demiyor biz yaptık diyor.

Burada büyük bir sır vardır. Çok önemlidir. Bizliğin, teklikle eşanlamlılığı vardır. Şu kadar söylenebilir -ki ötesini açıklamaya çalışırsak okyanusta kalan adamın okyanusun tamamını anlatmaya çalışması gibi komik olur, eksik olur, yanlış olur.

Allah, hiçbir ruhu boşuna halk etmemiştir. Hiç bir ruh yok olmayacaktır. Aslında hiçbir ruh zamana ve mekâna bağlı değildir. Dolayısıyla bizdir ve tektir ruhlar. Onlara ilim vererek onları üstün kılmamıştır. Maalesef mealle yine başımız dertte, üstünlük değil faziletlilik söz konusu. Faziletlilik güzel ahlâk, davranış, ifade gibi algılanabilir. Asla üstünlük değildir. Bu kelimeyi Nisa Sûresi 34'de de erkekleri kadınlardan üstün kıldı gibi bir manayla yorumlamışlar, yanlıştır.

Bu kelimeyle ilmin insana ne getirdiği anlaşılıyor, şöyle ki: İlim varsa fazilet vardır. İnanç olsa da ilim yoksa faziletlilik mümkün olamaz. Yani doğru ahlâk davranış ve ifade. Süleyman Davud'a vâris oldu. Bu veraset tıpkı bir adamın mal mülk edinip oğluna bırakması, ona intikal etmesi gibi genetik anlayış, doğuştan iyi kavrayış miras kalmış. Bu anlayışla adeta babasının yan bakışından bile ilmini öğrenmeye muvafık bir çocuk olmalı ki babasının ilmini aynen almış olsun. Aynı zamanda bu anlayışı bozmayacak, pekiştirecek bir anası olmalı ki bu veraset aynen kalsın.

O diyor ki bize kuş dili öğretildi ve her şeyden verildi. Kuşdili orada mantık olarak geçiyor. Kuş aklı, kuş mantığı, kuş ifadesi, kuş tavrı manalarının hepsini içeriyor. Demek ki kuş dilini öğrenen kişi her şeyden alır. Ne alır, haber alır, ilim alır. Her şeyden verilir ona. Bu nasıl olur derseniz şöyle: Bütün hayvanların ortak bir hareketi vardır. Onların yaşamları, ölümleri, göçleri, türleri doğal dengeyi tamamlar. Bir afet bir kaos ortamında tabiatın müthiş bir akılla kendini telafi ederek onardığı görülür. Ne olursa olsun hayati denge bozul-

maz. Bu ancak hayvanların, mahlûkatın birbirinden haber almasıyla mümkün olabilir.

Bugün bilim adamlarını şaşkına çeviren tabiatın aklı ve bütünlük içindeki hareketini sağlayan etken kuşların mantığıdır. Kuşlar yiyecek aramak için uçuyorlar ve çiftleşmek için ötüyorsa neden bu kadar çok ötüşme oluyor. Onlar sadece yılın küçük bir zamanında çiftleşip yuva kurarlar. Niye bütün kuşlar öter, karnı doyduğu halde uçarlar. Onların bu hareketliliği insanlara sebepsiz görünebilir. Tabiatta hiçbir oluş sebepsiz olamaz. Onlar, doğadaki iletişim ağını oluştururlar. Hani kulaktan kulağa söylenen sözün yayılma hızını hesaplayınca müthiş bir hız çıkar ya ortaya, kuşlar bir de uçuyorlar. Dolayısıyla onların kulaktan kulağa yayma gücü çok daha fazladır. Hayvanların bazıları onların mantığını bilir ve sürülerini ona göre sevk ederler.

17: Süleyman'ın, cinlerden, insanlardan ve kuşlardan müteşekkil orduları toplandı; hepsi bir arada düzenli olarak sevk ediliyordu.

18: Nihayet karınca vadisine geldikleri zaman bir karınca: Ey karıncalar! Yuvalarınıza girin; Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesin! dedi.

Bu ayeti sembolik olarak anlatmak gerekiyor. Zaten görünen mana bir vakayı anlatıyor ve çok açık. Bir de sembolü vardır her ayetin.

Bu ayette bir ordudan bahsediliyor, Hz. Süleyman'dan bahsediliyor. Hz. Süleyman bir peygamberdi ama onun sembollediği kişiler de vardır elbette. Kimdir bunlar? Bunlar tevhit ordusunun komutanı kutublardır. Onlar birer birer gelir geçer başa. Bir ordunun iki komutanı olmaz. aynı Hz. Da-

vud'dan Hz. Süleyman'a miras kaldığı gibi bir kutuptan diğerine geçer bu vazife.

Niye bu ordu insanlar, cinler ve kuşlardan oluşuyor peki? Başka varlıklar niye anılmıyor?

Çünkü gerçek şuur sahibi ve aynı zamanda fedakârlık sahibi topluluk sadece bu üç topluluktur. Kendilerini başkalarına feda edebilme yani başka ruhları kendine tercih etme, onları kendi nefsinden üstün tutma özelliği bu üç gürühta vardır. Diğer hayvanlarda hayatın devamlılığı için gerekeni yapma davranışı görülürken, kuşlarda bütün tabiatın selameti için fedakârca bir koşuşturma bir uğraş, bir hizmet söz konusudur. Bu fedakârlık çok azınlık olsa da insanlarda ve cinlerde görülür. İşte fedakârların ruhları bir ordu oluşturur. Bu ordu gözle görülmez, onlar cismi olarak toplanmaz birlik için onlar ruhi olarak toplanırlar.

Bu ordu Allah'ın sevk ettiği bir ordudur. Biraz daha açmak gerekirse bir ruh gücü ordusu, kuvveti denilebilir. Onlar birliği yaymak, nifakı inkârı yok etmek için savaşırlar. Bütün bunların yanı sıra "tayran"yani mealde kuş olarak geçen kelimenin içeriğine bakarsak havalanarak gezip dolanan her nesneye tayran denilebileceğini anlarız. Nedir öyleyse "tayran"? Fil Sûresinde geçen "tayran ebabil" nedir? Ebabil kuşları ki insanları ve filleri başlarından ayaklarına kadar delerek öldürmüşlerdir. Bu olayın pek çok tanığı vardır. Bir tevatürdür denilemeyecek kadar şahitli bir olaydır. Ancak "tayran ebabil"in nasıllığı ve niceliği hep. tartışılmıştır. Bunların ışın silahıyla aynı etkide öldürmesi biraz üzerinde düşünülmesi gereken bir konu değil mi? Peki kısaca insan, cin ve tayr ile kurulmuş bu ordunun bildiğimiz kuşların yanı sıra uçan, dolanan, Hüdhüd gibi yukardan su olan yerleri fark eden, haber getiren olağanüstü yeteneklere sahip bir bilinç toplulu-

ğundan söz etmemiz gerekir herhalde.

Bir nokta daha var ki vurgulamadan geçemeyiz. "mantıkuttayr" dilimize kuş dili olarak çevrilmişse de dil, Arapçada lugat kelimesiyle ifade edilir. Oysa "mantıkuttayr"ın tam kelime karşılığı uçan dolanan nesnelerin mantığı demektir. Mantık, onların akıl işleyiş düzeneği, neyi niçin yaptıklarının anlaşılması demektir. İnsan mantığı desek ne anlaşılır ise aynı şekilde uçan dolanan nesnelerin mantığı yani.

Doğan Cüceloğlunun savaşçı kitabında tanımladığı savaşçılar bu ordudan mıdır?

Evet niye olmasın. İnsanlık için kaygı taşıyan, bütün ruhların birliğine tekliğine ve yüce, büyük ruha ait olduğuna inanan, onun uğruna savaşan her kimse bu orduya bilerek veya bilmeyerek dahil olur. Dünyanın neresinde olursa olsun, nasıl bir görüntüye sahip olursa olsun gerçek inanca kavuşmuş, alt beyine inmiş, değişime şahit olmuş her ruh. Ama bunların sayısı diğerlerine oranla çok azdır. Fakat bu ordu öyle güçlüdür ki karınca kadar çok olsa da diğerleri aciz kalır bu ordunun karşısında.

Evet Neml yani karıncalara geldi sıra. Sembolde karıncalar her taraftan toplayan, topladıklarını yeraltı dünyasına indiren, haris, paylaşmayı bilmeyen, bencil, mal mülk düşkünü, sistematik ve sistem içinde durmadan didinen kişileri temsil eder. Ama bunlar kendi sistemlerini kurdukları yerde bile olsa tevhit ordusuna saldıramaz ancak kaçarlar. Karıncalar vadisi onların sistemini kurduğu yerleri sembolize eder. Zaten tevhit ordusunun savaştığı karıncalar değildir. Onlar nifaka ve inkâra savaş açmışlardır. O yüzden ayette karıncaların başkanı "bilmeden bizi ezmesinler" diyor. Demek ki bilerek ve isteyerek tevhit ordusu karınca türü kişileri yok etmeyi düşünmez.

19: (Süleyman) onun sözünden dolayı gülümsedi ve dedi ki; Ey Rabbim! Beni, gerek bana gerekse ana-babama verdiğin nimete şükretmeye ve hoşnut olacağın iyi işler yapmaya muvaffak kıl. Rahmetinle, beni iyi kulların arasına kat.

Hz. Süleyman karıncayı duymuş anlamış. Peki bir karıncanın çıkardığı ses nasıl işitilebilir. Bu duyuş kulakla değildir. Telepatiyle algılamadır. Kuş dili de bu türden bir anlaşma şeklidir. Demek ki mahlûkatla telepatik anlaşma mümkündür, yapılabilir. Kur'an-ı Kerim'de pek çok peygamberin duası vardır ve bu duaların her biri ayrı bir konuda yapılmıştır. Kendi içinde bulunduğumuz duruma en uygunu hangisiyse bizde o duayı yaparız.

Dualar giriş parolası gibidir. Dua etmeyi bilmek yetmez, nasıl dua edileceğini bilmek gerekir. Örneğin: bir kız, bir genci sevmiştir. Şöyle dua eder durmadan **"Allah'ım benim onu sevdiğim gibi oda beni sevsin"** bu da çok ısrarla yaptığı için gerçekleşir. Fakat ona iyilik getirmez. Çünkü o genç de onu sevdiği gibi sever fakat duasını **"hayırlısıyla kavuşalım"** diye yapmamıştır. Pek çok sebep girer araya sevdikleri halde kavuşamazlar. Peki duayı sadece **"birbirimize kavuşalım"** şeklinde yapsaydı onun için en iyisi mi olacaktı o da meçhul. Çünkü kavuşup mutsuz olabilirlerdi ya da biri ölebilirdi v.s.

Doğru dua dünyadaki bütün değerlerden daha değerlidir. Bazen dualar insanın felaketine açılan bir kapı bile olabilir. Nasıl dua edildiği çok önemlidir. Bu yüzden Hz. İbrahim'in, Hz. Eyüb'ün, Hz. Yusuf'un v.s. pek çok peygamberin duası kıssasının içinde geçer. Demek ki onların karşılaştığı hadiseleri hayatımızla karşılaştırıp içinde bulunduğunuz hale en uygun duayı keşfetme talihimiz var. Hz. Süleyman'ın duasından şunu anlayabiliriz. Hz. Süleyman gibi nimete, lüt-

fa kavuşmuş biri bu nimetin kendisine manevi felaket getirebileceği düşüncesini unutmaması gerektiği açıktır. Bu yüzden Hz. Süleyman **"verdiği nimete şükretmeye ve hoşnut olacağın iyi işler yapmaya muvaffak kıl, rahmetinle beni iyi kullarına dahil et"** duasını ediyor.

Neden başında "bana ve ana babama verdiğin nimetler" diye başlıyor duaya. Pek çok duaya niye ana baba anılarak başlanıyor. Mesela: Rabbi firliğ veli valideyye ve lil mü'minine... diye başlayan namazda okunan dua var. Beni annemi, babamı, bağışla şeklinde başlıyor. Bunun sebebi ne?

Bir insan tek başına gökten inerek gelmez dünyaya, ona emek veren anne baba vardır. İyi bir insan, iyiliğin kadrini bilir. Dua geçmişe yönelik yapılır. Evlatlarına dua edersin ama o ayrıdır. Çünkü geleceğe yönelik duadır o. Gelecekte evladının nasıl biri olacağını bilmeden dua edersen bunun mesuliyetini de almış olursun. Mesela çocukken çok şirin biri olan evlat, babasının şöyle duasını alır: **"Allahm benim evladımı yaptığı her işte muvaffak kıl"** Fakat babası öldükten sonra bu evlat tam bir despot zalim olur çıkar. Babasının duası yüzünden yaptığı her işte başarıya ulaşır. Bu onun zalimliğine bir o kadar daha güç katar. Dua geçmişe yapılırsa yani ana babaya dolayısıyla genetik yapımıza, bilinen ve minnet duyulan, ve duanın gerçekleşmesi halinde hiç kimsenin zarara uğrama ihtimali olmayan bir hale yapılır.

Hz. Süleyman kendisine ve ana babasına verilen nimete şükretmek için dua ediyor. Ana babasının nimete şükürde noksanlık göstermesi halinde, onun şükrü onlara da kefaret olsun diye. Bu durumdan hiçbir olumsuzluk çıkar mı? Birine bir zarar dokunur mu? Ana babasının selameti kişide huzurun artmasına vesile olur.

Nasıl yani anlamadım?

Birini düşün, annesi ve babası çok günahkâr yaşamış, bu hal üzere ölmüşler. O ruhların hapis ve azapta ruh olması dolayısıyla kendisine hiçbir faydaları yoktur. Oysa serbest ve huzurda olan anne baba ruhları kişiye hayatı boyunca manevi destek sağlarlar. Bunu kişi görmez, bilmez fakat bu olur. Çünkü serbest ruhlar boş durmaz. İlk öncelikli olarak da evlatlarına yardımda bulunurlar. Hele bu evlat onların serbest ruh haline dönüşmesi için ruhlarını dualarla, Kur'an okuyarak beslemeye çalışmışsa. Gördüğün gibi sorduğun her soruda bir âlemin kapısı açılıyor ve orada kalmak zorundayız.

20: (Süleyman) kuşları gözden geçirdi ve şöyle dedi: Hüdhüd'ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı?

Hüdhüd kuşlardan bir kılavuz. Bu kılavuz ordunun yolunu bulmasında, sevkinde önemli bir vazifesi var. Bu kuş, aynı zamanda epey akıllı bir varlık. Bu yüzden ağır bir vazife yüklenmiş ve akıl sahibi biri bu vazifesini yapmayınca cezaya çarptırıldığı gibi, Hz. Süleyman ona ceza vereceğini söylüyor. Hayvanlar arasından aynı insan aklı ve zekâsına sahip bireyler çıkar. Bunlar hayvanlar âlemi için çok önemlidirler, aynı zamanda tevhit ordusu için. Hüdhüd de kuşların en zekisi ve lideriydi ve Hz. Süleyman'ın emrindeydi.

21: Ya bana (mazeretini gösteren) apaçık bir delil getirecek ya da onun canını yakacak yahut onu boğazlayacağım!

22: Çok geçmeden (Hüdhüd) gelip: ben dedi senin bil-

mediğin bir şeyi öğrendim. Seb'e'den sana çok doğru bir haber getirdim.

Seb'e bir etken dolayısıyla deri, soyulan yer manasına da gelir. Aynı zamanda şaraptır. Fakat muhtemelen deri soyulan yerdir. Sembolde deri soyulması, insanın kişiliğinin göstergesi yüzü, derisi olduğunu düşünürsek, kişiliğin yok edilmesi demektir.

23: Gerçekten onlara (Seb'elilere) hükümdarlık eden, kendisine her şey verilmiş ve büyük bir tahtı olan bir kadınla karşılaştım.

24: Onun ve kavminin, Allah'ı bırakıp güneşe secde ettiklerini gördüm. Şeytan, kendilerine yaptıklarını süslü göstermiş de onları doğru yoldan alıkoymuş. Bunun için doğru yolu bulamıyorlar.

Bu topluluk kişiliğini niye kaybetmiş? Çünkü başlarında onlara hükmeden bir kadın var. Hükmeden kadın güneşe tapıyor, onlar da o kadına uyup güneşe tapıyorlar. Sembolde güneş rahmi ifade eder. Öyleyse o ve kavmi rahme tapıyor. İnsanlar Kur'an'ı okuyunca bir zamanlar varmış ama şimdi hiç ilgisi yokmuş gibi hikâye okur gibi okuyorlar. Oysa semboldeki anlamı çıkarsa anlaşılır ki bu gibi durumlar hep var.

Bu toplum tipi şöyle: Ana gücü, dişiliği tanımayan kadının sahip olduğu tek güç. Ana tesiri öyle güçleniyor ki, öyle baskın çıkıyor ki kişi Rabbini tanıyamıyor, Rahim'e tapıyor. Ben müslümanım diyen bir lafza sahip olması, onu bu durumdan kurtaramaz. Büyüyemeyen, çocuk kalan, kişilik oluşturamayan, ne istediğini bile bilemeyen fertler rabbini bilemez, tanıyamaz, dolayısıyla Rahim'e takılıp kalır, bilmeden

ona tapar. Yani alt beyni tanıyamayan taklidi imanı geçemeyen her fert, Rahim'e tapar.

Anlayamıyorum. Bir insan hem Müslümanlığı kabul eder hem de nasıl Rahim'e tapar?

Kişi anneden aldığı öğretileri Kur'an'ın demek istediklerinden, Peygamberin sözlerinden üstün tutarsa, bu kişi Allah'a mı yoksa Rahim'e mi tapıyor? Neyi neyden üstün tutarsan o senin taptığındır. İnsanlar öğrendikleri bilgilerden bir türlü kurtulamıyor ve **"acaba gerçek başka bir şey olabilir mi"** diyemiyor. O yanlışın peşinden ömür boyu gidiyor. Ya da yanlış olduğunu kavradığı halde o yanlıştan çıkamıyor. Mesela doğuda bir gence anası: **"Babanı öldürdüler sen de git kanlını öldür bu senin namus borcundur"** dediğinde o oğul **"Yahu babamı öldüren hapse girdi ben niye gidip onun oğlunu öldüreyim. Bu niye benim namus borcum olsun"** diyemez. Öyle öğretilmiş herkes öyle yapmıştır. Zaten kişiliği oluşmamıştır, anası ne düşünürse o da onu düşünmek durumundadır, ya da karşı koyacak hali yoktur, henüz adam olmamıştır çünkü. Gider bir masumu öldürür hapislerde çürür, bilir ki onun çocuğunu da kanlısı öldürecek. Bu kişi Müslüman görünümündedir hatta namazını orucunu kaçırmaz. Ama Allah'ın emrine tamamen zıt bir işi, anası, töresi öyle istiyor diye yapar. Bu kişi Allah'a mı tapıyor yoksa Rahim'e mi? Oysa Rahim'e değil Allah'a tapmış olsaydı zaten zayi olacak hayatını töresine değil Allah'a adardı. Belki yine öldürülürdü ama bir masumun kanına girmemiş olurdu. Ayette onlar doğru yola inat ediyorlar demiyor, doğru yolu bulamıyorlar diyor. Demek ki bir acziyet söz konusu. Bu acziyet ana öğretilerinden dolayı adam olamamaktır.

25: (Şeytan öyle yapmış ki) göklerde ve yerde gizleneni açığa çıkaran, gizlediğinizi ve açıkladığınızı bilen Allah'a secde etmesinler.

26: (Hâlbuki) büyük Arşın sahibi olan Allah'tan başka Tanrı yoktur.

Lafda değil gerçekte Allah'a tapana, göklerde ve yerde gizlenen açığa çıkar. Zaten büyük Arşın sahibi yani her maddenin sahibi Allah'tan başka tapılacak bir şey yok. Başka bir Tanrı yok.

27: (Süleyman Hüdhüd'e) dedi ki: Doğru mu söyledin, yoksa yalancılardan mısın, bakacağız.

28: Şu mektubumu götür, onu kendilerine ver, sonra onlardan biraz çekil de, ne sonuca varacaklarına bak.

29: (Süleyman'ın mektubunu alan Seb'e melikesi) "Beyler, Ulular! Bana çok önemli bir mektup bırakıldı" dedi.

Seb'e melikesinin özelliği var. Onun bir tahtı var ve danıştığı bir heyeti var. Bu kadın gerek cazibesiyle, gerek çevresiyle, gerek zekâsıyla, havası, vakurluğuyla etkili yani tahtı olan bir kadın. O bir kraliçe. Bu tip kadınlar toplumda çok itibar görür ve sözleri dinlenir. Dolayısıyla ailesi üzerindeki tesiri de çok kuvvetlidir. Böyle bir insanı kendine getirecek doğru yolu bulduracak tek etken bir Rahman güçtür. Yani Rahman sıfatında biri. Ona bir mektup gidiyor. Bu mektup mecazi olarak orgazmı ve kadınlığı, dişiliği tanımayı temsil

eden bir haberdir. Nedir bu haber? Rahim güçten üstte Rahman güç, ondan üstte Allah vardır. Yani şu demektir ki Rahim güç insanlara etkili olsada, Rahman güç daha etkilidir. Bu ikisinin bütün gücü Allah'tan ibarettir, ondan gelmektedir. Bu uyarıyla karşılaşan Melike hemen heyetine danışıyor.

30: Mektup Süleyman'dandır, Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyladır.

31: "Bana baş kaldırmayın, teslimiyet gösterip bana gelin diye (yazmaktadır)"

32: Dedi ki: Beyler Ulular! Bu işimde bana bir fikir verin. (Bilirsiniz) siz yanımda olmadan hiç bir işi kestirip atmam. Melikenin danıştığı heyet sembolde onun mantığıdır. Rahman güce tabi olma teklifiyle karşı karşıyadır.

33: Onlar şu cevabı verdiler. Biz güçlü kuvvetli kimseleriz, zorlu savaş erbabıyız; buyruk ise senindir; artık ne buyuracağını sen düşün.

34: Hükümdarlar bir memlekete girdiler mi, orayı perişan ederler ve halkının ulularını alçaltırlar. (Herhalde) onlarda böyle yapacaklardır, dedi.

Mantığıyla aklıyla oldukça güçlü, zor savaşların erbabı kadın, yani ince bir zekâ ve kavrayışla ince planlarla pek çok şeyin üstesinden gelebilen kadın bu uyarı karşısında bir korkuya kapılır. Bu korkunun sebebi Rahman güçlerin yani erkeklerin girdikleri yeri perişan edip, halkının ulularını alçaltmalarıdır. Bu erkeklerin kaba tavrı ve karşısındakini aşağıla-

malarıdır. Bu davranış her kadının erkeklere karşı için için bir nefret ve karşı koyuşun sebebidir. Kırılgan ve hassas yapılı kadın erkekler tarafından duyguları düşünülmeden hoyratça davranışlar ve aşağılamalara maruz kalınca büyük bir çöküntüye uğrar. Bu gücü alt etmenin yollarını arar, bir savaşa girişir. Savaş erbabı olur yani. Bu durumu görünce yine bir hileye başvurur.

35: Ben (şimdi) onlara bir hediye göndereyim de, bakayım elçiler ne ile dönecekler.

Hediye sembole göre burada kadının tatlı dili hoş tavrıyla kendinden güçlü olanın gururunu okşamasıdır. Böylelikle onu kendine zarar veremez bir duruma getirmeye çalışır.

36: (Elçiler, hediyelerle) Süleyman'a gelince şöyle dedi: Siz bana mal ile yardım mı ediyorsunuz? Allah'ın bana verdiği sizin verdiğinizden daha iyidir. Hediyenizle siz sevinirsiniz.

Böyle bir aldatmacayı Hz. Süleyman kabul etmedi, geri çevirdi.

37: (Ey elçi!) Onlara dön; iyi bilsinler ki, kendilerine asla karşı koyamayacakları ordularla gelir, onları muhakkak surette hor ve hakir halde oradan çıkarırız!

Seb'e kavmi gibi kavimler tevhit ordusu önünde acizdir. Ama inat ederlerse ve değişmezlerse bu ordu onları zelil bir halde yaşadıkları yerden çıkarır. Bu bir uyarıdır. Bu uyarı Seb'e kavminin durumuna düşmüş bütün toplulukları içine alır. Onlar gibi olmak bir hışıma bir azaba uğrama sebebidir.

38: (Sonra Süleyman müsavirlerine) dedi ki; Ey ulular! Onlar teslimiyet gösterip gelmeden önce, hanginiz o melikenin tahtını bana getirebilir?

39: "Cinlerden bir ifrit: Sen makamından kalkmadan ben onu sana getiririm. Gerçekten bu işe gücüm yeter ve bana güvenebilirsiniz." dedi.

Seb'e melikesinin bir tahtı var. Hüdhüd ondan haber getirdiğinde "kendisine her şey verilmiş ve büyük bir tahtı olan bir kadın" diye anlatmıştı. Kelime olarak bakarsak arş, şan, şeref manalarına da gelir. Sembolden şunu anlıyoruz: kendisine her şey verilmiş, bununla şana şöhrete kavuşmuş, etrafını etkisi altına almış, kendi ve çevresini güneşe yani Rahim'e taptırmış bir kadın. Bu kadın tek durumda yani eşi yok. Rahman gücü tanımamış henüz. Hz. Süleyman onun tahtını istiyor. O anlamış ki, bütün bu kötü durumun sebebi o taht. **"Ondaki üstünlükleri bana getirin, böylece kendi acziyetini hissetsin"** demek istiyor. Cinlerden ifrit türünden biri, (Buradan cinlerin de türleri olduğu anlaşılır) bir müddet zarfında o gelmeden önce getiririm diyor.

40. Kitaptan Allah tarafından verilmiş bir ilmi olan kimse ise: "Gözünü açıp kapamadan ben onu sana getiririm." dedi. Süleyman onu yanı başına yerleşmiş olarak görünce: Bu, dedi, şükür mü edeceğim yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni sınamak üzere Rabbimin lütfundadır. Şükreden ancak kendisi için şükretmiş olur, nankörlük edene gelince, o bilsin ki, Rabbimin hiçbir şeye ihtiyacı yoktur, çok kerem sahibidir.

Kitapta bir ilmi olan kimse kimdir? Kitap o zaman Kur'an inmediğine göre sadece Davud'a inen Zebur olabilir denebilir. Fakat kitap alt beyine konulan kâinatın bilgilerinin tümüdür. Çünkü Zebur denmiyor kitap deniyor. İnsanlardan bazıları bir şekilde alt beyin bilgilerinin bir kısmını elde edebiliyorlar. Bunlara keramete ermiş kişiler, veliler, mürşitler v.s. isimler verilmiş. Hz. Mevlana mesneviyi bu şekilde yazmıştır.

O kişi anında tahtı getiriyor. O devirde bir ışınlama olayı gerçekleştiriyor. İfrit'in ilmi o kimsenin ilmine yetişemiyor. Bundan şunu anlayabiliriz. İnsanlar alt beyinlerinden öğrendikleriyle cinlerin ilmi ve kabiliyetini geçerler. İnsan cinden üstte yer alır. Eşref-i mahlûk insandır. Tahtın gelmesi Hz. Süleyman için bir imtihan oluyor. Bunu söylüyor. Demek ki çileler gibi nimetler, lütuflarda sınanmak için verilir. Hz. Süleyman her lütuf karşısında şımarma korkusuyla kendisine ve etrafına bunu hatırlatıyor. Özellikle bu lütuf kadının erkeğe itaati olursa çok daha önemli olur ve nankörlük etme tehlikesi büyür.

Gerçekten dünya da bir erkek için en büyük nimet, kendisine sevgi ve saygı gösteren, ona itaat eden, uyum sağlayan, yumuşak başlı olgun bir eştir. Eş öyle olursa evlatlarından da büyük ölçüde aynı tavrı görür. Hz. Nuh'un ilk eşinden olan evlatları (ya da önceki eşleri) kendisine iman edip gemiyi yaparken yardım ettiler. Fakat son eşi ona saygı duymayan bir kadındı ve ondan olan oğlu Kenan, annesine uydu, inatları yüzünden ikisi de helâk oldu. Rahim hâkimiyet ne kadar iyi niyetli olsa da babayı yani Rahman gücü tanımamayı getireceğinden eksik insanlara sebep olur. Bu eksiklik kişiliğin oluşmasına izin vermez.

41: (Süleyman) dedi ki: Onun tahtını bilemeyeceği bir hale getirin; bakalım tanıyacak mı, yoksa tanımayanlar arasında mı olacak.

Hemen düzeltelim diyanetin bu mealinde verilen tanımak manası, doğruyu gerçeği bulmak, hidayete ermek gibi manalar taşıyan "heda" köklü fiilin manasıdır. Bakalım doğruyu bulacak mı? Manası daha akla yatkındır. Başta onun bilemeyeceği bir hale getirilmesi, şeklinin tanımaz hale getirilmesidir. Sembolde tahtının şanı şerefi toplumdaki göze batan üstünlüğü daha doğrusu itibarı olarak düşünürsek onun şekli nasıl değişir? Hz. Süleyman tahtı yok etmiyor onu o melikeye tekrar iade etmek üzere yanına getirtiyor, şeklini değiştiriyor. Zaten melike bütün çareleri tükendiği için ona itaat için yola çıktı. Fakat Hz. Süleyman onu aşağılamak için tahtını yakıp yıkmıyor aksine ona bıraktığı daha doğrusu bırakmak zorunda olduğu tahtını iade etmek istiyor. Onun bir şerefi ve bir itibarı vardı fakat bu şeref ve itibar şeytanın işine yarıyordu, onları yanlışa düşürüyordu. Oysa onun şerefinin ve itibarının şekli değişirse yani kötülüğe değil iyiliğe sebep olan bir hal alırsa o zaman her şey değişecek, melikede gerçeği bulacak hidayete nail olacak.

Hayatımıza uygularsak böyle kadınlara yapılacak en güzel şeyi anlatıyor. O artık başka bir çevrede itibar görecek, tapılmayacak ama saygı ve sevgi görecek. O güzelliği, mülkü, zenginliği için değil, kendisindeki hanımefendiliği, akıllılığı, vakarı için, şeref ve itibar görecek.

Bu gerçekten çok büyük bir sorun; güzelliği, zenginliği yüzünden devamlı pohpohlanan ağzının içine bakılan, ne yaparsa yapsın örnek alınan, çok şöhrete kavuşan kadınları toplum zorla kraliçe yapıp tapıyor. Sırf güzel diye bir insan örnek alınıp taklit edilir mi? Bu saçmalığı insanlar hep yapıyor.

O kadın, güzelliği devam ettiği müddetçe bundan memnun olduğunu zannedebilir. Oysa bir gün yaşlanacağını ve zenginliğin yok olacağını düşündüğü de olur. Bu düşünce o kadını büyük bir acı ve korkuya maruz bırakır. Hâlbuki her insan gibi sadece üstün insanlığı, ahlâkı ve irfanı için itibar görmek onun da hakkı. Hep güzelliği ön planda olan kadın kendi kişiliğini gösteremiyor bile.

42: Melike gelince: Senin tahtında böyle mi? dendi. O şöyle cevap verdi: Tıpkı o! Bize daha önce bilgi verilmiş ve biz müslüman olmuştuk.

43: Onu, Allah'tan başka şeyler alıkoymuştu. Çünkü kendisi inkârcı bir kavimdeydi.

"Senin tahtında böyle izzet, şeref ve itibar var mıydı?" deniyor. O da tıpkı o! yani üstünlükler yine burada. O ardından şunu ekliyor bize daha önce bilgi verilmiş ve biz müslüman olmuştuk. Yani tahtından ayrılıp yola çıktığında zaten müslüman olmuş ve o durumdan kurtulmuştu. 43. Ayet onu Allah'tan başka taptığı şeylerden alıkoymuştu. Onları bıraktığında kurtulmuş oldu demek istiyor. Çünkü kendisi inkârcı bir kavimdi. Onun yanlışta olmasının sebebi kavminin tutumuydu. Kavmi gerçekleri inkâr ettiği için melike yanlışa düşmüştü.

44: Ona "köşke!" dendi. Melike onu görünce derin bir su sandı, ve eteğini yukarı çekti. Süleyman Bu billurdan yapılmış, şeffaf bir zemindir, dedi. Melike dedi ki: Rabbim! Ben gerçekten kendime yazık etmişim. Süleyman'la beraber âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum.

Köşke davet ediliyor çünkü o müslüman oldu. Sembolde köşkün ne olduğunu açıklamak gerekiyor. Köşk binanın, insanı içine alıp koruması, yuva olup onu barındırması, rahat ettirmesi gibi erkeğin gönlünü temsil ediyor. Bir erkeğin bir kadına duyduğu aşkı sevgiyi köşkten daha güzel ne temsil edebilir. Erkeğin sevgisi sahiplenme, güven verme, kapsama, kadınınki sığınma, teslim olmadır. Buna göre köşke girmesi, kadının her şeyi kabullenerek teslim olmasıdır.

Daha önce hediyesini kabul etmeyen Hz. Süleyman hilelerinden kurtulup teslimiyetle ona gelişiyle onu köşküne aldı. Melike köşke girdiğinde derin bir suyla karşılaştığını sandı. Erkeğin Rahman sıfatlı sevgisinin sembolü şudur. Melike bu sudan zarar geleceğini, ıslanacağını, suya batacağını sanıyor. Onu derin bir su zannediyor. O yüzden çekiniyor. (Arapça aslında etek kelimesi geçmiyor. Zeminin camdan parlatılmış bir zemin olduğu Arapça asıla daha uygun.) Rahman gücü tanımayan kadın onda batıp boğulacağını yok olacağını sanıyor. Sembolde kendini ve iradesini tamamen Rahman güce kaptıracağını sanıyor. Oysa o aksine üzerine basıp duracağı güvenli bir zemin oluyor. Zemin olması, rahmani sevginin tevazusunu temsil ediyor. İşte o zaman Melike pişmanlık duyuyor. O zamana kadar Rahman güçten korkarak onunla savaşmış, gönlünü Rahmani sevgiye teslim etmemişti. Rahmanla beraber Allah'a teslim oldum diyor.

45: Andolsun ki, "Allah'a kulluk edin" (diyen) kardeşleri Salih'i Semud kavmine gönderdik. Hemen birbirileriyle çekişen iki zümre oluverdiler.

Salih kişi doğru yolu bulmuş, kendiyle barışmış, sorumluluğunu anlamış ve gereklerini yerine getirendir. Bu kişinin tebliği de barış içindir, iyiliğin yayılması içindir. Semud ise

(Arapça) semede kökünden gelen suyu çekilmiş, suyu azalmışlar manasına geliyor. Su sembolde Rahman gücün sevgi gücünü temsil ettiğine göre merhameti şevki, iyilik isteği ve gücü azalmış kavim Semud. Onlara iyiliği getirmek isteyen kişi, sevgi güçlerini kazanabilmenin yolunu göstermeye çalışıyor. Tek çareyi gösteriyor. "Allah'a kulluk edin" diyor. Gerçekten sevgi büyük güçtür. Daha doğrusu hayatı sağlayan su olduğu gibi ruhun hayatını sağlayan sevgidir. Sevgisiz kalpler suyu yok olmuş tabiat gibi ölüdür. Onlara kardeşleri Salih gelince birbirleriyle çekişmeye başladılar deniyor. Onları seven ve iyiliğini isteyen, dost olan kişi. Fakat onlar içlerinde sevgi gücü kalmadığından birbirleriyle çekişiyorlar.

46: Salih dedi ki: Ey kavmim! İyilik dururken niçin kötülüğe koşuyorsunuz? Allah'tan mağfiret dileseniz olmaz mı? Belki size merhamet edilir.

47: Şöyle dediler: Senin ve beraberindekilerin yüzünden uğursuzluğa uğradık. Salih: Size çöken uğursuzluk Allah katındadır. Hayır, siz imtihana çekilen bir kavimsiniz, dedi.

Şöyle daha doğru oluyor.

47: Şöyle dediler: Senin ve beraberindekilerle bize dağınıklık geldi, (dağıldık) Sizin dağılmanız, kaderiniz, Allah indindedir. Bilakis siz fitne (üreten) yapan bir kavimsiniz. Salih kimseler iyilik için bir uyarıda bulunduğunda, sevgisi bitmiş kavimler, kişiler hemen karşı suçlamaya geçerler. Bu suçlamanın aslı astarı olmadığı halde karşısındakini susturmak için yaparlar. Kendilerinde bulunanı karşı tarafa yansıtırlar.

48: O şehirde dokuz kişi (ya da grup) vardı ki, bunlar yeryüzünde bozgunculuk yapıyorlar, iyilik tarafına hiç yanaşmıyorlardı.

Şehir medeniyet olan yer yani. Bir sisteme oturtulmuş bir yaşam. Bu sistemin dokuz elebaşısı, sistemin en önemli noktalarındakiler yeryüzünde fesada yol açıyorlar. Niye bir şehirde olan kötülük, zulüm"yeryüzünde fesat" olarak geçiyor? Çünkü beyaz güç tevhit ordusu tek ve birlik halinde olduğu gibi zulüme uğramışların yaydığı siyah enerji de tek ve bütündür. Yani yeryüzünün bir bölgesinde "çok büyük bir zulüm yapılıyormuş, bize ne canım" denirse onların yaydığı siyah enerji bir gün gelir afet, savaş, kıtlık vs. durumların yeryüzünde oluşmasını sağlar, bir gün olur "bana ne" diyeni de vurur. Buradan şunu anlamak mümkün; nerde bir felaket, afet oluyorsa bunun sorumlusu zulme yol açanlar, fitne çıkaranlardır. İnsanların umutlarını yok edenler, cahil bırakanlar, adaletini elinden alanlardır. Hiçbir "ah" yok olup gitmez, döner dolaşır, yeryüzüne düşer ve yıkar, atar. Dokuz elebaşı kimlerdir? Toplumda söz sahibi dokuz zümre. Bunlar;

1 -Her türlü yoldan para kazanan güçlü zenginler. Bunlar için her yol mubahtır, önemli olan vurgunu vurmaktır. Salih kimselerse onların menfaatini zedeleyecek en büyük düşmanlarıdır. "Kim fakirin hakkı fakire derse" o, zenginlere darbe indirmiş olur.

2- Sistemin fiskosçuları, doğru mu yanlış mı demeden her dedikoduyu ayyuka çıkararak, bazen hiç var olmayan olayları, salihleri yıkmak için varmış gibi göstererek, iftiralar düzerek halkı etkileyenler.

3- Yeraltı dünyası. Her türlü cinayet, fuhuş, uyuşturucu v.s. suçlarla güç elde eden hırsız, katil takımı.

4- Toplumda söz sahibi çok bilgili görünen daha doğrusu topluma kendini aydın olarak kabul ettirmiş kişiler.

5 - Sistemin yönetiminde yer alanlar.

6- Halkın asayişini sağlayanlar. Bunlar sadece yeraltı dünyasından bazılarının kötülüklerine göz yumsa, bu bile fesat için yeterli oluyor.

7- Adaleti hakkıyla dağıtmayan, menfaatinin icabı kararlar veren hukuk adamları.

8- Toplumda popülerlik kazanmış, böylelikle söz sahibi olmuş kişiler. Eskiden şairler bu konumda bulunuyordu. Genel anlamda sanatçıların şöhretlileri denilebilir.

9- Toplumun üçüncü ve en önemli silahlıları askerler. Her devirde askerin sözü geçer. Bu grupların menfaat düşkünleri, toplumu kendi menfaatleri için sömürür ve yönlendirirler. Hepsi birbirlerinin menfaatini kollayarak bir birlik oluştururlar. Halkın onları yıkmaya gücü yetmez. Ayrıca halk zaten uyuşmuş, düşünemez duruma getirilmiş, suyu çekilmiş tabiat gibi duygularından koparılmış hale geldiğinden bunu isteyemezler bile. Başlarındaki belaların kötülüklerin tek sebebi salihlerdir. Halk buna ikna edilir.

49: Allah'a and içerek birbirlerine şöyle dediler: Gece ona ve ailesine baskın yapalım (hepsini öldürelim); Sonra da velisine: "Biz (Salih) ailesinin yok edilişi sırasında orada değildik inanın ki doğru söylüyoruz" diyelim.

Her türlü entrika ve güç kullanımına rağmen Salihleri susturamayanların yapacağı şey onları öldürmektir. Bunu aşikâr yapamazlar çünkü halkı kandırmışlardır, kendilerinin katil olduğunu gören halk gerçek yüzlerini görecektir. İtimatları bitecektir. Bu yüzden gizli gizli yok edip "biz orda değildik" demek menfaatlerine en uyanıdır.

50: Onlar böyle tuzak kurdular. Bizde kendileri farkına varmadan, onların planlarını alt üst ettik.

51: Bak işte, tuzaklarının akıbeti nice oldu: Onları da kavimlerini de toptan helâk ettik!

52: İşte haksızlıkları yüzünden çökmüş evleri! Anlayan bir kavim için elbette bunda bir ibret vardır.

Burada yine biz öznesi kullanılıyor. Biz, tevhit ordusu ya da ah'ların oluşturduğu güç veya her ikisi birden olabilir. Önemli olan şu ki maalesef planları yapan elebaşılarla birlikte onlara kanan kavim de helâk oluyor. Demek ki kandırılmış olmak masumiyet sebebi olmuyor. Koyun sürüsü gibi güdülen irade göstermeyen, düşünmeyen, korkularına yenik düşenler de bu cezaya uğruyorlar. Çünkü elebaşı olanlar ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, halktan daha güçlü değildir. Güçlerini halktan alırlar, halka karşı kullanırlar.

Bir şeye daha dikkat çekmek gerekiyor: Bu helâk olanlar

inkârcı veya kâfirler zümresi değildir, öyle bir kelime geçmiyor. Sadece "Allah'a kulluk edin" diye uyarıldıklarından anlıyoruz ki gerçek manada Allah'a değil korkuları ya da menfaatlerine kulluk edenlerdir. 52. Ayette çökmüş evler, içi boşalmış ıssız kalmış manasına gelir. Bu şu demektir: Semud kavmi gibi olanların yani rahman gücü çekilmiş toplumların akıbeti yuvalarının dağılması, aile hayatlarının çöküşüdür. Aynı zamanda olmuş bir olaya işaret ediyor tabii. Fakat zaman içinde oluşan Semud kavmi gibilerinin akıbetinin illâ yerle bir olmuş evler olması gerekmiyor. Aileleri dağılır deniliyor. Defalarca tekrarlanan "Anlayan bir kavim için bunda bir ibret vardır" sözü bunun üzerinde durun düşünün diyor.

53: İman edip Allah'a karşı gelmekten sakınanları ise kurtardık.

Karışmış kavgacı bir toplum aile hayatı da çökerek helâk oluyor. Onlara uymayan kendi halinde barışçı ve sevgi dolu bir hayat yaşamak için mücadele edenler kurtuluyor. Bu da ancak bu fitnenin içinde onlara benzememek için inanç ve sakınmayla mümkün oluyor. Bu çok kolay değildir. Herkesin saldırgan, kavgacı olduğu bir toplumda barışçı olmak.

54: Lût'u da (peygamber olarak kavmine gönderdik) Kavmine şöyle demişti: Göz göre göre hâla o hayasızlığı yapacak mısınız?

55: Siz, ille de kadınları bırakıp şehvetle erkeklere yaklaşacak mısınız? Doğrusu siz, beyinsizlikte devam edegelen bir kavimsiniz!

Tam manası şöyle: Ve Lût o zaman kavmine siz o kötülüğü yapacak mısınız? Ve siz görüyorsunuz? Her şeyi bilerek

yaptıkları anlaşılıyor. Fakat bu kavim kötülüklerinin sonucunu hiç umursamıyor.

56: Kavminin cevabı "Lût ailesini buradan çıkarın, çünkü onlar (bizim yaptıklarımızdan) uzak kalmak isteyen insanlarmış" demelerinden ibaret oldu.

Ayetin Çeviri Karşılığı: (Buna karşı) kavminin cevabı: "Lut ailesini memleketinizden çıkarın, çünkü onlar temizliğe zorlar (temizlik taslayan) insanlardır." Demelerinden başka (birşey) olmadı.

57: Bunun üzerine onu ve ailesini kurtardık. Yalnız karısı Müstesna; onun geride kalmasını takdir ettik.

Kavmi aynı lakaytlıkla, dayanamayıp bize mani olmaya çalışacağınıza, çıkın gidin burdan uzaklaşın diyor. Onlar da öyle yapıyor. Kötülük söz geçmez bir hal aldığında her şey bile bile yapıldığında o toplum helâk olacaktır. Bu helâk her türlü olabilir. Bu durumda uzaklaşmak tek çaredir. Burada karısının da helâk olduğu vurgulanıyor. Lut'un karısı kavimdeki kadınlarla birlik olup dişiliği reddediyor. Lut'a uyum sağlamıyor. Bunun sebebi birbirleriyle ilgilenen erkeklerin toplumundaki kadınların tamamen siyahlaşması yani siyah güce dönmeleri ve Lut'un eşinin de bu kadınlarla birlik olması. Asıl helâk budur.

Kadınlar ve erkekler iki cepheye bölünürse, aile kavramı ortadan kalkarsa toplumun her şeyi biter. Salih'in kavminin suyu çekilmiş yani merhamet kalmamıştı. Bunun devamı, sonrası ise Lut kavmi gibi cinsi sapıklığa yönelmektir. Aileleri ayakta tutan merhamettir. Merhamet kalkınca birbirlerine yabancılık taşıyan kadın, erkek artık bir araya gelmek iste-

mez. Şunu kesin olarak söyleriz: **"Herkes kendi cinsel tercihinde özgürdür, isteyen istediği gibi yaşasın"** demek toplumun beline indirilen balta gibidir. Her cinsi sapık başka birini sapıttırmaya uğraşır. Eşcinsellik saldırganca yayılan bir sapıklıktır.

58: Onların üzerlerine müthiş bir yağmur indirdik. Korkutup sakındırılanların yağmuru ne kötüdür!

Sembolde su, Rahman sevgi gücüydü. Fakat burada su, güç, helâk edici bir güç olarak geçiyor. Yani su biçim değiştirmiş, hayat sebebiyken helâk sebebi olmuş. Biçim değiştirme Rahman sevgi gücünün hayatın devamına değil, geleceğe değil, zevke yönelmesidir. Bu zevk uğruna toplum kurban ediliyor. Saldırganlaşan erkekler birbirlerini yoldan çıkararak çoğalıyorlar. Enerjileri siyaha dönüşüyor. Bu yüzden bu yağmur için "ne kötü"bir yağmur deniyor.

59: De ki: Hamd olsun Allah'a selam olsun seçkin kıldığı kullarına, Allah'mı daha hayırlı, yoksa ona koştukları ortak mı?

Buraya kadar seçkin kullar ve onların karşıtlarının hangi ortamda, hangi davranışta bulundukları ve bulunacaklarını anlattı ayetler. İlk önce Hz. Musa'nın kurtuluşu, kurtulan kulun tevhit ordusuna dahil olacağı ve burada Rahim gücünün eğitilişi, ardından salih yahi sulh isteyen ve bunu söyleyen toplumu düzeltmeye uğraşan bir insana dönüşmesi, daha sonra Hz. Lut gibi toplumun cinsel hayatını düzeltmeye çalışan biri olması. Bunlar sırasıyla anlatılmış ve ne gibi kötü davranışlarla karşılaşabileceği bildirilmiş. Her defasında kurtuluşun bu seçkin kullara, helâkin ise onlara kulak asmayanlara olduğu söyleniyor.

İşte sonuçta bütün bu olanlara şunu de: Hamdolsun, Allah'a selam olsun seçkin kıldığı kullarına. Başına gelenler Allah'ın seni eğitmek istemesinin sonucudur. İster nimet, ister külfet görüntüsünde olsun hamd olsun de. Selam olsun seçkin kullara diyerek, bu eğitimde görevli kişilere minnetini belirterek onlara "selam" yani kurtuluş dile. Bu eğitimi kabullenmeyerek Allah'a ortaklar koşanlara işaret de ediliyor. Bu ortaklar Allah için değil de başka şeyler için yapılan her şey olabilir. Allah'ın kullarının selameti için dilediği, kullarından istediği bu dünya okulunun kurallarını uygulamak yerine kendi zevki için, kendi korkuları için, toplumu için, ebeveyni için v.s. için yaşayan, onların kurallarını uygulayanlara şu deniliyor **"Allah mı daha hayırlı, yoksa ona koştukları ortaklar mı?"**

60: (Onlar mı hayırlı) yoksa gökleri ve yeri yaratan, gökten sizi su indiren mi? O suyla bir ağacını bile bitirmeye gücünüzün yetmediği güzel güzel bahçeler bitirdik. Allah'tan başka bir Tanrı mı var? Doğrusu onlar sapıklıkta devam eden bir güruhtur.

Su, Rahman gücü temsil eder. Ağaç hayatın işareti ve devamı unsurlarından biridir. Gökten gelen su saf, temiz, duru bir sudur. Bu duru su arzda yani temsilen insan yapısında vücudunda bahçeler oluşturur. Orada bir hayat başlar. Bu hayat, manevi hayattır. Yani duyguları tam oluşmuş, duygusal zekâya yani akıla sahip olmuş insanın hayatı. **"Ne kadar uğraşsanız bu hayatı oluşturmaya gücünüz yetmez. Bir tek ağacı bile bitiremezsiniz"**. deniyor. Akıl tamamen Allah'ın lutfuyla hayata geçen bir oluşum. **"Allah'tan başka bir Tanrı mı var"** açıklaması, tam manayı vermiyor. Doğrusu Allah'la birlikte bir Allah mı var"? Aklınızı kullanmaya kudreti olma-

yan ey kullar! kendi kendinize bir şeyleri oluşturacağınızı mı sanıyorsunuz? diyerek insanın kendinde gördüğü kuvvetle hiç bir şeye gücünün yetmeyeceği izah ediliyor. Daha açık anlatmak gerekirse "gizli şirk" denilen tehlikeye işaret ediliyor. Bir insan bunu "ben icad ettim" "şunu ben bildim, yazdım" v.s. sözlerle yaptığını kendine ait görürse Allah'a ortak koşmuş olur. **"Allahla birlikte bir Allah mı var ki bir şeyin kudretini kendinde görüyorsun! "** İhtarı yapılıyor. Bir eylemi söylerken **"Allah'ın izniyle şunu yaptım"** ya da **"Bunu bana Allah yaptırdı"** demek gerekir. Bu söz de o kadar önemli değildir. Önemli olan insanın öyle düşünmesidir. Biri birine: **"Efendim ne kadar muhteşem eserler meydana getirmişsiniz"** diyerek iltifat etse karşıdaki **"teveccühünüz"** diyerek kibarlık yapsa ama içinden o kişinin iltifatına aynen katılsa, gizli bir nefsaniyet içinde olmaktan kendini kurtaramamış olur.

61: (Onlar mı hayırlı) yoksa yeryüzünü oturmaya elverişli kılan, aralarından (yer altından ve üstünden) nehirler akıtan, arz için sabit dağlar yaratan, iki deniz arasına engel koyan mı? Allah'la birlikte bir Allah mı var) Doğrusu onların çoğu bilmiyorlar.

Başka türlü meal edersek: "Kim yeryüzünü karar kıldı". deniyor! "Karar" kelimesi (Arapça) ocakta yanmakta olan tencereye konulan soğuksu" manasına da gelir. Bir ateş topuyken dünyanın soğuması suyla sağlandı. Bu su ne eksik ne fazla miktar verildi yeryüzüne. Böylece yeryüzünde alttan ve üsten akan nehirler oluştu. Bu, tıpkı insan vücudundaki damarlar gibi suyu canlılar için gezdirerek, bütün yeryüzünün su ihtiyacını karşılıyor. Bundan sonra "ona sabitler (ya da köklüler) kıldı" cümlesi burada "arz için sabit dağlar yaratan"

şeklinde yorumlanmış oysa dağların sabit olmadığı ve yürüdüğü (tıpkı bulutlar gibi) başka ayette geçiyor. Öyleyse bu sabit ya da köklüler her ne ise dağlar değil. Yeryüzününde sabit olan ateş ve topraktır. Yani mağma ve toprak. Bunu köklüler olarak ele alsak yine mağma çıkar ortaya. Çünkü mağma tıpkı ağaç kökü gibi yeryüzüne çıkar ve kökler oluşturur. (Beş element denilen insan varlığının beş unsuru ateş, toprak, hava, su, ruh bunlardan sabit olanlar toprak ve ateştir. Bunun yeryüzüyle aynı oluşu yani dört unsurun ve yer alışının benzerliği şunu gösterir ki beşinci element olan ruh yeryüzünde de vardır. Arz canlıdır, bir ruhu vardır)

Ayette arz için müennes bitişik zamir kullanılmış. Sabit olan arz öğeleri müennestir. Yani dişi özelliktedir. Tıpkı güneşin sabit gezegenlerin gezici, yumurtalığın sabit, spermlerin hareketli olması gibi. Hava ve su Rahman güce, ateş ve toprak Rahim güce bağlıdır. Ayette geçen magma yani sabit ateş insan vücudundaki iliklerle benzeşir. Toprağın oluşum kaynağı mağma olduğu gibi insanın et ve kanının oluşum kaynağı da iliktir. İnsanı olduğu gibi mahşere taşıyacak olan tohumuda iliktedir.

Daha sonra iki deniz arasını ayıran (engel koyan değil) sözleri geçiyor. Burada arz ve insan benzeşmeleri geçiyor. Bir çok manaya gelen bu söz, burada insan alt ve üst beynini temsil ediyor. Dünya için okyanuslar ve insan için beyin aynı önemi taşıyor. Bulutlar denizlerden buharlaşarak dünyanın su ihtiyaç ve dengesini oluşturduğu gibi, sinir hücreleri de vücudun ihtiyacına karşılık verir. Dünyanın ve insanın düzenini, yapı kimyasallarını aynı yaratan Allah **"işte görün aynı düzeni mikrodan makroya nasıl kurmuş Allah'la birlikte Allah var mı? Başka bir irade var mı?"** diyor. Kûllî ve cûz'î iradenin aynı irade olduğu söyleniyor. Maalesef insanların çoğu bunu bilmiyorlar. Kendi iradelerinin bir şey yaptığını sanarak Allah'a ortak koşmuş oluyorlar.

62: (onlar mı hayırlı) yoksa darda kalana kendine yalvardığı zaman karşılık veren ve sıkıntıyı gideren, sizi yeryüzüne halife kılan mı? Allah'tan başka bir Tanrı mı var! Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz!

Burada meal sorunu var. Mealin daha doğrusu şöyle:

"Çaresizlikten başı sıkışana onu çağırdığında (ya da dua ettiğinde) karşılık veren ve kötülüğü kaldıran, sizi yeryüzüne halife kılan mı?"

Bu şu demektir: Allah, hiç şüphe yok ki kötülüğü, ağır yükü insanın üzerinden kaldırır. Ama ne zaman? Kişi kendinde hiç bir çare olmadığını idrak edip "tek yegane çare Allah'tandır" diyerek yalnız ona yönelip onu yardıma çağırdığında ona icabet eder ve ondan sıkıntıyı kaldırır. İnsan hep kaos zamanlarında iyice köşeye sıkıştığında türlü türlü çareler üretmeye çalışır. Bu yetersiz çabalar sonuç vermediğinde bazıları ümitsizlikle şeytanın yoluna yönelebilirler bazıları ise; **"çareler tükendiyse Allah'da tükenmez, elbet onun buna gücü yeter"** diyebilir. İşte o zaman kendi varlığını aradan çıkarmış olur ve Allah'ın yeryüzündeki halifesi olur.

Bu "halife" kelimesi üzerinde çok durulması gereken bir konu. Ne kadar büyük bir makam, ne büyük bir lütuf! Bedeli ise sadece içten bir yakarış, tevazuya bürünmek, acziyetini görmektir. Halife olan kul Allah adına, Allah'ın yetkisiyle yeryüzünün yönetiminde rol oynayan kişi oluyor. Allah'la bir olmak insana yüceliği getiriyor. **"Allah'la birlikte bir Allah'mı var! Ne kadar da kıt düşünüyorsunuz!"** Düşününce şunu da anlarız ki bizi kurtaran her çare, Allah'ın kendisidir. Oysa biz onu falandan filandan sanırız. Öyle, gerçekten ne kadar kıt düşünüyoruz. Şunu da eklemeliyim ki bunlar ta-

savvuf erbabının bıkmadan usanmadan tekrarladığı düsturlardır. Fakat maalesef Müslümanız diyenler tasavvufu dinin lüksü saymışlar, **"biz Kur'an'a sünnete uyalım da tasavvufa dalarsak içinden çıkamayız bu herkesin işi değildir"** deyip tasavvufun yüzüne bile bakmadan ömür tüketmeyi marifet sanmışlar. **"Çok derine dalma boğulursun! Aman çok okuma, kafayı üşütürsün!"** deyip de uyarmaya çalışırlar insanları. İşte bu ayetler gösteriyor ki tasavvufta üzerinde durulanlar farzdır ve tasavvuf bilmeden Kur'an bilinemez. Tasavvuf yoksa hakiki din yoktur. Din sanılan olgu, insanları iyiliğe, barışa götüreceğine çelişkilere, kavgaya götüren bir araç olabilir. Tabii şunu söylemek de gerekir. Yanlış bile olsa, dine dahil olmak, dinsiz olmaktan iyidir. Fakat başkalarına karışıp dini empoze ederken, yanlış içindeki dindarın müdahalesi bazen insanları din namına cinayet işleyen canilere bile çevirebilir. Din adına kötülük, bütün kötülüklerden daha büyüktür.

63: (Onlar mı hayırlı) yoksa karanın ve denizin karanlıklarında size yolu bulduran, rahmetinin önünde rüzgârları müjdeci olarak gönderen mi? Allah'la birlikte Allah mı var? Allah onların koştukları ortaklardan çok yücedir, münezzehtir.

Karanın ve denizin karanlıkları insanın Rahimi ve Rahmani yapısının, öğretilerinin belirsizliğinden çıkaran Allah gücüne işaret ediliyor. Besmeledeki üçlü gücün kapsamını Allah, Rahman, Rahim oluşturuyor. Allah, Rahman ve Rahim gücü kapsar durumda olunca yolu bulduruyor. Yoksa bu güçler birer karanlık dehliz olur. Bu dehlizde yolu buldurma rahmetini ihsan etmeden evvel müjdeci rüzgârlar geliyor.

Nedir bu müjdeci rüzgâr?

Rüzgâr zahirde (görünürde) nasıl ki yaşam sebeplerinden biridir, batındaki rüzgâr da öyledir. Rüzgâr, havanın yeryüzündeki dolaşımıdır. Vücutta havanın taşınması, dolaşımı, hücrelerin oksijenlenmesi, kalbin işlevidir. Bu işlev, vücudun da hayat sebeplerinden biridir. Yani olmazsa olmazlardan. Batındaki rüzgâr vardır ki o da ruhun rüzgâr özelliğine kavuşması yani görünmeyen varlığımızın zaten mevcut olan (nasıl ki hava vardır esince rüzgâr olur) yapısının işleve dönüşmesi, harekete geçmesi, katı şekilden, dolaşan ve şekilsiz bir varlığa dönüşümü başka bir açıdan ele alınırsa katı kişiliğin, belirsiz ve uyumlu kişiliğe dönüşmesi. Kısaca özetlersek bir insanın karanlıklarda yolunu bulacağını anlamak için onun katı kişiliğinden kurtulduğunu (kişiliksizlikten bahsetmiyorum) yani kurallardan kurtulup, kendini kurallarla kısıtlayan biri olmaktan çıktığını, Rahmanlaştığını (kadın ya da erkek olsun fark etmez) görmemiz, gözlemlememiz gerekir.

Rahmanlaşmakla havanın ilgisi ne?
Rahmanın sembolü su değil miydi?

Su nedir? Gazlardan oluşan akışkan bir madde değil mi? Öyleyse havanın maddeleşmiş hali su, ateşin maddeleşmiş hali topraktır. Dünya bir ateş topuydu su onu soğuttu, topraklaştı hayat başladı.

Rahimlik katılık, sabitlik, maddesellik, kurallar yani dünya, Rahmanlık elle tutulamayan, şekilsizlik değişkenlik, kuralsızlık yani latifi olmak mı? Öyleyse Rahimlik Şeytanın malzemesi olan her şey mi?

Bu noktada saptıran yanlışa dönenler çok oldu. Aman dikkat! Evet şeytanın malzemesi maddeselliktir. Bunlar da tamamen Rahim kaynaklıdır. Ama insanı latifi mahlûklardan

ayıran özellikleri de Rahim kaynaklıdır. Yani insanı insan yapan. Rahimi şeyleri hayattan tamamen çıkarmaya kalkmak, Rahimliğe karşı çıkmak insanı siyah güçlerin akıl hocası İblis'in yapısına da yaklaştırabilir. O da latifi yani zahiri, görünen bir mahlûk değil. Rahimi şeytanlaştırmak da Rahman'ı şeytanlaştırmak da mümkün, ikisini de Allah'la bir etmek, yüceltmek mümkün.

Şu senin Rahimin aşağı olduğu konusundaki takıntından kolay kolay kurtulamıyoruz. Bir daha açıklamak zorunda kalıyorum. Ayetin sonunda yine aynı söz tekrarlanıyor. Allah'tan başka Allah mı var? Bu soruyu insan kendine çok sık sormalı aslında. Müjdeci rüzgârlar insanda başladığında, yani ruhu gezici ve değişken bir hal aldığında o ruh Allah'la birlikteliğe hazırdır. İnsanın yüceliği bundadır. Başka bir yolu mu var. Başka yol aramakla Ona ortak koşarsanız oysa Allah bunlardan daha yücedir (en yücedir) ve müezzehtir.

64: (Onlar mı hayırlı) yoksa ilk baştan yaratan, sonra yaratmayı tekrar eden ve sizi hem gökten hem yerden rızıklandıran mı? Allah'la birlikte bir Allah mı var? Deki: Eğer doğru söylüyorsanız siz kesin delilinizi getirin.

İlk başta insanı rahimde yaratan, ona göksel ve yersel rızık vererek büyüten böylelikle devamlı suretle yeni yapı vererek, onu değiştirerek yaratmaya devam eden Allah'tan başka Allah mı var? Gökten gelen rızık Rahmani güçle Allah'ın birlikte gönderdiği rızık, insan eğer sadece bu rızıkla rızıklandırılsaydı melek olur, bu da onu Eşref-i Mahlûk yapmazdı. Bir süre gökte meleklerle birlikte yaşayan veliler olmuş, ancak onlar tekrar yere dönmüşlerdir. Yerden gelen rızık, toprağın insanca sunduğu, bitkisel, hayvansal, madensel v.s. ya-

pıdaki bütün rızıklardır. Ancak bu rızıklarla birlikte insana bazı kimyasallar katılır. Bunlar insanın savaşması gereken nefis denilen olgunun bir bölümüne sebep olur. Üstelik yer verdiği rızkı daha sonra insandan geri alır. Ne verdiyse hepsini, oysa gökten gelen rızık geri alınmaz. İnsan sadece gökten gelen rızka odaklanırsa melekleşir, yerden gelen rızka odaklanırsa ateş rahim denilen, siyah güçle bütünleşir. İkiside insanın yapısına aykırıdır. Önemli olan dengeyi bulmak hem yerden, hem gökten beslenmek.

Bütün manevi rızıklar gökten geliyorsa, insandan insana geçen manevi rızık nasıl oluyor?

İnsanların çok azı yerde dolaşan gök kapıları gibidir. Bunlar farkında olsun olmasın göğe açılan rahmet kapıları gibidir. Bunların giriş yeri ise gözleridir. Bu rahmet yüklü nazara uğrayanlar, bir anda o kapıdan içeri giriverirler. Bu ancak yoğun sevgiyle, bütünleşmeyle gerçekleşir. "Zevk-i manevi" diye adlandırılan bir duygu rüzgârına kapılıp gider bir süre bu kişi, sonra gerektiği için geri döner.

Birbirlerinin yapısını tam anlayarak bütünleşen eşler de bu kapıya yaklaşabilir hatta geçer fakat yol gösteren aydınlığı bulmaları şarttır. Sonuçta bütün bu manevi rızıklar gökten gelir. İnsanların çektiği acılar, ahlar da göğe yükseldiğinden göksel rızkın önüne bir set oluşturur. Bu ahları hafifletmek bütün insanların farzıdır, şartıdır. Bundan bütün insanlar sorumludur. Zulmü azaltmak gerekir. İsmi üstünde zulüm karanlıktır. Yolu bulmak için zulüm karanlığını açmak gerekir. Bu da iyi niyetlerin beyaz enerjisi, dünyayı kapsayan rahmani güçtür.

"Orgazm yani seksteki zevk, şeytandandır" diye bir düşünce satanistler kanalıyla yayılmaya çalışılıyor. Buna inanan iyi niyetli kişi kendini mümkün olduğu kadar bundan çekmek, azaltmak tarafına gidebiliyor. Bu zevk gökten mi yoksa şeytandan mı?

Hiçbir zevk şeytandan değildir. Bu şeytanın yalanıdır. Kötülük yapıp zevk aldığını sananlar gerçekte kendilerini kandırırlar. Bu zevk değildir. Bir yiyecekten aldığın tat bile asla şeytani değildir. Şeytanın hiçbir konuda bir yetkisi yoktur ki şeytandan gelsin. Şeytan ancak güzellikleri çirkin göstererek, aldatarak şeytanlaştırır. Aldığın her zevk Allah'ın lutfudur. Yasaklananları yaptıktan sonra aldığın zevk değil öğretiden oluşan aldatmacadır. Alkollü içkinin tadı güzel değildir. İçen kişiye onun çok lezzetli olduğu öğretilince ona güzel gibi gelir. Tıpkı ipnotik transtaki birinin biberi salatalık niyetine yiyip tat alması gibi.

Neyse başa dönelim, yer, verdiği rızkı tekrar geri alır. Buna ölüm denir. Ölmeden evvel gökten rızıklanmayan kişi ölüm sonrası aç kalır, açık kalır, azaptadır. Maddenin insana zevk vereceğini umarak hipnozlananlar, yani uyuyanlar, dünyanın kendisine verdiklerini geri almasıyla uyanırlar. Uyandıkları ortam, onları delirtmeye yetecek kadar fecidir. Ayetin sonunda **"Allah'la birlikte bir Allah mı var? Siz maddeye inanıyorsunuz madde her şeydir diyorsanız bunu ispatlayın"** delilinizi getirin. Öldüğünüzde dünya yok oluyor hani ispatınız? O sanki bir sabun köpüğü gibi yok oldu gitti.

65: Deki: Göklerde ve yerde, Allah'tan başka kimse gaybi bilmez. Ve onlar ne zaman diriltileceklerini de bilmezler.

Bu kendini bilmezlere deki: Allah'la bir olmayan hiçbir

şey, gözle görüp dokunmadıklarını bilemez: (Ben Müslüman oldum diyenler sadece lafta kalanlar da bilmez) işte bu bilmeyenler kabirlerinde bir belirsizlik kaybolmuşlukla baş başa kalırlar. Tekrar dirilteceklerini de bilemiyorlar.

66: Hayır, onların ahiret hakkındaki bilgileri yetersiz kalmıştır. Dahası, bu hususta şüphe içindedirler. Bunun da ötesinde, onlar ahiretten yana kördürler.

Onlar ahiret, başkalaşım yeri hakkında yetersiz bilgiye sahiptirler. Bir kısmı daha kötü durumda olup bu konuda şüphe içindedirler. Bir kısmı bunun da ötesinde ahireti hiç görmez, bilmez körlerdir. Ahiret, hakkında yeterli bilgi kitaplardan okuyarak, kulaktan kulağa duyarak öğrenilen bilgilerden değildir. Ancak hissedilerek, yaşayarak, ölmeden evvel ölerek öğrenilir. Sadece yerden gelen rızıklara yönelenler, gökten gelen rızıktan nasiplenemezler. Veya bu rızıkla bilgilerini arttıramazlar. Göksel rız5kı, ahiret bilgilerini çoğaltmak için kullanmayanlar ölüm sonrası şaşkınlıkta kalırlar.

67: İnkârcılar dediler ki: sahi biz ve atalarımız, toprak olduktan sonra gerçekten çıkarılacak mıyız?

68: Andolsun ki, bu tehdit bize yapıldığı gibi daha önce atalarımıza da yapılmıştır. Bu öncekilerin masallarından başka bir şey değildir.

Onlar kabirde **"sahi biz tekrar dirilip buradan çıkacak mıyız?"** diye soruyorlar. Genetik yapılarından aktarılan atasal bilgiye göre böyle bir şey var olduğunu düşünüyorlar. Fakat bunun gerçek bilgi mi yoksa masal mı olduğunu ayırd edemiyor **"bunlar öncekilerin masallarıdır"** diyorlar. Çünkü

onlar hayatlarında ölüm sonrasıyla ilgilenmediler, başkalaşımı düşünmediler. Maddeye olan bağlılıkları onları kör etti, uyuttu. Bu körlük ölüm sonrasında da devam ediyor, öldükten sonra insanın kavuşacağı serbestliğe, adeta hapisten kurtuluşa inanamadıkları için kabirde de hapislikleri devam ediyor.

69: De ki: Yeryüzünde gezin de, suçluların akıbeti nice oldu, görün!

Burada bahsedilen akıbet ölüm sırası veya ölüm değil. "yeryüzünde gezin, görün" dendiğine göre onların hayatları sırasında uğradıkları korkunç akıbettir. Evet bazı azgın kavimlerin helâk olup ardında bıraktığı kalıntılara bakıp ibret alın" manasına gelebilir. Asıl anlatılan, insanların yaratılışı dışına çıktığında arıza yapanlarıdır. Bu arıza onları deliler sınıfına sokar. Bu delilik öyle bir illettir ki artık mutluluk ve huzuru yakalayamazlar. Kurtulamayacaklarına inanıp (Hâlbuki her an kurtuluş mümkündür) bulundukları duruma başkalarını da düşürmek isteyen zararlı deliler, çektikleri ısdırabı gösteremezler. Gerçeklikleri kaybolmuş, hisleri korkuda yok olmuş, yeryüzünde saçma sapan işler, çeşitli tuzaklarla meşgul olurlar.

70: Onların yüzünden tasalanma, kurmakta oldukları tuzaklardan ötürü sıkıntı duyma.

71: Eğer doğru sözlü iseniz bu tehtid ne zaman gerçekleşecek derler.

72: Deki: Çabucak gelmesini istediğiniz şeyin bir kısmı herhalde yakında başınıza gelecektir.

Hidayete ermiş kullar bu zavallıları uyarmak için adeta kendilerini harab ederler. Üzülür, sıkılır, defalarca anlatır fakat pek çoğuna anlatamazlar. Bu yüzden üzülüp sıkılma, başkalarını tuzaklarına düşürecekler diye kaygılanma deniyor. Ne kadar **"şunu yaparsan sonunda şöyle olur"** diye nasihat edilse de onlar alay edercesine **"ne zaman gelecek bu tehdit, bu azab"** diyerek lakayt bir tavır takınırlar. **"Atın ölümü arpadan olsun", "adam sende"** derler, kul hakkı yersen sonun felaket olur desen onlar: **"devletin malı deniz yemeyen domuz"** derler, buna benzer sözlerle, sözü söyleyene başka bir alternatif bırakmayacak şekilde sustururlar. Bu gibileri için kendini fazla harab etme deniyor. Sadece şunu de: **"O çok istediğiniz azabın bir kısmı yaşlanmanızla başınıza gelecek. Çok sevdiğiniz dünyanın gücünüzden, teninizden aldıklarını görerek bunu fark edeceksiniz, yaşlılık size çok ağır gelecek."**

73. Şüphesiz Rabbin insanlara karşı fazl sahibidir, fakat insanların çoğu şükretmezler.

74. Rabbin elbette onların kalplerinin gizledikleri de, açığa vurduklarını da bilir.

Rab, insanlar üzerine fazl gönderir. Fazilet onlara Allah tarafından mütemadiyen ikram edilir. Maalesef pek çoğu şükretmediği için bu faziletten nasibini alamaz. Hatta onu reddetmiş olur. İnsan her geçen gün hatta her an biraz daha fazilete kavuşamıyorsa **"ben şükrediyorum ama maddi, manevi yücelme olmuyor"** diyerek Allah'ın lütfundan şüpheye girmemeli, bunun sebebini kendinde bulmalı. Dil ne kadar güzel söylerse söylesin, insan ne kadar iyi davranışlar sergilerse sergilesin kalbindekini Allah bilir. Bu lütuf bu fazilet

kalbe göre verilir. Kısacası şükür, hissedilerek yapılmayınca insan yücelemeyecektir.

75. Gökte ve yerde göze görünmeyen (gayb yani gizli) olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık bir kitapta bulunmasın.

Allah'tan hoşnut olan, kötülüklerden arınmış kalp yani hisler, Allah'ın fazlı keremiyle zaten insanda mevcut olan o apaçık kitabı önüne açacak, gökte ve yerde bilinmeyen her şeyi o kulun önüne serecektir. Tabiî ki bu kitabı okumaya insanın ömrü yetmez. Muhyiddin Arabi gibi dokuz kişi olup kitap yazsan da yazmaya ömrün yetmeyecektir. Ölüm sonrası bu ilim devam eder, mahşerde meleklerden daha yüce olarak kalkar insan.

76. Doğrusu bu Kur'an, İsrailoğullarına, hakkında ihtilaf edegeldikleri şeylerin pek çoğunu anlatmaktadır.

77. Ve o müminler için gerçekten bir hidayet rehberi ve rahmettir.

İnsanda apaçık yazılı kitabın özü olan Kur'an Yahudiler tarafından incelenmekte, onların çözümleyemediği pek çok konuyu çözmelerini sağlamaktadır. Böylece onlar dünya üzerinde az sayılarına rağmen, çok söz sahibi, başarıda en ileri, yönetmekte çok bilgili bir millet oldular. Müslümanlar ise Kur'an'ı o yolda kullanmıyorlar, Kur'an, müminler için hidayet rehberi (Allah'ı bulmada) ve bundan dolayı bir rahmettir. İnsanları sömürmek için Kur'an'ı asla kullanmazlar.

78: Rabbin şüphesiz, onlar arasında hükmünü verecektir. O mutlak galiptir, her şeyi bilendir.

Yahudiler öyle yapıyor ama Rabbin bu iki zümrenin hükmünü verecektir. Bu hükmün gelecekte onların yani Yahudilerin başlarına gelecek büyük bir ceza olması ve aynı zamanda ahirette uğrayacakları azap olması gerekir.

79: O halde sen Allah'a güvenip dayan. Çünkü sen apaçık hakikat üzeresin.

80: Bil ki sen ölülere işittiremezsin, arkalarına dönüp giderlerken sağırlara da daveti duyuramazsın.

81: Sen körleri sapıklıklarından çevirip doğru yola getiremezsin. Ancak ayetlerimize inanıp da teslim alanlara duyurabilirsin.

Sen eğer Kur'an'ı kendin ve başkaları için bir hidayet rehberi olan rahmet olarak görüyorsan, apaçık hakikat üzeresin. Bunun dışında hareket edenlerin birer ölü, sağır ya da kör olduğunu anla. Onlar ruhen sakat ya da hayatı anlamadıklarından ölüdürler. Bu hakikati ancak gönderilen işaretlere, ispatlara, mucizelere, kerametlere v.s. inanıp (inanmak yetmiyor) inancına teslim olanlara duyurabilirsin. Hani sûrenin başlagıcında bir ormanda kaybolan bir hidayet rehberini bulan, başkalarını da buna inandırmak isteyen kuldan bahsetmiştik, bütün sûre o kula anlatılıyor aslında. Ona seslenili yor, teselli ediliyor. Bu Müslümanların dünya üzerinde olan bunca zülum, tuzak, günah içinde yaşayıp yürekleri yandığında teselli sözleridir.

***82:** O söz vuku bulduğu zaman, onlara yerden bir dabbe çıkarırız da bu onlara insanların ayetlerimize kesin bir iman getirmemiş olduklarını söyle.*

***83:** O gün her ümmet içinden ayetlerimizi yalan sayanlardan bir cemaat toplarız da onlar toplu olarak sevkedilirler.*

***84:** Nihayet geldikleri zaman Allah buyurur: "Siz benim ayetlerimi, ne olduğunu kavramadan yalan saydınız öyle mi? Değilse yaptığınız neydi?"*

***85:** Yaptıkları haksızlıktan ötürü, o söz gerçekleşmiştir, artık onlar konuşamazlar.*

***86:** Dinlesinler diye geceyi sükun için ve çalışsınlar diye gündüzü görünür kıldığımızı görmediler mi? İman eden bir kavim için elbette bunda bir çok ibretler vardır.*

Gecenin karanlığını, gündüzün aydınlığını bile düşünmeyenler, yani "gece niye karanlık, gündüz niye aydınlık?" demeyenler, iman eden kavime dahil olamazlar. Bu kadar basit bir şeyin bile sebebini düşünmek için kafa yormayanlar gerçek imana nasıl kavuşur. Bilmediği şeye insan nasıl iman edebilir ki? 2 yaşında bir çocuğa **"Allah'a, peygamberlerine, kitaplarına meleklerine, ahiret gücüne iman et bakayım"** deseniz o çocuk da **"tamam iman ettim"** dese bu iman gerçek iman mıdır? Öyleyse insan düşünüyorsa inanç sahibidir. **"Elhamdülillah Müslüman'ım"** diyen birine **"sen inançsızsın"** deseniz elbette kabul etmez.

İman için evrenin dilini öğrenmek şarttır. Gecenin dinlenmek için, gündüzün görünenleri yapmak için meydana getirildiğinde birçok ibret vardır deniyor

1. **İbret:** Vücut gündüz yorulur, gecenin sükunuyla insan uyur, dinlenir, hücreler gece yenilenir. İnsan tazenelerek uyanır.

2. **İbret:** Gündüz "mubsiran" denilen görünen yani üst beyinsel faaliyetler gerçekleştirilir, gece alt beyin çalışıyor. Öyle ya üst beyin bütün gün kullanıyoruz, gece uykumuzdaki rüyalar olmasa altbeynin hiç çalışacağı yok.

3. **İbret:** İnsanın maneviyatında bazen sükün olur bazen görünen başarılar elde edilir. İnsan bazen maneviyatının geliştiğini görür sevinir bazen de tamamen durağan bir hal alır, buna tasavvufta "kabz hali" denir. Velayet yolundaki kişi bu kabz hali sırasında kendi acziyetine daha vakıf olur. Rabbinin yüceliğini, kendinin acizliğini daha iyi anlar. Sonra açılır, gök rızkı gelmeye başlar. Yani maneviyat akımı.

87: Sur'a üfürüldüğü gün Allah'ın diledikleri müstesna göklerde ve yerde bulunanlar hep dehşete kapılır. Hepsi boyunları bükük olarak O'na gelirler.

İsrafil adlı meleğin hayatı sura üfürerek başlattığı ve sonra üfürerek bitireceği bilinir. Rahimdeki cenine de ruh üfürülür, sperm hücresi olan nutfe bir kişi olur. Yaşasa da yaşamasa da o bir kişidir. Bunlar hep üfürme diye adlandırılan ya da teşbih edilen olaylar. Hz. İsa'nın diğer insanlardan farklı olarak Cebrail tarafından üfürülen bir ruh olması, onun Ruh-ul

Kudüs olmasına neden olmuştur. Ruh kelimesi Arapçadır "rih" yani rüzgârla aynı köke sahiptir. Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Ruh da rüzgâr gibi hareket eden şekilsiz, nevisiz fakat varlığını hissettirebilen bir yapıda olması (fazla ileri gidilemeyecek konulardan olduğundan anlatılamaz niteliktedir.) muhtemeldir. Yerin, göklerin çekirdeği, insan vücudunun ve yapısının da yerin çekirdeği olduğunu söyleyebilirim. Bütün gök katmanlarının ve arzın yok olması, daha doğrusu başka boyuta ve şekle geçişi olan kıyametin kopuşunun sura üfürülmekle başlayacağını biliyoruz.

Bu süreç zaman mefhumunun gerekleri olan güneş, gezegenler vs. birbirine girmesi sebebiyle her ruh için başka bir süre zarfında olup bitecek. Bazı ruhlara bu milyonlarca yıl uzunlukta bile gelebilir. Pek çoğuna dehşet verecek, çok azına hayret ve hayranlık duygusu verecek, işte onlar Allah'ın **"korkmazlar ve mahzun olmazlar"** diye vasıflandırdığı ender kişilerdir. Bu geçiş yani kıyamet, (kıyamet kelimesinin kökü kıyam, yani dikiliş, ayağa kalkıştır) göklerde olan ve dehşet duygusuna kapılan yerde yaşayanlaradan başka varlıklara da kopacak. (Bu varlıkların melek olduğunu sanmıyorum. Melekler, günaha ve nefse sahip olmadıklarından dehşet hissetmezler.(Bu varlıklar, bizim uzaylı diye adlandırdığımız gök ehlidir. Onların nefsi vardır ancak İblis onlarla bizzat uğraşmadığından suçları insanlara göre daha değişiktir. Onlar birbirilerini öldürecek kadar ileri gitmez mesela. Kibire bencilliğe kapılır, hileye başvurabilirler ancak **"Yeryüzünü kana bulayacak"** diye meleklerin şikayet ettiği tür, yerde yaşayan Ademoğullarıdır. Sur hadisesi evren için olduğu gibi insan için de geçerlidir. Tıpkı kâinat gibi üfürülmeyle başlayan insan hayatı üfürülmeyle son bulur. Azrail de o ruhu teslim alır.

İslam'da "son nefes denilen son an, çok önemlidir. İnsan

o an hissettikleriyle kabir hayatını sürdürür. İnsanın sur'u ya da kâinatın sur'u, ancak Allah'ın dilediklerine müstesna dehşet veren bir hadisedir. Bunu korkuyla değil de güzel duygularla yaşamak mümkün olduğuna göre, insanın buna kendini alıştırması, benimsemesi için bunlar bildirilmiş.

88: Sen dağları görürsün de, onları yerinde durur sanırsın. Oysa onlar bulutların yürümesi gibi yürümektedirler. (Bu) her şeyi sapa sağlam yapan Allah'ın sanatıdır.

Her şey bir sona doğru hareket eder. Yerinde durduğunu sandığın dağlar bile yerkabuğunun yürümesiyle yürümektedir. Hepsi kar tanesi gibi olan fakat ömür süreleri farklı olan kâinat nesnelerini sağlam sanmak bir yanılgı. Şüphesiz yaptıklarınızdan tamamıyla haberdardır. Bu yanılgıya düşmenizin sebebi Allah'ın bu kâinat sahnesini yapışındaki sanatındandır. İnsan **"peki öyleyse bu serap niye, bu sahte sahneler niye kurulmuş"** geçmişimizi, geleceğimizi, bilen Allah bizi niye burada sahneliyor?" diyebilir.

89: Kim iyilikle (ilahi huzura) gelirse, ona daha iyisi verilir. Ve onlar o gün korkudan emin kalırlar.

90: (Rablerinin huzuruna) kötülükle gelen kimseler ise yüzükoyun cehenneme atılır. (onlara) "Ancak yaptıklarınızın karşılığını görmektesiniz!" denir.

Bu sahne iyilikle gelenlere daha iyisi verilsin ve bütün korkularından kurtulsunlar diye oynatılıyor. Kötülükle gelenler ise korkularından ancak hepsini birden çok yoğun yaşayarak kurtulabileceklerinden cehenneme atılırlar. Korku

Allah'ın en sevmediği duygu, bu yüzden gazaba uğrarlar. Bu azabın sebebini sorsalar **"yaptıklarınızın karşılığını görmektesiniz"** cevabını alırlar. Kendilerinde zaten var olan azabın ve çirkinliklerin somut halini yani. (Dağların yürümesi sembolünde insanın kişiliğinin hiç hissedilmeden değiştiğini de ifade eder. Arzın şeklini oluşturan dağlar, insanın şeklini oluşturan da kişiliktir. Şeklini diyorum çünkü bebekler birbirine benzer, insan büyüdükçe şekli farklı bir hal alır, gençlik çağı geçince yüzündeki masumiyet yerini olgun ve müşfik bir ifadeye ya da tuttuğunu parçalamaya hazır vahşi bir hayvanın ifadesine bürünebilir. Bu farklılaşma tıpkı dağların yürümesi gibi hissedilmeden olmaktadır. Buradan şunu da anlıyoruz ki kutup noktalarının değişmesinin sebebi arzın kabuğunun yürümesidir.)

91- 92: (De ki:) Ben ancak, bu şehrin Rabbine -ki o burayı dokunulmaz kılmıştır- kulluk etmekle emrolundum. Her şey de zaten O'na aittir. Bana Müslümanlardan olmam ve Kur'an okumam emredildi. Artık kim doğru yola gelirse, yalnız kendisi için gelmiş olur; kim de saparsa ona deki: Ben sadece uyarıcılardanım.

İster bu dünyadaki hayatında ister diğer hayatında Resulullah'a büyük bir sevgiyle bağlılık ifade eden kişi, onun şehrine yani gönlüne girmeyi başarır. **"Ben ilmin şehriyim Ali kapısıdır"** diyen Resulullah bize kapıyı da göstermiş ama kim dinliyor ki. O şehre girmek için Hz. Ali'yi ve sülbünden gelen büyük imamları sevmek gerekir. Öyle ya pencereden, bacadan v.s. bir eve girmek mümkün olsa da kapısından girmek gerekir. **"Her şey o şehredir"** diyor ayette bütün bu sahne o şehre aittir.

93: Ve şöyle de: "Hamd Allah'a mahsustur o ayetlerini size gösterecek, siz de onları görüp tanıyacaksınız. Rabbin yaptıklarınızdan habersiz değildir.

Bütün nimetler için teşekkür Allah'a yapılmalıdır. Ona verdiklerini yargılamadan, razı olarak teşekkür etmek gerekir. Bütün bu evren ve zaman zarfında Allah, ayetlerini size gösterecek siz de onları görüp tanıyacaksınız. Demek ki kâinat sahnesi "emin şehire" girebilecek kullar oluşsun diye ve Kur'an'daki ayetler açıklığa kavuşsun diye oluşturulmuş. Ayetlerin tamamı anlaşılmadan kıyamet kopmayacaktır. Bütün olanları en ince ayrıntısına kadar bilip kayda alan Allah, her olanı biteni bilir"

EKLEME VE ÖZET

Hz. Musa gibi tövbe eden kişi Hz. Süleyman'ın ordusuna yani tevhit ordusuna dahil olabilir. Hz. Süleyman'ın Hüdhüd kuşu gibi gönlünü dolaştırır, eşini bulur. Bulduğu eşi ararken gönlünü mesuliyetten uzaklaştığını düşünüp Hz. Süleyman'ın Hüdhüd e kızması gibi gönlüne kızar. Oysa gönlü ona bilmediği hisleri tanıtan bir habercidir ve ona her şeyden verilen yani kendisi gibi olan kadını tanıtacaktır. Süleyman kelimesi "selim ve eman" kelimelerinin birleşiminden oluşur diyor İbn-i Arabi. Demekki eril güç yani rahmani güç selamet getirici ve emin olunan kişi olmalıdır. Belkıs'ı yola getirmek, gerçek imana erdirmek için Hz. Süleyman'ın yapması gerekenler vardır.

Ona önce mektup gönderir, sevgiyi, aşkı anlatır. Ama ka-

dın bu aşkın kendisine zarar verebileceğini düşünüp ondan kurtulmanın yolunu aramaya başlar. Aklına, mantığına danışır fakat çıkar yol bulamaz. Ehline, halkına olan mesuliyet hissi onları kurtarmak için bu kişiyle görüşmesini mecbur kılmaktadır. Bu, görüşmeden çok kraliçeliğini terk edip, karşı koyamadığı güce teslim olduğunu bildirmesi, zararından emin olmak için söz almaya uğraşmasıdır.

Kadınlar erkekten güvence isterler. Kadının teslim olması karşısında iyi erkek (rahman güç) ona tahtının şeklini değiştirerek iade eder. Kadının Rahman güce tabii olmamasının sebebi o tahttı zaten. Onu bırakmasıyla, hidayete ermesi bir olmuştur. Hz. Süleyman komutan, Belkıs ise melike. **"Ben de güç sahibiyim sen komutansan ben de kraliçeyim"** diyen tabii olmayan kadın yanlışlıktan kurtulamaz. Erkeğe tabilik onun kuşatan ve zarar vermeyen su misali sevgisindedir. İyi erkek der ki: Sen kraliçeliğini bırakmak zorunda değilsin. Ben seni olduğun gibi seviyorum. Senin tahtın senin olsun, yalnız onun şeklini değiştirdim. Böylece o zararsız olacak. Ben seni tahtınla birlikte köşküme davet ediyorum. Bu köşk senin sandığın gibi seni boğacak değildir. Aksine kendini güvende ve selamette hissedeceğin şeffaf yani içi bilinen saflıkta bir billur zemindir.

Köşk erkeğin gönlündeki yeri temsil ediyor. Ama erkek kadının "hediye" tuzağına düşmemelidir. Belkıs'ın: **"Muhakkak ben bir mürsileyim (alınan mesaja cevap vermek durumunda kalan dişi kişi), bir hediye gönderip onlara (ne yapacaklarına) bakacağım."** demesi Belkıs'ın Rahman güçden kurtulmak için hileye yönelmesini anlatır. Bu hile, "hediye" olarak geçiyor. Hediye ise yola koyulmuş hediye, bir anlamı da damada gönderilmek üzere yola koyulmuş gelindir. Bu gelin sembolde Belkıs'ın yani kadının, erkeği ele geçirmek için onun güvencesi ve hükmü altına girmeden bedeniyle

onu etkilemeye ve onun rahmanlığından tavizler koparmaya işaret eder.

Bunu yaparsa eril gücün hükmünden kurtulur, onu kendi kurallarına alıştırır. Bu demektir ki halkı gibi güneşe yani rahim güce tapar hale getirecek Süleyman'ı. Çünkü O Rahman eril güçden korkmaktadır. Onun davetini almışsa, artık Onu kalbinden aklından çıkaramıyorsa, Onu kendi hükmüne sokmalıdır. Oysa onun davetine tabiyetle icabet ederse hükmü altında incinmekten korkar. Kadının bütün bu hileli çabalarının altında yine korku vardır. Süleyman, yani erkek gerçekten de selim ve emin olunan bir kişilik ise, onun dediği gibi **"Siz bana bir mal ile mi destek veriyorsunuz? Allah'ın bana verdiği, size verdiğinden daha kıymetlidir. Sizin hediyenizle ancak siz ferahlanırsınız."**der. Ayette geçen "mal" kelimesi bizim kullandığımızdan başka "meyil edilen şey" anlamındadır, yani saptıran şey, sapmaya yol açan şey. O böylelikle meyl yani sapmadan kurtulur. Bütün bu anlatılanlardan, erkeğin bir kadını ömür boyu kapsamı, koruyuculuğu ve hükmü altına alma teklifine karşılık kadının bedeniyle onu amacından saptırmak için çabası olabileceği anlaşılıyor.

İşte bu noktada erkeğin kesin kararından dönmemesi gerektiği, bunun sonucunda da onun tahtını yani rahim gücünü o gelmeden önce getirtebileceği anlaşılıyor. Erkeğin kararlı ve bilgili olması, o geldiğinde ise dürüstlüğü, müşfikliğiyle onu etkilemesi gerekiyor. Surenin sonrasında erkeklerin yapması gerekenler anlatılıyor. Salih kişi olmak için nasıl davranılacağı anlatılıyor. Eğer iyi bir eş edindiysen Salih kişi olabilecek duruma geldiysen etrafındakilere sorumlusun demektir. Fakat bu durumda dışlanacak, belki de horlanıp hakarete uğrayacaksın. Çünkü insanlara barışı ve adaleti sunarsan çoğundan düşmanca tavır görürsün. Yani **"doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar"**. Kendi uğursuzluklarını üstüne atma-

ya kalkarlar. Ama yine de doğrudan vazgeçmemelisin. Kadınları bırakıp birbirleriyle ilgilenen erkeklerden bahsediliyor. Kadını eve bırakıp orda burada vakit geçirmeyin onu yalnız, şefkatsiz bırakmayın mesajı veriliyor. Maazallah bir de bu biseksüellik boyutundaysa o zaman helâkdan bahsediliyor. Bu helak büyük bir doğal felaket gibi değil ailenin helakıdır, toplumun dejenerasyonudur.

RA'D SÛRESİ

RA'D SÛRESİ

(Diyanet Çevirisi)

1. Elif Lâm Mîm Râ. İşte bunlar Kitabın âyetleridir. Sana Rabbinden indirilen gerçektir, fakat insanların çoğu inanmazlar.
2. Allah, gökleri gördüğünüz herhangi bir direk olmadan yükselten, sonra Arş'a kurulan, güneşi ve ayı buyruğu altına alandır. Bunların hepsi belli bir zamana kadar akıp gitmektedir. O, her işi (hakkıyla) düzenler, yürütür, âyetleri ayrı ayrı açıklar ki Rabbinize kavuşacağınıza kesin olarak inanasınız.
3. O, yeri yayıp döşeyen, orada dağlar, nehirler meydana getiren, orada her türlü meyveden (erkeklidişili) iki eş yaratandır. O geceyi gündüze bürüyor. Şüphesiz bunlarda, düşünen bir kavim için (Allah'ın varlığını gösteren) deliller vardır.
4. Yeryüzünde birbirine komşu kara parçaları, üzüm bağları, ekinler; bir kökten çıkan çok gövdeli ve tek gövdeli hurma ağaçları vardır ki hepsi aynı su ile sulanır. Ama biz ürünleri konusunda bir kısmını bir kısmına üstün kılıyoruz. Şüphesiz bunda aklını kullanan bir kavim için (Allah'ın varlığını gösteren) deliller vardır.
5. Eğer şaşacaksan, asıl şaşılacak olan onların, "Biz toprak olunca yeniden mi yaratılacakmışız?" demeleridir. İşte bunlar Rablerini inkar edenlerdir. İşte onlar boyunlarına demir halkalar vurulanlardır ve işte onlar cehennemliklerdir. Onlar orada ebedi kalacaklardır.

6. Bir de senden, iyilikten önce kötülüğün acele gelmesini istiyorlar. Oysa onlardan önce ibret alınacak birçok azap gelip geçmiştir. Şüphesiz Rabbin, insanların zulümlerine rağmen bağışlama sahibidir. Bununla beraber Rabbinin azabı pek şiddetlidir.
7. İnkâr edenler, "Ona Rabbinden bir mucize indirilseydi ya!" diyorlar. Sen ancak bir uyarıcısın. Her kavim için de bir yol gösteren vardır.
8. Allah, her dişinin neye gebe olduğunu, rahimlerin artırdığı şeyi ve eksilttiği şeyi bilir. Her şey onun katında bir ölçü iledir.
9. O, gaybı da, görülen âlemi de bilendir. Çok büyüktür, çok yücedir.
10. (O'na göre) içinizden sözü gizleyen ile açığa vuran, geceleyin gizlenenle gündüz ortaya çıkan eşittir.
11. İnsanı önünden ve ardından takip eden melekler vardır. Allah'ın emriyle onu korurlar. Şüphesiz ki, bir kavim kendi durumunu değiştirmedikçe Allah onların durumunu değiştirmez. Allah, bir kavme kötülük diledi mi, artık o geri çevrilemez. Onlar için Allah'tan başka hiçbir yardımcı da yoktur.
12. O, korku ve ümit vermek için size şimşeği gösterendir, yağmur yüklü bulutları meydana getirendir.
13. Gök gürlemesi O'na hamd ederek tespih eder. Melekler de O'nun korkusundan tespih ederler. O yıldırımlar gönderir de onlarla dilediğini çarpar. Onlar ise Allah hakkında mücadele ediyorlar. Halbuki O, azabı çok şiddetli olandır.
14. Gerçek dua ancak O'nadır. O'ndan başka yalvardıkları ise onların isteklerine ancak, ağzına ulaşmayacağı halde, ulaşsın diye avuçlarını suya uzatan kimsenin isteğine suyun cevap verdiği kadar cevap verirler. Kâfirlerin duası daima boşa çıkar.
15. Göklerde ve yerde kim varsa, ister istemez kendileri de gölgeleri de sabah akşam Allah'a boyun eğer.

16. De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" "Allah'tır" de. De ki, "O'nu bırakıp da kendilerine (bile) bir faydası ve zararı olmayan dostlar (mabutlar) mı edindiniz?" De ki, "Kör ile gören bir olur mu? Ya da karanlıklarla aydınlık bir olur mu? Yoksa Allah'a, O'nun yarattığı gibi yaratan ortaklar buldular da bu yaratma ile Allah'ın yaratması onlara göre birbirine mi benzedi?" De ki: "Her şeyin yaratıcısı Allah'tır. O, birdir, mutlak hakimiyet sahibidir."
17. O, gökten su indirdi de dereler kendi ölçülerince dolup aktı ve sel üste çıkan köpüğü aldı götürdü. Süs eşyası veya yararlanılacak bir şey elde etmek için ateşte erittikleri şeylerden de böyle köpük olur. İşte Allah, hak ile batıla böyle misal getirir. Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah böyle misaller verir.
18. Rablerinin emrine uyanlar için mükâfâtın en güzeli vardır. Ona uymayanlar ise, yeryüzünde olan her şey ve onun yanında bir katı daha kendilerinin olsa, kurtulmak için hepsini kurtuluş fidyesi olarak verirlerdi. İşte hesabın kötüsü bunlar içindir. Varacakları yer de cehennemdir. O ne kötü yataktır!
19. Rabbinden sana indirilenin gerçek olduğunu bilen kimse, (onu bilemeyen) kör gibi olur mu? (Bunu) ancak akıl sahipleri anlar.
20. Onlar, Allah'a verdikleri sözü yerine getiren ve sözleşmeyi bozmayanlardır.
21. Onlar, Allah'ın riâyet edilmesini emrettiği haklara riâyet eden, Rablerine saygı besleyen ve kötü hesaptan korkanlardır.
22. Onlar, Rablerinin rızasına ermek için sabreden, namazı dosdoğru kılan, kendilerine verdiğimiz rızıklardan gizli olarak ve açıktan Allah için harcayan ve kötülüğü iyilikle ortadan kaldıranlardır. İştE bunlar için dünya yurdunun iyi sonucu vardır.
23. Bu sonuç da Adn cennetleridir. Atalarından, eşlerinden ve

çocuklarından iyi olanlarla beraber oraya girerler. Melekler de her bir kapıdan yanlarına girerler (ve şöyle derler):

24. "Sabretmenize karşılık selam sizlere. Dünya yurdunun sonucu (olan cennet) ne güzeldir!"

25. Allah'a verdikleri sözü, pekiştirilmesinden sonra bozanlar, Allah'ın korunmasını emrettiği şeyleri (akrabalık bağlarını) koparanlar ve yeryüzünde fesat çıkaranlar var ya; işte lânet onlara, yurdun kötüsü (cehennem) de onlaradır.

26. Allah rızkı dilediğine bol verir, (dilediğine de) kısar. Onlar ise dünya hayatı ile sevinmektedirler. Halbuki dünya hayatı, ahiretin yanında çok az bir yararlanmadan ibarettir.

27. İnkar edenler diyorlar ki: "Ona (Muhammed'e) Rabbinden bir mucize indirilseydi ya!" De ki: "Şüphesiz Allah dilediğini saptırır, kendisine yöneleni de doğru yola eriştirir."

28. Onlar, inananlar ve kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşanlardır. Biliniz ki, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur.

29. İnanan ve salih amel işleyenler için, mutluluk ve güzel bir dönüş yeri vardır.

30. (Ey Muhammed!) Böylece seni, kendilerinden önce nice ümmetlerin geçmiş olduğu bir ümmete gönderdik ki, onlar Rahmân'ı inkar ederken sana vahyettiğimizi kendilerine okuyasın. De ki: "O, benim Rabbimdir. O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Ben yalnız O'na tevekkül ettim, dönüşüm de yalnız O'nadır."

31. Kendisiyle dağların yürütüleceği veya yeryüzünün parçalanacağı, ya da ölülerin konuşturulacağı bir Kur'an olacak olsaydı (o yine bu kitap olurdu). Fakat bütün emir yalnız Allah'ındır. İman edenler anlamadılar mı ki, Allah dileseydi bütün insanları doğru yola eriştirirdi. Allah'ın sözü yerine gelinceye kadar, inkâr edenlere yaptıkları işler sebebiyle devamlı olarak, ya büyük bir felaket gelecek veya o felaket yurtlarının yakınına inecektir. Şüphesiz Allah verdiği sözden dönmez.

32. Andolsun, senden önce de nice peygamberler alaya alındı da ben inkar edenlere bir süre (mühlet) verdim, sonra da onları yakalayıverdim. Benim cezalandırmam nasılmış!

33. Herkesin kazandığını görüp gözeten Allah inkâr edilir mi? Halbuki onlar, Allah'a ortaklar koştular. De ki: "Onların isimlerini açıklayın. Yoksa siz (bununla) O'na yeryüzünde bilmediği bir şeyi mi haber vermiş olacaksınız, yoksa boş söz mü etmiş olacaksınız?" Hayır inkâr edenlere hileleri güzel gösterildi ve onlar doğru yoldan saptırıldılar. Allah kimi saptırırsa artık onu doğru yola iletecek yoktur.

34. Onlara dünya hayatında bir azap vardır. Ahiret azabı ise daha ağırdır ve onları Allah'ın azabından koruyacak kimse de yoktur.

35. Allah'a karşı gelmekten sakınanlara va'dolunan cennetin durumu şudur: Onun içinden ırmaklar akar, yemişleri ve gölgeleri devamlıdır. İşte bu Allah'a karşı gelmekten sakınanların sonudur. İnkar edenlerin sonu ise ateştir.

36. Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, sana indirilen Kur'an ile sevinirler. Fakat (senin aleyhinde olan) gruplardan onun bir kısmını inkar edenler de vardır. De ki: "Ben ancak Allah'a kulluk etmek ve O'na ortak koşmamakla emrolundum. Ben yalnız O'na çağırıyorum ve dönüşüm de yalnız O'nadır."

37. Böylece biz onu (Kur'an'ı) Arapça bir hüküm olarak indirdik. Sana gelen bu ilimden sonra eğer sen onların heva ve heveslerine uyarsan, Allah tarafından senin için ne bir dost vardır, ne de bir koruyucu.

38. Andolsun, senden önce de peygamberler gönderdik. Onlara da eşler ve çocuklar verdik. Allah'ın izni olmadan hiçbir peygamber bir mucize getiremez. Her ecelin (vadenin) bir yazısı vardır.

39. Allah dilediğini siler, dilediğini de sabit kılıp bırakır. Ana kitap (Levh-i Mahfûz) O'nun yanındadır.

40. Onlara vadettiğimiz azabın bir kısmını sana göstersek de, (göstermeden) senin ruhunu alsak da senin görevin sadece tebliğ etmektir. Hesap görmek ise bize aittir.
41. Onlar, bizim yeryüzüne (kudretimizle) gelip onu etrafından eksilttiğimizi görmediler mi? Allah hükmeder. Onun hükmünü bozacak hiçbir kimse yoktur. O, hesabı çabuk görendir.
42. Onlardan öncekiler de tuzak kurmuşlardı. Bütün tuzaklar Allah'a aittir. O, her nefsin kazandığını bilir. İnkar edenler de dünya yurdunun sonunun kime ait olduğunu bileceklerdir.
43. İnkar edenler, "Sen peygamber değilsin" diyorlar. De ki: "Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah ve bir de yanında kitap (Kur'an) bilgisi bulunanlar yeter." **(Diyanet Çevirisi'nden)**

1: Elif lâm, mim, Râ. Bunlar Kitabın ayetlaridir. Sana rabbinden indirdiği Haktır. Fakat insanların çoğu iman etmezler.

2: Görmekte olduğunuz gökleri direksiz olarak yükselten, sonra Arşa istivâ eden, güneşi ve ayı emrine boyun eğdiren (ister istemez yaptıran) Allah'tır. Her biri muayyen bir vakte kadar akıp gitmektedir. O Rabbinize kavuşacağınıza kesin olarak inanmanız için her işi düzenleyip açıklamaktadır.

Herhangi bir nesneyi havada öylece döndüremezsiniz. Bunun sebebi yerçekimidir derseniz öyleyse iç içe geçmiş gök katmanlarının birbirine karışmadan düzenlerini bozmadan rotalarında nasıl döndüklerini yerçekimsiz ortamda düşünün. Bu da imkânsızdır. Çünkü yerçekimsiz ortamda nesne oraya buraya uçan kontrolsüz bir tehlikedir. Yani birbirilerine çarparlar, rota izlemezler. Bu ancak ve ancak bir gezegen, yıl-

dız ve göğün bir aklı, gücü tabiatı olduğunu gösterir. Bu çok güçlü, akıllı varlıklar eğer bir düzene sokulmamış olsaydı. Yani bu hizmete mecbur olmuş olmasalardı. Gökler bu şekilde duramazdı.

İstivâ: yükseltip karar kılmak demektir. Gökleri yükseltip onlara rotalarını karar kılan ve devamlı surette dönmelerini emreden Tek Yaratıcı olmasa, her bir varlık kendi şuuruyla hareket etse, kâinat var olabilir mi? Güneş ve ay gibi yapısı farklı iki varlık, arz için emre ve hizmete girdiler. Bunlar sembolde iki farklı ışığı, enerjiyi, sevgiyi temsil eder. Ay eril, Güneş dişil güç. Fakat ikisi çok farklı ve bir araya gelmeleri, birbirilerine tâbî olmaları mümkün olmayan iki güç. Bunlar arz için yani insanlık için bir uyuma ve birlikteliğe tabi olmak zorunda bırakıldılar. Arz yani dünya nötron gibi nötr, ay ve güneş, elektron, proton gibi (+) ve (-) yüklü iki güçtür. Ay dünyanın etrafında dönerek çekim gücüyle dünyanın güneşin etrafında dönmesine sebep olur.

Dünya'nın yerçekimi sayesinde ay dünyanın etrafında dönmekte değil mi? Dünyanın yerçekimi daha güçlü değil mi? Bu nasıl oluyor.

Ay dünyaya çekim yüzünden tabi oluyorsa niye ona yapışıp kalmıyor da etrafında dönüp duruyor. Bütün bu dönüşlerin turları rotaların tek bir sebebi var, o da her birinin şuurlu olması ve her birinin vazifesini aksatmayan hadim (hizmetçi) olmalarıdır.

Sembolde ay eril, güneş dişil güce işaret eder dedin. Peki insana ve arza etkisi sembolik olarak nasıl açıklanır, bu iki gücün?

İnsan beş elementten, arz da aynı şekilde beş elementten oluşur. Bunları biliyorsun. Ateş, hava, su, toprak, ruh. Güneş

arzın ateş ve toprak kısmına, ay da su ve havasına tesir eder. Bu iki tesir dengeyi ve yaşamı sağlar. Ayın önemini bilim adamları da pek bilmiyorlar. Bunu yalnız en iyi yaradan kişi bilir. ayetlerde açıklıyor ki insanların "evet bu konuyu ancak onu yaradan bilebilir" itirafını yapmak zorunda kalmaları, inançsızlığa açık kapı bulamamaları için. Nasıl ki dişil güç (anne) çocuğunun bütün özelliklerinin bir kısmını, baba bir kısmını oluşturuyorsa, güneş ve ay da arzın özelliklerini, işleyişini paylaşan vazifelilerdir.

Ay'ın atmosfere de etkisi var mı?

Evet var. Bunu sana uzun uzun açıklamayacağım. Fakat med cezire etkisi olduğu gibi Ay'ın atmosfere de etkisi vardır.

3: Yeryüzünü yayıp genişleten ve onun üzerine yerinden oynatılmaz dağlar yerleştirip vadilerinden nehirler akıtan ve orada her bir bitkiden iki çift yaratan ve gündüzü geceyle örtüp bürüyen O'dur. Doğrusu bütün bunlarda düşünen insanlar için mutlaka dersler vardır.

Orada yeryüzünde yayıp genişleten Arapça (Medde) filinin anlamı. Bir şeyi yaymak döşemek, Arapça (Meddel erda) yani arz ile birlikte kullandığınızda lugatta bir arazinin gübrelenmesi, toprağın gübrelenmesi manasına da geliyor. Dolayısıyla yayıp zenginleştiren demek, yayıp genişletmekten daha doğru gibi. Bu zenginleştirme toprakta bulunan zenginlik çeşitlilik olabilir. Arkasından sağlam dağlar vadiler, nehirler yerleşmesi de bu zenginlik için ortam oluşturulmasıdır. Dünya eğer dümdüz olsaydı çeşit çeşit hayvan, bitki vadi ve tatlı su nehirleri olamazdı. Dağda bambaşka bir hayat,

çölde başka, ovada başka, bataklıkta başka vs. hayat ve ona göre hayvanat var. Her bir hayvan türünün doğal dengeye katkıda bulunması tartışılmaz bir gerçek.

Gelelim sembole ve arz ile insanı karşılaştırmaya. Dağlar ve insanın kemikleri değişmesi çok yavaş ve sağlam katı, kuru yapısı, nehirler ise vücudun değişken, gezen, taşıyıcı su yapısıyla yani kan ve damarlarıyla benzeşir.

Bunun gibi dağlar kişilik yani yargılarla oluşan üst beyin öğretilerini, nehirler ve denizler ise belirsiz, renksiz, duygusal, değişken, etki eden kaderi oluşturan alt beyini yani duygusal âlemi temsil eder.

Bu, insanın son derece bileşke, çok çeşitli çok karmâşık, zengin bir varlık olmasını sağlar. Bunlar Kur'an'da, tıpkı bir robotun tamiri ya da değişikliği için, onu yapan mucidi ve ustasına başvurmak zorunda kalanlar gibi, insanların her türlü çözüm için en nihayet ve çaresiz Kur'an'a başvurmak zorunda kalacaklarını anlatılıyor. Arkasından her tür semereden (mealde bitki diye geçiyor) iki çift yaratan deniyor. Semere, bir ekimin sonundaki mahsul, meyva demek. Nehir ve dağ, gece ve gündüz hep bize (+) ve (-) ya da maddi manevi görünen, gizli olan, alt ve üst v.s. gücü, ikilemi anlatıyor. Bu ikilem ancak Rab'da toplanabilir ve tekliğe, tamlığa, tatmin olmaya, olgunlaşmaya gidilebilir.

Bu ikilemin semerede yani insanın kemâlatında ya da her tür gelişimin sonucunda alınan üründe kendi arasında iki olduğunu söylüyor ayet. Bu, tıpkı eski Çin kültürünün herkesçe bilinen **"siyahta beyaz beyazda siyah"** sembolü gibi. Bunu en güzel bu sembol açıklar. İnsanın çözümünde alt ve üst beyin (bilinçaltı, bilinç üstü) sağ ve sol kavramları söz sahibi oluyor.

Yani sağ ve sol lobun, alt ve üst gibi ayrılığı var öyle mi?

Bu biraz karmâşık bir konu olduğu için yine şu meşhur sembolle açıklayacağım; Pozitif sağ alt beynin üstünde negatif sağ üst beyin, negatif sol alt beynin üstünde pozitif sol üst beyin ve ayrı işlevleri var. Bu insanın dengeli bir akla sahip olabilmesinin tek yolunu gösterir.

Sol alt beyin büyüdü sol üst beyin ve sağ alt beyin küçüldü. Bu şunu gösterir: Kişi sol alt beyni besleyen korku, öfke, egoizm, haksızlıkla zevk, haset duygularıyla fazla meşgul olmuş, gereğinden fazlasını yüklenmiş, sonuç olarak da pozitif üst beyin öğretileri olan haklar, dini kurallar, bedelini ödeme, minnet, teşekkür vs. düşünceleri yutmuş ve küçültmüş. Bu tabii olarak sağ üst beynin negatif düşüncelerine inancı artırmış onu büyütmüş. Bunlar günahın zevki, kandırmacanın kaçış yolu olduğu hakların baskısı, dini kuralların sıkıcılığı özgürlüğün kısıtlandığı v. s düşüncelerini çoğaltmış.

Önce duygular sonra düşünceler öyle mi?

Evet önce duygular hissedilir sonra düşünceler yerini alır. Burada Ashab-ı Şimale işaret ediyorum. Sağ alt beyin beslenmiş sağ üst beyni küçültmüş, sol üst beyinde dolaylı olarak beslenmiş. Bu durumdaki kişi cömertliğin hazzı, tevekkülün rahatlığı, ibadetin zevki, karşılıklı sevecen zevk ve aşkı, masumiyeti, cesareti sükûneti, hakkı v.s, benimsemiş onunla beslenmiş. Bunun sonucu olarak sol üst beyinde insan hakkının önemli olduğunu, hasetin gereksizliğini, Allah'a duyulan bağlılığın kendisini yücelttiğini, haksızlık yapmadan ve karşılıklı zevkin doyurucu olduğunu, sonucunda huzursuzluk ve korku duyabileceği şeylerden kaçınmasının gerekliliğini v.s. öğretileri beslemiş yerleştirmiş. Bu kişi ashab-ı yemin yani sağ ehli olmuştur. Sağ ehli kişi, tatmin olur fakat dengeyi kaçırdığından dünya hayatında pasifize olur. Vakıa

Sûresi'nde anlatılan kişilerden sağ ehli olanlar, cennetle ödüllendirirler. Sol ehli yani eshab-ı şimal ise cehenneme yaklaştırılırlar.

Dengede olanlar, sabikân ve mukarrebunlar. Bunlar orta yolu izleyenlerdir. Bunlar Allah'a yaklaştırılanlardandır. En önemli insanlar bunlardır. Bunlar sağ ehlinden daha üstün olurlar. En zor olanı dengeyi başarmışlar ve sırat-ı müstakîm ipinin adeta cambazı olmuşlar, tehlikeli fakat en kestirme ve üstün yolda ilerlemektedirler. Onlar bütün duygularını dengeleyebildikleri için dünya hayatını zevklere ve korkulara kaptırmadan yaşamayı, aynı zamanda elini ayağını çekerek inzivaya çekilmeden kendini soyutlamadan faydalı olmayı başarmışlardır. Bunlar zevkleri de tadar, ibadetin ve şükrün huzurunu da yakalar. Bunlar yılmaz savaşçılar, kendi içinde oluşturduğu Hakk'ı başkalarına da yansıtanlardır. Onlar hakkı çiğnemeye meyletmeleri halinde cezayı, ümitsizliğe düştüklerinde sabrın ve sebatin getireceği mutluluğu ve umudu hatırlayanlardır. Ne kendi haklarını ne de başkalarının haklarını asla çiğnemez ve çiğnetmemek için elinden gelini yapanlardır. En güzel semereyi bunlar verir.

Ayette "gündüzü geceyle örtüp bürüyen (ansızın gelip kuşutan) O'dur. " Kısmı var bu ne demektir?

Gündüz somutluğu gece soyutluğu getirir. Nasıl ki her gün insanlar somut hayatını yaşayıp gece soyut olan yaşam olan uykuda rüyalara dalıyor, ömrü bitirdiğinde görünen somut hayatından soyut hayata geçecek. Gününü iyi yaşamayan kişinin rüyasında olumsuz işaretler olması, bazen kabuslarla boğuşması gecenin ona kendisini anlatmasıdır. Gündüzü gece bürür ve insana serap olan dünya hayatının ona neler kazandırdığını gösterir. Tıpkı ölümün insana neler kazandırdığını göstermesi gibi.

Semereler işte o zaman ortaya çıkar ve insan kendini tanır. Eğer akıllı ve kâmil bir insansa bunu ölmeden evvel başarır ve kendini rüyada tanır. Hatta uyumasına gerek kalmadan gece el ayak çekilince duygu tahlilini yaparak sağ alt beynini besleyerek kendini olgunlaştırır. Şu yaşadığınız hayat koşullarında kişinin sağ ehli olması çok zor veya imkânsız görünüyor. Yani inziva riyazatla sağ alt beyni büyüterek işi başarmak. Bu koşullarda bir kişi hem dünya hayatının gereklerini yerine getirmek, topluma ayak uydurmak, hem de dünya hayatının bitiminde karşılaşacağı uzun yolculuğa hazırlanmak zorundadır. Aksi takdirde nesline faydalı olamadığı gibi diğer insanlara da erişemez.

Ayeti toparlarsak şunu diyebiliriz: İnsanı duygusal fiziksel yönden çok zengin ve bileşke halk eden (yaratan) Allah, orada karakter ve duygusal değişkenliği, sabitlikle gezginliği birlikte oluşturmuştur. Bunun sonucu olarak negatif ve pozitif olan sağ ve sol, alt ve üst beyni iki çift olarak ona yerleştirmiş, ondan her ürün iki çift bileşke olarak meydana gelir. Ve zahiri, batınla (görüneni görünmeyenle) örtüp ona sonuçları gösterecektir. Eğer bütün bunlarda düşünürseniz kendinize bir ders çıkarır ve asıl gece olan ölüm gelmeden her gece kendinizi tanırsınız.

4: Ve yeryüzünde birbirine komşu ama yine de yapı olarak birbirinden ayrı nice kara parçaları üzüm bağları, hububat ekili tarlalar, bir kökten sürgün verip küme halinde ya da tek başına boy veren hurma ağaçları vardır ki hepsi de aynı suyla sulanırlar. Hal böyleyken yine de (insanlara ve hayvanlara sağladıkları) ürünler bakımından biz onların bazılarını bazılarına üstün kılıyoruz. Doğrusu bütün bunlarda aklını kullanan insanlar için mutlaka dersler vardır.

Bu ayete geçmeden önce dağ - nehir ve gece – gündüz faktörlerinin insanın alt ve üst beynini anlattığını teşbihlediğini anladım da sağ ve soldaki negatif pozitif dengesinin nasıl oluşturulacağı hakkında pek bir şey anlamadım.

Dağlar kişilik, kişinin topluma karşı kendine verdiği görüntüsü, maskesi ya da değişmez hal ve tavrı. Aynı zamanda inandığı değiştirmediği düşünceleri, öğretileri Nehirler tıpkı insan vücudundaki damarlar gibi yerin altından da üstünden de giden ama aşağıda olan oluşumlar yaşamı sağlayan ve taşıyan gezginler. Ruhi oluşum yani. Aslında ruhun cinsiyeti de kişiliği de yoktur. Ama hayat ona bağlıdır.

Nehrin Arapçada "nehar" kelimesiyle kök benzerliği taşıdığını bu yüzden aydınlık akan yer anlamına geldiğini söylemiştim. Neyse senin sorduğun negatif pozitif dengeyi nasıl oluşturabileceğiz. Bunlara beyaz siyah diyelim. Bir terazimiz var ne kadar beyaz koyarsak karşısına o oranda siyah koyuyoruz. Bu bize ne getiriyor. Özellikle nasıl ki arz, toprak (yani ateşin soğumuş hali) ve sudan oluşuyor. İnsanda siyah ve beyazdan. Siyahı tamamen yok etmeye kalkmanın başarısızlık getirdiğini tasavvuf kitaplarında yer yer bulursunuz. **"Nefis asla ölmez, bu yüzden hep dikkatli olmalıdır"** öğüdü sık sık verilir. Onlarda bu siyaha "nefs" demişlerdir. Nefsi terbiye etmenin gerekliliğini söylemişlerdir. Fakat maalesef insanların büyük kısmı bunu anlayamamış bir müddet olması gereken riyazatı (aç yoksun bırakmak) bir ömür boyu uygulamaya kalkmışlar, nefs denen siyahlığı üstten küçültüp altta büyütmüşler, iyice şişen beyaz üst beynin altında baskıya uğratmışlar. Bu da sonunda korkunç patlamalara, en tehlikeli siyahlık olan kibire kapılmaya sebep olmuş, bütün uğraşlar kibir seline kapılıp heba olmuştur. Bunlar sağ beyaz alt beyini de besleyememişlerdir. Çünkü o yöntem farklıdır. İsteyerek

bastırmakla değil uzaklaşmak görmek istemez hale gelmekle olur. Sağ ehlinin yolu budur, insan melek değildir hiçbir zaman bembeyaz olamaz.

İnsan kendini iyileştirmek için çok dikkatli ve düşünen bir varlık olmalı ki ilacının terkibini iyice ölçerek hazırlasın her hastalığın ilacı farklı, her insanın semeresi farklı olur. Allah: **"Mahlûkatımın adedince Allah'a giden yol vardır"** buyurmuştur. Fakat bazı şeyler vardır ki bütün insanlar için iyilik getirir. Yılda bir ay riyazat zamanı, günde beş kez dinginlik zamanı ayırmak, kazandığının kırkta birini vermek böylece iç huzuru sağlamak. Kısaca ana hatlarıyla dini kurallar. İnsanların pek çoğu bunları baskı unsuru görmüş, uygulamasının sıkıntı vereceğini sanmışlardır. Oysa hangi koca karısının bütün güzelliklerini bütün erkeklere teşhir etmesinden hoşlanır. Hangi kadın kendisinden daha güzel ya da değişik kadınların içine kocasını sokup sıkı fıkı ilişkiler yaşamak ister. Bunların kendisine nasıl baskı yaptığını nasıl sıkıntı duyduklarını anlamamak için gösteriş zevkiyle idraklerini köreltmişler. Örnekleri çoğaltayım: Hangi insan ondan bir parça maddi iyilik isteyenleri geri çevirip mutlu olabilir, hangi insan alkol ve uyuşturucu alıp şuursuz halde yaptıklarından memnun olabilir, sağlığına verdiği zarardan rahatsız olmaz, hangi insan kendini kısa bir müddet günlük hezeyanlanlardan, monotonluktan çıkarıp meditasyon yapmaktan haz duymaz. Bunların hepsi siyah üst beyin öğretilerinin sonucu olarak sıkıcı, gereksiz baskılar olarak algılamıştır. Bunları yapmak çok söylendiği gibi Allah'a borç ödemek değildir. Çünkü Rabbin buna hiç ihtiyacı yoktur. Bunlar insanın kendi bulunmaz, şerefli, güzel varlığına olan borcudur. Çünkü Rabbi onu en güzel şekilde yarattı.

Peki denge için nasıl yaşamak gerekiyor?

Her şeyi kararında tatmak, kararında men etmek gerçek dindarlık da budur zaten. Çok fazla yiyip vücudunun kimyasını bozmamak, zararlı maddeleri vücuda yüklememek, (alkol, uyuşturucu, v.s.) (şeker hastası olan birinin sağlığına zarar vereceğini bilerek şeker yemesi bile yasaktır). Fazla seksle bıkkınlığa ya da şehvete yol açmamak tatmin olduğunda bırakmak yeteri kadar sevmek, sevilmek vermek, biraz almak, dünya için uğraşmak, doğal dengeyi gözetmek sonsuz yolculuk için manevî rızık yüklemek. V.s.

Tao felsefesi bu gerçekleri yakalamış mı? Yin-Yang dengesi tamamen aynı şey mi?

Aynı özü anlatır. Rahim-Rahman dengesiyle Yin-Yang dengesinin özü aynıdır.

Ben niye bu kadar teferruatçıyım bilmiyorum. Ama iyice ayrıntılara inmeden bilgide tatmin olamıyorum. Çin Tao'sunda Yin kadın toprak, su ve kışa, Yang erkek gökyüzü, ateş ve yaza işaret ediyor. Oysa Rahim dişi: ateş, toprak, gündüz, dağ, kara v.s. Rahman erkek: hava, su, gece nehir deniz v.s.

Ayrıntılara inip durmanız, durmadan araştırmanız, ilmi durmadan çoğaltmanız hep bu erkek-dişi yabancılığını aşamamanızdandır. Kendini suçlama bütün insanlığın sorunu bu. Bu basit bir şey değildir. Öyle olsaydı birbirlerinin farkını gören Adem ile Havva'yı bunları anlaması için yere indirmezdi Rab. Allah Adem'in yaratılışını Rahman kıldı. Vücudu toprak, ruhî idraki Rahmani yani bütünlükten tek'e varan, anlayan yapıdadır. Havva'yı ona tezat Rahim idrakte kıldı. O da tekten tüme varan anlayan yapıdadır. Aynı idraki taşıyan ruhlar dünyaya dişi olarak, Ademinkini taşıyanlar erkek ola-

rak indi. İblis, öğrendiklerine takılıp kalan, bütünlükten tekliğe varamayan idrakteydi. Adem'e haset duyup ona düşman olunca, onu korumasız tarafından, tezatlıktan, Rahim olan Havva'dan yakalamak istedi. Bunu yapabilmek için onları ayırmalı farklı göstermeliydi. Böylece tamamlanamayan yarımlar haline getirecek, bu çaresizliklerinde onları mahvedecekti. Rahim-Rahman tezatı İblis'in Rahim idraki Adem'e karşı kullanmasıyla başladı. Dünyaya indiklerinde Rahim idrak uyum sağladı. Âdem ise Rahman idrakte olduğundan bütünlüğü kavrayamıyor yeryüzünde daralıyordu. Birbirlerini bulup idraklerini paylaşınca ve farklılıklarının birbirini tamamladığını anlayınca tekrar cennete kavuştular. İşte dengeyi bulan çiftler Tao felsefesindeki Yin-Yang'a dönüşürler, birbirlerindeki gerçekliği kavrar ve birleşir, tekleşirler. Fakat iblis onların başardıklarını başaramayanlar çok olsun diye uğraşır durur. İşte siyah dediğimiz şeyin Rahimle aynı kutupta olması, İblis'in silahının Rahim idrak olmasındandır. İnsanları tek tek ayrıntılarda yakar. Çünkü o ateş yaratılışlıdır. Alıcı olup almadan veremeyen yapıda olan dişi, ham dişidir. Olgun dişi ise çok faydalı ve vericidir. Ama Rahman idraki kavraması şarttır. O zaman İblis'in silahı değil, onu alt eden bir savaşçı olur ki, erkeği her türlü iblis tehlikesinden korur.

Ham dişi, yani siyah, ateş rahim ise, rahman idraki paramparça ederek hem kendini hem erkeği ateş Rahim'e döndürür. Oysa Havva'nın yapısında İblisten farklı bir ateş vardı. O tıpkı güneş gibi aydınlatan, ısıtan, yerini bilen faydalı ateştir. İblis ise yakıcı kül edici.

Her neyse konu iyice uzuyor. Ayete geçelim: Yeryüzünde birbirine komşu kıtalar vardır. Bunlarda üzüm, hububat, hurma bahçeleri yani cennetleri vardır. Bunlar aynı suyla sulanırlar. İnsanların dengeyi elde edenlerinin birbirinden farklı se-

mereleri vardır. İnsan dünyada oluşturduğu semerelerin hepsini cennet bahçesinde bulacaktır. Bu semereler bazı insanda üzüm bağı gibi, bazısında hububat tarlası gibi bazısında hurma bahçeleri gibidir. Üzüm bağda, hububat tarlada, hurma bahçede yetişir. Üçü ayrı bakım, ayrı toprak, ayrı iklim, ayrı çaba gerektirir. Lezzetleri sunumları farklıdır. İnsana verdiği fayda da farklıdır. Bu insanların ayrı ayrı yapıya sahip olmaları, farklı fayda sunabilmeleridir. İnsanlar birbirilerine bakıp **"bu benim gibi niyete sahip değil, benim gibi usul kullanmıyor, benim gibi faydalı değil"** diyerek birbirileri dışlamak tarafına gidebiliyorlar.

Örnek verirsen daha iyi olur.

Mesela üç adam düşün. Biri kaba saba konuşarak, rahat davranarak iyi niyet taşıyor, biri son derece nazik, ince düşünceli, ikna etmeye çalışan iyi niyette, başka biri ne zaman nasıl davranacağını kestirilemeyen, son derece siyasî, herkese uyan ama aslında kimseye pabuç bırakmayan iyi niyetli. Hububat yetiştirirken tarlaya nasıl davranılır? Bağda üzüm yetiştirirken bağa nasıl davranılır? Hurma yetiştirirken ağaçlara nasıl davranılır? Hangi toprakta hububat olur? Hangisinde bağ, hangisinde bahçe kurulur? Bağ yetiştiren bir adam hububat tarlasında yapılanlara bakıp şöyle dese: **"Ne kadar kaba saba hoyratça davranıyorlar toprağa burada hiçbir şey yetişmez"** doğru mu olur? Başka bir nokta daha var. Üzümü kolayca koparıp hemen faydalanırsın. Hububatı hemen yiyemezsin. Öğütüp un yapıp, undan ekmek yaparsın. Ondan faydalanmak için başka işlemler gerekiyor. Hurma ise en faydalı en lezzetli meyvadır ama hemen ulaşamazsınız ağaca tırmanman gerekir. Kısaca herkesin faydası üzüm gibi değildir. Ama en faydalılar zor ulaşılanlardır.

Üzüm kibar ve hemen sunucu kişi hububat kaba görünen fakat yine de işini bilen, ondan faydalanabilmek için işlem, yani usul bilmesi gereken kişi, hurma ise en faydalı fakat zor ulaşabilen kişi öyle mi?

Kişi değilde fayda ya da usul diyebiliriz. Çünkü bazı kişiler üç yöntemi, üç faydayı da kullanabilirler.

Nasıl yani böyle kişiler var mıdır? Olabilir mi?

Evet imkânsız değil. Fakat bunlar olağanüstü olanlardır, çok azdır. Bunlar herkese fayda sunabilecek insanlardır. İşin ehli olanlar bu üç çeşit yapıyı tanıyarak, üç çeşit fayda sunanları bilir. Böylece iyi niyet taşıyan insanları yanlış anlamamış olur. Sırf bu yüzden iyi insanlar bir araya gelemiyor, birbirilerini kınayarak uzak durmayı tercih ediyor.

Mesela ince insan her konuda incelmiş, hemen fayda sunmaya hazır bir insan, kendisiyle başka birini şöyle kıyaslayabilir. Ben hemen vermeye çalışırım. Hatta insanlar istemezse bile ben vermeye gayret ederim. Oysa şu adam, para kazanmak için büyük çaba harcıyor, insanlara da hiç nazik davranmıyor. Onların yüzlerine hatalarını pervazsızca söylüyor. Şu adam da siyaset yapıyor, çok dürüst davranmıyor. Her nabza başka şerbet veriyor. Öyleyse bunlar iyi niyetli ve faydalı adamlar değiller. Onlardan uzak durmalı, hatta insanları onlara karşı uyarmalıyım. Oysa beğenmediği adamların ilişkisi de son derece iyi niyetli ve faydalı adamlardır. Biri çok para kazanıp, parasını faydaya dönüştürmek istemektedir. İnsanlara hatasını söylemenin doğru olduğuna inanıyor. O zaten kaba bilindiğinden çok da kırıcı olmuyor. Çünkü insanlar onu öyle tanıyor. Siyaset yapan insanlara anlamadan usulca birkaç doğru sokmaya çalışıyor. Bu örnekler çoğaltılabilir. Sonuç olarak usule değil, faydaya bakmak gerektiği anlaşılmalıdır. Çünkü hepsi aynı suyla sulanırlar. Hepsi Rahman

gücü alıp fayda verenlerdir. Kimisi tek başına kimisi küme halinde fayda verirler. Yani kimisi tek başına faydalı olabileceğini kimisi ancak bir araya gelip, birlikte hareket ederek faydalı olabileceğini düşünür.

5: Fakat eğer (Allah'ın farklı yarattıklarına) şaşıyorsan inkârcıların şu sözlerine şaş asıl. (Asıl acayiplik inkârcıların sözleridir). "Nasıl yani! Biz toza toprağa karıştıktan sonra (yeniden hayata dönmek üzere) bir kez daha mı yaratılacağız?" Bunlar Rablerini inkâra kalkışan kimselerdir; işte böyleleri boyunlarında bukağılar taşıyan kimselerdir. Ve işte böyleleri yerleşip kalmak üzere ateşe girecek olan kimselerdir.

Ayette "acayip" geçiyor. Yani bizim kullandığımız acayiple aynı kökten (Şaşılacak şey, taaccüb) Eğer şaşarsan (taaccüb edersin) acaib olan onların sözleridir. Farklılıklara şaşırma, çok farklı olan acayip yaratıklara şaşır. Bunlar öyle saçmalıyorlar ki şaşılmayacak gibi değil. Onlar **"biz toprağa karıştıktan sonra tekrar mı dirileceğiz"** diyorlar. Sanki kendisi bir nutfeden yaratılmamış yoktan var edilmemiş. Sanki hep varmış da toprağa karışınca yok olacakmış. Bir vücudu yokken nutfeyken var olduğuna inanıyor ama toprağa karışınca yok olacağını düşünüyor. Bir insan "ben inançsızım" diyebilir. Bu asla doğru olamaz. Allah'ın var olduğuna inanmamak da bir inançtır. Öldükten sonra dirilmeyeceğine inanmak da bir inançtır. Öyleyse bunlar kendilerine bir inanç uydurmuşlar. Bu inanç uğruna her şeyi feda ediyor, ahirete inanmamanın getirdiği maddeye tapınmayla avunuyorlar. Hem de **"ya bizim inandığımız doğru değilse"**, korkusunu bile duyma-

dan. Bu saçma mantıkla hayatlarını harcıyorlar. Hakikaten bu tür ne ilginç ve acaib öyle değil mi? Bunlara **"bukağılar taşıyorlar"** deniyor. Bu ağır saçmalık yükünde eziliyorlar, inançsızlık inancında inat edebilmek için kıvranıyor acı çekiyorlar. Kendilerine azaba düçar bırakıyorlar. Bunlara "Ashab-unnâr ateş arkadaşları" deniliyor ayette. Tıpkı Resulullah'ın etrafında pervane olanlara "ashab" denildiği gibi bunlar da inanmamanın getirdiği zorlukları kaldırmaya çalışan arkadaşlar (ashab)dır. Birbirileriyle kenetlenirler fakat sadece inanca karşı, başka zamanlarda çok kavgacı olabilirler. İnsan tahlilleri devam edecek. İman sahibini ve inançsızlık imanı taşıyanları yakında tanımak, tahlil etmek bu ayetlerle mümkün.

6. Senden iyilikten önce kötülüğe acele ediyorlar. Hâlbuki onlardan önce ibret alınacak nice azap örnekleri gelip geçmiştir. Doğrusu insanlar kötülük ettikleri halde Rabbin onlar için mağfiret sahibidir. Rabbinin azabı da çok şiddetlidir.

Haseneden iyi ve güzel olandan önce kusur, ayıp ve günahta acele ediyorlar sana. Kelimeleri incelediğimizde bunlar çıkıyor. Kur'an'da hitaba muhatab Resullullah ve onun nurundan nasiplenen beyaz güçlerdir. Sana iyilikten önce kötülüğe acele ediyorlar demek, senden iyilik meydana gelmesin diye sana karşı kusur ve günahta acele ediyorlar demektir. Adeta iyilik ve güzellikten korkuyorlar ve iyilere fırsat vermemeye çalışıyorlar. İşte ikinci acayipler. Hâlbuki sakinlerinin helâk olduğu tenha ıssız yerleri biliyorlar duyuyorlar. Kötülükte devam etmenin sonucunun bu olacağını biliyorlar. İyilere fırsat verilse bu böyle olmaz ama maalesef toplumların pek çoğu buna engel oluyor. Evet Allah çok merhametli

bunlara rağmen toplumlara uzun süre yaşam hakkı veriyor, onları mütemadiyen affediyor fakat bir nokta var ki ondan sonra azabı çok şiddetlidir.

7. Kâfirler diyorlar ki: Ona Rabbinden bir ayet indirilseydi ya! (Hâlbuki) sen ancak bir uyarıcısın ve her toplum için hidayetçi.

Çeviri anlamı: Kâfirler diyorlar ki; eğer ona Rabbinden ayet indirilmediyse; Muhakkak o şeyle sen bir uyarıcısın ve bütün kavimlere hidayet veren.

Kelimelere baktığımızda Hz. Muhammed'e inen kitabın Allah'tan indirilmediğine dair şüpheleri olanlar hatta bu şüpheleri çok ciddiye alanlar hakkında bir ayet bu. Şeytan ayetleri adlı kitabın bu kadar önemsenmesi bu konunun günümüz bilincinde dahi varlığını sürdürmesi de üçüncü acayip. Peygamber'in getirdiği eğer Allah'tan inmeseydi zaten değerli olmayacaktı. O, insanları uyaran ve hidayet verin bir rehber olamayacaktı. Nasıl oluyor da insanlar Kur'an'ın bugüne ışık veren bilimsel bir kitap olduğunu biliyorlar, ondan faydalanıyorlar da yine de onu çok zeki bir adamın uydurduğunu ya da ordan buradan karıştırdığını düşünüyorlar. Bu çok acayip gerçekten. Eğer onu bir insan uydursaydı bunca sene sonrasına nasıl ışık tutardı? Ondan faydalanan insanların idrakî ve ahlâkî yüksekliği nasıl olurdu? Burada büyük bir iddia var dikkat çekmek isterim. Her kavim için hidayet rehberi olduğunu söylüyor ayet. Hz. Muhammed'in diğer peygamberlerden farklı olarak bütün mekân ve zamanlardaki kavimlere hidayet rehberi olduğuna işaret ediliyor. Kavim kelimesini, sadece dünyada yaşamış, yaşayacak topluluklar olarak almayın. Diğer galaksilerdeki farklı şuurlu kavimleri, insanları da içine aldığını düşünün.

8. Her dişinin neye gebe olduğunu ve Rahimlerin neyi eksik neyi ziyade edeceğini Allah bilir. Onun katında her şey ölçü iledir. Lafzen bakarsak her dişinin ne taşıdığını, rahimlerin neyi eksiltip neyi ziyadeleştirdiğini Allah bilir. Ve her şey onun indinde miktarladır.

Çok önemli. Acayipleri tahlil edip onlara şaştıktan sonra o acayipliklerin sebebini tahlil etmeye geldi sıra. Evet gerçekten her dişi ne taşıyor. Bakın kelimelere dikkat edince ***"her dişi"*** dediği görülüyor. Oysa her dişi doğurmaz ya da gebe kalmaz. Öyleyse dişinin taşıdığı bebekten bahsetmiyor. Taşıdığı başka bir şeyden bahsediyor. Bu eksilten artıran bir güç aynı zamanda.

Peki neyi eksilten veya neyi çoğaltan;

Ben buna insanı insan yapan özellikleri diyebilirim. En önemlisi aklını azaltıp çoğaltması. Arz denilen şu görünür dünyanın şekli şemali kadınların, daha doğrusu dişilerin ürünüdür. Kadın potansiyel güçtür. Onu yönlendirmek siyah ya da beyaz yapmak erkeğin görevi ve yetkisidir. Eğer beceremezse veya umursamazsa, cahilce davranırsa bedelini hem kendi, hem de çocukları, hatta başkaları öder. Kadın bu gücün farkında olmaz çoğunlukla. O kendini güzel hoş nadide göstermek isteyen bir varlıktır. O görüntünün altında ne olduğunu kim bilebilir.

Kadın gizemlidir, erkek gibi değildir. Bir adamın iyi ya da kötü olduğu biraz aklıselim olan herkes tarafından algılanır. Fakat kadının siyah gücü gizlidir. Öyle gizlidir ki çoğunlukla siyah gücü taşıyan kadın bile onu göremez bilemez. Bu gizli gücün hesabını verecek de değildir tabii. Ya da şöyle diyelim bu gücü kötüye kullanışı bilinçli olsa dahi bu hesabı tek

başına vermeyecektir. Hep horlanan, aşağılanan, takdir edilmeyen, tatmin edilmeyen, kötüye kullanılan, sömürülen, süs diye kullanılan, üzerinden para kazanılan v.s. bir dişinin siyah güce dönüşmesi kaçınılmazdır. Ne kadar esef verici ki hâlâ Müslümanlık iddiasında bulunan cahiller kadını alaşağı etmenin gerekliliğinden emindirler. Bu potansiyel gücü ikinci sınıf muamelesiyle bastırıp kontrol edeceklerini sanırlar. Bir kısım şaşkın da onu ortalığa korumasızca salarak emniyetsizlik, çaresizlik içinde siyahlaşmasını sağlarlar. Dişilik, annelik, kişilikten oluşan saç ayağının birini kırarak onu tepetaklak ederler. O biçare de sadece anne, sadece erkeksi güçlü olmaya çalışan bir kişilik ya da sadece dişi olan biri olur ki o asla "Saliha" denilen sulh verici, barıştırıcı, esenlik ve huzur verici o mucizevi kadına dönüşemez. O kadın öyle latif öyle nazenin, öyle dayanıklı, sabırlı öyle barıştırıcı ve ihsan edicidir ki ona sahip olan eş çok talihlidir. Hz. Peygamber, **"Saliha" olan bir eşi, ferah bir evi, bir zamane bineği olan kişi başka dünyalık istemesin" buyurur.**

Kadın büyük bir gayret göstererek her türlü kötü şarta rağmen beyaz güç olmayı başaramaz mı?

Rahibe hayatı gibi bir hayatla mümkündür. Fakat evlenirse şu kadarını söyleyebilirim: Kadın eğer kocasının kapsamasını kabullenir, itaat eder, olgunlaşmayı arzu eder, iffetini muhafaza ederse artık ondan meydana gelebilecek hiçbir siyahlıktan mesul tutulmaz, hesabı o vermez, o kişisel olarak kendini kurtarır. Ondan hasıl olabilecek bütün kötülükler (alt beyninden demek istiyorum) eşinden, ailesinden sorulur.

Kadının alt beyni mi eksiltir artırır?

Öyle. Kadının ister istemez kullandığı rahim, onun üst beyninin isteği olmaz çoğunlukla. O hep dişi olmak arzusu taşıdığı halde birden bir Rahim'e yani anneye dönüşür.

Tamam anladım. Dişiliğini tanıyamayan kadının Rahim'e dönüşmesi konusunda hem fikirsiniz.

İşte ayette yazıyor niye hem fikir olmayacağım. Bu rahim eksiltir, karnındaki bebeğin aklını eksiltir. Kocasının da aklını eksiltir, hatta etrafına büyük zarar verir. Çünkü bu tipler saygıdeğer hanımefendi kılığında olurlar, genellikle de akıl vermeyi çok severler. Bu akıllıların sonucu çok kötüye varan fikirler olması kaçınılmazdır. Kadın bunu iyilik diye yapar genelde.

Çoğaltan rahim sac ayağını kurmuş, tatmin olmuş rahimdir. Bu haldeki rahim aklı çoğaltır, arza beyaz güç katar. Önceki ayetlerde bahsedilen üç acayip hal siyahlaştırılmış rahmin meydana getirdiği düşüncelerdir. Öldükten sonra dirileceğine inanamayan, şüphe edenler, iyilikle halletmeye çalışmadan hemen kötülüğe başvurup kötülükte acele edenler, Kur'an'ın ayetlerinden şüphe edenler ya da Peygamber'in yanlış şeyler getirdiğini düşünenler, siyahlaşmış rahimlerin eksilttiği akılların ürünüdür.

Eskiden tekkelerde sesli dua yapıldığında mutlaka "Allah'ım bizi taife-i nisanın şerrinden muhafaza eyle" denirdi. Bu söz yanlış anlaşılmamalı Allah'a sığınılan kadın değil, kadının şerridir. Yani kadınlarda meydana gelebilen şuuraltı siyah güç.

Merak ettiğim bir konu var. Erkek, kadına dişiliği öğrettiğinde bu iş halloluyor mu? Kadındaki siyah güç tehlikesi kalkıyor mu?

Büyük ölçüde ama maalesef tamamen değil. Bundan ibaret değil. Bu birinci aşamadır. İkinci aşama dişiliği öğretip tatmin ettiği kadını kapsama alanına sokmak ve kapsamayı ona cazip hale getirmektir.

Burada sık yapılan korkunç bir hatayı da ayrıca belirte-

yim: **"Erkeğin sürekli olarak kadınını annesiyle kıyaslaması".** Bu kadına karşı yapılacak en büyük hatadır. dişiliği öğretse dahi bunu yaparak kadını anneliğe rahimliğe zorlar. O kadın asla onun annesi gibi olamaz ve üstüne basarak söyleyeyim asla olmamalıdır. Erkek bir kez kadını kapsamayı başardı mı bu hep böyle sürer gider sanır genelde. Oysa o kapsama kadına ıstırap verici bir hapis olarak görünmeye başlarsa, kadın oradan kaçabilmek için annelikten başka yol bulamaz. **Bir eşle değil de bir anne ile evli olan adamın vay haline!** Sürekli suçlanan kadın, suçlayan anneye, sürekli aşağılanan, aşağılayan anneye sürekli öfkeye maruz kalan, savunma mekânizması olarak öfkeli anneye, sürekli yalanla avutulan kadın, iki yüzlü yalancı anneye v.s. dönüşebilir. Kısaca kadının üçlü sac ayağını oluşturmasını sağlamayan erkek yani onu eksilten erkek, aynı muameleyle karşılık bulacaktır. Üstüne üstlük eksik akıllı çocuklar da cabası olacaktır. "Ne ekersen onu biçersin" sözünü kadına söylemişlerdir herhalde. Kadın ektiğinin karşılığını bulacağın tarladır.

Ayette "kadınların taşıdığını, neyi eksiltip neyi çoğalttığını Allah bilir. Bunlar Allah indinde miktarladır" deniyor. Bu miktar nedir?

Bedensel erkek ve kadın sayısı dünya genelinde eşitse, ruhen Rahman ve Rahim sayısı da miktarladır. Terazinin iki kafesi gibi dengede tutulur. Bu dünyanın varlığını sürdürmesi, okul olma özelliğini koruması, siyah ve beyaz güçlerin hodri meydanı olması için gereklidir. Hatta bir kadının bir çocuğu çok iyi, bir çocuğu çok kötü olabilir. Hatta hatta bir kadının karnında taşıdığı ikizlerden biri iyi biri kötü olabilir.

Bu nasıl oluyor peki?

Sperm hücreleri birbirinden tamamen farklı oluşumlardır. Onlar her biri ayrı ayrı insan tohumudur. Onların ortak özellikleri anne karnında oluşur. Birinin aklı artmaya başlarken, birininki eksilebilir. Bu tohumun taşıdığı korku veya sevgi (merak) hissi doğrultusunda olur. Bunları Alak Sûresi'nde anlatmıştım. Korku taşıyan tohum dışarıda, içeride olan her şeyden korkarak aklını azaltırken, diğeri merak ederek sevgi duyar ve devamlı gelişir. Eğer anne bütün hamileliği süresince hep siyah değilse, arasıra beyaz etki de söz konusuysa, biri beyaza biri siyaha yatkın olduğundan, biri siyah biri beyaz güç olur.

Hamilelik müddetince hep siyahsa ne olur?

O zaman devamlı depresyona yatkın, hatta ömrü boyunca depresyon yaşayan, aklı olan fakat aklı taşıyamayan bir beyaz ya da daha doğrusu gri alaca bir insan olacaktır. Bu kişi ömrü boyunca kendinle savaş halinde olur, savaşı ne tarafın kazanacağı pek belli olmaz. İşte bu tür kişilerin dini (doğru din) kurallara sıkı sıkıya yapışması, bu savaştan kazanmış çıkmasına neden olur. Dini kurallar bu kişiler için çok önemlidir.

Kadının yapabileceği bilinçli olarak bir şeyi yok mu? Ve erkek ne yapmalı da siyah gücü yok etmeli?

Kadın eğer akıllıysa fakat partneri tam bir rahim kodlu erkekse kadının dişiliğini benimsemez: Kadını devamlı anne koduna sokmaya çalışır, bunu bilmelidir. Bunu bilen kadın erkeğini bu etkiden çıkarabilmesi için dişi kodunu kullandığı zamanlarda cinsel ilişkiye ön hazırlık yaptığı zamanlarda süslenerek ve düşleyerek sabırla erkeğe dişiyi sevdirmeye, benimsetmeye ve ondan olumlu enerji almaya bakmalıdır. Bu

kadının kendi dişiliğini benimsetmesini sağlar. Ön hazırlığı başarılı bir cinsel ilişkinin sonunda kadın hüsrana uğrayacaktır. Çünkü erkek çok aceleci davranabilir. O zaman kadının sabrı çok önemlidir. Hiçbir şey anlamadığı hatta hoşlanmadığı cinsel ilişkiye aynı sebatla; aynı tarzla devam etmelidir. Ta ki erkeği söyleyerek uygulayarak bu acelecilikten kurtarabilsin. Erkeği kendisine iyi davranan şefkatli, kimseyi incitmeyen hale sokabilsin. Erkeğe gelince: Erkek partnerini rahim kodundan dişi koduna sokmak için şu beş kaideyi esas almalıdır.

1- **Suçlama yok:** Suçlamasız barış yani bunu yapabilmek için günde 50 sefer kendine bunu hatırlatsa da başka birini görevlendirip "sakın suçlama" diye uyarılsa da bir şekilde bundan vazgeçmelidir. Suçlanacak tek şey içinizdeki "nefs" denilen siyah oluşumdur. İnsan olduğu gibi tamamıyla asla suçlanmaz. Bir şeyler iyi olmuyorsa tek sorumlusu iyi bilmemektir. Öyleyse bir şeyin doğrusu, öğrendikten sonra artık suçlama eyleminden vazgeçmek ve öğrenileni uygulamak gerekir.

2- **Kıyas yok:** Onu hiçbir varlıkla kıyas etmemelidir. Çünkü her varlık kendine özgüdür. Bunu yaparsa onu kendisi olmamaya zorlar. Bu bir işkencedir. Hiçbir insan bunu hak etmez. Hele hele annesiyle kıyaslarsa kadını rahim koduna girmeye zorlamış ve onu çaresiz bırakmış olur. Çünkü devamlı "annem şöyledir sen böylesin" şeklindeki kıyas eninde sonunda en akıllı ve iradeli kadını dahi bezdirir ve rahimleştirir. Kıyas siyah gücün ürünüdür. İlk kıyası İblis Adem'e karşı yapmıştır.

3- **Çamur yok:** Çamur ya da batak onu alçaltmak, aşağı-

lamak manasında kullanıyorum. "Sen değersizsin, süfli işe yaramaz v.s. birisin" muamelesi. Bunu herhangi bir insana uzun süre uygulayın garantili olarak batağa batırırsınız. Erkek ya da kadın benliğini kaybeder. (istisnai insanlar olabilir). Onu umursamamak bu batağın başka bir yönüdür.

4- Öfke yok: Öfkeyle söylenen söz yerini bulmaz.

5- Cinsel ilişkide partneri düşünmek: Onun da kendisi gibi hissedebilmesini sağlamak, mutlu etmeye çalışmak yani. Bunlara dikkat eden yavaş yavaş hayatlarını huzura kavuşturur, çok başarılı cinsellik sağlanır. Yuvada barışı yakalayan dışarıya da barışı götürecektir. Artık güneşe kavuşacaklar başkalarını da aydınlatacaklar.

Ne Güneşi?

Kadındaki güneş. Kadında güneş vardır. Onun yumurtalığı tıpkı güneş gibidir. Baştan ikinci ayette güneş ve ay'dan bahsedilmişti. Kadındaki güneş gücü, erkekteki ay gücü. Böylece şunu anlıyoruz ki baştaki ayetleri sonraki ayetler açıklıyor. Fakat açıklama yaparken kendisi açıklanacak yeni konular ortaya koyuyor. İşte bu yüzden Kur'an açıklanmakla bitecek bir kitap değil. Onu her devirde binlerce defa açıklamak gerekir.

Kadındaki yumurtalık, güneşin bir modeli gibi durur kadında. Eğer onu bir kara delik kapmazsa devamlı arttıran bir güç olur. Tıpkı güneşin yeryüzündekileri ışığıyla beslemesi gibi. Onun ışığı sadece ısıtıcı değil, besleyicidir de. İç organlar alt beynin emrindedir. Ayrıca her birinin kendine özgü şuur ve düzeni vardır. Yumurtalık bir sperm hücresini seçerek

içine alır. Fakat dışarıdan bakıldığında uğraşan sperm hücrelerinin bir çatlak meydana getirip içeri birinin girmeyi başarması gibi görünür. Yumurtalığın seçimi kadının o andaki durumuna (duygusal olarak) en yakın olan sperm hücresi olacaktır. Yani korku hakimse korkak, sevgi hakimse meraklı bir hücre.

9: O görüleni de görülmeyeni de bilir; çok büyüktür, yücedir.

Ayetin Çeviri Karşılığı: Büyük Muteal, gaybı ve şehadeyi bilir. Gayb; lugatte belirsiz, görünmeyen gizli şey. Şehade: Şehadet; ikrar, şahidin ikrar ettiği şey, delil. Gayb evrendeki hiçbir aklın idrak etmediği ilim, ortaya çıkmamış ilimdir. Şehade ortaya çıkmış, ruhlar şahid olup ikrar etmiş, böylece idrake sunulmuş ilimdir.

O en yüce olan Ra,b oluşan ve oluşmayanların hepsini bilir, insan ise oluşmuşları bilebilir. Ne kadar yükselirse yükselsin oluşmuş varlıklardan haberdar olabilir ancak. İnsanın hayal ettikleri bile ancak oluşmuş olanlardır. Yani insan cinsi yani şuurlu akıllı etli kanlı varlık, sadece evrenin bir yerinde oluşmuş olandan hayal kurabilir. Tahayyül ancak oluşmuştandır.

10: Sizden sözü gizleyenle onu açığa vuran, geceleyin gizlenenle gündüzün yürüyen (O'nun ilminde) eşittir.

Sözün gizlenmesi nedendir? Öyle ilim sahipleri vardır ki sözü ağızlarıyla konuşarak açıklamazlar. Çünkü eğer öyle yaparlarsa onu anlayamayanlarda istenmeyen sonuçlara sebep olunabilir. Onu gizlerler ama sözü yok etmezler. İletişime açıktır o ilim yani söz. Fakat ancak frekansı yüksek olanlar

onu duyabilir, algılar. Bunlar da zaten anlar. Sözü gizlemeyen açıkça her şeyi anlatanlar da vardır. Bunlar sözü zarar vermeyecek bir hünerde anlatabilenlerdir. Bunların sözleri anlaşılsın veya anlaşılmasın hiçbir kötü sonuca yanlış anlamaya sebep olmayacak niteliktedir. Geceleri ihtiyacını gideren, kenarından nasibini alan kişiyle, gündüzün yol alan, hayır namına harekete geçen, böylece kazançlı çıkan arasında fark yoktur.

Biraz karışık oldu anlaşılmıyor öyle değil mi?

Haklısın öyleyse şöyle anlatayım: İki kişi düşün biri büyük bir gayretle bir okul yapıyor, orada öğretmenlik yapıyor. Hem bedeni hemde zihni yorulduğu halde bu yolda akıp giden zamanda ilerliyor. Bu yaptıklarından kazançlı çıkıyor. Diğeri ise başka bir şekilde fayda sağlıyor. Onun yaptığı ancak alabilecek kabiliyette olanlara frekanslar göndererek ilmi yaymaya çalışmak. Bunun çabası ise daha çok geceleridir. Çünkü geceler varlıkların uyumasında yani üst beyinlerinin tatilde olduğu zamanlardır. Üst beyin faaliyetlerini durdurduğunda alt beyin tamamen alıcı durumdadır. Daha da önemlisi geceleri kalkıp bu frekansları almaya çalışan kullar vardır. Bunlar gecenin getireceği hazineleri içgüdüsel sezinlediklerinden kalkarlar, düşünmeye dalarlar. İşte bunlar bu dağıtılan frekanslardan faydalanırlar. Asıl söylemek istenen burası. Nasibini gece alanlar bu alıcılar aynı zamanda hemen vericiye dönüşürler. Böylece ilmi yayan, dağıtan, alıcı verici, istasyon durumuna gelirler. Aynı ayetin anlatmak istediği tam zıt yönde de bu faaliyetleri işaret eder ki bunlar kötülüğü açıkça yayan elinden geleni ardına koymayan faaliyetçilerle, gecenin yani görünmeyen ortamın arkasında, insanların bilmediği yerlerde planlar kurarak sadece büyük kötülüklere kabiliyeti olanlara aktarım yapanlar arasında fark yoktur.

Kısaca kazançta ya da kaybedişte gizli ya da âşıkar çalışan eşittir.

Bu niye söyleniyor? Alınacak ders nedir?

İnsanların görülen şeyleri takdir etme ya da yerme kınama eğilimleri vardır. Ortaya çıkan, görülen iyilikleri veya faaliyetleri takdir ettiklerinden gizli yaptıklarını faydasız görebilirler. Bir adamın bedeni ya da maddi durumu hayır yapmaya müsait olmayabilir. Bu kişinin ettiği dualar kazanç yönünden eşit duruma gelebilir. Aynı şekilde kötülüğün planlayıcısı akıl vericisi olan ya da kötülüğü bilinmeyen, görülmeyen yönlerde yapan kişi, kendini aşıkâr kötülük yapanlardan farklı görebilir. Oysa eşittir.

11. Onun önünde ve arkasında Allah'ın emriyle onu koruyan takipçiler vardır. Bir toplum kendilerindeki özellikleri değiştirinceye kadar Allah, onlarda bulunanı değiştirmez. Allah bir topluma bir kötülük (felaket) diledi mi artık onun için geri çevrilme diye bir şey yoktur. Onların Allah'tan başka yardımcıları da yoktur.

Çeviri karşılığı: "Allah'ın emriyle" değil Allah'ın emrinden ifadesi doğrudur. Burada Allah'ın emrinden koruyan muakkibat-takipçiler kimdir? Allahın emri nedir? Onun önünde arkasında denilen kimlerdir? Önünden arkasından kastedilen nedir? Bu soruları sormak gerekir.

Allah'ın emri başka bir ayette geçtiği gibi kişinin doğru yolda bulunması, dosdoğru olması sapmamasıdır. ***"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!"*** ayeti de geçer Kur'an'da. Allah'ın emrinden koruyan takipçiler ise kişiyi yolundan alıkoyan, onun ilerlemesini yavaşlatan etkenlerdir. Bunlar "şeytan" di-

ye anılanlardır. Kötülükle engel olanlardır. Bunlar etkilerini kişinin önünde ve arkasında yaparlar. Kişinin önündeki geleceği, arkasındaki geçmişidir.

Ne demek oluyor bu? Kişinin geçmişi ve geleceği kötü güçler tarafından etkide, takipte oluyor da niye şimdiki zamanı olmuyor? Tam anlayamadım.

Biraz karışık anlatmaya çalışacağım. Kişinin yaşadığı an kendisidir, takipçileri geçmişinde ve geleceğinde bulunur. Bunu iki mıknatısın arasındaki demir parçasına benzeteceğim. Olumsuzluklar, siyahlar, insanın geçmişinde ya da geleceğinde bulunmaktadır. Geçmişinden gelen etkiye yenilmezse, o anı iyi yolda yaşarsa, geleceği de şimdiki zamanına uyum sağlayarak iyi durumda olacaktır. Geçmişi şimdiki zamanını, şimdiki zamanı da geleceği oluşturur.

Ben yine pek anlayamadım.

Bir filmi seyrederken yansıyan görüntünün, filmin kendisi olduğu söylenebilir mi? Film daha önce stüdyolorda çevrildiği gibi görüntü verir. Perdedeki görüntü insanın fiziksel varlığı diyebiliriz. Filmin oynamış kısmı geçmiş, oynayacak kısmı geleceğidir. Dolayısıyla takipçiler geçmişte ve gelecekte bulunur. Daha fazla açıklamak mümkün değil. **"Allah bir toplum için kötülük diledi mi artık geri çevrilmesi mümkün değil"** deniyor. Mukadderat yazıldıktan sonra ve çevrilmiş film aksiyona girdikten sonra, o filmin görüntüsünün bir şey yapması mümkün değil. Bunu yapabilecek Allah'tan başka bir yardımcı yok. Sadece Allah'ın kendisi bunu başarır. Öyleyse filmin görüntüsünden başka bir varlığı olmayan insanların, kötülüklerden kurtulmak için sadece Allah'a yönelip, istekte bulunması gerekmektedir. (Orada geçen kavim kelimesi insanın kendi bedenleridir.)

Bunlar insanın fiziksel, duygusal, zihinsel, ruhsal bedenleri öyle değil mi? Bunu ruhsal şifa tekniklerinde okudum.

Öyle. Evet. Burada **"bir toplum kendilerindeki özellikleri değiştirmeden Allah, onlarda bulunanı değiştirmez"** deniyor, insan kendindeki kötülükleri iyiliğe çevirmeyi arzu etmeden Allah onu değiştirmeyecek. Öyleyse insanın yapacağı hep iyiliği dilemektir. Olumsuz takipçiler, insana geçmişten ve gelecekte abluka uyguladığına göre insan bulunduğu andaki zihinsel faaliyetleriyle kurtuluşa erebilir.

12: O size korku ve ümit içinde şimşeği gösteren (yağmur dolu) ağır bulutları meydana getirendir.

Çeviri karşılığı: O öyle ki size korku ve ümit şimşeği gösteriyor. Ve yüklü bulut meydana getiriyor. (oluşturuyor)

Önce görünen, cismani bir anlam var onu anlatayım. Fizik ve doğa bilimcilerine göre bulutlardan biri (+) pozitif, biri (-) negatif güç taşır ve bunlar çarpışınca şimşek çakar, yağmur inmeye başlar. Şimşek çarpışmadan ortaya çıkar biliyorsunuz. Ama ben tam tersini söylüyorum.

Korkuya benzetilen negatif kutuplu bulutla, ümide benzetilen pozitif kutuplu bulut şimşeğin ortaya çıkmasıyla birleşirler ve yüklü bulutlar yağmuru yeryüzüne indirmeye başlar. Bütün negatif ve pozitif bulutlar çarpışmaz. Bazen bulutlar yoğun bir şekilde gökte dolaşır fakat hiç yağmur yağmaz. Oysa bazen güneşli bir havada bile yağmur yağar. Demek ki mesele (+) (-) yüklü bulutların karşı karşıya gelmesinden ibaret değil. Bunu gerçekleştiren şimşek adını verdiğimiz ışık kuvvettir.

Şimdi sembolik anlamını açıklayayım. İnsanın sol tarafını negatif, sağ tarafını pozitif diye adlandıralım. Sol tarafı

korku, sağ taraf ümit tarafı diyelim. Çünkü solda negatif alt beyin sağda pozitif alt beyin mevcut. Dolayısıyla korkuyu sol taraf, ümidi sağ taraf hissediyor. Tasavvufta müritlere verilen ilk derslerden biri (havfu recâ) korku ve ümidi birlikte hissetmek gerektiği, kişinin iki duyguyu aynı anda hissetmesi gerektiğidir. Bu genelde **"Allah'tan hem korkun, hem de onda ümidvâr olun"** anlamında yorumlanır. Fakat birliğe ulaşmış, idrak etmiş biri, bunun bütün insanlık için olduğunu düşünür, öyle hisseder. İnsanlık adına korku ve ümidi hisseder. Bu onun duygusallık yoğunluğunu maksimum seviyeye çıkarır. Yalnızca ümit kanadını, ya da korku kanadını kullansa bu böyle olmayacaktır. İşte bu maksimum düzeyde ona adeta şimşek gelir. Bu şimşekten sonra yüklü bulut, manevi rızık, göksel rızık yağmaya başlar ki bu gözleri kapatınca gözlemlediğin mor ışınlardır. Çeşitli renklerde olabilir, en önemlisi mor ışındır. İşte bu duygu yoğunluğunda, başının üzerinde duran ve ona göksel rızkı yağdıran bir enerji kütlesi arkadaşlık eder. Artık bu rahmet ona her an istemli istemsiz yağmaya devam eder.

13: Gök gürültüsü Allahı hamd ile tespih eder. Melekler de onun heybetinden dolayı tespih ederler. Onlar Allah hakkında mücadele edip dururken, o yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar. Ve o azabı pek şiddetli olandır.

Çeviri Karşılığı: Ve gök gürültüsü onun hamdı ile ve melekler onun korkusundan tespih ederler. Ve yıldırımlar gönderir ya da (helâk edici azap) ve onunla hedefini vurur (isabet ettirir) dilediği kimseye. Ve onlar Allah için de mücadale ederler. Ve o insanın aklıyla kuşatamayacağı hikmetli, ince, derin ve tutarlı planlar yapmakta ve gerçekleştirmekte sınırsız kudret sahibidir.

Şimşek ışık, gök gürültüsü heybetli bir sestir. Kişiye rahmet gökten inmeye başladığında, o artık gökten ses ve ışık almaya başlar. Bu ses ilâhî ve kudretlî bir sestir ki kişinin benliğini titretir. Bu gök gürültüsü yani nidası, Rabbini hamd ile tespih eden ve meleklerin de onun korkusundan Rabbini tespih ettiği bir sestir. Bu korkudan çekinme, derin saygı ve onun hükümlerine uymakta gösterilen dikkat ve duyarlılığı anlıyoruz. Kişi bu gök sesinden başka nida işitmez olur. Çünkü o, bütün seslerin üstünde baskın bir sestir. Rabbini hamd ile tespih eden nidayı duyan kişi, meleklerin de onun korkusundan tespih ettiklerini duyar. Artık o kendi benliğini cüzi iradesini Rabbine katmış, onunla dilediğine yıldırımlar gönderir. Bunda kendi iradesinin bir rolü yoktur. O kimseler Allah'ın içinde mücadele eder. Onun iradesinde yani. Ve o Allah, planı ince ve tutarlı olan gerçekleştirmekte ise sınırsız gücü olandır.

Peki mealdeki gibi "gök gürültüsünün Allah'ı tespih ettiği" mana doğru değil mi?

Pek çok defa söylediğim gibi; arz ile, dünya gezegeniyle insanın aynı özelliklerde olduğunu tekrar etmeme gerek var mı? Şöyle bir sıralama var olayda, -aynısı insanda da oluyor: Önce (+) ve (-) yüklü bulutları birbirine yaklaştırıyor. Ardından bir şimşekle birlikte yağmur yağmaya başlıyor. Bu arada gök gürültüsü duyuluyor. Bu ilâhi ve heybetli ses bütün dikkatleri üzerinde topluyor. Rahmetin yanı sıra yıldırım düşüyor ve bu yakıcı kuvvetin indiği her ne olursa olsun onu yok ediyor. Bu demektir ki insan ilâhî rahmeti ve kudretinin sesini aldıktan sonra artık benliğinde yakıp yok edemeyeceği olumsuzluk yoktur.

Yıldırım hep yüksek sivri yerlere düşer. Aynı şekilde insandaki yıldırım da onun benlik hissine egosuna (veya kibir

diyelim) düşer. Eğer kusuru başka bir şeyse yani her ne ise sivrilmiş kötülüğü ona düşer.

Anlamı aynı şekilde globalleştirebiliriz: İnsanların Yin ve Yang kuvvetleri erkek ve dişiyi eşitler birbirine yaklaştırırsa, iki kuvvetin ayrılığını eşitliğini kabul edip birleştirirse, rahmet, şimşek yani kuvvetli ışıkla birlikte aydınlanma meydana getirebilir. Bu da adaletin gerekliliği olan iki unsur merhamet ve cezayı birlikte harekete geçir. Bunu ilâhi emrin nidasıyla yapar ve suçluları cezalandırmaları anlaşılır. Buradaki gök gürültüsü, ilâhî emir ve yasaklardır. Yani Kur'an'ın reddedilemez gerçekliğidir.

Merhamet ve cezayı korku ve ümitle özdeşleştiriyor musun?

Ceza çekinmeyi, merhamet ümidi getirecek. Yeryüzünde kötüler korkacak, iyiler ödülü ümit edecek hale gelinmeden esenlik kurulmayacaktır.

Pek çok medyomun dünya üstü varlıklardan haber aldıkları ve dünyanın altın bir devir yaşayacağı doğru mu?

Bu konuya kesin bir yorum yapmak yerine şu kaideyi hatırlatayım: **Ne zaman kötüler pervasızca, hiçbir ceza korkusu duymadan kötülük yapmaya başlarsa, iyiler mazlumlar, ümitlerini yeryüzünden kestiklerinde, ümidi doğrudan Rabbe yöneltirler ve cezayı insanlar birbirine vermediklerinden, Yüce Rab cezayı bizzat verir ve bu cezanın şiddeti, heybeti, tıpkı yıldırım gibidir.** Şimdi yeryüzünde kötülük pervasızlık ve mazlumda "ah" öyle arttı ki şiddetli helâkten çekinme vaktidir. Çünkü insanlar kendi hakkını arayamaz durumda. Onların hakkını gök varlıkları yerine getirecektir. Akıllı kişi karıncanın hakkından bile korkmalıdır. Bir şeyi daha hatırlatayım; **olaylara kayıtsız kalmak, haksızlığa katılmaktır.** İnsan haklarına ayrım yapmaksızın uymak ve uymayanlara hiç değilse düşünce ve duada karşı koymak gerekir.

14- El açıp yalvarmaya layık olan ancak O'dur. Onun dışında el açıp dua ettikleri onların isteklerini hiçbir şeyle karşılamazlar. Onlar ancak ağzına gelsin diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Hâlbuki (suyu ağzına götürmedikçe) su onun ağzına girecek değildir. Kâfirlerin duası kuşkusuz hedefini şaşırmıştır.

Ayetin çeviri karşılığı: Gerçek dua O'nadır. O'nun yanı sıra dua ettikleri, onlara icabet etmez bir şeyle. Ancak şöyle ki iki elini suya uzatıp suyun kendisini tatmin etmesini (susuzluğunu gidermesi) sağlaması gibi ve o onun susuzluğunu gideren (suyu kendisine veren) balığ (ulaştıran) değildir. Kâfirlerin, delalet içinde olandan başka duaları olmaz.

Burada anlatılmak istenenin, mealde verildiği gibi anlaşılması mümkün değildir. Zaten kendileri de anlamadıklarından uydurup bir manaya çevirmeye çalışıyorlar. Kelime kelime açıklasalar büyük iyilik yaparlar. Maalesef yorum katıyorlar. Böylece anlam anlamsız hale geliyor. Ne güçte olursa olsun hiçbir varlık icâbet eden ve kişiyi tatmin eden olamaz. Gerçek dua (hak dua) yalnız Allah'a yapılandır. Gerçek üzere olan kişi yani gerçek iman sahibi sebebin ve müsebbibin ne olduğunu bilip ayırd ederek dua eder.

Türbelere, yatırlara dua edenler bâtıl mı dua ediyorlar. Bunu mu demek istiyor ayet.

Bu dua edenin taşıdığı niyetle düşünceyle ilgili. Ölen fakat yeryüzündekilerden daha canlı ruhlar vardır ki bunlar devamlı hizmettedirler. İnsanların yaptığı, eğer onların Allah'ın kullarına lütufta bulunması için birer sebep olduğunun farkında olarak duada bulunursa yanlış değildir. Âvam yani İdraki çok yüksek olmayanların böyle dua etmesi, ettikleri

duanın gerçekleşmesi imanını kuvvetlendirmesi için faydalı olabilir. Çünkü bu insanlar Allah'ın bizzat ruhunda bulunduğunun kendisine zihninden, duygularından, cisminden daha yakın olduğunun farkında olamayanlardır. Bunlar saf duygularla bir sebebe ihtiyaç duyarlar. İnsan olmanın farkında olan ve bunu hisseden ise bütün sebepleri kaldırıp müsebbibe (sebepleri halk edene) yönelir, ondan ister. Onlar suyu içmek için eli aracı kılmaya gerek duymayanlardır. Suyu başka türlü içemeyeceğini düşünenler ise araya elini koymak ihtiyacı duyar ve bir vasıta koyar. Oysa su sadece Allah'tan gelmektedir.

Bazıları ise araya koyduğu avucu, suya ulaştıran olarak görür. İşte sapıklık budur. Bu sapıklığa düşenler kâfirdir. Çünkü gerçeği göremeyen, örten kişidir. Şunu da söyleyeyim ki bu sapıklığa düşenler türbe, evliya ziyaretinde bulunup dua edenlerden ziyade, güçlüleri müsebbib görü,p onlara tabii olanlar semavi (göksel) varlıklardan yardım isteyenlerdir. Niye sapıtırlar derken şundandır: İsteklerini bu şekilde etmeleri halinde, yaptıklarını muhakeme etmeden isteğine kavuşmanın rahatlığı ve şımarıklığıyla hayra iyiliğe adamazlar, kendileri için egoları için kullanırlar. Oysa Allah'tan, geldiğine tam bir inançla inanan kimse lütfu, nimeti, kullanırken yüreği titrer. Onu gücendirmekten korkar, asla egosuna kapılmaz.

15- Göklerde ve yerde bulunanlar da onların gölgeleri de sabah akşam ister istemez sadece Allah'a secde ederler.

14. Âyette geçene göre semavi varlıklarla irtibat kurmak ve velileri (Allah dostu) yardıma çağırmak doğru değil midir? Bu Allah'a şirk koşmak gibi bir günah mıdır yoksa?

Bir yanlış anlamaya meydan vermeyip bu soruyu sorman iyi oldu. Nasıl ki su içmek için çeşme kullanılır, bir şeyi çekmek için ip kullanılır, onun gibi Allah'ın lütfuna, inayetine kavuşmak içinde ayette geçtiği gibi suyu içmek için elin yardımına ihtiyaç duyulur. Onlar kişiyle Nur-u ilâhi arasında bir ayardır. Akarsuyun altında su içmeyi hiç denedin mi? Boğulabilirsin eğer avucunla ayar yapmazsan. Bu bir gereklilik-tir. Burada sadece şu anlatılıyor, su kaynağından sana verilmek üzere akmaktadır. Kaynak Rab'dır. Sana onu ulaştıran ve seni tatmin ettiren fakat tıpkı onu içmek için avucunu suya tutman gibi bir aracı kullanırsan aptal olma ve araya soktuğunu, onu sana verenle karıştırma. İnsan bunu yapar. Belki çok basit ve cahilce ama maalesef insan pek çok defa bu cahilliği yapar. Mutlu olduğunda kendisini mutlu edenin bir insan olduğunu düşünür ya da dünya nimeti ve yahut güçlü zengin bir adam v.s. kendisine verilenin kaynağını görmez. Kişiye, nesneye varlığa takılıp kalır. İşte o zaman sapıtır. Şunu hemen ekleyeyim; eğer suyu aracısız içmeyi beceremezsen mutlaka bir aracı koymalısın.

Gelelim 15. ayete: Bu ayete geçmeden önce bir açıklama yapmam gerekiyor. İnsan bedenin dört kat olduğunu okumuştun (Ruhsal şifa teknikleri -sherwood-) fiziksel, duygusal, zihinsel, ruhsal beden. Din kuralları, bu bedenleri fark etmek ve onları besleyip tatmin etmek konusunda yardımcı olmak için indirilmiştir. Bu sadece böyle başarılır demiyorum. Fakat büyük bir aşkla Tek olan Yaradan'ın farkına varmadan asla.

Kitapta bu bedenleri üst üste konmuş birbirini kapsayan kaplara benzetmiş bu böyle midir?

O da doğru fakat ben daha çok yelpazeye benzetirim. Yelpazenin sap kısmı fiziksel beden, bu aynı zamanda toplayan noktadır. Yelpazenin parçalarını toplayan nokta yani. Fiziksel beden ve üst bedenler bana göre tek parçadır. Fakat bu bölümlere ayrılıp izah edilebilir.

Şöyle anlatayım: Fiziksel bedeninin farkında olan şeriat, duygusal yoğunluğu anlatmaya ve geliştirmeye çalışan tarikat, zihinsel gücünün farkına varıp kullanmaya başlayan hakikat, Rabbınla tek ve bir olmaya yönelen ve başarmaya çabalayan marifet katındadır. (Bir şekil çizsen daha iyi olur). Bu şekilde her ne kadar yelpazeye bir sınır koyduysak da yelpazenin son katının bir sınırı yoktur. O sonsuz olan Allah varlığına karışır ve ona artık alt bedenler hapishane gibi gelir. O ancak öldüğünde huzura erer. Çünkü o artık Bêkabillâh (Allah'la var olma) halindedir. Sonsuz zekâ ve kudrete karışıp gitmiştir. Şimdi gelelim ayette geçen kelimeleri incelemeye:

Tav'an: Boyun eğmek, yumuşamak, (Kerhen) bir şeyden tiksinip iğrenerek bir şeyi çirkin görmek

Guduvv: Fecir (Tan vakti) ile güneşin doğması arasındaki zaman.

Esal: İkindi ile akşam arasındaki zaman. Yani namaz için iki kerahat vakti. Bu vakitlerde namaz kılmak (hükmen mekruh olur)

Zilâl: Gölge her şeyin karaltısı, kalıbı, kendisi, kuytu, izzet ferahlık.

Şimdi çeviri anlamı olarak açıklamaya gelelim: Göklerde ve yerde olan kimseler Allah için secde ederler, isteyerek (itaat ederek, yumuşuyarak, boyun bükerek) ve istemeyerek (benimsemeyerek, isteksiz) ve onların gölgeleri (yani negatif be-

denleri, eterik beden ve üstü) fecir ile güneşin doğuşu arasındaki zamanda ve ikindi ile akşam arasındaki zamanda.

Önce şunu belirtmekte fayda var, burada geçen secde, namazda yapılan bildiğimiz secde değildir. O da emrediliyor tabiî ki ama başka ayetlerde. Bu ayette geçen secde başka bir secde. Bu kerahat vakti diye adlandırılan namaz kılmanın mekruh olduğu vakitlerde, ister istemez yapılan secde. Her ne kadar mekruh dense de bu vakitlerde namaz kılmak mekruhtan öte bir hatadır. Epey sakıncalıdır yani.

Ama niye?

Çünkü bu vakitlerde, ayette okuduğun gibi başka bir alım vardır. Bu sabahın insana getirdiği, fiziksel bedenini ilgilendiren (zahirini yani) enerji alımı ve akşamın getireceği eterik ve üstü bedenine (Batınî) enerji alımıdır. Bu bir arınma değildir. Bu bir şarjdır. Bu yüzden günlük namazda yapılan arınma meditasyonu, yani zihni bütün düşüncelerden soyutlayarak durmadan insana dır dır yapan ve yorandan kurtulmak değil. Bu secde ister istemez yüklenip almak zorunda olunan enerjilerdir. Eğer kişi bu enerjileri almayı reddedebilseydi hemen yaşamını sona erdirirdi. Bunlar yaşam enerjileridir.

Niye bu vakitlerde namaz kılmak yanlıştır?

Tam şarj olma zamanında arınma yapılmaz. Açıklamaya çalışayım. Namaz kılmak, alım için kabını hazırlama ve temizlemektir. Oysa burada sözü edilen secde boşalmış, hazırlanmış kabın dolum aşamasıdır. Hem temizlik, hem dolum aynı anda yapılmaz. Bu enerjiyi en verimli haliyle almayı engeller.

Peki bu enerjiyi en iyi şekilde nasıl alabiliriz?

Sabah bu vakitte uyumayıp aktif olarak, akşam o vakitte pasif yani dinlenme durumunda olarak iki millet bunu alır. Biri Çinliler; tam güneş doğumu ve batımı esnasında yavaş hareketlerde jimnastik yaparlar. İngilizler, saat beş gibi bir dinlenme molası (beş çayı molası) verirler. Avrupalıların ve Amerikalıların pek çoğu, güneş doğumu zamanı aktif durumdadır. En iyisi, yani iyinin iyisi durum, bu zamanlarda sabah hareket halindeyken, akşam dinlenirken derin nefes almak ve enerji dolumunu hissederek birliğe yönelmektir. Bir vakit daha vardır ki o vakit gecenin üçte ikisi geçtiğinde kalkıp tefekkür etmek, düşünceye dalmak ve tespih etmektir. Bu tefekkür için de kısa bir namaz kılarak arınma yapılırsa daha alâdır.

Baştan bir toparlasan, tam bağdaştıramadım.

İstisnasız herkes, Allah için yani Allah'ın hükmünü icra etmesi için şarj edilir. Bu bilincinde (üst beyinde) istediği bir şey olsa da olmasa da yerine gelir. Bu onların hem fiziksel hem de eterik bedenlerine uygulanır. Bu şarj vakti, güneşin doğumu ve batımı vaktidir. İki sınır, günü ikiye bölen sınırlardır. Bu sınırlarda enerji aktarımı gerçekleşiyor. Güneşin doğumu esnasında günlük dünya hayatının gereklerini, batımı esnasında gece hayatının rüya faaliyeti için gereken eterik beden faaliyetlerinin gereklerini temin eder. Doğum esnasında iyi enerji alan bolluk, rızık, işlerinin yolunda gitmesi, mücadele ve faal olma isteği, zorluklarla başa çıkabilme v. b. taraflarını geliştirir. Batım esnasında enerjiyi iyi alabilen eterik bedeninin özgür ve güçlü dolaşımını, alt beyninin bilgilerini pekiştirip asıl vatanının yani dünyaya gelmeden önceki durumunun hatırlanmasını sağlar. Bu enerjiyi alan aklı ve duyguları gelişmiş, duygularının olumsuz olanlarının üstesinden

gelmeyi başaran bir kişi olabilir. Şunu hemen ekleyeyim iyi veya kötü amaç için kullanmak mümkündür bu enerjileri. Bu enerjiler iyiye de, kötüye de istisnasız aktarılır. Enerjiyi en iyi biçimde almak için gerekenleri yapmak gerekir.

16: De ki: göklerin ve yerin Rabbi kimdir? Deki: Allah'tır. O halde de ki: Onu bırakıp da kendilerine fayda ya da zarar verme gücüne sahip olmayan dostlar mı edindiniz? De ki körle gören bir olur mu? Yoksa onun yarattığı gibi yaratan ortaklar buldular da bu yaratma onlarca birbirine benzer mi göründü? De ki Allah her şeyi yaratandır ve o birdir, karşı durulamaz güç sahibidir.

İnsana burada, kendine vereceği telkin, kendi yapısına yapacağı uyarı dile getiriliyor. Ey kişi, de ki kendine: (tasavvufta nefis denilen fiziki oluşumundan zamanla meydana gelen kirlenme, olumsuz, anlayışsız, cahil tarafına) **"Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?"** sonra ekle **"Allah'tır"** de. Tabiî ki akla ilk gelen **"canım zaten biliyoruz bu bildik şeyleri, Kur'an niye tekrar ediyor defalarca"** olabilir. Göklerin ve yerin Rabbinin Allah olduğunu biliyorsun da niye başkalarını dost ediniyorsun.

Burada ciddi bir uyarı var ki **"Allah'tan başka hiçbir varlığı dost edinme ve bu bana yardımcıdır diye sarılma ve ona sakın muhtaç olma"**. İnsanın onurunu koruması aslında budur. İnsan söylediği şeylere gerçek bir imanla inansa, **"Rabb Allah'tır. Her şeyi o yaratır ve o ihsan eder, tek yardımcı O'dur."** dediği halde kendisine fayda gelir umuduyla kendilerine bir fayda ya da zarar verecek kudreti olmayan yaratılmışlardan yardım istemez, onlara dostum deyip Allah'tan gafil olmaz. Bildiğimizi sandığımız şeyleri aslında

gerçekten bilmiyor ya da hissetmiyoruz. Öyle olsaydı iman sahibi olduğunu iddia eden kişiler hiç kimseye yönelmez, yardım istemez, kimseyi dar gününde ona yetişip kurtaracak dost edinmezdi. De ki: **"Ey nefis! Körle gören bir olur mu? Karanlıkla aydınlık aynı mıdır?"** Bu uyarı insanı kendine getirebilir. Gerçekleri gören akıllı kişi ile göremeyen bir olur mu? Her şeyin belirsiz olduğu karanlık, nurla aynı olur mu? Bu yanılgıya düşmene sebep, birilerinin Allah'ın yarattığı gibi yaratan ortaklar bulmaları ve bunların yaratmasını Allah'ın yaratmasına benzer bulmaları mı? Teknolojik bilimi, yaratmanın bir tarafı, sanat eserlerini bir tarafı bulanlar var günümüzde. Bunlar çok önceleri de oldu. Çok sonraları çok daha ileri teknoloji ve yaratma iddiası olacak. İnsanlar şimdiden uzaylı varlıklara tapmaya başladılar bile. Onların teknolojisi o kadar ileri ki ışınlanarak seyahat edip sıvı ışıkla yol alabiliyorlar, görünüp kaybolabiliyorlar v.s. Bu onların şimdiden Tanrı olarak tanımlanmasına sebep olmuş durumda.

Onların bu inançlarını çürütecek bir söz söyler misin?

Elbette. Hangi varlık ne kadar ileri düzeyde olursa olsun, teknoloji, bilim yolunda ne kadar ilerlemiş olursa olsun yoktan var edemez. O ancak ve ancak var olan maddelere değişiklik yapar. Hammadde Rab'den, işleme kuldan tezahür edebilir. Daha soyut bir tarafını da söyleyeyim. O varlıklar Allah'tan başka bir şey değil, fakat Allah'ın kendisi de değildir. Kim ne yaparsa yapsın Allah'ın üzerindeki sıfatı ve kudretiyle yapabilir.

Tam burada aklıma takılan bir konu var. Allah'tan başka hiçbir varlığı dost edinmemekten bahsettin. Hiçbir varlıktan yardım almamak mı kastettiğin, veliler, melekler, semavi varlıklar v.s. bunu mu kastediyorsun?

Ayette geçen Veli-Evliya kelimesini açıklamak gerekiyor. Veli: Bir şeye yakın olan. Bir işi üzerine alıp icrasını yüklenen birinin dostu, yari, patron, Veli Evliya, Aziz. Bir şeyin sahibi **"Soran dağları aşmış, sormayan düz yolda şaşmış"** demişler. Eğer sormazsan yanılırsın, sormamak ben biliyorum demektir. Oysa bilen kişi ne kadar bilmediğini anlayan ve **"ne kadar çok öğrenilecek şey var hayret"** diyendir. Sordun açıklıyorum. Bir kere Veli kelimesi tek başına kullanılmaz bu büyük bir yanlış. Şunu demek istiyorum. Ne kadar yüksek makamda olursa olsun birine "Veli" denmez "veliullah" (Allah dostu) denir. Bu bir çocuğa Allah ismi vermek gibidir. Oysa Abdullah Allah'ın kulu) denince bir yanlış yoktur. Anadolu'da yaygın bir şekilde bir kişiye "Mevlâna" (efendimiz) denmesi çok abes ve inanarak söylendiğinde sapıklıktır. **Allah'tan başka hiç kimse efendi edilmez.** Allah'a dost olmuş gibi insanlara dostluk ve sevgi kanalı olur. Asla o kişi "Veli" olmaz. Rab, kullarının bu yanılgıya düşeceğini elbette ki bilir. Bu yüzden zaman-mekân ötesi Kur'an'la uyarır. Onu ancak musluk olarak görebilirsiniz. O suyun kendisi değil, suyu sana getiren değildir. Bu bir Allah dostuna söylenebilecek en kötü şeydir. Mevlâ'mız, Allah'tan başkası olamaz. Aynı şekilde ceberrut denilen âlem (semavi varlıklar namı diğer uzaylılar) bu meleküt denilen âlem (melekler) bir kanaldır. Allah bizi korusun pek çok kişi Kabala, meditasyon v.s. yollarla melekleri görmeyi başarıp onları Rabbin kendisi sanmışlardır. Asıl olan ceberrut ve melekuta takılmadan dosdoğru Rabbe yol almaktır. Çünkü yakın gelecekte uzaylı varlıklar insanlarla sıkı fıkı irtibat kurup görünecekler. Onlardaki üstün özel-

likler sebebiyle sapıtmanın âlemi yok. (Dost diye mealde geçen velî kelimesidir) Öğrenci öğretmenini efendisi olarak görür mü? Öyleyse veliullah niye kişinin velisi olsun. Öğretmen öğrenciden çok şey bilebilir, fakat onun da bir öğretmene ihtiyacı vardır. Bir şeyler öğrenip sırat-ı müstakimde yol almanın yolu birini kendisine Mevlâ edinmek değildir. Maalesef güzide "tarikat" böyle gariplikler sürüklendi. Öğretmene saygılı olan ve söz dinleyen öğrenci çalışırsa sınıfı geçer, fakat öğretmene tapan sınıfı geçse ne olur, o zaten sapıtmıştır.

17: O gökten su indirdi de vâdiler kendi hacimlerince sel olup aktı. Bu sel, üste çıkan bir köpüğü yüklenip götürdü. Süs veya eşya yapmak isteyerek ateşte erittikleri şeylerden de buna benzer köpük olur. İşte Allah hak ile batıla böyle misal verir. Köpük atılıp gider. İnsanlara fayda veren şeye gelince, o yeryüzünde kalır. İşte Allah böyle misaller getirir.

Burada hayat işlemi anlatılıyor. Vadi gökten inen suyun mecbur olduğu toplanma yeridir. Çünkü vadi çukurdadır ve su vadiye inip yolunda ilerler. Burada yatak oluşturur. Ayettin Arapça aslına bakıldığında "kaderiha yani kader" kelimesi kullanılmış. Su kaderince akar. İnen berrak temiz sudur, fakat akarken üste çerçöp ve köpük vurur. Temiz su çeri çöpü köpüğü ortaya çıkarır yani. İşte dünya hayatı da böyledir. Gökten inen yağmur taneleri gibi ruhlar iner yeryüzüne, bunlardan da işe yaramaz kısım anlaşılır. Akan temiz su bunları kenara atıp ilerler.

Bu işlemin amacı, işe yarayanı ortaya çıkarıp, işe yarayan bir oluşum sağlamaktır. Tıpkı ateşte eritilen maddenin köpüğünün alınması gibi. İşte imtihan bunun içindir. Fayda veren şey yeryüzünde kalır. Bu dünyanın uğradığı büyük afetlere

de işaret ediyor. Tıpkı Nuh Tufanı gibi. Bu tufandan sadece işe yarayanlar kurtulmuştur. Buna benzer küçük kıyametler bir daha olmayacak diye bir şey yoktur. Kötülük, işe yaramazlık iyice su üstüne çıktığında, köpük berrak sudan iyice ayrıldığında helâk olup gidecektir. Kelimenin bir manası da "kaymak"tır. Toplumun kaymak tabakası, yani her zaman işin kaymağıyla doyanlar. Toplumun üstüne çıkanlar ve toplum tarafından taşınanlar. Aynı zamanda toplum adına işe yarar bir şeyler yapmayanlar bunlar. Oysa toplumdan kendilerini ayırmasalar, ilgilenseler, kendilerini onların yerine koyabilmek duyarlılığında olsalar kaymak köpük olmazlar.

Bu köpük ve işe yaramaz kısım varlıklı, güçlü kişiler mi sadece?

Bunlar fayda vermeksizin hep alan varlıklılarla onlara dalkavukluk edenler, onları hoş görüp imrenenler, her zaman onlara uşaklık etmekten geri durmayacak zihniyette olanlar. Güçlüden yana olup bozuk düzenin bir parçası olmayı arzu edenler. Onlar da tıpkı varlıklılar gibi olurlar. Çünkü ellerine imkân geçtiğinde yapacakları aynı şeydir, çünkü onları benimsemişlerdir. İşte insan bu noktada batıldan ayrılır, hak tarafına geçer. Bu insanların pek umursamadıkları konu maalesef. Yapılan haksızlığı görüp de o haksızlığa buğzetmiyorsa ne durumda olursa olsun ne kadar mazlum olursa olsun o zulmün bir parçası olur. Haktan batıla sapmış olur.

Niye böyle? Kötülüğü gerçekleştiren olmadığı halde insan nasıl kötülüğün bir parçası oluyor?

Kötülüğü gerçekleştirenin etrafındaki nimetlerden başı dönmüş, dalkavukları şakşaklayıp onu azdırmıştır v.s., yani o kişiyi kötülüğe sevk eden sebepler vardır. Oysa kötülüğe uzaktan bakıp "Ah onun yerinde olabilseydim" diye iç geçi-

renin durumu onu, teşvik eden hiçbir etken olmamasına rağmen kötülük, zulüm tarafını tutmakdır. Bir olaya fiziksel katılmakla zihinsel ve duygusal katılmak arasında pek fark yoktur.

"Köpük, kaymak gider, işe yarar kısım yeryüzünde kalır." deniyorsa yeryüzünde kötülük kalmaması gerekmez mi? Hem iyi insanlar da erken ölüyor, bu sözden kasıt nedir?

Yeryüzünde kalan işe yarayanların eserleri, kurdukları düzen, işe yarar bilgiler, kısaca insanların aklındaki doğrulardır. Hak olan benimsenir, nesillere aktarılır, batıl olan silinir gider. Kim derebeylerinin düzenini kurmak istiyor, kim Roma'nın yaşantısını tatbik etmek idealini taşıyor? Bâtıl olan ideal olmaz, özenilmez. Böylece silinip gider. Eskiden zalim hükümdarlar vardı astığı astık kestiği kestik. Oysa ki şimdiki nesillere cumhuriyet, özgürlük, insan hakları, v.s. ideal teşkil ediyor. Elbette bu akış esnasında yeni köpükler, yeni batıllar peydah oluyor ama onlar da silinip gitmeye mahkum. Bunun nasıl olacağı Rabbin yazdığı, dilediği şekilde olur. Bu yüzden bu ayetin ebcet hesabıyla tarih tespitinin yapılmasını tavsiye ederim. Bu ayetin işaret ettiği büyük olayın tarihi çıkar ortaya.

Hangi büyük olay?

Bir Nuh Tufanının misali, bir nebzesi. Kötülüklerin temizlenmesi.

16. ayetle ilgiyi kurar mısın?

16. ayette insanın aracıya değil Allah'a yalvarması, tapması söyleniyor. 17. ayette yeryüzüne hayatı onun indirdiğini, sizin üstün görüp yardım istediklerinizin birer köpük olduğunu, tek kahredici gücün Allah olduğunu belirtiyor.

18: İşte Rablerinin emrine uyanlar için en güzel vardır. Ona uymayanlara gelince, eğer yeryüzünde olanların tümü ile bunun yanında bir misli daha kendilerinin olsa, onu mutlaka feda ederler. İşte onlar var ya, hesabın en kötüsü onlaradır. Varacakları yer cehennemdir. O ne kötü yataktır!

Ayetin çeviri karşılığı: (Önceki ayetin sonu: Allah bunun gibi misaller getirir). Öyle ki Rableri için icabet ettiler, (çağrısına kayıtsız kalmadılar) en güzellik! (onlara verilir) öyle ki (bu güzellik öyle muhteşem ki) O'na icabet etmeyenler, muhakkak onlar yeryüzünün tümünü ve onun mislini (bir o kadar dahasını) beraber feda ederler. O'na (o güzelliğe) ve onlara en kötü (çetin) hesap ve varış yeri cehennem ve (orası) ne kötü yatak!

İcabet, bir sesleniş, çağrı, bir mesaja yapılır. Yeryüzü kötülükleri dışa vurduğu zaman (yeryüzündeki hayat mukadderat demek daha doğru olur) yani kötülük, zulüm açıkça pervasızca, utanmadan, çekinmeden, hesap verilmeksizin işlenmeye başladığında kötülüklerin temizlenme vakti çok yakın bir zamandır demektir. İşte böyle bir devirde Rab, insana mesajlar, uyarılar v.s. gönderir. Kimileri kulak asmaz, kimileri icabet eder, kendini hesaba çeker, doğruları bulur kötülüklerinden temizlenir. Nuh kavmine gelecek felaketi haber verdiğinde O'na inananlar, zulmün böylesine pervasız yapılmasından, felaketin doğru olduğunu düşünenlerdir. Oysa zalim olanlar çok saçma buldular, güldüler, alay edip hakaret ettiler. Çünkü onlar insan hakkı çiğnemenin cezasına inanmadılar. Eğer insan hakkına inansalardı zaten o hataya düşmez zalim ve sonra helâk edilen olmazlardı. Hâlâ birileri her şeyi mantıksız, mesnedsiz, saçma bulup alay etmekte ama bir "acaba" taşımamaktalar. Oysa mantık her konunun gerçekli-

ği konusunda araştırma yapmak, dünya üzerindeki her olaya objektif yaklaşıp doğruyu bulmayı gerektirir. Her kim duyduğu bir olayı hemen kesin bir yargıyla kesip atıp, "acaba" demeden reddeder hatta alay ederse o mantıksızdır, kördür, gerçekten kaçandır. Mesajı alamaz böyleleri ve gerçeğe icabet edemezler. "Allah için icabet" bu demektir bu uyarılara kulak vermeyip "hüsna"yı (muhteşem güzellik) öldükten sonra gördüklerinde duydukları pişmanlık çok büyük olur. Dünyayı ve onun bir mislini o güzellik için feda etmeye razı olurlar da artık geri dönemezler. Ve onlar çok kötü bir yatakta konaklarlar. Yatak burada kabiri temsil eder.

İyi de her bir insan bilim adamı gibi duyduğu her habere kulak verip, nasıl araştırıp doğruyu bulacak? Bir konu daha var ki insanlar araştırmacılığa giriştikleri anda dinlerinden kopmaya başlayacakları korkusuna kapılırlar. Mesela çocukluğundan beri bir Müslüman olabilmek için diğer dinlerdeki insanları "kâfir" yahut "gavur" görmesi gerektiğini öğrenmişse, aksini düşünmemesi durumunda dinden çıkacağı korkusuyla korkutulduysa, bu kişi dininden çıkmamak için böyle çetrefilli konularda düşünmemeyi uygun görmez mi? Böylece diğer din hatta milletlerdeki insanların dediklerini nasıl araştırabilir ki?

Peki ya o insanlarda da gerçek söylemler varsa, eğer onların da yakaladığı bazı doğrular hatta çok objektif davrandıkları için onlara layık görülen ilâhi bilgiler varsa ne olacak? Herkes kendi çapında araştırmacı ve olabildiği kadar objektif olmalıdır. Celâleddin Rûmî'nin dediği gibi **"Bir ayağı mensub olduğu İslam dinine basarken bir ayağı dünyayı dolaşmalıdır".** Bu konuda ki tehlike şudur ki bir doğruluk tespit ettiklerinde ve İslam dininde o gerçekliğe ters düşen öğretile-

ri mevcutsa hemen "İslam dini yanlışmış demek ki" deyip dinini terk etmeyi düşünmektir. Oysa gerçek İslam'da hiçbir gerçeğe aykırı öğreti yoktur, İslam evrenseldir asla eskimez Kur'an'la sabittir. Ama "gerçek İslam" diyerek üstüne basıyorum. Son olarak şunu söylüyorum "Lütfen gerçekliğe, mesajlara icabet edin. Bunu Allah için yapın böylece yanılmazsınız ve hüsnayı " kaçırmazsınız. Sadece diğer insanlara değil kendine zulmeden de zalimdir.

19: Rabbinden sana indirilen hak olduğunu bilen kimse, kör kimse gibi olur mu? Ancak akıl sahipleri anlar.

Bu ayette çok önemli bir ihtar var. Hak olanı bilmek! Herkes kendini iyi tartmalı ve neyi hak olarak bildiğini iyi düşünmelidir. Bu söz hem Kur'an'ı hem de insandaki ruh bedeni işaret ediyor. "Rabbinden sana indirilen" Hz. Muhammed için Kur'an ise de insan için "ruh"tur. Ne Kur'an'ı ne de ruhu tam olarak bilemiyoruz ki onun hak olduğunu bilelim. Bu yüzden ancak akıl sahipleri anlar deniyor. Yalnız akıl sahipleri Kur'an'da nasıl yazılmış Ulul elbâb (Kapı sahipleri). Kapı sahipleri Kur'an'ın özünü anlayanlar ve fiziksel varlığın ötesine geçenler, kapıyı açanlardır. Bunlar kendilerine indirileni görüp bilip anlarlar. Bunlar kör değiller.

20: Onlar Allah'ın akdini yerine getirenler ve verdikleri sözü bozmayanlardır.

21: Onlar Allah'ın gözeltilmesini emrettiği şeyleri gözeten, Rablerinden sakınan ve kötü hesaptan korkan kimselerdir.

Kapı sahiplerinin niteliğini açıklayan iki ayet geliyor ardı ardına. Ahdi yerine getirenler ve sözü bozmayanlar kapı sahibidirler. Bir ahd ve bir söz var ortada. Bu açıktır ki bu önceden yapılmış ve hayatları esnasında yerine getiriyorlar. Ahde vefa gösteriyorlar. Yaptıkları anlaşmayı bozmuyorlar. Burada geçen kelime "misak"tır. Biat etmek, iman etmek, şahadet etmek v.s. kavramlarından farklı bir şey, dolayısıyla kişinin şehadetle verdiği İslam olma sözünden farklı bir konudur. Bu ruhlardan dünyaya gelmeden evvel alınan bir sözdür, yapılan bir anlaşmadır. Tasavvufta "Kalû belâ" olarak tanınır. Ruhların orada Rabbin kendilerine verdiği insan olma yükümlülüğünün kabulü, kulluğun kabulü, dünya meşakkatinin kabulü gibi konuları içeren bir söz verme, misak yapmadır.

Dünyanın acılarıyla karşılaşan bu acıların hiç kimseye kötülük etmeden kişinin başına gelmesi durumunda insanın: **"Ben bu dünyaya neden geldim? Gelmesem olmaz mıydı? Ben mi istedim. Bu canımı alsa da kurtulsam. Benim acı çekmemden Rab hoşlanıyor mu? Yalvarmalarıma rağmen beni bu ıstıraplarla yaşatıyor. Öyleyse ben de ona isyan eder ve onun emirlerinden çıkarım. O bana bunu yapıyorsa ben de ona kulluk etmem"** demesi çok olan bir olaydır. O böyle yaparak Rabbi suçlama ve ondan bir çeşit intikam almaya çalışır. Oysa başa gelen her şey kişinin kendi kabulü dahilindedir. Bu Kur'an-ı Kerim'de de başka şekillerde dile getirilir. İnsanın çok cahil olduğu ve bu yüzden insanlık mükellefiyetini rahatça kabul ettiğini yazar. Arkasından gelen 21. ayet bunu açıklıyor. Kapı sahipleri sözlerine vefa gösterdiler anlaşmayı bozmadılar. Öyle ki bu anlaşma **"ateşe maruz kalma"** ve **"şiddetle hissetme"** olan (yeslune) kelimesiyle anlatılıyor. Anlaşmanın içeriği de böylece açıklanıyor. Allah'ın,

onunla ateşe maruz kalarak acıyı şiddetle hissetmesini emrettiği şeyi hissettiler. Buna rağmen Rabbin kurduğu düzenden çıkılmayacağını bilerek sapmaktan korktular. Kötü hesaba karşı uyanık ve ihtiyatlı oldular. Kötü hesaba uğramaktan endişe ettiler.

Bu anlaşmanın kişinin kendisine görünen şekli bir çember gibidir. Sonuç, kaçış çıkış yoktur. Dönüş ancak Rabbedir. Dünya seferinden kârlı çıkıp bir an evvel Rabbe döndürülmek, anlayışını, idrakini kendindeki cüz'i iradenin kudretini anlamak için yapılan anlaşmaya sadık kalmak gereklidir. Rabbin karşısına çıktığında kötü bir hesapla karşılaşmaktan çekinmek gerekir.

Konuyu başka türlü anlatayım: Bir hazine avına çıktınız fakat hazineler nereden çıkacağı belli olmayan yerlerde. Hazine haritasına bakıp ararsanız hazineleri bulmak daha kolay ve zaman kazandırıcı. Fakat siz hazine haritasını reddedip dikkate almıyorsunuz hatta daha da büyük bir gafletle hazinenin değil hazineyi aradığınız yerdeki tuzakların peşine düşüyorsunuz. Hep tuzaklara takılıp kalıyor ve hiç hazine bulamadan sürenizi dolduruyorsunuz. Oysa hazine haritasına uyanlar pek çok hazineyi topluyor. Bazen onlar da tuzaklara düşüyorlar. Düşenlerin bir kısmı bağırıp çağırıp isyan ediyor daha aşağı bir tuzağa düşüyor. Oysa talimata uyup kendisini o tuzaktan hemen kurtaracak tek gücü yardıma çağıranlar eninde sonunda tuzaktan kurtulup başka hazineler aramaya devam ediyor. Hazine avı süresi çok kısa olanlar da var fakat onlar da eğer haritaya uyuyorlarsa süresi yarım kaldığı halde hazineden mahrum olmuyor hatta süresini tam kullananlardan daha fazlasıyla bile ödüllendirebiliyorlar. Hiç hazine toplayamayanlar diğerlerine göre çok büyük bir pişmanlık duyuyorlar ve kendileriyle çok kötü bir hesaplaşmayla karşı

karşıya kalıyorlar. Bu süre zarfında başka hazine arayıcılarına engel olmak vazifesini yüklenenler de var bu arada. Bu hased yüklüler hazine bulamamanın hem de başkalarına engel olmaya çalışmanın hesabını vermek zorunda kalıyorlar. Yapılan anlaşma bu hazine avının kişi tarafından kabul edilmesidir, ele geçen harita da din ve Kur'an-ı Kerim'dir.

Ferdin hesap vakti geldiğinde **"madem sen Rab'sin ve her şeye gücün yeter neden beni tuzağa düşmekten korumadın benim cüzi aklım o zaman yaptıklarıma tam vakıf değildi"** diyemez. Çünkü kendisi kurulu bir oyuncak gibi dünyaya salınmamıştır. Kendi cüzi iradesini yerine getirmekle mükelleflendirilip kendisine büyük bir değer verilmiştir. Eninde sonunda sonsuz hayatta hazinelerini bulmak mecburiyetindedir. Ne kadar aptallık yaparsa, o kadar azapla karşılaşarak başarır bunu. Çünkü bir ahdi vardır. Ve bu sözden dönemez.

22: Ve onlar ki, Rablerinin teveccühünü umarak güçlüklere göğüs gerip namazda kararlılık gösterirler, kendilerine rızık olarak verdiklerimizden gizli açık başkaları için harcarlar, kötülüğü iyilikle savarlar. İşte ahîrette erişilecek olan nihai huzur, böylelerine özgüdür.

Ayette Rablerinin teveccühü olarak geçen (Vech) kelimesinin lügattaki manaları: Yüz, Görünüş, manzara, anahtar deliği, taraf, cihet, anlam, kasıt niyet, yol, sebeb, ön taraf, önemli şerefli adam, kalp, sabah namazı, bir şeyin nefsi, zatı. Onlar ki Rablerinin vechini istemekte sabreden oldular, salatı ikame ederler. Kişi istediği yöne dönmekte serbesttir. İstediğini seçer. Bu istekle ilgilidir. Kimi zulmü seçer. Kimi kuralları, kimi cenneti ister, kimi dünyayı, kimi kullar ise sadece Rablerini

isterler. İşte bu azınlık hiç bir yola sapmadan yalnızca Rableriyle bütünleşmeyi dilerler, bu konuda sabırlı, sebatlıdırlar. Kulun dünyaya geliş amacı budur zaten. Rabbin sonsuz gücü, zekâsı ve sevgisiyle bütünleşmek. Birbirine âşık iki sevgili arasında nasıl ki telepatik bir iletişim oluşuyorsa, kalpleri birbirleri için çarpıyorsa, sadece Rabbini umarak, sadece O'nu isteyerek yaşamını sürdürmüş bir kul, sevgi ve isteği (güçlü arzusu) ölçüsünde Rabbinden karşılık görecektir, bütünleşecektir. Dünyaya geliş amacımız üst cennet kademelerinde arazilerimizi, köşklerimizi hurilerimizi artırmak değildir. Yalnız o güzeller güzeline kavuşmaktır. Yoksa kulun dünya nimetlerine kapılmasıyla cennet nimetlerine kapılması arasında pek bir fark yoktur. Sadece korkuya dayalı yani cehenneme girmemek ümidiyle yapılan ameller de kişinin niyetine göre değerlenir ve sadece cehennemden kurtulmak ödülüne kavuşabilir. Niyetini halis kılamayan kişi kapı sahiplerinden olamaz. Önceki ayetlere bakarak bu ayetlerde kapı sahiplerinin tarif edildiğini anlıyoruz. Bahsedilen bu nadide kulların salâtı Rabbi için yanıp arzulamaktır: Bu hasret öyle yakıcıdır ki dünyayı gözü görmez bile. Sevgiliye hasret çekmek kolay değildir.

Salât bizim kıldığımız namaz mı yoksa yanmak pişmek v.s. şeyler mi?

Kur'an-ı Kerim'de yüzlerce defa salât geçiyor, bunların her biri ayrı bir salât. Bir kısmı namaza diğerleri olgunlaşmak için gerekli olan pişmenin türlerine işaret eder. Zaten namaz da olgunlaşmak için gereklidir. Ve nifak ettiler o şeyle ki biz onları gizli ve aleni rızıklandırdık. Ve kötülüğü iyilikle (hasene: güzellik) savdılar. Onlara işte ukba yurdu vardır. Kur'an-ı Kerim'de pek çok yerde (nifâk verme dağıtma) geçer. Bu vermenin çok çeşidi olduğu için böyledir. Tıpkı salât gibi ni-

fak da çok çeşitli. Burada adı geçen nifak bildiğimiz rızkın nifakı değildir. Nereden anlıyoruz derseniz, sır ve aleni rızık denmesinden. Kişinin gizlice tasadduk etmesi değil, "biz onları gizli ve aleni rızıklandırdık" sözüyle Rabbin "biz"likle rızıklandırmasından bahsediliyor. Biz kelimesi geçtiğine göre bunu vasıtalarıyla birlikte gerçekleştiriyor demektir.

Peki nedir sır ve aleni rızık?

Sır olan rızık, kişiye bazı varlıklar vasıtasıyla başkalarının bilip göremeyeceği yöntemle verilen ilim, aleni rızık da kişinin kendi gayretiyle elde ettiği saklanmayan ilimdir. Kapı sahiplerinin bir özelliği daha ortaya çıkıyor ki bunlar, hem ilmi ledun denilen sır ilminden, hem de aleni ilimden nasiplenmiş ve asla kendine saklama gibi bir hataya düşmeden diğer insanlara bu rızkından dağıtan, verenlerdir. En son olarak kötülüğün güzellikle savılması var. Bu kapı sahipleri ahdini yerine getirmiş verdikleri sözü bozmamış, acıya maruz kalmışlar ve sebat etmişler, kötü hesaptan çekinip itinalı davranmışlar, hem kendilerine hem başkalarına zulmetmemişler. Onlar sadece Rablerinin yönünü, yolunu, güzelliğini, yüzünü ummakta sebatkâr olmuşlar. Kendilerine verilen gizli ve açık ilmi başkalarıyla paylaşmış ve kötülüğü iyilikle, güzellikle savmışlar. Kendilerine yapılan bir kötülüğün güzellikle savılması gibi anlaşılıyor olsa da bundan ibaret değildir. Bu daha çok kendilerinde ya da başkalarında olan bir kötülüğün yerini iyilik ve güzellikle doldurarak kötülüğe yer kalmamasını sağlayarak savılmasıdır. Bunu ancak ilim sahibi insanlar yapabilir. Yani insan psikolojisini iyi bilenler, işte kapı sahibi olmanın ayrıcalığı.

Bir örnek verir misin? Tam anlamadım.

Bu önemli bir konu. İstersen birkaç örnek vereyim. Bir ki-

şi tanıyorsunuz, devamlı zina yapıyor. Onu kötülükten men etmeye çalışıyorsunuz. Karşınıza alıp: **"Bak! Seni günahkâr kul, yarın öbür gün bu günahlardan dolayı ateşlerde yanacaksın. Allah'ın gazabına uğrayacaksın. O günahından dolayı belki de binlerce yıl ateşte kalacaksın. Cennete giremeyeceksin, sevdiklerini göremeyeceksin, üstelik mahşerde hesap vermek öyle zordur ki, dünyaya gelmeseydim de taş olsaydım diyeceksin... v.s."** Bu kötülüğü korkuyla savmaya çalışmaktır. Bu hayır ya da sevap değildir. Bir de şöyle yapılabilir: **"Bak kardeşim, senin bir kusurun var, güzelliklerine gölge düşürebilir. Rab kullarını çok sever. Elbette seni de beğenip halk etmiş ve seni en güzel surette kılmak ister. Senin dosdoğru olmanı ister ve öyle yakınlaştırır kendine. Ben de seni çok seviyorum ve iyiliğini isterim"**.

Kişi devamlı surette meşru olmayan cinsel ilişkiler kurarsa libidonal enerjisini sağa sola dağıtmış olur. Aynı zamanda ilişki kurduğu herhangi bir insanda büyük bir depresyona sebep olabilir. Çünkü o kişi, senin ona hissetmediğini sana hissedebilir. Sen haksızlık etmiş olursun. Tersi de olabilir. O zaman da sen mağdur olursun. Etrafında güvenilmez bir çapkın olarak tanınırsan kimse sana güvenip bir yuva kurmak istemez. Bu çapkınlık yüzünden istediğin gibi olan birini kaçırabilirsin. Üstelik cinsellik özel ve kutsaldır. Yanlış insanlarla yaşadığın kötü ve gecelik cinsellik sende farkında olmadığın yaralar açabilir. Bütün hayatına etki edebilir. Kapabileceğin hastalıklar, peşine düşebilecek, psikopat ruhlular da ekstra belalar açabilir. Eğer zina, tek bir kişiyle uzun süreli bir ilişki şeklinde yaşanıyorsa bile yıpratıcı olabilir. Çünkü sana karşı bir sorumluluğu yoktur. Ve devamlı beklenti içinde olmak seni üzer. Tersi durumda da o üzülür.

Aklın yolu birdir ve zina zararlıdır hem sana hem başkasına bir üçüncü kişiye de zararı olabilir ki o küçük ve savun-

masız bir bebek olabilir". Burada sebepleri açıklamak ve insanı ikna etmek çabası olduğundan karşındaki insana onun iyiliğini istediği konusunda inandırıcılık oluşur. Bu güven ve dostluk getirir. Onu suçlamak ya da aşağılamak ise düşmanlık hissi uyandırabilir ve kişi buna direnir. Korkutmak ise insanı her şeyden korkan biri yapabilir. Kötülüğü iyilikle savmak böyle olur. Bunun için insan psikolojisinden anlamak, gerçeklerle yaklaşmak, dürüst olmak, sevgi yüklü olmak hatta bilimsel olmak gerekir. Evladımıza, akrabamıza, ahbabımıza telkinimiz hayırlı olmalıdır. Devamlı kötülüklerini gidermek isteği taşımalı fakat bunu onun için istediğinizi hissettirerek yapmalısınız. Mesela çocuğumuz bir şey çaldı. Ona bunun için kötü olduğunu anlatıp yerine iyiliği koymaya çalışmalısınız. Kendisinin bir şeyi izinsiz alındığında ne hissedeceğini sorabilirsiniz. Çocuk düşünüp yargılamayı öğrenecektir. Kendisine yapılmasını istemediği şeyi başkasına yapmaması gerektiğini anlatabilirsiniz. Çocuk adaleti öğrenecektir. Çaldığı şeyi geri verdiğinde hatadan dönmeyi öğrenecektir. İşte yapılan bir hatadan üç doğru şey doğdu. Kötülüğün yerine iyiliği değiş tokuş edin. Yaptıklarının ne kadar güzel olduğunu düşünüp başkalarına hindi gibi kabaran, onları hatadan döndürmek için değil, onu aşağılamak için uyarı yapan sevimsizler öte alemden pek ümitli olmasınlar. Sadece düşüncede bile olsa başkalarını kendisiyle kıyaslayıp üstünlük addedenlere **"Aman dikkat!"** diyorum. Kırmızı alarm size çalıyor. Düşünce temiz, niyet halis olmalı. Yapmacık sevimlilik hemen sezilir, böylelerinin insanlarla uğraşmaması daha iyidir. Kötü düşüncelerden arınıp yerine hasene koyun ve başkalarına da bu konuda yardımcı olun.

Yani çok kötü bir insana bile onun kötü olduğuna dair düşünce taşımayacağız öyle mi?

Kötüler kötüsüne dahi iyi niyet taşımalısınız. Çok kötü birini buldunuz ve ne büyük talih ki o sizi dinliyor. Ne güzel bir şey bu! Bir şeyler verebileceğiniz biri var karşınızda. Eğer o melek gibi iyi olsaydı ona ne faydanız olurdu ki.

Ya kötülükten sakınmak?

Onun yeni bir kötülük yapıp kendisine zarar vermesine engel olmalısınız. Yine de bir kötülüğe uğrarsanız bu zaten sizin başınıza gelmesini kabul ettiğiniz bir kötülüktür. Yanlış düşüncelere sapmadan sabırla ecir kazanmaya çalışırsınız. Ama yine de o kötü için üzülürsünüz.

Sen çok şey bekliyorsun insanlardan. Bunları yapabilseydik meleklerden üstün olurduk.

Öyleyse olun! Niye vakit kaybediyorsunuz. Bütün mesele kendinizi ne yönde yetiştirmeniz gerektiğini bilmenizdir. Kendinize verdiğiniz telkinler kısa zamanda kendini gösterir. Hızla değişime girersiniz. Bunu birileri başarmışsa siz de başarabilirsiniz. Kur'an bu yüzden örnekler sunuyor size.

23: Adn cennetleri, oraya babalarından, eşlerinden, çocuklarından sâlih olanlarla beraber girecekler, meleklerde her kapıdan onların yanına varacaklardır.

24: Sabrettiğinize karşılık size selam olsun! Dünya yurdunun sonu ne güzeldir! (Ukba yurdu ile nimetlendirildiniz!)

Adn esas olarak "bir yerlerde kaldı" veya "bir şeyleri muhafaza etti" manalarına geliyor. Benzer bir isim "eden" ise sevinç, haz, mutluluk manalarına gelir. "Cennet" ise bahçeler

demektir. Nedir bu muhafaza edilen haz bahçeleri? Nerede kaldılar? Onlar mikro âlemin içinde muhafaza edilir. Katlı boyutlarda. Öyle mikrodurlar ki nasıl ki siz uzayı aşıp ötesine gitmekte imkânsızlık içindesiniz, bundan daha fazla imkânsızlık mikro uzaklıktadır. "Kün emriyle birlikte bu âlemler katlanmış, gizlenmiş, muhafaza etmiştir kendisini. Şu an var mı cennetler desen "evet" derim. Önceden de var mıydı desen "evet" derim. Fakat ölür ölmez cennete değil kabir âlemi denen yere gidersiniz. Çünkü o âlem muhafaza edilmiştir, saklıdır. Büyük kıyamet kopup her varlık yokluğa erdikten ve mahşer âlemi kurulduktan, hesaplar verildikten sonra o muhafaza edilen haz âlemi ortaya çıkar, tabii cehennem de. Bütün bu işlemler kıyamet, mahşer, sırat köprüsü, öncesinde kabir âlemi, insanın ruh gücüne dönüşümü içindir. Fakat herkes illâ bu kadar uzun bir süreçten sonra bunlara kavuşaçak diye bir şey yoktur. Hz. Muhammed, yaşamı içinde cenneti ve cehennemi görmüş, gezmiş, Rabbin katına dahi çıkmıştır. Böylelikle bunların yaşam içinde mümkün olduğunu göstermiştir. **"Yok canım, o başka bir insan biz asla onun gibi olamayız"** derseniz Hz. İdris'in de dünya hayatında cennete gittiğini ve geri dönemediğini düşünün. Böyle bir kestirme yolun var olduğuna inanmakta güçlük çekiyor olabilirsiniz ama var! İnanmadığınız şeyi gerçekleştiremezsiniz. Ancak çok yücelmiş bir ruh cenneti gördükten sonra geri dönebilir. O da yalnızca hizmet aşkıyla olabilir. Başka ruhları da o yüceliğe kavuşturmak için. Resululah cennetin nerede olduğunu açıkça söylemiş, çağırmış fakat anlaşılmamış tabii. "Cennet anaların ayağı altındadır".

Evet. Annelere yapılan iyilik çok fazla olursa, cennetle mükâfatlandırılacağımız söylenmek isteniyor öyle mi?

Öyle anlarsan öyle ararsın cenneti. Bu da insanı bir yer-

lere vardırır mı bilmiyorum. Kişinin iyi niyeti ölçüsünde belki. Fakat benim anlatmaya çalıştığım bu değil. Dünyaya tabiat ana denir. Çünkü doğurgandır. Bu doğurganlık değişim içinde olmasıyla ilgilidir. Fakat doğurganlık için ölüm vardır. Madde âlemi ölümlü ve doğurgan değişimli âlemdir. Madde âleminin durduğu yerin altında cennet vardır. Bunu bir düzlemin üzerinde durmak gibi anlamayın: katlanmış boyutların üzerinde durmak. Altında cennet vardır. Madde âleminde ne kadar mesafe alırsanız alın ukba yoktur yani öte alemi göremezsiniz, sonuca varamazsınız. Resulullah'ın miraca çıkışını çok uzak uzayları yedi kat gökleri aşmak olarak düşünüyorsunuz ama tam olarak böyle değil. Bu zamanın da ötesine geçmeyi gerektirir. Mekân ve zamanın ötesindedir cennet. Uzunluk ölçüleriyle ilgisi yoktur.

Bir başka hadiste "cennet kılıçların gölgesi (ya da pırıltısı) altındadır" deniyor. Bu ne demektir?

Kılıç ikilemlerin çatışmasını temsil eder, Negatif-Pozitif, iyilik-kötülük, çekim-itim, dişi-erkek, düşüş-çıkış, sevgi-düşmanlık, v.s. Madde âlemi bu ikilemlerin etkileşimleriyle var olan âlemdir. Bir âlemde ölüm olmaması için doğum da olmaması gerekir. Bakî olan ukba âlemi bitmez tükenmez, değişmez özelliğe sahiptir. Şimdi size şunu söylüyorum: Cennet denilen boyutta negatif pozitif etkileşimi yoktur. Bu etkileşimin olmadığı alt âlem ukba âlemidir. Alt diyoruz saklı demek istiyorum. Biz cennetin üzerindeyiz diye düşünmeyin.

Atomların elektron proton yükü olmasa madde olmaz. Yani her şey yok olur. Cennette maddeden olamaz bu durumda. Cennet nasıl var olacak peki?

Sizin bildiğiniz somut varlık gibi değil tabii. Aklınızın var olması gibi, ruhunuzun var olması gibi. İşte bu yüzden

orada düşünebileceğinizin ötesinde imkânlar vardır. Beyninizdeki mevcut bilginizin ötesinde bilgi, sevgi, güzellik, imkân v.s. Orada ikilem olmadığı için günah-sevap da olmayacak. Kısaca şunu söylemem gerekiyor, ikilemlerinizden kurtulup alt beynin muhteşemliğine ulaşırsanız dünya yaşamında cennet huzurunu elde edersiniz. Çatışmadan kurtulun, yargılamaktan kurtulun, bu iyi, bu kötü, bu cici, bu tu kaka, deyip durmayın. Bunu sevmek zorundayım şundan nefret etmeliyim deyip durmayın. Zihninizin içinde durmadan çarpışan kılıçların altına inin. Geçin bunları geçin! Şimdilik bunu bilin size yeter. İşin bilimsel kısmıyla ise bilim adamları uğraşsın. Madde âleminin altıyla yani.

Bu iyi bu kötü demezsek iyiyle kötüyü karıştırıp haksızlık yapmaya başlar aynı zamanda din kavramını da yok etmiş olmaz mıyız? Nasıl çıkarız işin içinden?

Din size yargılamayı, insanları ayırmayı emretmiyor. Şu cennetliklerden şu cehennemliklerden demenizi yasaklıyor. Din iyilik için uğraşın diyor. Din insan içindir, insan din için değildir. Tıpkı devletin halk için, halkın devlet için olmadığı gibi. Birilerinin bir şeyleri yanlış yaptığını görüyorsanız, **"o kötü uzak durayım"** demeyi tercih edeceğinize yanlışını hatırlatmayı seçersiniz. Yargıya varacak sizler değilsiniz. Bu yüzden kimi sevip kimden nefret etmeniz konusunda kendinize baskı yapmamalısınız. İnsan düşmanlarının şerrini yok etmek için uğraşır. Bu insanlık görevi fakat kişileri âhreti hakkında yargılamak, hüküm giydirmek hiç üstüne vazife değil... Konuya geri döneyim ayette ***"Adn cennetleri oraya babalarından, atalarından, eşlerinden, çocuklarından, Salih olanlarla beraber girecekler melekler de her kapıdan onların yanına varacaklardır"*** deniyor. Babaları, eşleri, zürriyetleri içinde salaha ermiş olanlarla birlikte girecekleri söylenirken

kişinin salaha erememiş yakınlarının buna kavuşamayacağını anlıyoruz. Oysa insanlar dünyadaki ayrılıktan çok korkarlar. Ya ebedi ayrılık ya da tahayyülümüzü aşan bir uzun zaman boyunca ayrılık. Melekler onlara her kapıdan girecekler yani kişinin yapabileceği bütün açılımlardan fetihlerden girecekler böylece o kişiye her şey aşikâr, bilinir durumda olacak. Her kapının görevlisi olan meleklerden ilim konusunda hizmet gelecek. Orada kişi uğraşıp didinmeyecek, orada nesneler canlılar, melekler v.s. ona hizmetle görevli olacak. Bu da kişinin devamlı gelişimini sürdüreceği anlamlarına gelir.

25- ***Ve öyle ki Allah'ın ahdini bozanlar anlaşmadan sonra ve Allah'ın emrettiğini kesenler onunla ekleyerek fesat çıkaranlar yeryüzünde işte onlara lanet ve onlara kötü yurd vardır.***

Mealde, Allah'a verdikleri sözü kuvvetle pekiştirdikten sonra bozanlar Allah'ın riayet edilmesini emrettiği şeyleri terk edenler ve yeryüzünde fesat çıkaranlar; işte lanet onlar içindir. Ve kötü yurt onlarındır.

Bir ahid vardır Allah'ın ahdi vardır ve kulun anlaşması vardır. Bu anlaşma kulun Allah'a kulluk etmesidir. Anlaşma ancak kulun kula ya da dünyalıklara kulluk etmesiyle bozulabilir.

Kulluk etmesinden kastın kulun çok ibadet etmesi, hayır hasenat yapması mı?

Önce kulluk kavramını açıklayayım. Kulluk bir şeye tamamen bağlanma, emrine girme, itaat etme, iradesini onun için kullanma ise kişi bunları herhangi bir insan için ya da dünyaya ait değerler için yaparsa sapar, anlaşmayı bozar ve Allah'ın emrini yani programını keser. Allah'ın emri ise kulu-

nu yüceltmek, kendi bulunduğu boyutlar, nesneler, sapmalar üstü arşa hatta indine eriştirmektir. Yani kulu kendine bir görüntü etmektir. Allah'ın görünen veçhesi olmak üzerine çok fazla konuşmamam gerekir. Öyleyse kısaca Allah'a kulluk, Allah'ın emrine itaat kişinin yükselmesi, yücelmesi, erişmesi, tekâmülüdür. Bütün bu serüvenler sırf bunun içindir.

Kişinin Allah'a kulluk anlayışı üzerinde de konuşmamam gerekir. Her kul başka türlü bir kulluk yapabilir. Bu onun eksikliğini göstermez. Ancak **"en mükemmel kulluk nasıl yapılır?"** sorusunu soranlar için bir model olarak Hz. Muhammed, en övgüye layık kul olarak yeryüzüne inmiştir. En fayda meydana getiren ya da en pozitif kulluk O'nunkidir. Bu konuda tartışmak noksan akıllıların işidir. O ki yetimin saçını düzelterek okşar, analı babalı çocuğunkini karıştırarak okşardı. Yetimin düzelteni olmadığından saçını düzeltir. Öbürü ebeveyni tarafından bir daha ilgilenilsin diye saçını karıştırırdı. Bu ince düşünce bu ince merhamet yalnız o kul modeline aittir. İnsanların en zekisi, en akıllısı, en merhametlisidir.

Eğer kişi O'nu modellemeyi amaç edinmişse o şekilde kulluk eder. Eğer, O'nun bilgisine tam vakıf değilse, kendisine başka bir kapı açmışsa emeği zayi olmaz. Çünkü niyeti Allah'a yakınlaşmak yani kulluktur. Belki kestirmeden gidemiyordur ama gidiyordur. Oysa Allah'ın varlığını inkâr edenler, Allah'a varmak için çalışır görünüp de imanı karışık olanlar, dünya aldatmacasına kapılmış peşinden gidenler, amacı diğer kulları yolundan alıkoymak ya da saptırmak olanlar, programı bozulmuş robot gibi abukluk ve sabukluk içinde zarar üretirler. Zarar, fayda üretememenin karşıtıdır. Faydalı olmayan zararlıdır.

Şunu eklemeden geçmeyeceğim. Hz. Muhammed'i ancak ve ancak tekâmül düşmanları kötü görür, sevmez. Tekâ-

mül yolunda uğraşanlar ise dünyanın neresinde olursa olsun hangi dine mensup olursa olsun onu kabul eder, sever. Çünkü O'nda hiçbir zarar yoktur ki ona buğzetsin. Ama birtakım iftiralarla kafası doldurulmuş insanlar vardır. Onlar eninde sonunda gerçekleri öğrenmek bahtiyarlığına erişirler.

Bu ayette ve daha pek çok ayette yeryüzünde fesat çıkaranlar anlatılıyor. Bu fesadı tam olarak açıklar mısın?

Fesat bilardo gibidir birine vurursunuz o başkasına vurur, o da başka birine. Sonuçta biri çukura düşer. Bilardo ustası ise bir vuruşta bir sürü topu deliklerine sokar. Oyunu oynayanın niyeti ölçüsünde hesabı sorulur. Her çukura düşürdüğünün vebali üzerine olur. Yeryüzü düzenini, dengesini, işleyişini, bozan bir hareket yapan her kişi bozguncudur. İster doğal dengeyi bozsun, ister iki ülke arasında savaş çıkmasına sebep olsun, ister iki arkadaşın arasını bozsun, ister kulların haklarına tecavüz etsin, o kişi fesad çıkarandır. Kimisi bir ülkenin başına geçip fesad çıkaracak yetkiye sahiptir, kimisi bir karı-kocayı ayıracak kabiliyettir ama fark etmez ikisi de fesat çıkarıcıdır. Bir adam bir adamı öldürdüğünde onun çocuklarını yetim, eşini dul bırakacağını bilerek yapar. Yani bozduğu düzenin farkındadır. Bir devlet görevlisi devlet malını yerken insanların hakkına tecavüz ettiğini, ülkenin işleyiş makanizmasını bozduğunu bilerek yapar. Çıkıp da benim yaptığım kötülük çok cüzi öyleyse önemli değil diyemez. Kişi yaptıklarının sonuçlarıyla, etkileşimleriyle hesabını verecektir. Kişinin niyeti ne kadar kötüyse hesabı o derece çetindir.

26- Allah rızkı dilediğine bol verir, (dilediğine de) kısar. Onlar ise dünya hayatı ile sevinmektedirler. Halbuki dünya hayatı, ahiretin yanında çok az bir yararlanmadan ibarettir.

Meale göre Rızkı dilediğine bolca dilediğine sınırlı ölçüde veren Allah'tır. Hal böyleyken bol rızık verilenler dünya hayatıyla sevinirler, oysa ahiret hayatı yanında dünya hayatı yalnızca geçici bir doyumdan, bir avuntudan ibarettir. Ayette geçen "meta'"kelime olarak kendisinden faydalanılan yemek, ev eşyası, alet, satılık kumaş v. b. manalarına gelir. Mealdeki gibi avuntu demek değildir. Kısaca şu mana çıkar ki son cümle: O şeydir ki dünya hayatı ahiret içinde, ancak bir alet, faydalanılan eşya (geçici bir süre gerekli alet).

Ama avuntu dersek insanları yanlış yönlendirme yapılmış olur. Öyle değil mi?

Yanlış anlaşılabilir evet. Ben sırıkla atlama müsabakasına katılmış bir sporcunun atlayacağı yere sıçraması için kullandığı sırık gibi yorumlasam belki daha anlaşılır olur. Çünkü işlem tamamlanınca sırık yere bırakılır. Sporcu amacına ulaşır başka tarafa gider sırık başka tarafa. **"Aman canım bu avuntudan başka bir şey değil"** deyip sırıksız atlamak isteyen varsa buyursunlar efendim. Engeli atlayamadan aşağıda kalabilirler. Ama çok büyük olağanüstü yeteneğe sahip insanlar olabilir ve bu engeli sırıksız atlayabilirler.

Niye sürekli dünya malı kötüdür denir peki?

Kur'an öyle bir şey demiyor. Ama yanlış anlayanlar öyle anlıyor. Mal ve evlât dünya süsü veya dünya fitnesi diye geçer fakat mal ve evlat edinmeyin denmek istenmiyor herhalde. Burada evlat da fitne deniyor da niye suçlu sadece dünya

malı olmuş? Efendim aleti yanlış kullanır sırıkla oraya buraya zarar verirseniz engel dururken tersine koşarsınız, suç sırığın mıdır yoksa delirmiş atletin mi? Bana şırık ne lazım nasılsa bırakıp gideceğiz deyip "Allah-Allah-Allah" engele koşan da bir garip olmuyor mu yani? Dünya tarihini incelersek fakir düşmüş ya da askeri güce önem vermemiş toplumların diğerleri tarafından katliama uğradıklarını, tarumar edildiklerini görürüz. Fakirliğin her ülkeye önce cehalet, sefalet, çok zaman ahlâki çöküntü sonunda işgal getirdiğini çocuklar da biliyorken, **"dünya hayatı avuntudur boşuna sevinilen bir faydadır."** demekle ne denmek istediğini anlayamıyoruz. En gelişmiş silahlarıyla İsrail, taşlı sopalı Filistinlilerle savaş yapıyor. Evet imanları sayesinde Filistinliler direniyor ama dikkatinizi çekeyim devamlı gencecik yaşta ölüyorlar! Bu, sahneden ibret almak için İsrail'e kahırlar okurken Filistinin fukaralığını da görmek gerekir. **"Evet Allah sevmediklerine dünyada sevdiklerine ahrette nimetler verir. Bu yüzden Müslüman dünya da fakirlik çeker"** demek. İşte gerçek avuntu budur. Bu ayet bunun tam tersini söylüyor. Ayeti kelime anlamı olarak ele alırsak: "Allah rızkı genişletir, o kimse için dileyerek yapar ve takdir eder (plan program yapıp uygular) ve sevindirir dünya hayatıyla. O şeydir ki dünya hayatı ahiret içinde ancak bir meta: Demek ki dileyip eyleme geçiren o, planlayarak akılla hareket eden herkese dünya hayatıyla sevinmek ve rızık genişletilmek vardır. Herkes için bu böyledir. Asla bu konuda ayrım yoktur. Çok çalışıp kendini fiziksel zorlatmaktan bahsetmiyor, sadece dilemek ve programlamak iyi bir plan yapmaktan bahsediyor ayet.

Sınırsız güç adlı kitapta insanın istediği şeyi zihninde oluşturması iyi ve ayrıntılı bir plan yapması durumunda istediklerinin biraz çabayla gerçekleşeceğini yazıyor. Bu gerçekten öyle midir.

Evet. Tabiî ki Rab bahil değildir. Sevdiği kulunu mahrum etmez yalnızca çok daha yetenekli bulursa dersini zorlaştırır. Böylece kemalat daha fazla olur. Ona daha fazla problem çözdürür. Ama çaresizlikle kıvranmak istemiyorsa ona sürekli çare halkeder. Çok problem çözen daha bilge olur. (Eşeddul bela minel enbiya vel evliya vel emsal vel emsal. Yani en şiddetli belalar nebiler, veliler, sonra onlara benzeyenlere gelir). Kişi dileğine başka düşüncelerle ara vermemelidir. Duanın oluşumunu onun olmayacağı düşüncesi keser.

27- Kâfirlere derler ki: "Eğer ona Rabbinden ayet indirilmediyse" De ki muhakkak Allah dileyeni saptırır ve kim yönelirse ona hidayet eder".

Biri var devamlı olarak bir masayı kullanıyor. Onda yazıyor, yemek yiyor v.s. Fakat bir gün diyor ki **" Ya bu masa sahteyse, ya şimdiye kadar ben masa diye başka bir şeyde oturduysam"**. Kişinin durup **"Ya Hz. Muhammed'in getirdiği Kur'an ona Rabbinden indirilmemişse ya o kendi uydurmuşsa"** demesi buna benzer. Hayatı boyunca her şey Kur'an'ı doğruladığı halde insan bu şüpheye nasıl düşer? Çünkü o sapıtmak istiyordur. Bunu istemezse böyle bir şüpheye gerek duymaz. Bir şey eğer sahte ise onun sahteliğini ispatlayan herhangi bir delil getirilmelidir. Ama dünya üzerinde Kur'an'ı kıskanan kavimler var güçleriyle bir eksik, bir sahtelik aradıkları halde bulamadılar. Aksine artık pes ettiler de bütün bilimsel araştırmalar için Kur'an'ı kaynak kitap

yaptılar, bunu da gizleyemiyorlar. Ancak dileyen sapıtır, gerçekten kopar, özünü, gerçeği bulmak isteyen ise gerçekten ne kadar uzak olursa olsun ona kavuşturulur. İşte Rab bu ayette söz veriyor.

Ayette geçen enab: Bir hususta birini diğerinin yerine geçirmek, yerini tutmak anlamına geliyor. Demek ki kim gerçeği her şeyin önüne geçirirse, ararsa, her şeyin önünde gerçeği tercih ederse ona hidayet edilir. Hidayet doğuştan, doğduğu çerçeveden alınan ve hep öylece sürüp giden bir miras değildir. Bir kişi İslam üzerine Müslüman olarak büyüdüğü halde: Ya Kur'an'ı Allah indirmediyse? Diye şüpheye düşebilir. Menfaati gereği bunu dışa vurmaksızın yaşayabilir. Ama şüphesini gidermek için araştırma yapmaz. Maazallah bir münafık namzeti olur çıkar. Ya da tamamen dini inkâr eden bir kâfir.. İnsan şüphelerini gidermeyi tercih etmeli, bunu önemsemeli ki bir gün inanmamak ona kolay geldiği için şüphelerine kanmasın.

28- Onlar ki inanmışlar ve Allah'ı anmakla kalpleri huzur ve doyum bulmuştur. Çünkü bilin ki kalpler gerçekten de ancak Allah'ı anarak huzura erişir.

Hidayete eren ve ondan şaşmaksızın hidayet üzere olanlar, Allah'ı anmakla kalpleri huzur ve doyum bulanlardır. Bu zikrin çok yönünden biridir. Burada dil değil kalp zikrinden bahsediliyor. Tabiî ki dil zikri de vardır, şarttır fakat bu ayetteki kalp zikridir. Yani duygusal anma, duygusal adapte. Sevda çekenler bilirler bir insanı devamlı olarak düşünürsünüz. Düşünceye ara verseniz de kalbiniz onun için çarpmaya devam eder. Rüyalarınızda sık sık onu görürsünüz. Baktığınız her yerde onu hatırlarsınız. Kim aşkı düşünceyle kısıtlı sayabilir ki. Ayrılık bazen kalbinizi sızlatır. Başka şeyler düşün-

meye çalışmak sizi ondan kurtarmaz. İnsanın insana duyduğu aşkta bir tatminsizlik vardır. Niye âşıklar uzun bir süre tatmin olamaz. Niye aşk arttıkça sitemler, intikamlar v.s. artar. Çünkü kalbiniz başka bir insan için var olmuş değildir. O eksikliğin ızdırabını hep hissettirir size. Çünkü sevdiğiniz kişi ne kadar güzel, ne kadar iyi huylu olursa olsun, yüreğinizin kapasitesini doldurmaz. Eğer insan kalbinin tatminsizlik alarmını algılamakta gecikir, bu alarma kulak vermezse ya sağlık problemi ya depresyon ya da ölümle karşılaşır. Ölümle karşılaşma, ya kendinin ya sevdiğinin ölümüdür? **"Çok seviyordum ve çok mutluydum ama kader kurbanı olduk ve sevdiğim öldü"** diyenlere çok acı gelecek ama, kalbinizin uzun meşguliyeti buna sebep olur. Ya ölenin ya da diğerinin kalbi. İncir çekirdeği doldurmayan sebeplerden oluşan ayrılıklar da. Velhasıl kalbiniz sadece Rabbin sevgisi ile onun aşkı ile işlevini yerine getirmenin tatmini, hazzı ve huzuru ile dolar, sizi de memnun bahtiyar eder. İster evlat sevin, ister eş, ister kardeş, ister para, ister kendinizi, ister bütün bir ülkeyi, ister bütün dünyayı yine de kalbiniz tatmin olmaz. Çünkü o her şeyi içine alacak kapasitede yani Rabbi alacak kapasitede yaratılmıştır. O muhakkak mümin kulun kalbine sığar.

29- İman edip iyi işler yapanlara ne saadet (gıpta, rahat, hayır, devlet) Varılacak güzel dönüş yeri yurt da onlar içindir.

Dönüş yeri anlamındaki Meâb, geceye kadar gündüz yürünerek varılan dönüş yeri anlamıyla daha doğru ve açık anlamlanıyor. Ayetin bütün özelliği bu kelimede. Gündüz, aydınlık, aşikârlık, açıklık, gerçeklik sembolüdür. Gündüzde her şey aşikârdır, şüphesizdir. Gündüz yürüyüp yol alıp gecede varılan yer, fizikle metafiziğe, zahirle batına, somutla so-

yuta varmak yani madde ile manaya varmak, sır olmayan görünür gerçeklikle sırlı gerçeğe ulaşmak. Orası gerçekten Tûba yani saadet dolu, hayırlı, faydalıların yeri. Aynı zamanda "hüsn" kelimesiyle de övülmüş bir yer. Önceki ayette herkesin kapılabileceği şüphe "ya ona Rabbinden ayet indirilmediyse" den kurtulup Allah'ı kalben çok anarak, ona iştiyak duyarak kalplerini tatmin etmiş kişilerin her şeyin bir ışık olmaksızın belirsiz olduğu geceye, gündüz yol alanların, gece vardığı yerin ne kadar harikulade güzel ve hayırlı olduğu anlatılıyor. Onlar birer Tûba'dır ve varacakları yer hüsnü meab'dır. Gündüz boş şeylerle oyalanıp bir yere varamayanlar gece bastırıp belirsizlikle baş başa kaldıklarında çaresiz ve yardımsız ortada kalırlar. Dünya hayatında kişi eğer araştırırsa pek çok şeyi öğrenip emin olup inancını pekiştirebilir yani yol alır. Bunu yapmazsa, dikkat inancı bütün olduğunu düşünenler de dahil gece bastırdığında zor durumda kalır. Bütün şüpheler giderilmelidir. Yoksa İslam'a mensubum demek kişiyi kurtarmayacaktır. Hayat belirliliğinde ölümün gizemine hazır olmak, bilimle ilhamı bağdaştırmak, yol alıp güzel, rahat, tatmin yerine varmak. İşte kalbin tatmini böyle tamama erer.

30- Böylece seni kendilerinden önce nice ümmetlerin gelip geçtiği bir ümmete gönderdik ki, sana vahyettiğimizi onlara okuyasın, onlar Rahman'ı inkâr ediyorlar. De ki o benim Rabbimdir. Ondan başka Tanrı yoktur. Sadece ona tevekkül ettim ve dönüş sadece O'nadır.

Dönüş diye manalandırılan (Metâb) kelimesi hatadan masiyetten dönülen yer ya da dönüş. İnsanlık tarihine bakarsak bir binaya benzetebiliriz. Biz şu an binanın bir katında

bulunuyoruz bu sıralamayı da zaman sağlıyor. Şu bir gerçek ki yükselmişsek ve binanın üstündeysek bunun sebebi altınızdakilerdir. Genetik yapı yaşandıkça tecrübeleri aktaran bir sistem, böylece üste çıkmak mümkün. Fakat bu binada yapılandıkça temelden uzaklaşılıyor ve köken gitgide unutuluyor. Ve bir rüyada yükseni̇ldiğini unutup gitgide o bina sahipleniliyor. Şımarıkça: **"bu binayı biz yaptık, bir yere geldik, ilerledik"** denilebiliyor. Bu bina Rahim taşlardan yapılıyor, yani doğurgan ve ölümlü gezegenin bize verdiklerinden. Oysa o adı üstünde bir gezegendir yani gezmektedir ve bir yere gelince ömrünü tamamlayacak ve ölecektir. Birbirini doğuran evrenin bir yavrusudur, büyüyüp doğurur, üretir sonunda ölür.

Oysa insanlar Rahman'ı unutmuşlardır. Bir çocuk dese ki beni anam doğurdu, doyurdu, büyüttü, her şeyim odur ben ona aitim ve o bana aittir. Babasını unutsa, anmaz olsa, baba ona demezmi ki **"Ey oğul! Sen benim bir parçamsın seni doğurup bakan annendir, rızkını getiren benim".** İnsanlar bu iki bileşen kuvvetten birini unuturlarsa sapmışlar ve yanılmışlardan olurlar. İşte insan dünyayı seviyor, ona önem veriyor ve şımarık çocukların yaptığı gibi onu sahipsiz sanarak sahipleniyor, onu kullanıyor ve her zaman affedileceğini düşünüyor, Rahman gücü unutup sapıyor. Yer ve gökler ana ile baba gibi Rahim ile Rahman'dır. Kişi Rahimden beslenip Rahmanı unutur ve inkâr ederse onun gök rızkından faydalanamaz. İşte Rab, Resulünü bu ümmete kendisine vahyedileni okumak, anlatmak, idrak ettirmek için göndermiştir. Onun her anı her nefesi bu gaye için harcanmıştır. O insanlara unutulan Rahman'ı hatırlatmak için geldi. Yoksa her şeyin yolunda olduğu bir ümmete niye peygamber gelsin.

İşte Rahman'ı inkâr edenlere uyarı yapmak istiyorsan ey

insan! Onlara de ki: **"Şu an üzerinde yaşadığınız rahim dünya ve onun üzerinde bulunduğu Rahman gökler benim Rabbimdir. Ondan başka tapılacak, değer verilecek, saygı gösterilecek, adanacak hiçbir şey yoktur. Onunla aynı kefeye hiçbir şeyi koyamazsınız. Ona tevekkül ettim yani bütün işlerimi ona havalc ederek yaparım. Yalnızca onu vekil dost bildim yalnız ona güvendim. Yanlışını anlayıp özür dilenecek ve dönülecek O'dur, sizi affedecek tek güç O'dur".**

Evren, Rabbin bir zerre parçasından var olmakta daha doğrusu görünmektedir. Evrenin varlığı görüntüden ibarettir. Değişken ve kalıcı olmayan. Bu gerçeği unutmamalısınız. Rahman güce kavuşabilmeniz buna bağlıdır. Bu noktayı nasıl iyice anlatayım bilmiyorum. Şöyle söylesem, şu an maddesiniz ama daha ötesi olabilirsiniz. Madde altıdır bazen daha üstünü vardır. Rahimde kalırsanız yazık olur, siz Rahmanlaşabilirsiniz. Maddeyi geçebilirseniz manada yüceleceksiniz. Rahmana kavuşabilmek için Rahimden geçmeniz şarttır. Fakat o sadece bir tünel, o bir öğretmen, bir ders fakat amaç değil. Allah, Rahman, Rahim üçlemesinde Rahim kapsanır Rahman tarafından, Rahman kapsanır Allah tarafından denmektedir. Rahimliği Rahman'la kapsayın, maddenin ötesine kavuşun, yaratılışınızı idrak edin, sonunuzu da ahretinizi de, dönüşünüzü de. Çünkü Havva'nın Âdem'de yaratıldığı gibi gezegenler göklerden yaratıldı. Madde âlemi olan Rahim güçten ötesine Rahman güce geçilmesi insanı özüne daha yaklaştırır. Sonrası ise Allah'tır.

31- Eğer okunan bir kitapla dağlar yürütülseydi veya onunla yer parçalansaydı, yahut onunla ölüler konuşturulsaydı (o kitap yine bu Kur'an olacaktı). Fakat bütün işler Allah'a aittir. İman edenler hâlâ bilmediler mi ki Allah dileseydi bütün insanları hidayete erdirirdi. Allah'ın vâadi gelinceye kadar inkâr edenlere, yaptıklarından dolayı ya ansızın büyük bir bela gelmeye devam edecek veya o bela evlerinin yakınına inecek. Allah vaadinden asla dönmez.

Çeviri karşılığı: Ve Eğer muhakkak Kur'an'la dağlar yürütülürse veya arz kesilirse, veya ölüler konuşturulursa, bilakis hepsi Allah'ın emri için. Ümidini kesmedi mi (yeise düşmediler mi) inananlar, Allah dilerse hemen hidayet ediverir bütün insanlara. Zeval bulmaz, (helâk olmaz) o kâfirler ki yaptıkları şeyle isabet olur, ülkeye (ya da mahal) veya evlerinin yakınlarına, ta ki Allah'ın vaadi gelinceye kadar. Muhakkak Allah, vaadine ihtilaf etmez (hilafına davranmaz).

Bu ayette iki türlü mucizevi gelişmeyi haber veren bir giriş kısmı var. Birincisi bilim Kur'an sayesinde o duruma gelir ki dağlar yürütülebilir, yer parçalara ayrılabilir ve ölüler konuşturulur. Bunlar bir gün olacak gelişmeler çünkü zaten önceden de olmuştur. Dağı yürüten Hacı Bektaşî Velî, ayı ikiye bölen Hz. Muhammed, ölüleri konuşturan Hz. İsa'dır. Bir gün bilimsel yolla da yapılacaktır. İkincisi ise sembolik olarak genetik bilimin geleceği noktayı anlatıyor ki kişilik bile belirlenebilecek yani insanda değişmez sayılan kişilik özellikleri bile genetik müdahale ile belirlenebilecek, vücudu istenildiği gibi şekillendirilebilecek ve ölmüş olan birinin aynısı yapılarak ölü konuşturulabilmiş olacak. İnsanlar o zaman yaratma-

da çok ileri gittiklerini iddia edip kendilerini yaratıcı gözüyle görecekler. Ama bütün bunlar Allah'ın emrinin gerçekleşmesi içindir. Yani onun yaptırımlarıdır. Allah'ın emri, insanların o düzeye gelmesi yönündedir. "İnananlar bütün insanlığı imana getirmek için uğraşmaktan bir türlü vazgeçmeyecekler mi, ümitlerini kesmeyecekler mi?" sorusu vazgeçmeleri gerektiği yönünde bir uyarı kitabıdır. Eğer Allah dilerse bütün bu oluşumlar bunca yaşam, bunca serüven olmadan hemen bütün insanlara hidayet eder ve doğruyu görürler. Bu da Kur'an'la bunca şeyi yapmak mümkün olacağı halde insanlardan bazısı yine de iman etmeyecekler demektir. Ve bu yaptıkları şeyleri (bilimsel olayları, gelişmeleri) kötüye kullanacaklar. O yaptıkları onların ülke ya da bölgelerine isabet edecek, evlerinin yakınlarına yaptıklarının sonucunda oluşan felaketler gelecek fakat ancak Allah'ın vaadi yerine getirilene kadar geciktirilecektir. Allah, yazdığı kaderden başkasını gerçekleştirmez.

Bunlar genetik felaketler de mi olacak?

Hem dünya yapısıyla oynayarak tabiat felaketi hem de insan genetik yapısıyla oynayarak mahlûk felaketi söz konusu.

32- Andolsun senden önceki peygamberlerle alay edildi de, ben inkâr edenlere mühlet verdim sonra da onları yakaladım (görseydin ki) azabım nasılmış!

Mealde azap diye anlamlandırılan kelime ikab: Dağda sarp yol, dağın en yükseğindeki yol, engel anlamlarına gelen çoğul bir kelime. Açılması zor yollar ve engeller de denilebilir. Ayetin son kısmını, ***"Ben kâfirlere ümid ederek uzattım sonrada onları aldım, ikab nasılmış*** (veya nasıldı) olarak ma-

nasında meallendirmek daha doğru görünüyor. Senden önce diye hitab edilen kişi Hz. Muhammed değil sadece Kur'an'a muhatap olan her okuyucu. Bu demektir ki senden önce resuller bile alaya, hafife alındı. Ben onlara ümit ederek mühlet verdim ki belki bir aşamaya gelirler bir şeyler öğrenirler. Sonra mühlet bitince onları bulundukları zaman ve mekândan çekip aldım. Bu, sana zor aşılması güç bir engel teşkil etti. Seninle alay edildi, aşağılandın. Bu engel kolay bir engel değildir. Zor bir yoldur. Nasılmış anladın mı? Önceki ayette inananların bütün insanları hidayete erdirmek için uğraşlarından bahsediliyordu. Fakat bütün insanlar birden hidayete erdirilmiyor. Bu Rabbin yasasıdır. Onlara bir mühlet verip ümitle onların iyileşmesini bekliyor. Ve inanan gerçek insan alaya alınıyor, bazen aşağılanıyor çünkü doğruyu iletmeyi amaçlıyor. Doğru söyleyen dokuz köyden kovuluyor yani. Bütün bunlar inananda bir dağ yolu, zorlu bir yola çıkılmışlığı gösteriyor. Çünkü o bir insan ve onların arasında yaşıyor alay edilip aşağılanıp yalnızlığa terk edilen biri nasıl huzurda kalıcı olabilir ki. Bu çok zordur. Bazen öfkelenir onlara kızar, aptallıklarına dayanamaz isyan eder, bazen onlarla uğraşmak için kendini tekrar tekrar güdüler fakat başta ona hiç kulak asmayan alaycıların hiç değişmediğini görüp üzülür, bitkin bir üzüntüye düşer. Ve Rab, diyor ki: *"Sen onları iyileştirmek için uğraşan bir hekim gibi uğraşıp durdun ama nasılmış gördün mü onları? Yapabileceğinizin kısıtlı olduğunu görüp kendinizi heba etmeyin zor bir yolda ilerlemektesiniz"* denmek isteniyor olsa gerek.

İnanan kişi başkalarını da inandırmak için büyük bir gayret göstermemeli mi yani?

Hayır öyle değil. Ama sana bir temayül ve yaklaşımla gelen samimi olarak gerçeği arayan kişiler gerçek inanca kavuş-

turulmak için uğraşılır. Aksi takdirde çaba insanı tüketici, önüne engel oluşturucu zorluk olur. Eski Çin'de insanlara başvuran oldu mu bilgeliği ortaya koyar aksi halde normal bir yaşantıda yaşarlardı. Taliplisi olmadan hiçbir bilgi anlatılmazdı. Hatta bu bilge kişiler çok nazlı bir tavırla talipliyi epey bir uğraştırırlardı. Bu yakın geçmişte İslam tasavvufçularında da öyle idi. Talip gelir yalvarır yakarır talebinin çokluğunu sergilemek zorunda bırakılırdı. Ancak o zaman talebeliğe kabul edilirdi. Talebe, ismi üstünde talep sahibi kişidir. Önce merak sonra bilgi, gerçeklik gelir. Aksi mümkün olamıyor. Kötülük ikiye ayrılır. Kötülüğü uygulamaktan bıkmışlar ve kötülüğü büyük bir zevkle yapanlar. Ancak kötülükten bıkmış olanlar diğerini, zıddını merak edip onu denemek isteyebilirler. Ona çok şey öğretilebilir. Ama kötülükten haz alan kişi, kötülükten bıkmış olanlardan daha ehven-i şer görünse de yola girmeye hiç niyeti olmadığından daha ümitsiz bir durumdadır.

33- Peki, -kimdir elbette o!- yaşayan her varlığı hak ettiği şeye bakarak görüp gözeten? Yine de Allah'a ortak koşuyorlar (öyle mi) De ki: Onlara (istediğiniz) ismi verin sanki ona yeryüzünde bilmediği bir şeyi mi haber verdiğinizi sanıyorsunuz? Yoksa sadece sözcüklerle mi oynuyorsunuz? Hayır tersine hakkı inkâra kalkışmış olanları çarpık (sinsice) planları kendilerine güzel gösteriliyor ve böylece (doğru) yoldan döndürülüveriyorlar ve zaten Allah'ın sapıklık içinde bıraktığı kimseye yol gösteren bulunmaz.

Çeviri karşılığı: O kimse midir bütün nefislerin kazandığı üzerinde duran oturan -ki Allah için ortak koştular? De ki:

onlara isim koyun (adını koyun) Yoksa Allah'ın yeryüzünde bilmediğini haber mi veriyorlar, yoksa söylenmiş sözü zahir mi ediyorlar (kaderi, anlaşmayı ortaya mı çıkarıyorlar yani bilinmeyen sırları mı biliyorlar) Bilakis kâfirlerin hileleri süslendi ve yoldan yüz çevirdiler ve Allah kimi saptırırsa ona hidayet verici yoktur. Bir söz vardır ya **"Üzümünü ye bağını sorma"** tam sapıtmak için gerekli bir kural. Bir üzüm buldun salkımından yedin sonra salkım sapını gördün de **"Vay be ne salkımmış, şu üzümü ne güzel yapmış"** deyip sonra da üzümün sahibinin salkım olduğunu düşündün. Bağını sormadın araştırmadın.

Her müslümanım diyen imanını beğeniyor ve doğrulukta olduğunu iddia ediyor. Ama yediğinin kaynağını araştırmayan kişi gibiyse ne olacak hali. Her ne kadar diller **"Allah dilerse"** deyip söze başlıyorsa da her şeyin yaratıcısı Allah diyorsa da fikren başkalarını ortak koşuyorlar. Hem de bunu gizli yapıyorlar ve hatalarının hiç farkına varamıyorlar. Nasıl mı yapıyorlar birini gözlerinde öyle büyütüyorlar ki haşa Allah'tan üste koyuyorlar gönüllerinde. Dilleri Allah'tan çok o kişinin yeteneklerinden, üstünlüklerinden bahseder oluyor. Öyle ki onu sevmeyeni, onda olmayanı reddediyorlar, bazen aileleri ya da ailelerinden biri bile olsa. Onu benimsemeyen diğer müslümanlar, adeta kâfirlerle eşleştirip kınıyorlar. Yedikleri üzümün salkımına dalıp gidiyorlar, birer fanatik olup mangalda kül bırakmıyorlar.

Ayet ise uyarıyor bunları. "De ki onlara; bir isim koyun. Adını koyun bu sevdanızın, onları neyin yerine koyuyorsunuz. Bütün nefislerin kazandığı şeylerin üzerinde ve Kaim midir? Nefislerin kazandıkları iyi veya kötü müstehaklarını onlar mı bilip ödüllendirip cezalandırılacaklar? Yaşayan ya da yaşamayan hangi yüce kula bunu yakıştırma cüretinde bulunabilirsiniz? Yoksa bu kişiler yeryüzünde bilinmeyeni

mi haber veriyorlar, yahut kavli âşikâr ediyorlar. Yani söylenmiş sözü, yapılmış misak-ı, mukadderatı mı biliyor? Bütün bunlar yoldan sapmak için uğraşanların bulduğu sapkınlıklar. Bu gibi kişiler hep böyle hilelere başvurur çünkü onlar Allah'a kul olmak istemezler. Ve bu yaptıkları kendilerine güzel görünür ve sapıttıklarının farkına varamazlar. Amaç değil araç için uğraşırlar. Onlara hidayet verici olmak için uğraşan halis kulları bile kendi sapıklıkları uğruna Allah'a ortak ederler, işte böylelerini bu yüzden doğru yola sokabilecek bulunmaz. Bunların elinden oyuncak olmak istemediklerinden, pek çok Veliullah kerametlerini göstermemiş, sıradan insanlar gibi yaşamayı tercih etmişler. Hz. Ali gibi büyük bir Veliullanh bu yüzden Muavviye'ye galip gelemedi çünkü eğer üstün güçlerini kullansaydı ona tapınmaya başlayacaklardı. Bu ayet içinizde büyüttüğünüz şirkin önce adını koyun diyor. Ve bunu hatırlatma sorumluluğunu da gerçeği görenlere yüklüyor. Bütün bu deki, diye söz eden ayetler mükellefiyetini hatırlatmak içindir insana. Kur'an bir psikologdur ve okuyanları da psikiyatrist yapar. Çoğu kez bir hatayı görür ve kavga ederek ya da gereken söz yerine yanlış sözleri ve tavrı sarf ederek kişiyi hatadan döndüremezsiniz. Fakat Kur'an bir kusurun nasıl giderilebileceğini, nasıl bir yaklaşım ve sözle düzeltileceğini gösterir. De ki diyor: Haşa Allah kadar önemsediğiniz herhangi bir kişiye bağlılığınızın adını koyun ve o kişinin kısıtlı meziyet ve yeteneklerinin Allah kadar olamayacağını hatırlatın. Kur'an'da defelarca şirkten bahseder ve her seferinde şirkin başka bir türünü tanıtır. Çünkü şirk çok tehlikeli bir sapkınlıktır. Öyle ki Müslümanım diyeni kâfir yapabilir. Allah muhafaza kâfir olduğunun farkına varmaz.

34- Böyleleri için dünya hayatında zaten bir azap vardır, ahretteki azapsa daha da çetin olacak. Ve onlar Allah'a karşı kendilerini koruyacak kimse de bulamayacaklar.

__Çeviri karşılığı:__ Onlara dünya hayatında azap vardır ve hemen ardından ahrette daha parçalayıcı (daha zorlu) azap. Onlara Allah'tan, himaye edenden yoktur.

Onların azabı parçalanmaktan meydana gelir. Çünkü şirk koştukları kişileri kullanarak insanları hiziplere bölerler. Ümmet içinde yalnızlaşırlar. Bu yüzden de başlarına pek çok musibet, bela gelir. Maalesef bazı kötüler gibi dünyada nimet için bulunmazlar. Bunlar adını bile koymadıkları gizli şirk yüzünden dünya işlerini de berbat eder, dünyada nimet kazanmak için de uğraşmazlar. Çünkü dünya işi işbirliğiyle çoğalır düze çıkar. Oysa bunlar kendi ortak koştukları kişilerin dışında kimseyi beğenmez, işbirliği yapmaz. "Armudun sapı üzümün çöpü var" derler. Ortak koştukları kişi ise çoğu zaman bunları kendi menfaati için kullandığından, bunlar kendilerine de bir fayda sağlayamaz. Bu yüzden ayette daha ayırıcı azap var deniyor. Bu ahrette onların daha da yalnızlaşacaklarının haberidir. Ve onlara Allahın koruyan himaye eden sıfatından, tarafından yardım gelmez. Çünkü onlar dünya hayatında boş bir şeye sığınmışlar. O'nun himayesini istemişlerdi. Ahrette bulacakları budur.

Kısacası şu: Dünyada ayrılıkçılık yaptıklarından ahirette daha da parçalanmış ve dünyada Allah'tan başkasının himayesine sığındıklarından ahrette himaye bulamamış olacaklardır. Çünkü himayeleine sığındıkları kişinin yani ortağın, şirkin aslında zaten hiçbir himaye edici gücü yoktur. Şefaat, himaye Allah'tan o kişi kanalıyla istendiğinde vardır. Oysa o kişiyi Allah'a ortak koştuklarında ondan asla himaye, şefaat bulamazlar.

35- Takva sahiplerine vaat olunan cennetin özelliği onun zemininden ırmaklar akar. Yemişleri ve gölgesi süreklidir. İşte bu sakınanların sonudur. Kâfirlerin sonu ise ateştir.

<u>Çeviri karşılığı:</u> Cennetin muttakilere vadedilen sıfatı (temsilen) öyle ki onun altından ışıltı akar. Onun aşınması da kalıbı (görüntüsü) de daimdir. (devamlı ve kararlıdır) bu muttakilerin sonuçtaki yurdu. Kâfirlerin sonuçtaki yurdu ateştir.

Nehar yani ırmak diye manalandırılan kelime esasen akan ışıltılı nesneyi anlatan bir kelimedir. Irmağın akarken görüntüsünü vurgular. Cennet sıvı bir ışığın üzerindedir. Bu cennetin saklı bulunduğu boyuta varabildiğinizde gözlemleyebileceğiniz bir görüntüdür. Zaten misali anlatılıyor diye ayetin başında belirtiliyor. Yukarıdaki mealde yiyecek diye manalandırılan "ekulu" kelimesi: Meyve, yemiş, geniş rızık manalarına geldiği gibi yenip tükenen nesne, aşınan nesne manaları daha doğru oluyor çünkü kelimenin özü bu. Türkçede yemek fiilinde yiyecek türediği gibi bu kelimede aşınıp yiten nesneden türemedir (Zillu kelimesi) gölge diye manalandırılsa da bir nesnenin kalıbı, gölgesi karaltısı, izzet, refahlık manalarına gelir.

Bu ayeti açıklamaya çalışalım: Muttakiler yani hak üzere kararlı olarak gerçeği arayan, kulluk mükellefiyetinin idrakinde olan Rabbine varmak için uğraştan vazgeçmeden devam eden Öğrenciler, yolcular. Bunlara vadedilen cennet şöyle anlatılabilir. O cennet sıvı ışık üzerindedir. Yani evrenin yapı taşı olan maddeden değil sıvı ışıktandır. Altından ırmak akması, yapı taşının sıvı ışıktan olması demektir. Daha önce "cennet anaların ayağı altında" derken madde altı bir âlem olduğundan bahsetmiştik. Cennetin altına bakılırsa yani yapı

taşına bakılırsa sıvı ışık görülür denmek isteniyor. Bu öyle bir yapı taşı ki devamlı tüketilip devamlı görüntülenip kalıplanır. Yani evrenin de bir görüntü kalıbı olduğunu söylersek cennet denilen âlemin kalıbı görüntüsü daimdir denir. Yani cennetin yapı taşı sonlu, tükenen, yaşlanan, ölen, yok olan, görüntüsünü, kalıbını yitiren bir yapıda değildir. Orada yenip tüketilen bir nesne, hemen anında kalıplanarak fena bulmamış olur. Böylelikle orada atık yoktur da deriz rahatlıkla. Şunu da söylemek gerekir ki zaman ötesi bir âlemdir orası. Yani zamanla kısıtlanmaz hiçbir şey, bu yüzden yaşlanma, aşınma yoktur. Daha doğrusu aşınması daimdir, çünkü devamlı yenilenmektedir. Dünyada olan tabiatın solması, tekrar canlanması, canlıların ölmesi yenilerinin doğması yoktur. Bütün bunlar zaman kavramını oluşturduğuna göre zaman yoktur. Hiç sönmeyen bir ışık gibi cennete karşın cehennem yani kâfirlerin ukbası ateştir. Yani oda tıpkı cennet gibi sonlu, ölümlü ve doğumlu değildir. Zaman yoktur. Yapı taşı ateştir. Yani yapısı hiç sönmeyen ateştir.

Burada ışık ve ateşi karşılaştırarak ne denilebilir?

Işık herhangi bir nesneyi değişime uğratmaksızın yayılan bir enerji ise, ateş ortaya çıkarken herhangi bir nesneyi yakarak açığa çıkan bir enerjidir. Dünya daki enerjiler bir şeylerin tüketilmesiyle açığa çıkmıyor mu? Bunun çok daha ileri safhası devamlı yok olarak açığa çıkması yani yanarak var olma olabilir. Anlatması biraz güç burada bırakayım.

36- Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler, sana indirilene sevinirler. Fakat guruplardan onun bir kısmını inkâr edende vardır. De ki: Bana, sadece Allah'a kulluk etmem ve O'na ortak koşmamam emrolundu. Ben yalnız O'na çağırıyorum ve dönüş de yalnız O'nadır.

<u>Çeviri karşılığı:</u> Öyle ki onlara kitap verdik, ferah buldular o şeyle ki sana indi. Hiziplerden o kimse, onun bazısını inkâr ediyor. De ki: Yalnızca Allah'a kulluk etmekle emrolundum ve onunla ortak koşmam. Ona çağırıyorum ve dönüşüm O'nadır. Kendilerine kitap diye adlandırılan idrak, yüksek şuur verdiğimiz kimseler yani alt beyinle irtibat kurarak gerçekliğe varmaya yol alanlar kendilerini Rabbe yaklaştıran bir yol bulduklarında sevinir, ferah bulurlar. İşte bu yol Hak üzere bir öğreticiye Rab tarafından indirilen bir ışıktır.

Peygamber, en büyük ışığı getirdi. Ondan sonra gelip yol gösterenler ışığını bu yoldan aldı. Onlar da başkalarına ışık tuttu. Fakat sadece kitap verilenler bu ışıktan ferah buldular. Ama hizip olanlar yani bir parça olarak kalanlar ya da (grup) birliğe varamayanlar, indirilen ışığın bilgisini inkâr ediyor bunun bir kısmını inkâr ederek yapıyor. Burada inkârcı çeşitlerinden biri anlatılıyor "hiziplerden o kimse onun bazısını inkâr ediyor" deniliyor. Hepsini inkâr etmiyor fakat hizip oluşturuyor. Bunu olan bilgiyi bozarak yapıyor. Bazı yerini bozup inkâr etmiş oluyor ve böylece hakiki birlikten koparak hiziplerden oluyor. Yani örneklersek "Ben Müslüman'ım" diyor fakat İslam inancında ayrılık yaratan bazı olmadık saçmalıklar üretip, "Din şöyledir, din böyledir" diyerek başka başka yollar gösterimine giriyor, çatallandırıyor, sapıtıyor inkâra giriyor ve başkalarını da bu hiziplere sokarak inkâr üzere devam ediyor. Ve bütün bunları onunla yani yol gösterici kimseye inenle yapıyor.

İşte İslam ümmetini paramparça edenlerden bahsediyor bu ayet. Yol gösterici kişi Peygamber ve ondan sonra uyanlar hep aynı birlikte birleştirici rol oynarken, hizipler bu yol üzerinde çatal yollar ayırıp ümmeti dağıttılar. Şunu şurada söylüyorum ki: Her kim ayrılıkçıdır, inkârcıdır, dinden çıkmıştır. Yoksa başkalarını dinden çıkmakla suçlamasıyla, suçlanan ki-

şiler çıkmaz. Fakat onu bunu dinden çıkmakla ithaf edenler dinden çıkan inkârcı olur. Çünkü birliği bozmuştur. Hz. Peygamber bu konuda kuvvetle uyarıp, bir kimse başka birini kâfirlikle itham etmesi halinde eğer karşısındaki kâfir değilse, kâfir kendisinin olacağını söylemiştir. Buna benzer bir durumda Müslüman'ım dediği halde, diğer müslümanları sapıklık içinde olmakla suçlarsa, kendi hizibinden başka kimseleri beğenmezse birliği bozmuş olur, kendisi sapıklığa düşer.

Bu şu demektir ki "en doğrusu benim hizibimdir diğerleri doğru yolda değildir" diyemez. Dinle, din içinde ayrılık meydana getirmeksizin bütün ümmeti sevmek, benimsemek tek parça görmek doğrusuyla yanlışıyla kabullenmek zorundadır müslüman. "Şu benim gurubumdan, onunla görüşürüm diğeri benim gurubumdan değil çünkü başka biriyle doğru yolu bulmaya çalışıyor veya başka bir mezhepten onunla görüşemem" diyenler hatta "benim cemaatimden değildir" deyip de sokakta selam bile verip almayanların hali, dini tümüyle inkâr edenlerden çok farklı değildir. İşte böylelerine denir ki: Yalnızca Allah'a kulluk etmekle emrolundum. Sizi hiziplere bölen kişilere değil yani. Kula kulluk etmem ve onunla yani grup haline gelmekle ortak koşmam. O'nu çağırıyorum ve dönüşüm O'nadır. Eninde sonunda hepimiz Rabbin sıfatlarına bürüneceğiz. Ona dönüşeceğiz. Yani hepimiz aynı birden gelip aynı bire dönüşeceğiz.

37- Biz bu (îlahî kelamı) işte böyle Arap dilinde, bir hüküm ve hikmet (kaynağı) olarak indirdik. Ve gerçek şu ki, eğer sana (vahiy) bilgi geldikten sonra kalkıp insanların gelgeç isteklerine uyarsan, (bil ki) Allah'a karşı ne bir koruyucu ne de bir yardımcı bulabilirsin!

Çeviri anlamı: Ve böylece onu Arapça bir hüküm olarak indirdik. Ve eğer tabi olursan, heves, kuruntularına sana ilimden geldikten sonra, sana Allah'tan dosttan, koruyucudan yoktur.

Arapça özel bir dildir. Anlamları özeldir. Yapısı özeldir. İnsanlar kendi kendilerine oluşturduklarını sansalar da Arapça ilahi bir dildir. Bilgisayar programlama dili gibi Arapça gen programlama dili vardır. Bunu çözemeden gerçek anlamda gen haritası çözülmez. Bir de metafizik yazılım vardır ki bu alt beyne geçirilmiş ama madde olmayan program sizin alın yazısı dediğiniz şeydir. Kaderin yazısı, programıdır. Alında üçüncü göz bölgesinden okunabilir. Tabii sadece o işin erbabı ve sadece kesitleri; yani tamamı asla okunamaz. İşte bu programlamada insanın bütün hisleri de vardır. Yaşayacağı üzüntü, keder, sevinç huzur v.s.

Bu ilim insan tarafından öğrenilir ve ondan sonrada egosunun, olumsuz hislerinin etrafında onu kandırıp bu ilmi hak ile değil hak dışı kullanmasına sebep olacak kişilerin isteklerine boyun eğerse onun dostu veli: Bir şeye yakın olan bir işi üzerine alıp icrasını yüklenen. Birinin dostu, yani patron, evliya, bir şeyin sahibi manalarına gelen velisi Allah'tan olmaz, koruyucu da olmaz. Bu şu demektir Allah'tan verilen dost, icrasını alıp yüklenen şey, kişinin sorumluluğunu alan vicdani aklıdır. Koruyucu da altıncı his dediğiniz hissi alarmıdır. Sezgi gücü kişinin koruyucusudur. Bunlar olmadığı zaman kişi yolunu kaybeder, kaybolmuş çocuk gibi korkmuş, tedirgin, çaresiz başına gelecek korkunç olayları bekleyen biri olur çıkar. Artık onun huzuru yakalaması imkânsızdır.

Burada büyük bir ihtar var. İlmi bulan ve hak uğruna kullanmayan, muhakeme, vicdan ve sezilerini kaybeder kesinlikle. Hak için kullanmak insanlık için, hayır için kullanmak demektir. Genleri çözüp Rabbin yaratığıyla oynamak, mahlûkatı oyun malzemesi olarak kullanmak değil.

38- Andolsun senden öncede peygamberler gönderdik ve onlara da eşler ve çocuklar verdik. Allah'ın izni olmadan hiçbir peygamber için mucize getirme imkânı yoktur. Her müddetin bir kitabı vardır.

Bu ayette çok hassas ve muazzam ince hesaplı denge haber verilmektedir. Önceki ayette kevni (evren) düzenin Arapça bir hüküm olduğunu yazıyordu. Şüphesiz evrenin işleyişi, sırları, insanın genetik, ruhi, akli düzeni hepsi akla gelebilen bütün düzenler Arapça'dır. Arap harfleriyledir. Çünkü Kur'an Arapça'dır. Bu şifreler Kur'an baz alınarak çözülecekse, Arapça sembollerin çözülmesi gerekir. Bunu kabul etmeyen sırları çözemeyecektir. Bunu kabul edecek kadar aklı olup da bu sırların bir kısmına vakıf olan birinin tekrar hevalarına uyması sonucu vicdani aklının kaybolacağı yazıyordu. Niye kaybolacağı sorusuna cevap bu ayetin içinde gizlidir. Çünkü çok ince hesaplarla gönderilen peygamberler ve kitaplar vardır. Bunların düzenini bozmaya kalkanın aklı tabiî ki yok olur. Bu sadece başkalarına değil, kişinin kendisine de yapabileceği en büyük suçtur. Harflerle yapılan büyü nasıl insanın kimyasını, düzenini bozuyor, böylece büyü yapan kişi düzenlerle oynayarak kendini düzenin gerekliliği inancından uzaklaştırıyorsa, genlerin harfleriyle oynayan, evrenin sırlarıyla oynayanın hali de aynı olur. Esasen dünyaya gelerek belirli eylemlerde bulunacak bir ruhun işlerini göreceği makinesi olan vücuduyla, beyniyle oynanırsa düzende bozulma olacaktır. Fakat bu hareket bile düzenin bir parçası olacak başka bir şeyle dengelenecek ve sadece bu suçu işleyenin başına çorap örecektir. Çünkü kişi düzenlerle oynamanın getirdiği akli bozuklukla yaşayıp ölecektir. Öldükten sonra da bu arazı taşıyacaktır.

Ayeti kelime karşılığı olarak ele alalım: Biz senden önce

resuller gönderdik ve onlara eşler ve zürriyetler kıldık. Allahın bilimi, izni müsaadesi, bilgisi olmadan hiçbir resul için bir ayet (mucize, işaret) gelmedi.

Her müddet için bir kitap vardır. Burada insan genetik yapısı, aklî, ilmi gelişimi ve bilimde ilerleyişinin peygamberlerle sağlandığı muhteşem bir denge oluşturulduğu anlatılıyor. Bu peygamberlere onların ruhlarına tam anlamıyla eş olacak dengelerini sağlayacak, eksiklerini tamamlayacak eşler verildiği ve bu eşler vasıtasıyla mükemmel sonuç veren zürriyetler oluşturulduğu anlatılıyor. Bunu Amerika'da ve başka ülkelerde denediler fakat çok başarısız oldular. Çünkü onlar sadece IQ'lara bakarak eşleştirdiler çiftleri ve akıl hastası çocuklar oluştu. Oysa diğer insanlardan kat be kat üstün özelliklere sahip peygamberler, onlara ideal ruhlarla eşleştirildiler. Bu zürriyetler de yeryüzündeki genetik gelişimin odak noktalarıdır ve dengeyi oluştururlar.

Kur'an'da ekseriyetle Ortadoğu bölgelerinde yaşamış büyük peygamberlerin adlarının geçmesi, denge bakımından önemleriyle ilgilidir. Oysa nebiler dünyanın her yerine her kavme gönderilir. Halen nebi özelliklere sahip evliyaullah eşruhlarıyla eşlenerek muhteşem zürriyetlerle dengeyi devam ettirmektedirler. Rahman rahimler eşlenince harika zürriyetler her insanın genetiğinde yer almaktadır. İlk dünyaya gelenler Adem ile Havva olduğuna göre zaten her insana bu genler geçmiştir. Nuh Peygamber'in oğulları da üstün zürriyetlerdi. Şunu da ekliyor ayet, hiçbir peygamberin getirdiği üstün işaretler, mucizeler Allah'ın bu muhteşem dengesinin dışında değil, aksine bu dengenin en önemli unsurlarındandır. Peygamberler bütün insani kuralların, insan haklarının, toplumsal hiyerarşinin yapıcılarıdırlar. Allahın dizdiği domino taşları öyle mükemmeldir ki, her bir taşın geliş zamanı, yeri bile mükemmeldir. Eğer biriyle oynarsanız bütün düze-

ne zarar verebilirsiniz. Dünyaya gelecek olan ruhların kompütürleriyle, aletleriyle oynayıp bozarsanız en büyük insanlık suçunu işlersiniz. Çünkü bütün fertler birbiriyle dolaylı bir etkileşim halindedir. İşte bu hassas, mükemmel dengenin bir yazılımı programı vardır ki bunlar kitaplardır. İnsanlık tarihi ve toplumsal yapısı bu kitaplarla oluşmuştur. Son kitap Kur'an ise bütün evreni ilgilendiren son açılımdır. Her evrenin bir müddeti, eceli vardır. Bu evrenler için birer kitap yazılır. Halen bizimle birlikte pek çok evren ve her evrenin kitabı yazılıdır. Aynı bunun gibi her insana da bir kitap yani yazılım, program oluşturulmuştur. Her insanın dünyada geçireceği sürenin programı yapılır. Negatif ve pozitif tüm etkileşimler bu programın dahilindedir. Her gönderilen peygamber ayrı kişilik özelliklerinde ayrı duygu yoğunluğundadır. Her biri ayrı bir özelliği genlere kazandırmıştır.

39- Allah dilediğini siler, dilediğini sabit bırakır. Bütün kitapların aslı onun yanındadır.

Burada çok ilginç bir bilgi var. Bütün kitap yani yazılımlar yüce Rabbin dilediğinde sildiği bir olgudur. Evet dilerse tamamen siler dilerse sabit bırakır. En ufak gördüğümüz yazılım cüzü yani ruh taşıyan bir canlı için bir devir değiştirilir yani silinip yenisi yapılır. Hz. Musa'nın kavmine, bir yaşlı eşek yüzünden mahcup olması hikâyesini anlatmak gerekir. Kısaca şöyle: Yaşlı bir eşek canı gönülden ömrünün son demini rahat geçirmek için dua eder. Oysa o sırada Hz. Musa kavmine büyük bir kıtlık olacağını haber vermiş durumdaydı. Bu bilgiyi Rabbinden almıştı. Fakat kıtlık olmadı. Sebebi ise yaşlı eşeğin duasının kabulüydü. Kıtlık kaderdi fakat yaşlı eşek için değiştirildi. Silinip yenisi yazıldı.

40- Biz onlara vaat ettiğimizin bir kısmını sana göstersek veya seni öldürürsek de sana tebliğ var. Hesap yalnız bize aittir.

Aslen buradaki öldürmek diye meallendirilen kelime bir şeyin hakkını alması, tamamına ermesi gibi manalara geldiğinden dünya hayatının sana öğretisinin hakkını aslında, tamama ersende seni olgunlaştırma, haber verme eğitimi devam edecektir demek isteniyor (doğrusunu Allah bilir). Her şeyin hakkının tam verilmesi, hisab yalnız bize aittir. Bu ayette failin biz olması yine Rabbin yarattıklarıyla gördüğü işlere işaret eder. İnsana hesap nerede biter veya sonu var mıdır? Bunu Allah bilir. Ona aittir ve onunla bu işlemleri yapanlara.

Bu ne demek? Cennete gitsek yine olgunlaşma, baliğ olma süreci devam mı edecek?
Tabiî ki öyle. Bana nasıl olduğunu sorma.

41- Bizim yeryüzüne gelip, onu uçlarından eksilttiğimizi görmediler mi? Allah hükmeder, O'nun hükmünü bozacak (Onun hükmünden başka bir hükümle bozmak) yoktur. Ve o hesabı çabuk görendir.

Burada arz genel manada yani gezegenler hükmündedir. Arza Rabbin gelmesi ve etrafından eksiltmesi geçiyor, bunu anlatmaya çalışayım. Biz geliriz ve etrafını eksiltiriz deniyor. Yine Allah'ın zatı değil bizliği yani yaratıklarıyla iş görmesi söz konusu. Belirli bir başkalaşım, bir evrenin ahiri için gezegenlerin etrafı yani onların durmakta olduğu ağ dokusu şeklindeki yapı eksiltilmektedir. Böylece gezegenler kendi çukurlarına, kara deliklerine düşeceklerdir. *"Görmediler mi?"* Sözüyle bunun bilinip görüleceğini işaret etmektedir. Bu ola-

yı bozabilecek, değiştirebilecek hiç kimse, güç kudret yoktur. Hesabı çabuk gören diye meallendirilmiş Serî ul Hîsâb Allah'ın bir sıfatıdır. Hesabı çabuk görmek bir zaman hızı değil; bekletmeksizin, takılmaksızın, ara vermeksizin hesabı getirir demektir. Yani yazılı kaderde bir ara verme, dinlenme, uzatma yoktur. Her şey yazıldığı gibi peşpeşe sırayla işler. Yani bu kaderi ertelemek de mümkün değildir.

Peki "biz" diye zikredilen failler yani arza gelerek etrafını eksiltenler kimlerdir?
Vazifeliler. Nasıl olduklarını sorma.

Bununla ne denmek isteniyor yani bu niçin söyleniyor olabilir?
Madde âleminin an be an sona yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyor ve sonra niçin kurulduğunu.

42- Onlardan öncekiler de tuzak kurmuşlardı. Hâlbuki bütün tuzaklar Allah'a aittir. Çünkü o herkesin ne kazanacağını bilir. Bu yurdun sonunun kimin olduğunu yakında kâfirler bileceklerdir!

Çeviri karşılığı: Onlarda önceki hile (ile aldattı illüzyon kurdu) Hilenin(illüzyon) tümü Allah içindir Her nefis ne kazandığını bilir. Ve kâfirler ukbeddar'ın kimin için olduğunu bilecekler.

Etrafından eksiltilen madde âlemi gitgide madde ötesine yaklaşımdadır. Fakat bütün bu aldatmaca serap, illüzyon (ne derseniz diyebilirsiniz) madde âlemi, onlardan önceki tarafından Allah için kuruldu. Madde âleminin kurucusu Allah tarafından halk olunan bir kurucu kuvvet, bir ilahi ümmül kitap var. Bunu kurarak kâfirlere de sonuç yurdunun kim için

olduğunu bildirecek yani kâfir olanlara gerçeği bildirecek. Gerçeği kabul etmeyenler, nefislerinden saklayanlardır kâfirler. Bütün nefisler bu illüzyon oyunundan ne kazandığını bilir. Kâfirler de ukba yurdunu görünce bileceklerdir. Herkes gerçekliğe varacak Rabbini bilip O'na döndürülecektir.

43- Kâfir olanlar: Sen resul olarak gönderilmiş bir kimse değilsin, derler. De ki: Benim ile sizin aranızda şahit olarak Allah ve yanında Kitab'ın bilgisi olan yeter.

Çeviri karşılığı: Sen gönderilmiş (ya da haber alıp veren) değilsin diyerek kâfir oldular (küfre girdiler). Ayette geçen: Mursel kelimesi: Göğüste uzun sarkan gerdanlıkla aynı kelimedir.

Öyleyse mecazi olarak bir yere bağlı olarak duran kıymetli varlık diyebiliriz. Bunu kabul etmeyerek gerçeği örtmek söz konusu burada. Ayetin devamında de ki: Allah'la müşahede kifayet eder, benim ve sizin aranızda ve o kimse ki onun indinde (yanında) kitabın ilmidir. Eğer bu hile illüzyon âleminde üst bilincin tıpkı bir gerdanlık gibi durduğunu, var olduğunu kabul etmiyorsa de ki: Ben olan varlık Allah'la müşahedeye yeterlidir. Benim aramda ve sizin aranızda ve o kimse, Allah'ın yanında kitabın ilmidir. Kişinin bedeni illüzyon âlemindeki görüntüsü bir gerdanlık gibiyse, onun asılı durduğu nedir? Kimdir? O kimse yazılımın ilmidir. Ben dediğim varlığın arasında ve sizin aranızda yani diğer insanlar arasında (İnsanın çoğul varlıkları arasında) Allah'la müşahede etmeye yeterli olan bir cüzdür, varlıktır.

Soru: Allah'la var olmak yani Allah'la müşahede etmek. Kişinin bütün varlığının öğrendiklerinin şahid olduğu her olayın bütün hissettiklerinin Allah'la olduğunu mu anlatılıyor.

Evet. Tabi.

Peki kişinin asılı olduğu boyun (gerdanlık mecazına göre) kimdir ya da nedir? Bunu biraz daha açıkla yazılım ilmini yani.

Senin tüm ihtiyacını bilen, seni üst bilincinden kıyaslanamayacak kadar çok bilen yazılımın bilgisidir. O bir kimsedir fakat senden ayrı bir fail değildir.

Çok iyi anlaşılmıyor, ne demek istedin?

Daha fazla veya başka bir anlatımım olamayacak, fakat bir özet yapabilirim: Sen bir kıymetsin ama bir boyunda asılı duran bir gerdanlık gibisin. Bütün bildiğin benliğin aslında senin inisiyatifinde sayılmaz. Nefsin (ya da egon) bu durumu inkâr eder, gerçeği örtmeye çalışır. "Sen bir mürsel değilsin" der. O na de ki: Hayır ben bir mürselim. Ve bu durumumla Allah'la müşahade etmeye kafiyim. Bütün organlarım ve duyularım Allah'la müşahade etmem için yeterli. Şu an algılayabildiğim beden ve üst bilincimle birlikte alt beynim ve ruhsal varlığım arasında bir kimliğim var ki o Allah indinde kitabın ilmidir: Başka bir anlatımla bütün ruhsal araçlarım arasında Allah'la müşahade etmeye yeterli olan kimse, Allah'ın yanındaki kitabın ilmi olan yüce ruhumdur. Doğrusunu Allah bilir.

KEHF SÛRESİ

KEHF SÛRESİ

(83 - 99. Ayetler)

83- Sana Zulkarneyn hakkında soru sorarlar. De ki: "Size ondan bir hatıra okuyacağım".

84- Gerçekten biz onu yeryüzünde iktidar ve kudret sahibi kıldık, ona her şey için bir sebep verdik.

85- O da bir yol tutup gitti.

86- Nihayet güneşin battığı yere varınca, onu kara bir balçık gözde batar buldu. Onun yanında bir kavme rastladı. Bunun üzerine biz:"Ey Zulkarneyn! onlara ya azap edecek veya haklarında iyilik etme yolunu seçeceksin" dedik

87- O da şöyle dedi "Haksızlık edeni cezalandıracağız, sonra o Rabbine gönderilecek, sonra Allah'da ona korkunç bir azap uygulayacak.

88- İman edip de iyi davranan kimseye gelince, onun içinde en güzel bir karşılık vardır. Ve buyruğumuzdan ona kolay olanını söyleyeceğiz.

89- Sonra yine bir yol tuttu.

90- Nihayet güneşin doğduğu yere ulaşınca, onu öyle bir kavim üzerine doğar buldu ki onlar için güneşe karşı bir örtü yapmamıştık.

91- İşte böylece onunla ilgili her şeyden haberdardık.

92- Sonra yine bir yol tuttu.

93- Nihayet iki set arasına ulaştığında onların önünde hemen hiçbir sözü anlamayan bir kavim buldu.

94- Dediler ki: "Ey Zulkarneyn! Bu memlekette Yecüc ve Mecüc bozgunculuk yaparlar. Bizimle onlar arasında bir set yapman için sana bir vergi (ücret) verelim mi"?

95- Dedi ki: "Rabbimin beni içinde bulundurduğu nimet ve kudret daha hayırlıdır. Siz bana kuvvetinizle destek olunda, sizinle onlar arasına aşılmaz bir engel yapayım".

96- "Bana demir kütleleri getirin. " Nihayet setin iki yanı arasını aynı seviyeye getirince "Üfleyin (körükleyin) dedi. Artık onu kor haline sokunca: "getirin bana üzerine bir miktar bakır dökeyim" dedi

97- Bu sebeple onu ne aşmaya muktedir oldular nede onu delebildiler.

98- (Zulkarneyn): "Bu Rabbimden bir rahmettir. Fakat Rabbimin vaadi gelince, O bunu yerle bir eder. Rabbimin vaadi haktır" dedi.

99- O gün biz onları, birbirine çarpar bir halde bırakmışızdır. Sur'a da üfürülmüş, böylece onları bütünüyle bir araya getirmişizdir.

Ayet 83'de "sana Zülkarneyn'den soru sorarlar" dediği, Yahudilerin gelip Resullullah'a Zülkarneyni sormalarıdır. Onlar bunu Resullullah'ın bilemiyeceğini ve onu mahçup edip Yahudiliğin üstünlüğünü ispatlayacaklarını umdular. Çünkü onlar, Kur'an'ın Tevrat'tan esinlenip geliştirilen bir kitap olduğunu söyleyip kendilerini kandırıyorlardı. Zülkarneyn ise hiç bir riyavette hiç tevetürde olmayan (çünkü olaydan sonra unutturulan bir vaka) bir olay ve kişidir. Fakat Resulullaha vahiy gelmiş, açıklamıştır. Onlar da şaşkına dönüp gitmişlerdir.

Zülkarneyn iki devrin, iki vaktin, iki zamanın sahibi demektir. Geçmişin ve geleceğin yani. O, zamanda yolculuk edebilen dünyalı fakat başka bir gezegende büyümüş, çeşitli güçler kazanmış olağanüstü bir adamdı. Ayette yeryüzünde olanlar anlatılıyor, dolayısıyla bu kişi dünyadan uzaya, başka gezegenlere gitmiş, onlar üzerinde bir takım yardımlar yapmış değildir. O, önce geleceğine seyahat etmiş dünyanın en son gün batımını görmek istemiş. Güneşin en son battığı yer orasıdır. Orada bir de bakar ki güneşin kendisi de bir balçık kara göze giriyor, kaybolmak üzere. Yani kara deliğe doğru gidiyor, güneş sisteminin kıyameti kopuyor. Orada yeryüzünde olan insanlar hakkında Allah ona yetki veriyor ve istersen onlara yardım edip daha fazla yaşamalarını sağla, istersen kendi hallerine bırakıp azat et. O ise karışmamayı tercih etti. **"Haksızlık edeni cezalandırmış olacağız iman edip de iyilik eden ise onun için güzel bir karşılık vardır. Böyle bir olayda ona kolay olanı söyleyeceğiz. Ona bir kolaylık gelecektir"** dedi.

Sonra zamanın ilk başlangıç anına yani güneşin ilk doğumuna, yeryüzüne ışığını gönderdiği ilk noktaya gitti. Dünyanın dışından bakınca güneşin dünyaya ilk değen aydınlığı görünür. Baktı ki orada daha hiçbir şey, ağaçlar, evler, gölge

olabilecek hiç bir şey henüz oluşmamış. Zaman seyahatiyle onunla ilgili her şeyden haberdar oldu. Sonra da bu iki zamanın iki seddin evvel ve ahir seddinin arasına ortasına bir zamana gitti. Orada o devirde insanları buldu. Fakat anlaşamadılar. Konuştuğu hiçbir şeyi anlayamıyorlardı. Sonunda onlarla olağanüstü güçleri sayesinde anlaştı. Onlar hemen başlarındaki en büyük belayı haber verdiler ve bizi Yecüc ve Mecüc'ten kurtar dediler. İstersen sana bir ücret verelim. Ondaki olağanüstülüğü gördükleri için bunu onun yapabileceğini düşündüler. Onlarla aramıza bir engel yani bir şey yap da onların hışmından korunalım.

O insanlar bütün yiyeceklerini, varlıklarını baskınlar yapıp kaçan bu eşkiya kavime kaptırıyorlardı. Onlardan geri alamıyorlar çünkü onlar yerin üstünde yerleşmemişlerdi. Kimse onlara bir şey yapamasın diye yerin bir miktar aşağısına yerleşmişler, orada yaşıyorlardı. Bu bozguncuları takip etseler bile bir vadinin içinde yok oluyorlar, izlerini bulamıyorlardı. Zülkarneyn onlara çok büyük demir kütleler toplattı. Yerlerini o gösterdi. Sonra o kütleleleri, onlar yerin altındaki evlerinde uyurlarken üzerine dizdirdi. Olağanüstü gücüyle orayı tutuşturup alevi büyük körüklerle körükletti. Kısa bir sürede bütün delikler demirle doldu, yaşadıkları vadiyi kızgın demirle doldurdular. Üzerine de erimiş bakır döküp sağlamlaştırdılar. Bu olayı onlara ***"bu Rabbimden bir rahmettir"*** diye açıkladı. Fakat bir gün delinecek dedi.

Bu da gösterir ki Zulkarneyn gelecekten haberdardı. Son ayet 99'da Zukarneyn'in insanları kendi kaderiyle başbaşa bıraktığını ***"O gün biz onları birbirine çarpar halde bırakmışızdır"*** diye anlatıyor. Zülkarneyn olağanüstü güçleriyle o kavme olanları unutturdu. Onlar, Yecüc ve Mecüc'ü unuttular, sadece hayal meyal demirleri erittiklerini, körüklediklerini hatırlıyorlardı. O destan, dağı delip dışarı çıkan kavmin des-

tanı işte bu hatıralardan doğmuştur. (Zannedersem Ergenekon destanı). Yecüc ve Mecüc üzerindeki demir kütleyi delemediler. Yerin altına doğru ilerlediler. Ne bulurlarsa onu yediler, yaşamlarını devam ettirdiler. Fakat yeraltında yaşamak deri renklerini acayipleştirdi, boyları kısaldı ve dişiler çok fazlalaştı. Doğanların çok büyük bir çoğunluğu dişi çok az erkek çıktı. Bu da onların çok fazla çoğalmalarını sağladı. Güneşe maruz kalmadıklarından toprağın nemiyle yaşamlarını sürdürdüler. Onların içtiği su damlalardır. Magma ateşi ise ısı aldıkları yerdir. Yeryüzüne çıkmak için büyük çaba sarfederler fakat Allah onları belli bir vakte kadar orada tutacağı için muvaffak olamazlar. Bu her bulduğunu yiyebilen vahşi yaratılışlı, dişisel kavim bir gün yeryüzüne çıkacak ve tatlı suları içip bitirecekler, her şeyi telef edip yağmalayacaklar. İnsanların çok azı bu felaketten sağ kurtulacak. Onlar ise yeryüzünün şartlarına uyum sağlayamadıkları için ve birden bire yeryüzüne çıktıkları için yavaş yavaş ölecekler yok olacaklar.

Niçin Zülkarneyn yardım ettiği kavme yaptıklarını unutturdu?

O insanlar onu tanrısallaştırıp fazlaca yüceltecek belki de tapacaklardı. Bir şey daha var, demir sonraki nesiller için çok önemli bir maden olduğundan o kütlelerin yerini merak edip onlardan faydalanmak isteyenler çıkabilecek, bu da seddin delinmesine yol açabilecekti.

Bir hatırlatma yapayım: Jules Verne'nin "Dünyanın merkezine Seyahat" Adlı kitabı, onun ruhi seyahatiyle yazıldığından, Yecüc ve Mecüc hakkında bir işaret ve izlenimdir. Ayrıca Taha Sûresi Ayet 6'da ***"Göklerde yerde ve ikisi arasında bulunanlar ile toprağın altında olanlar hep onundur"*** buyrulmuştur. Toprağın altında da hayat vardır. Toprakta demiyor toprağın altında diyor.